„Seria *Instrumente mortale* creează o lume de poveste în care aş fi încântată să trăiesc. Absolut minunată!”
– Stephenie Meyer, autoarea romanului *Amurg*

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Oraşul Îngerilor Căzuţi

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A PATRA

Orașul Îngerilor Căzuți

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

LEDA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: CARMEN BOTOŞARU
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN

Cassandra Clare,
CITY OF FALLEN ANGELS

ISBN 978-606-93685-9-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLARE, CASSANDRA
Instrumente mortale / Cassandra Clare; trad.: Cristina Jinga.
Bucureşti: Corint Books, 2013
4 vol.
ISBN 978-606-93685-4-1
VoL 4: Oraşul îngerilor căzuţi. - ISBN 978-606-93685-9-6
I. Jinga, Cristina (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

PENTRU JOSH

„SOMMES-NOUS LES DEUX LIVRES
D'UN MÊME OUVRAGE?" [1]

[1] Suntem oare două jumătăţi ale aceluiaşi întreg? (În lb. franceză în original.)

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, familia îmi oferă din inimă sprijinul necesar pentru ca romanul meu să ia ființă: soțul meu Josh, mama mea şi tatăl meu, Jim Hill şi Kate Connor; familia Esons; Melanie, Jonathan şi Helen Lewis; Florence şi Joyce. Această carte, într-o măsură chiar mai mare decât oricare alta scrisă de mine, a fost rodul muncii intense de grup, prin urmare mulțumirile mele se îndreaptă către: Delia Sherman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Justine Larbalestier, Elka Cloke, Robin Wasserman, cu o mențiune specială pentru Maureen Johnson, care i-a împrumutat numele ei personajului Maureen. Mulțumiri lui Wayne Miller care m-a ajutat la traducerile din latină. Mulțumiri lui Margie Longoria pentru sprijinul acordat Proiectului Book Babe: Michael Garza, proprietarul restaurantului Big Apple Deli, a primit numele după fiul ei, Michael Eliseo Joe Garza. Recunoştința mea eternă se îndreaptă către agentul meu, Barry Goldblatt; redactorul meu, Karen Wojtyla; Emily Fabre, care a făcut modificări cu mult peste termenul în care se mai puteau face modificări; Cliff Nielsen şi Russell Gordon, pentru frumoasele coperte; şi către echipele de la Simon and Schuster şi Walter Books, pentru că au făcut posibil restul magiei. Şi, în final, mulțumirile mele lui Linus şi Lucy, pisicile mele, care n-au vomat pe manuscrisul meu decât o dată.

Oraşul îngerilor Căzuți a fost scris cu programul Scrivener, în San Miguel de Allende, Mexic.

PARTEA ÎNTÂI

Îngerii Nimicirii

Sunt şi nenorociri care mişună în întuneric;
sunt şi îngeri ai nimicirii, care zboară înfăşuraţi
în văluri de natură imaterială şi inexprimabilă;
noi nu-i putem vedea, dar le simţim forţa
şi ne prăbuşim sub sabia lor.

— Jeremy Taylor, *O predică funerară*

1

STĂPÂNUL

— O cafea, te rog.

Chelnerița își ridică sprâncenele trasate cu dermatograf.

— Nu vrei nimic de mâncare? întrebă ea.

Tonul fusese grav, atitudinea trăda dezamăgire.

Simon Lewis n-o putea învinui; sperase probabil la un bacşiş mai bun decât cel pe care avea să-l primească pentru o singură ceaşcă de cafea. Dar nu era nici vina lui că vampirii nu mâncau. Uneori, în restaurante, mai comanda totuşi mâncare, doar ca să păstreze aparențele de normalitate, dar într-o seară târzie de marți, când Veselka era aproape lipsită de clienți, nu i se păruse că ar merita efortul.

— Doar cafea.

Cu o ridicare din umeri, chelnerița îi luă meniul laminat şi plecă să transmită comanda. Simon se rezemă de speteaza tare a scaunului de plastic şi se uită în jur. Veselka, un restaurant la intersecția dintre Ninth Street şi Second Avenue, era unul dintre localurile sale preferate din Lower East Side – un vechi birt de cartier cu tapet în alb şi negru, unde te lăsau să stai toată ziua, dacă îți comandai câte o cafea din jumătate în jumătate de oră. Serveau, de asemenea, şi ceea ce fusese odinioară meniul lui vegetarian preferat – colțunaşi şi borş – dar zilele acelea se duseseră de mult.

Era jumătatea lui octombrie şi tocmai împodobiseră localul pentru Halloween – o pancartă mobilă pe care scria TRICK OR

BORSCHT![2] și o imitație de vampir, decupat din carton, poreclit Contele Fursecula. Odinioară, Simon şi Clary găsiseră amuzante decorațiile astea ieftine de sărbătoare, dar Contele, cu imitațiile lui de colți albi şi capă neagră, nu i se mai părea lui Simon chiar atât de nostim.

Simon aruncă o privire spre fereastră. Era o noapte friguroasă şi vântul împrăştia frunzele peste Second Avenue ca pe nişte confetti aruncate cu pumnii. Pe stradă venea o fată – o fată într-un fulgarin strâns bine în talie, cu părul lung şi negru fluturând în vânt. Oamenii întorceau capul după ea. Simon se mai uitase la fete ca ea şi înainte, întrebându-se într-o doară unde s-or fi ducând, cu cine s-or fi întâlnind. Nu cu tipi ca el, de asta era conştient.

Numai că fata de acum chiar asta făcea. Clopoțelul de la uşa din față a restaurantului scoase clinchete vioaie, iar Isabelle Lightwood intră. Zâmbi când îl văzu pe Simon şi se îndreptă către el, scoțându-şi pardesiul şi aşezându-l pe spătarul unui scaun înainte de a se aşeza. Pe sub pardesiu purta ceea ce Clary numea „toaletă tipic Isabelle”: o rochie strâmtă şi scurtă de catifea, ciorapi-plasă şi cizme. În carâmbul cizmei stângi avea vârât un pumnal pe care Simon ştia că numai el îl putea vedea; altminteri, toți ochii din restaurant o priviră când luă loc şi îşi scutură pletele pe spate. Indiferent ce ar fi purtat, Isabelle atrăgea atenția ca un foc de artificii.

Frumoasa Isabelle Lightwood. Când Simon o cunoscuse, îşi închipuise că ea n-avea să-şi piardă timpul cu un tip ca el. Ceea ce se dovedise în mare parte adevărat. Lui Isabelle îi plăceau băieții cu care părinții ei nu erau de acord, iar în universul ei asta se referea la repudiații din Lumea de Jos – elfi, vârcolaci şi vampiri. Faptul că ei doi se întâlniseră regulat în ultimele vreo două luni îl uluia, cu toate

---

[2] Formula de Halloween este *trick or treat,* asemănătoare cu „ne dați ori nu ne dați”, dar sugerând că în cazul refuzului de a le da colindătorilor dulciuri *(treat),* gazdei i se va juca o festă *(trick);* aici, *treat* e înlocuit glumeț cu *borscht* – borş.

că relaţia lor se limita la întâlniri ocazionale ca aceasta de acum. Şi cu toate că nu putea să nu se întrebe dacă, în caz că el n-ar fi fost niciodată transformat în vampir şi întreaga lui viaţă n-ar fi fost radical schimbată în clipa aceea, s-ar mai fi întâlnit totuşi cu el?

Ea îşi dădu o şuviţă de păr pe după ureche, zâmbind luminos.

— Arăţi bine.

Simon aruncă o privire scurtă la reflexia lui în vitrina restaurantului. Influenţa lui Isabelle era evidentă în schimbarea înfăţişării lui, de când începuseră să se întâlnească. Ea îl obligase să renunţe la hanoracele lui în favoarea jachetelor de piele şi la tenişi în favoarea ghetelor de designer. Care, în paranteză fie spus, costau trei sute de dolari perechea. Încă mai purta tricourile sale caracteristice, cu inscripţii – pe cel de acum scria EXISTENŢIALIŞTII O ARD DEGEABA –, dar jeanşii lui nu mai aveau găuri în genunchi şi buzunare rupte. De asemenea, îşi lăsase părul să crească, încât acum îi cădea în ochi şi-i acoperea fruntea, deşi mai mult de nevoie decât pentru Isabelle.

Clary făcuse băşcălie de noua lui înfăţişare, însă la drept vorbind, ea găsea din cale-afară de amuzant totul despre viaţa amoroasă a lui Simon. Nu-i venea să creadă că el se întâlnea cu Isabelle la modul serios. Fireşte, nu-i venea să creadă nici că se întâlnea, la fel de serios, cu Maia Roberts, o prietenă de-a lor care se întâmpla să fie vârcolac. Şi chiar i se părea de necrezut că Simon nu-i spusese încă nici uneia dintre ele despre cealaltă.

Simon nu ştia prea bine cum se întâmplase. Maiei îi plăcea să vină pe la el pe acasă şi să-i folosească Xbox-ul – n-aveau aşa ceva la secţia de poliţie abandonată unde locuia haita de vârcolaci – şi abia la a treia sau a patra vizită ea se aplecase şi-l sărutase la plecare. El fusese încântat şi o sunase pe Clary ca s-o întrebe dacă ar fi trebuit să-i spună lui Isabelle. „Lămureşte-te ce e între tine şi Isabelle”, îl îndemnase ea. „Apoi, spune-i.”

Asta se dovedise a fi un sfat prost. Trecuse o lună şi încă nu ştia sigur ce era între el şi Isabelle, aşa că nu-i spusese nimic. Şi cu cât

trecea mai mult timp, cu atât mai nepotrivită devenea ideea de a-i spune ceva. Până acum, îi mersese aşa. Isabelle şi Maia nu erau prietene apropiate şi rareori se vedeau una cu alta. Din nefericire pentru el, lucrurile aveau să se schimbe. Mama lui Clary şi prietenul ei de o viaţă, Luke, aveau să se căsătorească peste câteva săptămâni şi amândouă – şi Isabelle, şi Maia – erau invitate la nuntă, o perspectivă care lui Simon i se părea mult mai îngrozitoare decât ideea de a fi fugărit pe străzile New Yorkului de o gloată furioasă de vânători de vampiri.

— Deci, zise Isabelle, smulgându-l din reverie. De ce aici şi nu la Taki? Acolo ți-ar fi servit sânge.

La vorbele ei, Simon sări ca ars. Isabelle era oricum, numai subtilă nu. Spre norocul lui, părea să nu fi auzit nimeni, nici măcar chelnerița, care se întoarse şi trânti o ceaşcă de cafea în fața lui Simon, o măsură scurt din ochi pe Izzy şi plecă fără a-i lua şi ei comanda.

— Îmi place aici, răspunse el. Aici obişnuiam să vin cu Clary, pe vremea când lua lecţii la Tisch. Au un borş grozav şi blinii – sunt ca nişte colţunaşi dulci cu brânză –, plus că e deschis toată noaptea.

Isabelle, totuşi, nu-l asculta. Se uita fix peste umărul lui.

— Ce e aia?

Simon îi urmări privirea.

— Ăla e Contele Fursecula.

— Contele *Fursecula*?

Simon ridică din umeri.

— E o decorațiune de Halloween. Contele Fursecula e pentru copii. Cum e şi Contele Şocula sau Contele din *Sesame Street.*

Zâmbi văzându-i privirea pierdută.

— Ştii. Ăla de-i învață pe copii să numere.

Isabelle clătină din cap.

— E o emisiune la televizor unde copiii sunt învăţaţi să numere de un *vampir*?

— Ai fi înțeles dac-ai fi văzut-o, mormăi Simon.

— Există o bază mitologică pentru o astfel de născocire, zise Isabelle, alunecând în tonul didactic de vânător de umbre. Unele legende susţin că vampirii sunt obsedaţi de numărătoare şi că, dacă verşi nişte boabe de orez în faţa lor, ei se simt obligaţi să se oprească din ce făceau şi să le numere până la ultimul. Nu e nimic adevărat în asta, bineînţeles, nu mai mult decât e în treaba cu usturoiul. Iar vampirii n-au nicio legătură cu învăţatul copiilor. Vampirii sunt înfricoşători.

— Mersi, zise Simon. E o glumă, Isabelle. El e Conte. Îi place să contorizeze. Ştii. „Ce a mâncat Contele azi, copii? O prăjitură cu fulgi de ciocolată, *două* prăjituri cu fulgi de ciocolată, *trei* prăjituri cu fulgi de ciocolată…"

Pătrunse o pală de aer rece până la ei când uşa restaurantului se deschise, lăsând să intre un alt client. Isabelle se înfioră şi întinse mâna după eşarfa ei de mătase neagră.

— Nu e realist.

— Şi ce-ai vrea? „Ce a mâncat Contele azi, copii? O săteancă neajutorată, *două* sătence neajutorate, *trei* sătence neajutorate…"

— Sst!

Isabelle îşi înnodă eşarfa la gât şi se aplecă în faţă, punându-şi mâna pe încheietura lui Simon. Ochii ei mari şi negri erau deodată însufleţiţi, în modul în care se însufleţeau doar când ea fie vâna demoni, fie se gândea la vânătoarea de demoni.

— Uită-te acolo!

Simon îi urmări privirea. Doi bărbaţi stăteau lângă vitrina de sticlă în care erau expuse produsele de patiserie: prăjituri cu glazură groasă, platouri de cornuleţe cu diverse umpluturi şi specialităţi daneze cu cremă. Niciunul dintre ei nu părea interesat de mâncare, totuşi. Amândoi erau scunzi şi numai piele şi os, atât de slabi, că pomeţii le ieşeau din feţele străvezii, ascuţite ca nişte pumnale. Amândoi aveau părul rar, cenuşiu, şi ochii cenuşii decoloraţi, şi purtau haine lungi până la podea, de culoarea ardeziei, strânse în talie cu centuri.

— Ei, întrebă Isabelle, ce bănuieşti tu că sunt?

Simon aruncă o privire în direcţia lor. Amândoi se uitară ţintă la el, cu ochii lor lipsiţi de gene ca nişte găvane goale.

— Arată ca nişte malefici pitici de peluză.

— Sunt subjugaţi umani, şuieră Isabelle. Aparţin unui vampir.

— „Aparţin” în sensul de…?

Ea scoase un sunet de nerăbdare.

— Pe înger, nu ştii chiar nimic despre specia ta, nu-i aşa? Măcar ştii cum sunt făcuţi vampirii?

— Păi, când o mămică vampir şi un tătic vampir se iubesc foarte mult…

Isabelle se strâmbă la el.

— Bine, ştii că vampirii *nu* au nevoie de sex ca să se reproducă, dar pariez că nu ştii cum se petrec de fapt lucrurile.

— Ba ştiu, zise Simon. Eu îs vampir pentru că am băut nişte sânge de la Raphael înainte de a muri. Băutul de sânge plus moarte egal vampir.

— Nu chiar, zise Isabelle. Tu eşti vampir pentru că ai băut nişte sânge de la Raphael şi apoi ai fost muşcat de alți vampiri, *după care* ai murit. E obligatoriu să fii muşcat la un moment dat, în timpul procesului.

— De ce?

— Saliva vampirilor are… anumite proprietăţi. Proprietăţi de transformare.

— Îhh! făcu Simon.

— Nu te îhâi la mine. Tu eşti ăla cu saliva magică. Vampirii îi ţin pe oameni prin preajmă şi se hrănesc din ei când duc lipsă de sânge – ca nişte tonomate de gustări umblătoare, adăugă Izzy cu dezgust. Ai crede că sunt slăbiţi fiindcă tot pierd sânge, dar saliva de vampir are de fapt proprietăţi vindecătoare. Le creşte numărul celulelor roşii din sânge, îi face mai puternici şi mai sănătoşi, îi face să trăiască mai mult. De aceea nu e împotriva Legii ca un vampir să se hrănească dintr-un om. Nu le face chiar rău. Bineînțeles, din când în

când, vampirul va decide că vrea mai mult de o gustare rapidă, vrea un rob – şi atunci va începe să-i hrănească pe oamenii pe care i-a muşcat cu mici cantităţi de sânge de vampir, doar ca să-i păstreze docili, să-i ţină legaţi de stăpânul lor. Subjugaţii îşi venerează stăpânii şi adoră să-i slujească. Tot ce-şi doresc e să fie aproape de ei. Aşa cum a fost şi cu tine când te-ai întors la Dumont. Ai fost atras înapoi de vampirul al cărui sânge l-ai consumat.

— Raphael, zise Simon, fără intonaţie. Nu simt o dorinţă arzătoare să fiu cu el, zilele astea, dă-mi voie să-ţi spun.

— Nu, îţi trece când ai devenit vampir pe de-a întregul. Li se întâmplă numai subjugaţilor care-şi venerează „părinţii" şi nu pot să nu li se supună. Nu înţelegi? Când te-ai întors la Dumont, clanul lui Raphael te-a secat de sânge, ai murit, iar după aceea ai devenit vampir. Dar dacă nu te secau, dacă ţi-ar fi dat în schimb mai mult sânge de vampir, ai fi devenit, în cele din urmă, un subjugat.

— Toate astea sunt foarte interesante, zise Simon. Dar nu explică de ce se holbează ăştia la noi.

Isabelle se uită din nou spre cei doi.

— Se holbează la *tine*. Poate că stăpânul lor a murit şi îşi caută un alt vampir căruia să-i aparţină. Ai putea avea animăluţe de companie, rânji ea.

— Sau, zise Simon, poate că sunt aici pentru cartofii fierţi şi prăjiţi.

— Subjugaţii umani nu mănâncă mâncare. Trăiesc cu un amestec de sânge de vampir şi sânge de animal. Asta îi ţine într-o stare de suspensie animată. Nu sunt nemuritori, dar îmbătrânesc foarte încet.

— Din păcate, zise Simon, uitându-se la ei, nu-şi pot păstra înfăţişarea.

Isabelle se îndreptă în scaun.

— Şi vin încoace. Bănuiesc c-o să aflăm ce vor.

Subjugaţii umani se mişcau ca pe rotile. Nu păreau să păşească propriu-zis, ci mai curând alunecau fără niciun zgomot. Le trebui

doar câteva secunde să traverseze restaurantul; până ajunseră lângă masa lui Simon, Isabelle îşi scosese din carâmbul cizmei pumnalul ascuţit ca un stilet. Îl puse pe masă, unde lucea în lumina neoanelor din local. Era din argint greu, întunecat, cu nişte cruci gravate cu foc pe ambele părţi ale mânerului. Majoritatea armelor împotriva vampirilor păreau să aibă cruci pe ele, presupunând, gândi Simon, că majoritatea vampirilor erau creştini. Cine ar fi ştiut că frecventarea unei religii minoritare putea fi un lucru atât de avantajos?

— Aşa este, zise Isabelle, când cei doi subjugaţi se opriră lângă masă, degetele ei fiind la numai câţiva centimetri de pumnal. Hei, voi doi, ia spuneţi care-i treaba?

— Vânătorule de umbre, vorbi creatura din stânga şoptind şuierător. N-am ştiut că vei fi şi tu amestecat în situaţia asta.

Isabelle îşi înălţă o sprânceană delicată.

— Şi care să fie problema?

Al doilea subjugat îndreptă un deget lung şi cenuşiu către Simon. Unghia avea vârful îngălbenit şi ascuţit.

— Avem treabă cu Diurnul.

— Nu, n-aveţi, zise Simon. Habar n-am cine sunteţi. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Eu sunt domnul Walker, spuse prima creatură. Lângă mine este domnul Archer. Noi îl slujim pe cel mai puternic vampir din New York City. Căpetenia celui mai mare clan din Manhattan.

— Raphael Santiago, zise Isabelle. În cazul ăsta, trebuie să ştiţi că Simon nu face parte din niciun clan. El e agent independent.

Domnul Walker zâmbi vag.

— Stăpânul meu trăgea nădejde că situaţia asta ar fi putut să se schimbe.

Simon îşi încrucişă privirile cu Isabelle peste masă. Ea ridică din umeri.

— Nu ţi-a spus ţie Raphael că vrea să stai *departe* de clan?

— Poate că s-a răzgândit, sugeră Simon. Ştii cum e el. Capricios.

Nestatornic.

— N-am de unde să ştiu. Nu l-am mai văzut de atunci de când l-am ameninţat că-l omor cu un candelabru. S-a ţinut tare, totuşi. N-a bătut în retragere.

— Fantastic, zise Simon.

Cei doi subjugaţi se holbară la el. Ochii lor erau de o culoare pală, cenuşiu-albicioasă, ca zăpada murdară.

— Dacă Raphael mă vrea în clan, e pentru că doreşte ceva de la mine. Aţi putea să-mi spuneţi direct ce anume.

— Nu suntem informaţi despre planurile stăpânului nostru, spuse domnul Archer pe un ton arogant.

— Atunci nu ţine, zise Simon. N-o să merg.

— Dacă nu vrei să vii cu noi, suntem autorizaţi să folosim forţa ca să te aducem.

Pumnalul păru să sară singur în mâna lui Isabelle sau, cel puţin, ea nu păru să se mişte, şi totuşi îl avea în mână. Îl răsuci uşor.

— Eu n-aş face asta, în locul vostru.

Domnul Archer îşi dezveli dinţii la ea.

— De când au devenit copiii Îngerului bodyguarzi pentru repudiaţii vagabonzi? Aş fi crezut că tu eşti mai presus de îndeletniciri dintr-astea, Isabelle Lightwood.

— Nu sunt bodyguardul lui, zise Isabelle. Sunt *iubita* lui. Ceea ce-mi dă dreptul să vă snopesc, dacă îl supăraţi. Aşa stau lucrurile.

Iubită? Simon era destul de surprins ca să se uite la ea buimăcit, dar ea îi privea ţintă pe cei doi subjugaţi, cu ochii săi negri scăpărând de mânie. Pe de-o parte, el nu-şi amintea ca Isabelle să se fi descris vreodată până atunci ca iubita lui. Iar pe de altă parte, era simptomatic pentru cât de ciudată devenise viaţa lui faptul că *ăsta* era lucrul care îl şocase cel mai tare în seara aceea şi nu că tocmai fusese convocat la o întâlnire de către cel mai puternic vampir din New York.

— Stăpânul meu, zise domnul Walker, pe ceea ce-şi închipuia probabil că ar fi un ton împăciuitor, vrea să-i facă o propunere

Diurnului…

— Numele lui e Simon. Simon Lewis.

— Domnului Lewis. Vă pot încredinţa că domnul Lewis va descoperi că e cel mai bine dacă ne va însoţi de bunăvoie să-l asculte pe stăpânul meu. Jur pe onoarea stăpânului meu că nu ţi se va întâmpla niciun rău, Diurnule, şi că dacă o să vrei să refuzi oferta stăpânului meu, vei fi liber s-o faci.

„Stăpânul meu, stăpânul meu." Domnul Walker rostea cuvintele astea cu un amestec de adoraţie şi de teamă respectuoasă. Simon se cutremură puţin lăuntric. Cât de cumplit era să fii legat de altcineva şi să nu ai, în realitate, niciun pic de voinţă proprie!

Isabelle clătină din cap; mimă „nu" către Simon. „Probabil că are dreptate", gândi el. Isabelle era un excelent vânător de umbre. Începuse prin a vâna demoni şi repudiaţi care încălcau legea – vampiri hoinari, magicieni practicanţi de magie neagră, vârcolaci care îşi făceau de cap şi mâncau pe cineva – de când împlinise doisprezece ani şi era probabil mai bună la ceea ce făcea decât oricare alţi vânători de umbre la vârsta ei, cu excepţia fratelui său, Jace. Şi a lui Sebastian, gândi Simon, care fusese mai bun decât ei doi laolaltă. Dar murise.

— Bine, zise el, o să merg.

Isabelle făcu ochii mari.

— Simon!

Ambii subjugaţi îşi frecară palmele, ca băieţii răi dintr-o bandă desenată. De fapt, nu gestul în sine era atât de înfricoşător, ci faptul că îl făcuseră exact în acelaşi moment şi în acelaşi fel, de parcă ar fi fost nişte marionete de ale căror sfori se trăsese simultan.

— Excelent, zise domnul Archer.

Isabelle trânti cu zgomot pumnalul pe masă şi se aplecă, strălucitorul ei păr negru măturând tăblia mesei.

— Simon, zise ea într-o şoaptă imperioasă, nu fi prost! N-are niciun rost să te duci cu ei. Iar Raphael e un ticălos.

— Raphael e o căpetenie de vampiri, zise Simon. Sângele lui m-a

făcut pe mine vampir. El e… şeful meu sau cum îi zice?

— Părintele, creatorul, făptaşul – sunt milioane de nume pentru ceea ce a făcut, zise Isabelle, zăpăcită. Şi poate că sângele lui te-a făcut pe tine vampir. Dar nu te-a făcut *Diurn.*

Ochii ei se pironiră într-ai lui, peste masă. *Jace te-a făcut Diurn.* Dar asta n-ar fi spus-o niciodată cu voce tare; doar câţiva dintre ei cunoşteau adevărul, întreaga poveste din spatele a ceea ce era Jace şi ceea ce, din cauza asta, era şi Simon.

— Nu trebuie să faci ce spune el.

— Bineînţeles că nu, zise Simon, coborându-şi vocea. Dar dacă refuz să mă duc, crezi că Raphael o s-o lase baltă? Nicicum. Ăştia vor continua să vină după mine.

Se uită pe furiş la subjugaţi; arătau de parcă l-ar fi aprobat, deşi poate că doar i se părea.

— Or să mă sâcâie urmându-mă peste tot. Când sunt pe-afară, la şcoală, acasă la Clary…

— Şi ce? Clary nu se poate descurca? Isabelle îşi ridică mâinile. Bine. Dar măcar lasă-mă să vin cu tine.

— În nici un caz, interveni domnul Archer. Nu e o chestiune care să-i privească pe vânătorii de umbre. Asta e treaba Copiilor Nopţii.

— N-o să…

— Legea ne dă dreptul să ne conducem treburile discret, zise domnul Walker, băţos. Între cei din neamul nostru.

Simon se uită la ei.

— Ne lăsaţi puţin singuri, vă rog? zise el. Vreau să vorbesc cu Isabelle.

Urmă un moment de tăcere. În jurul lor, viaţa din restaurant îşi continua mersul. În local începuse aglomeraţia de noapte, de după ieşirea de la cinematograful din capătul străzii, iar chelneriţele treceau grăbite printre mese, cu platourile aburinde pentru clienţi; cuplurile râdeau şi vorbeau fără griji la mesele alăturate; bucătarii strigau comenzile de la unul la altul, prin spatele tejghelei. Nimeni nu se uita la ei sau nu-şi dădea seama că s-ar fi petrecut ceva ciudat.

Simon se obişnuise între timp cu iluzia magică, dar nu se putea opri, câteodată, când era cu Isabelle, să se simtă de parc-ar fi fost prins într-o cuşcă cu pereţi de sticlă, rupt de restul lumii şi de cursul zilnic al treburilor ei.

— Prea bine, zise domnul Walker, făcând un pas înapoi. Dar stăpânului meu nu-i place să fie făcut s-aştepte.

Se retraseră lângă uşă, aparent neafectaţi de suflul de aer rece ori de câte ori cineva intra sau ieşea, încremenind acolo ca statuile. Simon se întoarse spre Isabelle.

— N-or să-mi facă nimic. Nu-mi *pot* face niciun rău. Raphael ştie totul despre… – arătă stingherit spre fruntea lui – asta.

Isabelle întinse mâna peste masă şi-i dădu bretonul la o parte, cu un gest mai degrabă lipsit de orice emoţie decât tandru. Era încruntată. Simon se uitase şi el la Pecete, de nenumărate ori, în oglindă, şi ştia bine cum arăta. Ca şi când ar fi luat cineva o pensulă subţire şi i-ar fi desenat un model simplu pe frunte, chiar deasupra ochilor, la mijloc. Forma desenului părea să se schimbe, uneori, ca imaginile mişcătoare create de nori, dar era întotdeauna clar, negru şi cumva ameninţător la vedere, ca un avertisment scris în altă limbă.

— Chiar… funcţionează? şopti ea.

— Raphael crede că da, răspunse Simon. Şi eu n-am niciun motiv să cred că nu.

O luă de încheietură şi îi îndepărtă mâna de pe faţa lui.

— O să fie bine, Isabelle.

Ea oftă.

— Toate simţurile mele îmi spun că nu e o idee bună.

Simon îi strânse mâna.

— Ei, haide. Eşti şi tu curioasă să ştii ce vrea Raphael, nu-i aşa?

Isabelle îi mângâie mâna şi se lăsă înapoi în scaun.

— Să-mi povesteşti când te întorci. Să mă suni pe mine *prima.*

— Aşa fac.

Simon se ridică, încheindu-se la jachetă.

— Şi fă-mi un serviciu, vrei? Două servicii, de fapt.

Ea se uită la el, cu amuzament reţinut.

— Care?

— Clary a zis c-o să se antreneze la Institut, în seara asta. Dac-o întâlneşti, nu-i spune unde m-am dus. Şi-ar face griji fără rost.

Isabelle îşi dădu ochii peste cap.

— Okay, bine. Şi-al doilea serviciu?

Simon se apleacă şi o sărută pe obraz.

— Ia-ţi o porţie de borş, înainte să pleci. E fantastic!

Domnul Walker şi domnul Archer nu erau cei mai vorbăreţi dintre însoţitori. Îl conduseră pe Simon în tăcere pe străzile din Lower East Side, ţinându-se la câţiva paşi înaintea lui, cu mersul lor ciudat, alunecător. Se făcuse târziu, dar trotuarele oraşului erau pline de oameni – ieşind de la tura de noapte, grăbindu-se acasă la cină, cu capetele plecate, gulerele ridicate împotriva vântului tăios şi rece. În Piaţa St. Mark erau înşiruite măsuţe pliante, unde se vindea orice, de la ciorapi ieftini şi schiţe în creion ale New Yorkului şi până la beţişoare parfumate de santal. Frunzele se rostogoleau zgomotos pe caldarâm, ca nişte oase uscate. Mirosea a fum de eşapament amestecat cu cel de lemn de santal şi, insinuat printre ele, mirosul fiinţelor omeneşti – piele şi sânge.

Lui Simon i se strânse stomacul. Încerca să ţină la îndemână destule sticle cu sânge de animale în camera lui – avea acum un frigider mic în spatele şifonierului, unde mama lui să nu dea cu ochii de el – ca să-l împiedice să i se facă vreodată foame. Sângele era greţos. El crezuse că se va obişnui, că va începe chiar să tânjească după el, dar cu toate că-i alunga chinurile foamei, nu-i făcea nici pe departe aceeaşi plăcere cât îi făcuse odată ciocolata sau *burrito*-urile vegetariene ori îngheţata de cafea. Rămăsese sânge.

Dar să fie flămând era mai rău. Să fie flămând însemna că putea adulmeca mirosuri pe care n-ar fi vrut să le simtă – sarea pe piele; mirosul dulce, răscopt, de sânge ieşind prin porii străinilor. Asta îl

făcea să se simtă înfometat şi dat peste cap şi cu totul anormal. Băgându-şi capul între umeri, îşi îndesă pumnii în buzunarele jachetei şi încercă să respire pe gură.

Cotiră la dreapta pe Third Avenue şi se opriră în faţa unui restaurant pe a cărui firmă scria CLOISTER CAFÉ. GRĂDINA DESCHISĂ TOT TIMPUL ANULUI. Simon se uită la firmă clipind nedumerit.

— Ce căutăm aici?

— Ăsta e locul de întâlnire pe care l-a ales stăpânul nostru, răspunse domnul Walker pe un ton neutru.

— Hm! Simon era nedumerit. Aş fi crezut că stilul lui Raphael este… ştiţi voi… să aranjeze întâlniri pe acoperişul unei catedrale nesfinţite sau în adâncul vreunei cripte pline de oase. Nu mi s-a părut niciodată tipul care-ar prefera restaurante ultraelegante.

Ambii subjugaţi se uitară lung la el.

— E vreo problemă, Diurnule? îl întrebă, în cele din urmă, domnul Archer.

Simon se simţi oarecum certat.

— Nu. Nicio problemă.

Interiorul restaurantului era întunecos, cu un bar cu tejghea de marmură de-a lungul unui perete. Niciun chelner sau ospătar nu se apropie de ei când îşi croiră drum prin sala mare către o uşă din fund, iar apoi, dincolo de ea, în grădină.

Multe restaurante newyorkeze au grădini cu terase; foarte puţine erau deschise în acest moment al anului. Era de fapt o curte, între mai multe clădiri. Pe ziduri erau picturi murale *trompe l'oeil,* înfăţişând grădini italiene pline de flori. Copacii, ale căror frunze deveniseră aurii şi arămii odată cu toamna, erau împodobiţi cu şiraguri de beculeţe albe, iar lampioanele cu becuri infraroşii dintre mese răspândeau o lumină roşiatică. O mică fântână susura plăcut în mijlocul curţii.

O singură masă era ocupată, şi nu de către Rapbael. O femeie zveltă, cu o pălărie cu boruri mari, stătea la o masă de lângă perete.

În timp ce Simon privea nedumerit, ea ridică o mână şi o flutură spre el. El se întoarse să se uite înapoi; bineînţeles, nu era nimeni. Walker şi Archer se urniră din nou; uluit, Simon îi urmă, traversând curtea şi oprindu-se la câţiva paşi de masa la care stătea femeia.

Walker făcu o plecăciune adâncă.

— Stăpână, zise el.

Femeia zâmbi.

— Walker, răspunse ea, şi Archer. Foarte bine. Vă mulţumesc că mi l-aţi adus pe Simon.

— Staţi puţin. Simon se uită de la femeie la cei doi subjugaţi şi înapoi. Tu nu eşti Raphael.

— Vai de mine, nu!

Femeia îşi scoase pălăria. O avalanşă de păr blond-argintiu, strălucitor în luminile de Crăciun, i se revărsă pe umeri. Faţa îi era netedă, albă şi ovală, foarte frumoasă, dominată de doi ochi enormi, de un verde-pal. Purta mănuşi lungi, negre, o bluză neagră de mătase şi o fustă conică, iar în jurul gâtului avea o eşarfă neagră. Era imposibil să spui ce vârstă avea – sau cel puţin ce vârstă o fi avut când fusese Preschimbată în vampir.

— Eu sunt Camille Belcourt. Încântată să te cunosc.

Îi întinse o mână înmănuşată.

— Mi s-a spus că-l voi întâlni pe Raphael Santiago, zise Simon, fără să întindă şi el mâna. Lucrezi pentru el?

Camille Belcourt râse ca un susur cristalin de fântână.

— De bună seamă că nu! Deşi odinioară el a lucrat pentru mine.

Şi Simon îşi aminti. „Credeam că şeful vampirilor e altcineva”, îi spusese el lui Raphael odată, în Idris, şi i se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

„Camille nu s-a întors încă la noi”, îi răspunsese Raphael. „Eu conduc în locul ei.”

— Tu eşti căpetenia vampirilor, zise Simon. A clanului din Manhattan.

Se întoarse apoi către subjugaţi.

— M-aţi păcălit. Mi-aţi spus că o să mă întâlnesc cu Raphael.

— Am spus că te vei întâlni cu stăpânul nostru, zise domnul Walker.

Ochii lui erau atât de distanţi şi de goi, atât de pustii, încât Simon se întrebă dacă avuseseră într-adevăr intenţia să-l înşele sau dacă erau pur şi simplu programaţi, ca roboţii, să repete tot ce le spusese stăpâna lor să spună şi nu puteau fi suspectaţi de abateri de la scenariu.

— Şi e aici.

— Într-adevăr. Camille le aruncă un zâmbet scurt, strălucitor, subjugaţilor săi. Vă rog să ne lăsaţi singuri, Walker, Archer. Trebuie să vorbesc cu Simon între patru ochi.

Era ceva în modul în care rostise – atât numele lui cât şi *între patru ochi* – care semăna cu o dezmierdare tainică.

Subjugaţii se înclinară şi se retraseră. Când domnul Archer se întoarse să plece, Simon îi zări semnul de pe gât, o vânătaie întunecată, atât de neagră că părea pictată, cu două pete şi mai închise la culoare înăuntrul ei. Punctele mai închise erau găurile din carne, cu marginile uscate, ferfeniţite. Simon se simţi străbătut de un fior.

— Te rog, îl pofti Camille, bătând uşurel cu palma scaunul de lângă ea. Ia loc. Vrei nişte vin?

Simon se aşeză, inconfortabil, pe marginea tare a scaunului de metal.

— Nu beau.

— Desigur, zise ea, plină de înţelegere. Eşti abia un novice, nu-i aşa? Nu-ţi face prea multe griji. Cu timpul o să te înveţi să consumi vin şi alte băuturi. Unii dintre cei mai vechi din specia noastră pot consuma şi mâncare de-a oamenilor, cu doar câteva efecte adverse.

Câteva efecte adverse? Lui Simon nu-i plăcea cum suna asta.

— O să dureze mult? întrebă el, uitându-se expres în jos, la telefonul său mobil, care îi spunea că era trecut de zece jumătate. Trebuie să ajung acasă.

Camille luă o înghiţitură de vin din paharul ei.

— Trebuie? Şi de ce, mă rog?

Pentru că mă aşteaptă mama. Okay, în niciun caz femeia asta n-avea nevoie să ştie amănuntul ăsta.

— Mi-ai întrerupt o întâlnire cu iubita, zise el. Mă întrebam ce putea fi atât de important.

— Încă mai locuieşti cu mama ta, nu? zise ea, punând paharul jos. Cam ciudat, nu crezi, un vampir puternic ca tine să refuze să plece de-acasă, să se alăture unui clan?

— Deci mi-ai întrerupt întâlnirea ca să râzi de mine fiindcă încă mai locuiesc cu părinţii. N-ai fi putut face asta într-o noapte când n-aveam întâlnire? Asta înseamnă majoritatea nopţilor, în caz că eşti curioasă.

— Nu râd de tine, Simon. Îşi trecu limba peste buza de jos de parcă ar fi gustat vinul pe care tocmai îl băuse. Vreau să ştiu de ce n-ai intrat în clanul lui Raphael.

Care e totuna cu clanul tău, nu-i aşa?

— Am avut puternica senzaţie că el nu voia să fac parte din clanul lui, zise Simon. Mi-a dat de înțeles că mă va lăsa în pace, dacă şi eu îl las în pace. Aşa că am plecat şi l-am lăsat.

— *Serios!*

Ochii ei verzi scăpărară.

— N-am vrut niciodată să fiu vampir, zise Simon, pe jumătate mirat că îi mărturisea asta unei femei străine. Mi-am dorit o viaţă normală. Când am aflat că sunt Diurn, m-am gândit că aş putea avea una. Sau, cel puţin, una aproximativ normală. Pot să mă duc la şcoală, pot să locuiesc acasă, pot să-mi văd mama şi sora…

— Câtă vreme nu mănânci niciodată în faţa lor, zise Camille. Câtă vreme îţi ascunzi nevoia de sânge. Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i aşa? Doar sânge la pungă. Rânced. De animal.

Strâmbă din nas.

Simon se gândi la Jace şi îşi alungă rapid gândul din minte. Jace

nu era chiar *uman.*

— Nu, nu m-am hrănit.

— Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poţi uita.

Se apleca în faţă, iar părul ei pal îi mângâie braţul.

— Nu-ţi poţi ascunde adevărata faţă o veşnicie.

— Care adolescent nu-şi minte părinţii? zise Simon. Oricum, nu văd de ce te interesează pe tine. De fapt, încă nu înţeleg de ce mă aflu aici.

Camille se apleca spre el. Făcând asta, decolteul bluzei sale de mătase neagră se căscă larg. Dacă Simon ar mai fi fost uman, ar fi roşit.

— Mă laşi să ţi-o văd?

Simon îşi simţi pur şi simplu ochii bulbucându-se.

— *Ce* să-mi vezi?

Ea zâmbi.

— Pecetea, prostuţule. Pecetea Rătăcitorului.

Simon dădu să răspundă, dar închise gura la loc. *De unde ştie?* Foarte puţini ştiau de Pecetea pe care Clary i-o pusese în Idris. Raphael îi atrăsese atenţia că era un secret mortal, iar Simon îl tratase ca atare.

Dar ochii lui Camille erau verzi şi neclintiţi şi, dintr-un motiv inexplicabil, el chiar voia să facă ceea ce ea voia să-l vadă făcând. Era ceva în modul în care se uita la el, ceva în muzicalitatea vocii ei. Îşi ridică mâna şi îşi dădu bretonul la o parte, dezgolindu-şi fruntea pentru inspecţie.

Ochii ei se măriră, buzele i se întredeschiseră. Îşi trecu uşor degetele peste gât, de parcă şi-ar fi verificat pulsul inexistent.

— Oh, zise ea. Ce norocos eşti, Simon! Ce norocos!

— E un blestem, zise el, nu o binecuvântare. Ştii asta, nu-i aşa?

Ochii ei scânteiară.

— „Şi Cain i-a spus Domnului: «Pedeapsa mea e mai grea decât

aş putea duce…»"[3] E mai mult decât poţi duce, Simon?

Simon se sprijini de speteaza scaunului, lăsându-şi părul să-i cadă la loc pe frunte.

— Pot s-o duc.

— Dar nu vrei.

Ea îşi plimbă degetul înmănuşat pe buza paharului de vin, cu ochii aţintiţi mai departe asupra lui.

— Şi dacă eu ţi-aş oferi o cale să prefaci ceea ce priveşti ca pe-un blestem într-un avantaj?

Aş spune că în sfârşit ajungi la motivul pentru care m~ai adus aici, ceea ce e un început.

— Ascult.

— Mi-ai recunoscut numele, când ţi l-am spus, zise Camille. Raphael ţi-a vorbit despre mine, nu-i aşa?

Avea un accent, foarte discret, pe care Simon nu-l putea identifica.

— Mi-a spus că tu erai căpetenia clanului şi că el doar îl conducea cât timp erai tu plecată. Îţi ţinea locul… ca un vicepreşedinte sau cam aşa ceva.

— Ah! îşi muşcă ea uşor buza de jos. De fapt, nu e chiar adevărat. Mi-ar plăcea să-ţi spun adevărul, Simon. Mi-ar plăcea să-ţi fac o propunere. Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi ceva.

— Şi anume?

— Că tot ce se va petrece între noi, în seara asta, aici, rămâne secret. Nimeni nu poate şti. Nici micuţa ta prietenă roşcată, Clary. Niciuna dintre iubitele tale. Nimeni din familia Lightwood. Nimeni.

Simon dădu înapoi.

— Şi dacă nu vreau să promit?

— Atunci poţi pleca, eşti liber, zise ea. Însă aşa n-o să ştii niciodată ce am vrut să-ţi spun. Iar asta va fi o pierdere pe care o vei regreta.

---

[3] Biblia, *Geneza* 4:13.

— Sunt curios, zise Simon, dar nu sunt sigur că sunt într-atât de curios.

În ochii ei sclipi o scânteie de surprindere şi de amuzament, parcă şi un pic de respect, gândi Simon.

— Nimic din ce am eu să-ţi spun nu-i priveşte pe ei. N-o să le afecteze siguranţa sau binele. Este secret pentru protecţia mea personală.

Simon se uită la ea bănuitor. Chiar vorbea serios? Vampirii nu erau ca spiritele naturii, care nu puteau minţi. Dar trebuia să recunoască: era curios.

— De acord. O să-ţi păstrez secretul, doar dacă n-o să mi se pară că ceva din ce-o să-mi spui mi-ar pune prietenii în pericol. Caz în care înţelegerea pică.

Zâmbetul ei era îngheţat; el îşi dădu seama că nu-i plăcea să nu fie crezută.

— Prea bine, zise ea. Presupun că nu prea am de ales, când am atâta nevoie de ajutorul tău.

Se apleacă peste masă, jucându-se cu degetele subţiri pe piciorul înalt al paharului său de vin.

— Până de curând am condus, fericit, clanul din Manhattan. Aveam sediul într-o veche clădire de dinainte de război în Upper West Side, nu în vizuina aia de şobolan cu numele de hotel în care-mi ţine acum Santiago supuşii. Santiago – Raphael, cum îi spuneţi voi – era secundul meu. Cel mai loial companion – sau cel puţin aşa credeam eu. Într-o noapte, am descoperit că ucisese oameni, atrăgându-i în hotelul ăla vechi din Harlemul spaniol şi bându-le sângele, doar ca să se distreze. Le lăsa oasele în containerul din faţă. Risca prosteşte, încălcând Legea Acordului.

Se opri şi luă o înghiţitură de vin.

— Când m-am dus să-l confrunt, mi-am dat seama că le spusese celorlalţi din clan că eu eram ucigaşa, cea care încălcase legea. Totul fusese o înscenare. Voise să mă omoare, ca să poată lua el puterea. Am fugit, doar cu Walker şi cu Archer care să mă păzească.

— Adică în tot timpul ăsta el a pretins că nu conduce decât până la întoarcerea ta?

Ea se strâmbă.

— Santiago e un mincinos desăvârşit. Îşi doreşte să mă întorc, fără îndoială – ca să mă poată ucide şi să preia de-a binelea conducerea clanului.

Simon nu-şi dădea seama cum ar fi vrut ea să reacţioneze. Nu era obişnuit ca femeile adulte să se uite la el cu ochii mari înlăcrimaţi ori să-şi spună povestea vieţii în faţa lui.

— Îmi pare rău, zise el, în cele din urmă.

Ea ridică din umeri – un gest foarte expresiv care-l făcu să se întrebe dacă accentul ei nu era cumva franţuzesc.

— E istorie, zise ea. M-am ascuns în Londra în tot răstimpul ăsta, căutându-mi aliaţi, aşteptând un prilej. Apoi am auzit despre tine.

Îşi ridică o mână.

— Nu pot să-ţi spun de unde; am jurat să ţin secretul. Dar în clipa în care am auzit, mi-am dat seama că tu erai ceea ce aşteptam.

— Eu eram? Sunt?

Ea se aplecă şi-i atinse mâna.

— Lui Raphael îi e frică de tine, Simon, şi pe bună dreptate. Tu eşti unul de-al lui, un vampir, dar nu poţi fi nici rănit, nici ucis; nu poate ridica niciun deget împotriva ta fără să-şi atragă asupra sa mânia lui Dumnezeu.

Urmară câteva momente de tăcere. Simon putea auzi zumzetul slab al beculeţelor de Crăciun de deasupra capului, apa clipocind în fântâna de piatră din mijlocul curţii, uruitul şi vuietul înfundat al oraşului. Când vorbi, glasul lui era blând.

— L-ai rostit.

— Ce anume, Simon?

— Cuvântul. Mânia lui…

Cuvântul îi astupă şi îi arse gura, cum se întâmpla întotdeauna.

— Da. Dumnezeu. Ea îşi retrase mâna, dar ochii îi erau calzi. Sunt multe taine ale celor din specia noastră, sunt atât de multe lucruri

pe care ţi le pot spune, ţi le pot arăta. O să înveţi că nu eşti damnat.

— Doamnă…

— Camille. Trebuie să-mi spui Camille.

— Tot nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Nu?

Clătină din cap, iar părul ei strălucitor îi flutură în jurul feței.

— Vreau să mi te alături, Simon. Să mi te alături împotriva lui Santiago. O să intrăm împreună în hotelul lui plin de şobolani; în clipa în care clanul o să vadă că eşti cu mine, o să-l părăsească pe el şi-o să vină la mine. Cred că îmi sunt toţi credincioşi, dincolo de frica pe care o au față de el. Odată ce ne vor vedea împreună, frica aceea va dispărea şi vor trece de partea noastră. Nimeni nu se poate lupta cu divinitatea.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Simon. În Biblie, Iacov s-a luptat corp la corp cu un înger şi a câştigat.

Camille se uită la el întrebător. Simon dădu din umeri:

— Şcoala evreiască.

— „Şi Iacov a pus locului aceluia numele Peniel; căci şi-a zis: «Am văzut pe Dumnezeu în faţă…»”[4] După cum vezi, nu eşti singurul care cunoaşte scriptura voastră.

Privirea ei pătrunzătoare se dusese, acum zâmbea.

— Poate că nu-ţi dai seama, Diurnule, dar atâta vreme cât porţi Pecetea, eşti braţul răzbunător al Cerului. Nimeni nu te poate înfrunta. Cu siguranță, nu un vampir.

— Ție ți-e frică de mine? întrebă Simon.

Aproape instantaneu regretă întrebarea. Ochii ei verzi se întunecară ca norii de furtună.

— Mie să-mi fie frică de tine?

Apoi îşi reveni, chipul i se îmblânzi şi expresia i se însenină.

— Bineînțeles că nu, zise ea. Eşti un tip inteligent. Sunt convinsă c-o să vezi înțelepciunea propunerii mele şi o să mi te alături.

---

[4] Peniel înseamnă „Faţa lui Dumnezeu” – Biblia, *Geneza* 32:30.

— Şi care e, mai exact, propunerea ta? Vreau să spun, înţeleg partea cu noi doi înfruntându-l pe Raphael, dar după aceea? Pe Raphael nu-l urăsc, propriu-zis, nici nu vreau să scap de el doar ca să scap de el. M-a lăsat în pace. Exact asta mi-am dorit.

Ea îşi încrucişă mâinile pe masă, înaintea sa. Purta un inel de argint cu o piatră albastră, pe degetul mijlociu, peste mănuşă.

— Crezi că numai asta îţi doreşti, Simon. Crezi că Raphael îţi face un serviciu lăsându-te în pace, cum spui tu. În realitate, te exilează. În prezent, îţi închipui că nu ai nevoie de ceilalţi semeni ai tăi. Eşti mulţumit cu prietenii pe care îi ai – oameni şi vânători de umbre. Te mulţumeşti să-ţi ascunzi sticlele cu sânge în camera ta şi să-ţi minţi mama despre ce eşti de fapt.

— De unde-ai…

Ea continuă, ignorându-l.

— Dar peste zece ani, când ar trebui să fii de douăzeci şi şase de ani? Dar peste douăzeci de ani? Treizeci? Crezi că nu va observa nimeni că, în vreme ce ei îmbătrânesc şi se schimbă, tu n-o faci?

Simon nu răspunse. Nu voia să recunoască faptul că nu se gândise atât de departe în viitor. Că nu voia să se gândească atât de departe în viitor.

— Raphael te-a învăţat că toţi ceilalţi vampiri sunt otravă pentru tine. Dar nu e nevoie să fie aşa. Veşnicia e un timp prea lung ca să-l petreci singur, fără alţi semeni de-ai tăi. Alţii care să înţeleagă. Te-ai împrietenit cu vânătorii de umbre, dar nu poţi să fii niciodată unul dintre ei. Întotdeauna vei fi dintre ceilalţi şi din afară. Cu noi, ai putea fi împreună.

Când se aplecă în faţă, o lumină albă scăpără din inelul ei, înţepându-i ochii lui Simon.

— Noi avem mii de ani de cunoaştere pe care am putea s-o împărtăşim cu tine, Simon. Ai putea învăţa cum să-ţi păstrezi secretul; cum să mănânci şi să bei, cum să rosteşti numele Domnului. Raphael ţi-a ascuns, din cruzime, această informaţie, ba chiar te-a făcut să crezi că nu există. Există. Eu te pot ajuta.

— Dacă te ajut eu primul, zise Simon.

Ea zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi ascuţiţi.

— O să ne ajutăm reciproc.

Simon se lăsă pe spate. Scaunul de fier era dur şi incomod, şi se simţi dintr-odată obosit. Uitându-se în jos la mâinile lui, îşi putu vedea venele înnegrite, răsfirate ca o pânză de păianjen peste nodurile pumnului. Avea nevoie de sânge. Avea nevoie să stea de vorbă cu Clary. Avea nevoie de timp să se gândească.

— Te-am şocat, zise ea. Ştiu. E mult de asimilat. Mi-ar plăcea să-ţi acord tot timpul de care ai nevoie ca să iei o hotărâre în privinţa asta şi în privinţa mea. Dar noi nu avem prea mult timp, Simon. Cât rămân în oraşul ăsta, sunt în pericol din cauza lui Raphael şi a acoliţilor săi.

— Acoliţi?

În pofida situaţiei, Simon zâmbi. Camille păru nedumerită.

— Da, de ce?

— Nimic, doar că… „Acoliţi." Sună ca şi când ai spune „răufăcători" sau „complici".

Ea se uita ţintă la el, fără expresie. Simon oftă.

— Scuze. Probabil că tu n-ai văzut la fel de multe filme proaste ca mine.

Camille se încruntă uşor, o linie foarte subţire apărând între sprâncenele ei.

— Mi s-a spus că o să fii puţin mai ciudat. Probabil din cauză că nu cunosc mulţi vampiri din generaţia ta. Dar asta o să-mi prindă bine, bănuiesc, să fiu în preajma cuiva atât de… tânăr.

— Sânge proaspăt, zise Simon.

La acestea, ea zâmbi de-adevăratelea.

— Atunci eşti gata? Să accepţi oferta mea? Să începem să lucrăm împreună?

Simon privi în sus, la cer. Şiragurile de beculeţe albe păreau să estompeze stelele.

— Uite, începu el, apreciez oferta, pe bune…

La dracu, gândi el. Trebuia să fie o cale de a spune asta fără să sune ca şi când ar anunţa o fată că nu mai merge cu ea la balul de absolvire. *Sunt sincer, sincer flatat că mi-ai făcut propunerea, dar…* Camille, ca şi Raphael, vorbea întotdeauna oficial, formal, de parcă era personaj într-o poveste. Poate că ar merge dac-ar încerca aşa. Cu voce tare, zise:

— Am nevoie de ceva timp ca să iau o decizie. Sunt sigur că înţelegi.

Foarte delicat, ea zâmbi, arătându-şi doar vârfurile colţilor.

— Cinci zile, răspunse ea. Şi nu mai mult.

Întinse mâna înmănuşată către el. Ceva sclipi în palma ei. Era o mică fiolă de sticlă, de mărimea celor ce conţin eşantioane de parfum, numai că cea de faţă părea plină cu un praf maroniu.

— Pământ de mormânt, explică ea. Sparge asta şi am să ştiu că mă chemi. Dacă nu mă chemi în termen de cinci zile, o să-l trimit pe Walker după răspuns.

Simon luă fiola şi o strecură în buzunar.

— Şi dacă răspunsul e nu?

— Atunci voi fi dezamăgită. Dar ne vom despărţi prieteni.

Îşi împinse paharul de vin în lături.

— La revedere, Simon.

Simon se ridică. Scaunul scoase un scrâşnet metalic ca şi când ar fi fost târât pe jos, prea strident. Simţi c-ar trebui să mai spună ceva, dar habar n-avea ce anume. Pe moment totuşi, părea să fie concediat. Hotărî că era mai bine să lase impresia unuia dintre acei ciudaţi vampiri moderni cu proaste maniere, decât să rişte să fie atras din nou în conversaţie. Plecă fără să mai adauge nimic.

Îndreptându-se spre ieşirea din restaurant, o luă pe lângă Walker şi Archer, care stăteau în picioare, lângă barul mare de lemn, cu umerii aduşi, zgribuliţi sub lungile lor haine cenuşii. Simţi puterea privirilor aţintite asupra lui, în timp ce trecea, şi îşi flutură degetele spre ei – un gest cumva între un rămas-bun prietenesc şi o concediere. Archer îşi dezgoli dinţii – dinţi omeneşti simpli – şi

porni trecând pe lângă el, cu paşi mari, înspre grădină, cu Walker după el, ca umbra. Simon îi urmări cum se aşază pe scaune în faţa lui Camille; ea nu-şi ridică privirile când ei se instalară, dar beculeţele albe care iluminau grădina se stinseră subit – nu unul câte unul, ci toate în acelaşi timp – lăsându-l pe Simon holbându-se la un debusolant pătrat de beznă, de parcă ar fi stins cineva stelele de la buton. Până când chelnerii să observe şi să iasă afară grăbiţi să repare greşeala, inundând din nou grădina cu lumină palidă, Camille şi subjugaţii ei umani dispăruseră.

Simon descuie uşa de la intrarea casei lui – una dintr-un lung şir de case identice, cu faţade de cărămidă, care mărgineau zona din Brooklyn în care locuia el – şi o deschise puţin, ascultând concentrat.

Îi spusese mamei lui că ieşea să repete cu Eric şi ceilalţi membri ai trupei pentru o reprezentaţie de sâmbătă. Existase un timp când ea voia pur şi simplu să-l creadă, iar momentul de faţă făcea parte din aceeaşi categorie; Elaine Lewis fusese întotdeauna un părinte relaxat, care nu impusese niciodată o oră de culcare, nici lui Simon, nici surorii lui, care nu insistase nici să-i vadă acasă devreme când aveau şcoală a doua zi.

Simon era obişnuit să întârzie până la ce oră voia la Clary, intrând în casă cu cheia lui şi prăbuşindu-se în pat şi la două dimineaţa, comportament care nu stârnea multe observaţii din partea mamei sale.

Acum lucrurile stăteau altfel. Fusese plecat în Idris, ţara de origine a vânătorilor de umbre, aproape două săptămâni. Dispăruse de acasă, fără nicio şansă de a invoca vreo scuză ori explicaţie. Magicianul Magnus Bane intervenise şi aruncase o vrajă de memorie asupra mamei lui Simon, astfel încât ea nu-şi amintea acum absolut deloc că el lipsise de acasă. Sau, cel puţin, n-avea nicio amintire *conştientă.* Purtarea ei se schimbase, totuşi. Era bănuitoare, dădea târcoale, mereu cu ochii pe el, stăruind ca el să fie acasă la

anumite ore. Ultima oară când se întorsese după o întâlnire cu Maia, îl găsise pe Eric în vestibul, stând într-un fotoliu cu faţa spre uşă, cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie de furie abia ţinută în frâu.

În seara aceea, izbutise să-i audă respiraţia mai înainte s-o vadă. Acum nu reuşea să desluşească decât sunetul slab al televizorului, venind dinspre camera de zi. Se părea că îl aşteptase, probabil uitându-se la un maraton al uneia dintre dramatizările acelea cu spitalul care îi plăceau ei. Simon închise uşa în urma lui şi se sprijini puţin de ea, încercând să-şi adune energia de a minţi.

Era destul de greu să nu mănânce împreună cu familia. Din fericire, mama lui pleca la muncă devreme şi se întorcea târziu, iar Rebecca, la colegiu în New Jersey şi trecând pe-acasă doar din când în când, ca să-şi spele rufele, nu era prin preajmă destul de des ca să observe ceva ciudat. De regulă, mama lui era deja plecată dimineaţa când se trezea el, micul dejun şi prânzul pe care îi plăcea să i le pregătească aşteptându-l pe bufetul din bucătărie. El le arunca într-un coş de gunoi, în drum spre şcoală. Cu cina era mai dificil. În serile în care ea era acasă, trebuia să-şi plimbe mâncarea prin farfurie, pretinzând că nu-i era foame sau că voia să-şi ia mâncarea în dormitor, ca să mănânce în timp ce învăţa. O dată sau de două ori se silise să înghită, doar ca s-o facă fericită, după care petrecuse ore bune în baie, asudând şi vomând până la epuizare.

Ura să fie nevoit s-o mintă. Întotdeauna o invidiase pe Clary, pentru relaţia sufocantă cu mama ei, cel mai protector, excesiv de protector părinte pe care-l cunoscuse. Acum situaţia se inversase. De la moartea lui Valentine, supravegherea lui Jocelyn asupra lui Clary se relaxase până într-acolo, încât ea devenise practic un părinte normal. În acelaşi timp, ori de câte ori Simon era acasă, putea simţi cum îl apasă privirea mamei lui, ca o acuzaţie, oriunde s-ar fi aflat.

Îndreptându-şi umerii, îşi lăsă taşca lângă uşă şi se îndreptă spre camera de zi pentru a înfrunta reproşurile. Televizorul era pornit,

trâmbiţând ştirile. Crainicul local relata despre o poveste de interes uman – un copil găsit abandonat într-un gang din spatele unui spital din centru. Simon rămase surprins; mama lui ura ştirile. Le găsea deprimante. Aruncă o privire spre canapea şi surpriza i se risipi. Mama lui adormise, cu ochelarii pe măsuța de lângă ea, cu paharul pe jumătate golit, pe podea. Simon îl putea adulmeca de la distanţă – probabil whiskey. Simţi o strângere de inimă. Mama lui nu bea niciodată.

Simon se duse în dormitorul mamei şi se întoarse cu o pătură croşetată. Mama lui dormea încă, respirând uşor şi egal. Elaine Lewis era o femeie micuţă şi firavă ca o vrabie, cu un nimb de păr negru cârlionţat, tărcat cu fire cărunte, pe care refuza să şi-l vopsească. Lucra în timpul zilei pentru o organizaţie nonprofit de protecţie a mediului şi majoritatea hainelor ei aveau modele de animale. În clipa aceea purta o rochie cu imprimeuri cu delfini şi valuri şi o broşă care odinioară fusese un peşte viu, acum cufundat în răşină. Ochii lucioşi ai acestuia păreau să se holbeze acuzator la Simon, când el se aplecă să potrivească pătura în jurul umerilor mamei sale.

Ea se mişcă necontrolat, întorcându-şi capul de la el.

— Simon, şopti ea. Simon, unde eşti?

Şocat, Simon dădu drumul păturii şi se ridică. Poate c-ar fi trebuit s-o trezească, s-o anunţe că era în regulă. Dar ar fi urmat întrebările la care nu voia să răspundă şi expresia aceea îndurerată de pe chipul ei pe care n-o putea îndura. Se întoarse şi se îndreptă spre dormitor.

Se aruncase pe pat şi înşfăcase telefonul de pe noptieră ca s-o sune pe Clary, mai înainte de a se gândi la ce face. Se opri un moment, ascultând tonul. Nu-i putea povesti despre Camille; promisese să păstreze secretul privind oferta căpeteniei vampirilor şi, cu toate că Simon nu se simţea chiar dator faţă de Camille, dacă învăţase un lucru în ultimele câteva luni acela era că a-ţi încălca promisiunile făcute unei creaturi supranaturale era o idee proastă.

Totuşi voia să-i audă vocea lui Clary, ca întotdeauna după ce avusese o zi grea. De pildă, i se putea plânge, cum făcea mereu, de viaţa lui amoroasă; asta părea s-o amuze la nesfârşit. Rostogolindu-se în pat, îşi puse perna peste cap şi formă numărul lui Clary.

2

CĂDEREA

— Deci, te-ai distrat cu Isabelle în seara asta?

Clary, cu telefonul lipit de ureche, se deplasa cu grijă de pe o bârnă lungă pe alta. Bârnele erau fixate la şase metri înălţime pe grinzile acoperişului din podul Institutului, unde se afla sala de antrenament. Mersul pe bârne urmărea să te înveţe cum să-ţi ţii echilibrul. Clary le ura. Cu frica ei de înălţime, exerciţiul îi făcea rău, în pofida coardei elastice legate în jurul taliei care se presupunea că ar fi protejat-o să nu se izbească de pământ, în caz că ar fi căzut.

— I-ai spus despre Maia?

Simon scoase un sunet slab, evaziv, despre care Clary ştia că însemna *nu*. Putea auzi muzică în fundal; şi-l putea imagina întins pe patul lui, combina stereo mergând la volum scăzut în timp ce vorbea cu ea. Vocea îi suna cumva frântă, din pricina acelui tip de oboseală până în măduva oaselor, care ei îi spunea că tonul destins cu care vorbea nu reflecta adevărata lui dispoziţie. Îl întrebase de mai multe ori de la începutul convorbirii dacă era bine, însă el îi alungase îngrijorarea.

Ea pufni.

— Te joci cu focul, Simon. Sper că ştii asta.

— Nu ştiu. Chiar crezi că e aşa de important? zise Simon, tânguitor. N-am discutat niciodată cu Isabelle – sau cu Maia – despre exclusivitate în privinţa întâlnirilor.

— Dă-mi voie să-ţi spun eu ceva despre fete.

Clary se aşeză pe bârnă, lăsându-şi picioarele să atârne în aer. Ferestrele semicirculare ale podului erau deschise, iar aerul rece al

nopţii se revărsa înăuntru, pielea năduşită îngheţându-i. Întotdeauna crezuse că vânătorii de umbre se antrenau în costumele lor trainice, ca din piele tăbăcită, dar, după cum aflase, echipamentul se purta doar în ultima fază a antrenamentului, care implica mânuirea armelor. Pentru genul de exerciţii pe care le făcea ea – menite să-i sporească flexibilitatea, viteza şi simţul echilibrului – purta doar un top subţire şi pantaloni strânşi cu şnur care-i aminteau de salopetele medicale.

— Chiar dacă n-ai purtat discuţia despre exclusivitate, ele tot se vor supăra dacă află că te întâlneşti şi cu alta pe care ele o cunosc, dar despre care tu n-ai pomenit nimic. Este o regulă a întâlnirilor.

— Păi şi eu de unde ar trebui să ştiu de regula asta?

— Toată lumea ştie regula asta.

— Credeam că eşti de partea mea.

— Sunt de partea ta!

— Şi-atunci de ce nu eşti mai înțelegătoare?

Clary mută telefonul la cealaltă ureche şi scrută umbrele de sub ea. Unde era Jace? Plecase să mai aducă o sfoară şi zisese că se întoarce în cinci minute. Bineînțeles, dacă o prindea vorbind la telefon aici, sus, avea s-o omoare. Rareori era însărcinat el cu antrenarea ei – de obicei se ocupau Maryse, Kadir sau diverşi alţi membri ai Conclavului new- yorkez, făcând cu rândul, până ce avea să se găsească un înlocuitor pentru fostul tutore al Institutului, Hodge – dar când era el, îşi lua atribuțiile foarte în serios.

— Pentru că, zise ea, problemele tale nu sunt probleme adevărate. Te întâlneşti cu două fete frumoase în acelaşi timp. Gândeşte-te şi tu! Asta-i cumva… o problemă de star rock.

— Să am probleme de star rock poate fi cea mai apropiată situaţie la care pot ajunge vreodată de-a fi un adevărat star rock.

— Nu te-a pus nimeni să-ţi numeşti trupa Matrița Desfrânată, prietene.

— Suntem Fibra Mileniului acum, protestă Simon.

— Uite, rezolvă asta înainte de nuntă. Dacă se gândesc

amândouă c-or să vină cu tine la nuntă şi acolo or să afle că te-ai întâlnit cu amândouă, or să te ucidă.

Se ridică în picioare.

— Şi cu asta o să stricaţi nunta mamei, şi-atunci o să te ucidă ea. Deci vei fi mort de două ori. Bine, de trei ori, practic…

— N-am spus niciodată vreuneia dintre ele c-o să meargă cu mine la nuntă!

Simon părea speriat.

— Da, dar ele se aşteaptă s-o faci. De aceea au fetele iubiţi. Ca să fie cineva care să le ducă la ceremoniile plicticoase.

Clary se duse către capătul bârnei, privind în jos, spre umbrele golului luminat de lampa-vrăjitoarei de dedesubt. Era un vechi cerc de antrenament desenat cu creta pe podea; arăta ca o ţintă de trageri.

— Oricum, eu trebuie să sar acum de pe bârna asta şi probabil că o să mă fac praf, având o moarte oribilă. Mai vorbim mâine.

— Am repetiţie cu trupa la două, ştii, da? Ne vedem acolo.

— Ne vedem.

Ea închise şi vârî telefonul în sutien; hainele subţiri de antrenament nu aveau buzunare, deci ce era să facă o fată?

— Ei, ai de gând să stai cocoţată acolo toată noaptea?

Jace păşi în interiorul ţintei de cretă şi se uită în sus, la ea. Era îmbrăcat în costumul de luptă, nu în haine de antrenament, cum era Clary, iar părul lui blond făcea un puternic contrast cu negrul. I se mai închisese la culoare puţin, de la încheierea verii, şi acum era mai degrabă auriu întunecat nu deschis, ceea ce, socotea Clary, îl prindea şi mai bine. O făcea absurd de fericită gândul că de acum îl cunoştea destul de bine cât să-i observe şi cea mai mică schimbare în înfăţişare.

— Credeam că vii tu aici, sus, strigă ea. Schimbare de plan?

— Poveste lungă, li zâmbi. Deci? Vrei să exersezi salturile?

Clary oftă. Exersarea salturilor implica să se arunce de pe bârnă în gol şi să se folosească de coarda elastică, s-o ţină în timp ce ea îşi

făcea vânt de la pereţi şi se răsucea peste cap şi înapoi, deprinzându-se să se rotească, să lovească şi să se ferească fără să ducă grija izbitului de podele şi a vânătăilor. Îl văzuse pe Jace executându-le şi arătase ca un înger căzând când o făcuse, zburând prin aer, rostogolindu-se şi învârtindu-se frumos, cu graţie de balerin. Ea, în schimb, se chircea ca un gândac-de-cartof de îndată ce se apropia podeaua, iar faptul că mintal ştia că n-o să ajungă să se lovească nu părea să schimbe ceva.

Începuse să se întrebe dacă într-adevăr conta că se născuse vânător de umbre; poate că era prea târziu pentru ea să se transforme într-unul sau, cel puţin, într-unul pe deplin funcţional. Sau poate că darul care îi făcuse pe ea şi pe Jace ceea ce erau fusese cumva distribuit inegal între ei, astfel încât el primise toată graţia fizică, iar ea primise… ei bine, nu prea multă.

— Haide, Clary, zise Jace. Sari!

Ea închise ochii şi sări. Pentru o clipă, se simţi ca rămasă în aer, suspendată, eliberată de orice contact. Apoi atracţia gravitaţională o luă în stăpânire şi fata plonjă spre podea. Instinctiv, se făcu ghem, strângând pleoapele cu îndârjire. Coarda se întinse la maximum, apoi o smuci înapoi, zburând iarăşi, înainte să cadă din nou. Când viteza oscilaţiilor scăzu, deschise ochii şi se trezi atârnând la capătul corzii, la vreun metru jumătate deasupra lui Jace. El zâmbea larg.

— Drăguţ, zise el. O cădere la fel de graţioasă ca a unui fulg de zăpadă.

— Am ţipat? întrebă ea, sincer interesată. Ştii, în picaj.

El dădu din cap.

— Din fericire, nu-i nimeni acasă, altminteri ar fi presupus că te-am omorât.

— Ha! Nici măcar nu poţi să m-ajungi!

Întinse un picior şi se roti leneş prin aer.

Ochii lui Jace luciră.

— Pariu?

Clary cunoştea expresia asta.

— Nu, zise grăbit. Orice ai avea de gând să faci…

Dar el deja o făcuse. Când Jace se mişca repede, mişcările în sine erau aproape invizibile. Îi văzuse doar mâna îndreptându-se spre cingătoare şi apoi ceva fulgerase prin aer. Auzise zgomotul materialului tăiat când coarda de deasupra capului ei fusese retezată. Eliberată, se prăbuşi, prea surprinsă să mai şi țipe – drept în braţele lui Jace. Forţa căderii îl dărâmă şi se treziră amândoi întinşi pe saltelele de pe podea, Clary peste el. El zâmbea la ea.

— Ei, zise el, acum a fost mult mai bine. N-ai țipat deloc.

— N-am apucat.

Ei i se tăiase răsuflarea, şi nu doar de la impactul căderii. Să fie întinsă peste Jace, să-i simtă corpul lângă al ei îi făcea mâinile să tremure şi inima să-i bată mai repede. Se gândise că măcar reacţia ei fizică la el – reacţiile lor unul la altul – avea să se estompeze odată ce se instala obişnuinţa, dar nu se întâmplase aşa. Mai mult, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât se înrăutățea – sau se îmbunătățea, îşi zicea ea, depinde cum puneai problema.

Se uita la ea cu ochi de aur întunecat; ea se întrebă dacă şi culoarea acestora se intensificase după întâlnirea cu Raziel, Îngerul, la malul Lacului Lyn, în Idris. Nu mai putea întreba: deşi toată lumea ştia că Valentine invocase îngerul şi că îngerul îl vindecase pe Jace de rănile pe care i le făcuse Valentine, nimeni în afară de Clary şi de Jace nu ştia că Valentine făcuse mai mult decât să-l rănească pe fiul lui adoptiv. Îl înjunghiase pe Jace drept în inimă, ca parte a ritualului de invocare – îl înjunghiase şi îl ţinuse până murise. Monstruozitatea acestui lucru încă o şoca pe Clary şi, bănuia ea, deopotrivă şi pe Jace. Se înțeleseseră să nu mai spună niciodată altcuiva că Jace *murise* de-a binelea, chiar dacă pentru scurt timp. Era secretul lor.

El ridică o mână şi îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Glumesc, zise. Nu-i chiar atât de rău. O să reuşeşti. Ar fi trebuit să-l vezi pe Alec făcând salturile la început. Cred că s-a şi lovit la cap o dată.

— Sigur, spuse Clary. Dar avea probabil unsprezece ani.

Îl cercetă din ochi.

— Presupun că tu ai fost dintotdeauna extraordinar la chestia asta.

— M-am născut extraordinar.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, foarte uşor, dar îndeajuns cât s-o facă să se înfioare. Ea nu răspunse; Jace glumea, dar într-un fel era adevărat. Fusese născut să fie aşa cum era.

— Până când poţi să mai rămâi în seara asta?

Ea zâmbi vag.

— Am terminat cu antrenamentul?

— Mi-ar plăcea să cred că, pentru astă-seară, am terminat cu partea care e absolut necesară. Cu toate că ar mai fi câteva chestii pe care mi-ar plăcea să le exersez…

Întinse mâinile s-o tragă spre el, dar în clipa aceea uşa se deschise şi Isabelle intră maiestuoasă, călcând zgomotos cu tocurile cizmelor pe podeaua de lemn tare, lustruit.

Dând cu ochii de Jace şi Clary întinşi pe podea, îşi ridică sprâncenele.

— Giugiuleală, văd. Parcă ştiam că trebuie să vă antrenaţi.

— Nimeni n-a spus că trebuie să intri fără să baţi, Iz.

Jace nu se mişcase, ci doar îşi întorsese capul ca să se uite la Isabelle, cu un amestec de supărare şi afecţiune. Clary, în schimb, se ridică iute în picioare, netezindu-şi hainele mototolite.

— Este sala de antrenament. E spaţiu public.

Isabelle îşi scoase una dintre mănuşile de catifea roşu aprins.

— Tocmai mi-am cumpărat astea de la Trash and Vaudeville. De la reduceri. Nu vă plac? N-aţi vrea s-aveţi şi voi o pereche?

Îşi flutură degetele în direcţia lor.

— Eu ştiu? făcu Jace. Cred că nu mi s-ar potrivi la costumul de luptă.

Isabelle se strâmbă la el.

— Aţi auzit de vânătorul de umbre mort pe care l-au găsit în

Brooklyn? Corpul era ciopârţit în ultimul hal, aşa că încă nu se ştie cine e. Bănuiesc că acolo a plecat mama.

— Da, zise Jace, ridicându-se în capul oaselor. Întrunirea Conclavului. M-am întâlnit cu ea când ieşea.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta, zise Clary. De-aia ai stat atâta până ai venit cu sfoara?

El dădu din cap.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

— Vrea să spună, interveni Isabelle, că n-a vrut să strice atmosfera romantică. Îşi muşcă buza. Sper că n-a fost vreun cunoscut.

— Mă îndoiesc că putea fi. Corpul a fost aruncat într-o fabrică părăsită – a stat acolo câteva zile. Dacă ar fi fost cineva pe care-l cunoşteam, i-am fi observat lipsa.

Jace îşi dădu părul pe după urechi. Se uita la Isabelle puţin nerăbdător, i se păru lui Clary, de parcă era agasat că adusese vorba despre asta. Ea ar fi vrut să-i fi spus mai devreme, chiar dacă le strica dispoziţia. Multe dintre lucrurile pe care le făcea el, pe care le făceau ei toţi, Clary ştia, îi aducea frecvent în contact cu realitatea morţii. Toţi cei din familia Lightwood, fiecare în felul lui, încă mai sufereau de pe urma pierderii mezinului, Max, care murise pur şi simplu pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Era ciudat. Jace acceptase decizia ei de a renunţa la liceu şi a se apuca de antrenament fără crâcnire, dar se ferea să discute cu ea primejdiile vieţii de vânător de umbre.

— Mă duc să mă îmbrac, anunţă ea şi se îndreptă spre uşa care dădea în micul vestiar ataşat sălii de antrenament.

Era foarte simplu: pereţi de lemn, o oglindă, un duş şi cârlige pentru haine. Prosoapele erau împăturite frumos pe o băncuţă de lemn, lângă uşă. Clary făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în hainele de stradă – colanţi, cizme, fustă de jeanşi şi un pulover nou, roz. Privindu-se în oglindă, văzu că avea colanţii rupţi şi că părul ei roşu, ud şi cârlionţat arăta ca un cuib de barză. N-avea să arate

niciodată perfect aranjată cum arăta întotdeauna Isabelle, dar pe Jace părea să nu-l deranjeze.

Până să se întoarcă ea în sala de antrenament, Isabelle şi Jace terminaseră cu subiectul vânătorului de umbre mort şi trecuseră la ceva care pe Jace părea să-l îngrozească mai tare – întâlnirea lui Isabelle cu Simon.

— Nu pot să cred că te-a dus într-un restaurant adevărat.

Jace era în picioare acum, dând la o parte saltelele şi echipamentul de antrenament, în vreme ce Isabelle stătea rezemată de un perete şi se juca în neştire cu noile sale mănuşi.

— Presupun că ideea lui de întâlnire cu o fată ar fi să te pună să te uiţi la el cum joacă *World of Warcraft* cu prietenii lui tâmpiţi.

— Eu, îi atrase atenţia Clary, fac parte dintre prietenii lui tâmpiţi, mulţumesc.

Jace rânji.

— Nu era chiar un restaurant. Mai degrabă o cârciumă. Cu supă roz pe care el ar fi vrut s-o încerc, zise Isabelle gânditoare. Tipul a fost foarte dulce.

Clary se simţi instantaneu vinovată că nu-i spusese – ei sau lui Jace – despre Maia.

— Mi-a zis că v-aţi distrat.

Privirea lui Isabelle o fulgeră. Era o calitate aparte în expresia lui Isabelle, de parcă ar fi ascuns ceva, dar dispăru mai înainte să se poată lămuri Clary că o zărise cu adevărat.

— Ai vorbit cu el?

— Da, m-a sunat acum câteva minute. Doar să mă întrebe ce mai fac, ridică din umeri Clary.

— Înţeleg, zise Isabelle, vorbind dintr-odată repezit şi rece. Ei bine, cum spuneam, e foarte dulce. Dar poate puţin prea dulce. Asta poate fi plictisitor.

Îşi îndesă mănuşile în buzunare.

— Oricum, nu e o chestie permanentă. Deocamdată, doar ne distrăm.

Vinovăţia lui Clary se risipi.

— Aţi vorbit vreodată despre, ştii, o relaţie serioasă?

Isabelle păru oripilată.

— Bineînţeles că nu! Apoi căscă, întinzându-şi braţele ca o pisică, deasupra capului. Okay, la culcare. Ne vedem mai târziu, porumbeilor.

Plecă, lăsând un nor de parfum de iasomie în urma ei.

Jace se uită la Clary. Începuse să-şi descheie cataramele costumului, legate la încheieturi şi la spate, alcătuind o platoşă de protecţie peste hainele sale.

— Bănuiesc că trebuie să te duci acasă?

Ea dădu din cap, fără chef. Să obţină de la mama ei aprobarea de a o lăsa să urmeze antrenamentul de vânător de umbre însemnase în primul rând să aibă cu ea o ceartă lungă, neplăcută. Jocelyn se împotrivise din răsputeri, spunând că ea îşi petrecuse toată viaţa încercând s-o ţină pe Clary departe de cultura vânătorilor de umbre, pe care ea o percepea ca periculoasă – nu doar violentă, pleda ea, dar şi izolaţionistă şi crudă. Cu numai un an în urmă, îi atrăsese ea atenţia lui Clary, hotărârea fetei de a fi antrenată ca vânător de umbre ar fi însemnat ca ea să nu mai poată niciodată să stea de vorbă cu mama ei. Clary protestase că însuşi faptul că, iată, Conclavul suspendase reguli ca acestea când noul Consiliu revizuise Legile însemna că şi Conclavul se mai schimbase de pe vremea când era Jocelyn fată şi, oricum, Clary avea acum nevoie să ştie să se apere singură.

— Sper că asta nu e doar din cauza lui Jace, spusese în cele din urmă Jocelyn. Ştiu cum e când eşti îndrăgostit de cineva. Vrei să fii şi tu unde e el şi să faci ce face el, dar Clary…

— Eu nu sunt ca tine, ripostase Clary, făcând eforturi să-şi ţină în frâu mânia, vânătorii de umbre nu sunt cum era Cercul, iar Jace nu e ca Valentine.

— Eu n-am pomenit nimic de Valentine.

— Asta gândeşti, spusese Clary. Poate că Valentine l-a crescut pe

Jace, dar Jace nu e deloc ca el.

— Ei bine, sper să nu, adăugase încet Jocelyn. Pentru binele tuturor.

În cele din urmă, cedase, dar cu nişte condiţii:

Clary n-avea să locuiască la Institut, ci împreună cu mama ei, acasă la Luke; Jocelyn avea să primească săptămânal rapoarte de la Maryse, ca să se asigure că într-adevăr Clary învăţa şi nu, presupunea Clary, se zgâia drăgăstos la Jace toată ziua sau mai ştiu eu ce altceva o mai îngrijora. Iar Clary n-avea voie să rămână peste noapte la Institut – niciodată. „Fără să rămâi peste noapte cu prietenii acolo unde locuieşte iubitul tău", spusese Jocelyn foarte ferm. „Nu contează că locul acela e Institutul. Nu."

Iubitul. Încă era un şoc să audă cuvântul. Atât de multă vreme păruse o absolută imposibilitate ca Jace să fie vreodată iubitul ei, că ei doi ar fi putut vreodată fi altceva decât frate şi soră… iar situaţia aceea fusese prea grea şi prea cumplită ca să-i facă faţă. Ar fi fost mai bine să nu se mai vadă deloc, niciodată, hotărâseră ei, ceea ce ar fi fost echivalent cu a muri. Şi apoi, printr-o minune, fuseseră eliberaţi. Trecuseră deja şase săptămâni, dar Clary încă nu se obişnuise cu acest cuvânt.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea. E aproape unsprezece, iar mama înnebuneşte dacă stau aici peste ora zece.

— Bine.

Jace îşi dădu jos costumul, mai exact partea de sus, punându-l pe bancă. Pe dedesubt purta un tricou subţire; Clary îi putu zări Peceţile prin material, cum se vede cerneala de pe partea cealaltă a unei hârtii ude.

— Te conduc.

Institutul era cufundat în linişte când îl străbătură. În momentul acela nu aveau cazaţi vânători de umbre, veniţi în vizită din alte oraşe. Robert, tatăl lui Isabelle şi al lui Alec, era în Idris, ajutând la organizarea noului Consiliu, iar cu Hodge şi Max dispăruţi dintre cei vii, şi cu Alec plecat cu Magnus, Clary avea senzaţia că locatarii

rămaşi erau ca oaspeţii dintr-un hotel aproape pustiu. Îşi dorea să-i vadă venind mai des pe ceilalţi membri ai Conclavului, dar bănuia că familiei Lightwood i se acorda un pic de timp. Timp să-l comemoreze pe Max şi timp să uite.

— Ai mai primit vreo veste de la Alec şi Magnus? întrebă ea. O duc bine împreună?

— Cam aşa ceva. Jace scoase telefonul din buzunar şi i-l întinse. Alec îmi tot trimite fotografii enervante. O mulţime de texte explicative de genul: „Mi-ar plăcea să fii aici, doar că nu chiar."

— Ei, nu poţi să-l acuzi. Se presupune că e o vacanţă romantică.

Derulă fotografiile din telefonul lui Jace şi chicoti. Alec şi Magnus stând în faţa Turnului Eiffel, Alec purtând jeanşi ca de obicei şi Magnus, într-un pulover pescăresc cu dungi şi o beretă trăsnită. În Boboli Gardens, Alec tot în jeanşi, iar Magnus într-o enormă pelerină veneţiană şi o pălărie de gondolier. Arăta ca Fantoma de la Operă. În faţă la Prado, purta o jachetă de matador sclipitoare şi cizme cu platformă, în vreme ce Alec apărea în fundal, hrănind calm un porumbel.

— Îţi iau ăsta mai înainte de-a ajunge la partea cu India, zise Jace, luându-şi telefonul. Magnus într-un sari. Nişte chestii pe care nu le mai uiţi niciodată.

Clary râse. Ajunseseră deja la ascensor, care îşi deschise uşile zăngănitoare după ce Jace îl chemă apăsând pe buton. Ea făcu un pas înăuntru, Jace o urmă. În clipa în care ascensorul porni – Clary nu credea c-o să se obişnuiască vreodată cu zvâcnirea iniţială de infarct când începea coborârea –, el se mişcă spre Clary prin semiîntuneric şi o trase mai aproape. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, simţindu-i muşchii piatră pe sub tricou şi bătăile inimii dedesubt. În lumina săracă, ochii lui străluceau.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne, şopti ea.

— Să nu-ţi pară.

Era o notă tăioasă, abia reţinută, în glasul lui, care o surprinse.

— Jocelyn nu vrea să ajungi ca mine. N-o învinuiesc pentru asta.

— Jace, zise ea, puţin nedumerită de amărăciunea din vocea lui, eşti bine?

În loc de răspuns, el o sărută, strângând-o tare în braţe. Corpul lui îl împingea pe al ei în perete, simţea răceala metalului oglinzii pe spate, mâinile lui alunecând în jurul taliei şi urcând pe sub pulover. Întotdeauna îi plăcuse cum o ţinea în braţe. Cu grijă, dar nu foarte blând, nu atât de blând încât să simtă vreodată că ar fi fost mai stăpân pe el decât era ea. Niciunul dintre ei nu-şi putea controla ce simţeau unul pentru celălalt, iar ei îi plăcea asta, îi plăcea cum inima lui bătea cu putere lângă a ei, îi plăcea cum el murmura deasupra buzelor ei când ea îi răspundea la sărut.

Ascensorul se opri cu zgomot şi uşa se deschise. Dincolo de ea, Clary putu vedea naosul pustiu al catedralei, lumina tremurătoare a candelabrului căzând în linie dreaptă, în mijlocul culoarului dintre bănci. Se agăţă de Jace, bucuroasă că era foarte puţină lumină în ascensor şi nu-şi putea vedea în oglindă propria faţă dogoritoare.

— Poate mai stau, şopti ea. Doar puţin.

El nu zise nimic. Putea simţi tensiunea din el şi tensiunea i se transmise şi ei. Era mai mult decât simpla tensiune a dorinţei. Jace tremura, tot corpul lui tremura, şi îşi îngropă faţa la pieptul ei.

— Jace, zise ea.

El îi dădu drumul, brusc, şi făcu un pas înapoi. Obrajii îi erau învăpăiaţi, ochii luceau febril.

— Nu, spuse el. Nu vreau să-i dau mamei tale încă un motiv de a nu mă plăcea. Deja crede că sunt a doua venire a tatălui meu…

Se îndepărtă mai înainte să poată Clary să spună: „Valentine n-a fost tatăl tău.” Jace era de obicei foarte grijuliu să se refere la Valentine Morgenstern pe nume, niciodată ca „tatăl meu” – asta dacă vorbea totuşi despre Valentine. De regulă se ţinea deoparte de subiect, iar Clary nu recunoscuse niciodată de faţă cu Jace că mama ei se temea că el era, în secret, întocmai ca Valentine, ştiind că simpla aluzie l-ar fi îndurerat profund. De cele mai multe ori, Clary făcea tot ce putea să-i ţină pe cei doi la distanţă unul de altul.

El trecu pe lângă ea mai înainte să-i poată răspunde ceva şi deschise smucit uşa liftului.

— Te iubesc, Clary, zise el, fără să se uite la ea.

Ținea privirea aţintită în gol, în biserică, spre şirurile de lumânări aprinse, auriul acestora reflectându-se în ochii lui.

— Mai mult decât…, zise, dar se întrerupse. Doamne! Mai mult decât ar trebui, probabil. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea ieşi din lift şi se întoarse cu faţa spre el. Erau mii de lucruri pe care ar fi vrut să le spună, dar el deja îşi mutase privirea de la ea, apăsând butonul care avea să ducă ascensorul înapoi, la etajele Institutului. Dădu să protesteze, dar ascensorul deja pornise, uşile închizându-se şi zdroncănind. Se lipiră una de alta cu un clic, iar ea se uită ţintă la ele o clipă; Îngerul era pictat pe suprafaţa lor, cu aripile întinse, cu ochii înălţaţi. Îngerul era pictat pe toate lucrurile.

Vocea ei răsună strident în sala goală, când vorbi.

— Şi eu te iubesc.

3

ÎNŞEPTIT

— Ştii ce-i grozav? zise Eric, punând jos beţele de tobă. Că avem un vampir în trupa noastră. Asta e chestia care o să ne propulseze cu siguranţă în top.

Kirk, coborându-şi microfonul, îşi dădu ochii peste cap. Eric vorbea întruna despre propulsarea trupei în top şi, până acum, nimic nu se materializase. Cea mai notabilă performanţă a lor fusese să cânte o seară la Fabrica de Tricotaje şi numai patru persoane veniseră atunci. Iar una dintre ele fusese mama lui Simon.

— Nu văd cum ne-ar putea propulsa în top, dacă n-avem voie să spunem nimănui că e vampir.

— Păcat, zise Simon.

Stătea pe una dintre boxe, lângă Clary, care era prinsă într-un schimb de mesaje pe telefon cu cineva, probabil Jace.

— Oricum nu v-ar crede nimeni, pentru că, poftim! Iată-mă! În lumina zilei.

Îşi ridică braţele ca să arate spre lumina soarelui ce intra prin găurile acoperişului garajului de la Eric de-acasă, locul unde se ţineau de obicei repetiţiile lor.

— Asta ne ştirbeşte oarecum credibilitatea, zise Matt, dându-şi părul de un roşu viu la o parte din ochi şi scrutându-l pe Simon. Poate dac-ai purta nişte colţi falşi, hm?

— N-are nevoie de colţi falşi, spuse Clary agasată, lăsând telefonul. Are colţi adevăraţi. I-aţi văzut şi voi.

Era adevărat. Simon trebuise să-şi scoată colţii la vedere când le dăduse vestea băieţilor din trupă. La început, crezuseră că avea ceva

la cap, o lovitură sau poate o criză de nebunie. După ce el le arătase colţii, admiseseră că era adevărat. Ba chiar Eric recunoscuse că nici măcar nu era din cale-afară de surprins.

— Am ştiut dintotdeauna că vampirii există, frate, spusese el. Pentru că, ştii, există oameni pe care îi cunoşti şi care, cum să spun, arată întotdeauna la fel, chiar atunci când au, să zicem, o sută de ani? Ca David Bowie? Asta pentru că sunt vampiri.

Simon nu mersese până într-acolo, încât să le spună că Isabelle şi Clary erau vânători de umbre. Asta nu mai era secretul lui, ca să-l poată spună. Nici de Maia nu ştiau că era vârcolac. Ei credeau numai că Maia şi Isabelle erau două fete care, inexplicabil, fuseseră de acord să iasă amândouă la întâlnire cu Simon. Treaba asta au pus-o pe seama a ceea ce Kirk numise „*mojo*[5] sexy de vampir". Pe Simon nu-l prea interesa cum o numeau ei, câtă vreme nu se amestecau să le spună lui Isabelle sau Maiei una despre cealaltă. Până în momentul acela, reuşise să le invite, pe fiecare, la spectacole separate, ca să nu apară amândouă la acelaşi.

— Poate dacă ţi-ai arăta colţii pe scenă, hm? sugeră Eric. Adică, aşa, doar o dată, frate. Să-i dezveleşti spre mulţime.

— Dac-ar face asta, căpetenia clanului vampirilor din New York City v-ar omorî pe toţi, zise Clary. Ştiţi asta, nu?

Clătină din cap în direcţia lui Simon.

— Nu pot să cred că le-ai zis că eşti vampir, adăugă ea, coborându-şi vocea ca numai Simon s-o poată auzi. Sunt idioţi, în caz că n-ai observat.

— Sunt prietenii mei, murmură Sinton.

— Sunt prietenii tăi *şi* sunt idioţi.

— Vreau ca oamenii la care ţin să ştie adevărul despre mine.

— Zău? zise Clary, nu foarte blând. Deci când ai de gând să-i spui mamei tale?

Înainte ca Simon să poată răspunde, se auzi o bătaie puternică în

---

[5] *Mojo,* în slang, înseamnă atracţie magică, fascinaţie irezistibilă.

uşa garajului şi, în clipa următoare, aceasta se ridică, lăsând şi mai mult soare de toamnă să pătrundă înăuntru. Simon se uită într-acolo, clipind des. Era clipire din reflex, de fapt, rămas de pe vremea când fusese om. Ochilor lui nu le lua mai mult de o fracţiune de secundă să se acomodeze la întuneric sau la lumină.

În intrarea garajului stătea un băiat, luminat din spate de soarele puternic. În mână avea o bucată de hârtie. Se uită în jos la ea, nesigur, apoi din nou către trupă.

— Bună, zise el. Aici pot găsi trupa Pata Periculoasă?

— Suntem Lemurul Dihotomic acum, zise Eric, făcând un pas înainte. Cine întreabă?

— Eu sunt Kyle, spuse băiatul, aplecându-se şi intrând pe sub uşa garajului.

Când se ridică la loc, îşi aruncă pe spate părul şaten care-i intrase în ochi şi-i întinse foaia de hârtie lui Eric.

— Am văzut că sunteţi în căutare de solist vocal.

— Hoho, făcu Matt. Am pus anunţul acum, să zic, un an. Am uitat cu desăvârşire de asta.

— Mda, zise Eric. Făceam alte chestii pe vremea aia. Acum am cam renunţat la părţile vocale. Ai experienţă?

Kyle – care era foarte înalt, observă Simon, deşi nu deşirat – ridică din umeri.

— Nu chiar. Dar mi s-a spus că pot să cânt.

Vorbea încet, uşor tărăgănat, un accent mai mult de surfer decât de sudist.

Membrii trupei se uitară şovăind de la unul la altul. Eric se scărpină după ureche.

— Poţi să ne laşi o secundă, frate?

— Sigur.

Kyle se aplecă din nou şi ieşi din garaj, trăgând uşa înapoi după el. Simon îl putu auzi fluierând încetişor, afară. Părea să fie *She'll Be Coming Round the Mountain.* Şi nu fluiera nici foarte precis, pe deasupra.

— Nu ştiu ce să zic, începu Eric. Nu sunt sigur că putem să folosim pe cineva nou în momentul de faţă. Fiindcă, adică, nu-i putem spune despre chestia cu vampirul, nu?

— Nu, răspunse Simon. Nu puteţi.

— Bine, atunci. Matt ridică din umeri. Păcat! Aveam nevoie de un vocal. Kirk e naşpa. Fără supărare, Kirk.

— Du-te naibii! zise Kirk. Nu-s naşpa!

— Ba da, zise Matt. Eşti naşpa rău…

— *Eu* cred, îi întrerupse Clary ridicând vocea, că ar trebui să-l lăsaţi să dea o probă.

Simon făcu ochii mari.

— De ce?

— Pentru că e un tip trăsnet, zise Clary, spre surprinderea lui Simon.

El, unul, nu fusese prea impresionat de înfăţişarea lui Kyle, dar, pe de altă parte, probabil că nu era el cel mai potrivit să judece frumusețea masculină.

— Iar trupa voastră are nevoie de nişte sex-appeal.

— Mersi, zise Simon. Din partea noastră, a tuturor, mulțumim frumos.

Clary scoase un sunet de nerăbdare.

— Da, da, sunteţi cu toţii nişte tipi foarte arătoşi. Mai ales tu, Simon.

Îl bătu uşurel pe dosul mâinii.

— Dar Kyle e sexy la modul „uau!” Zic şi eu. Părerea mea obiectivă de femeie este că, dacă-l luaţi şi pe Kyle în trupa voastră, o să vă dublaţi numărul fanilor feminini.

— Ceea ce înseamnă c-o să avem două fane în loc de una, zise Kirk.

— Care-i aia una? zise Matt părând sincer curios.

— Prietena verişoarei lui Eric. Cum o cheamă? Cea căreia îi place de Simon. Vine la toate spectacolele noastre şi le spune tuturor că e iubita lui.

Simon tresări.

— Are treisprezece ani.

— Ăsta-i *mojo-ul* tău sexy de vampir în acţiune, frate, zise Matt. Doamnele nu-ţi pot rezista.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise Clary, nu există aşa ceva ca *„mojo* sexy de vampir”! Întinse un deget spre Eric: Şi nici să nu încerci să spui că Mojo Sexy de Vampir sună bine ca nume de trupă, că te…

Uşa garajului se deschise din nou.

— Ăă, băieţi? apăru din nou Kyle. Uite, dacă nu vreţi să dau o probă, e-n regulă. Poate v-aţi schimbat stilul, mă rog. Spuneţi aşa şi am plecat.

Eric îşi lăsă capul într-o parte.

— Intră puţin şi hai să te vedem.

Kyle păşi în garaj. Simon se holbă la el, căutând să se prindă ce-o făcuse pe Clary să afirme că era sexy. Era înalt şi zvelt, cu umeri largi, cu pometi ridicaţi, cu plete şatene care îi cădeau în bucle pe frunte şi pe umeri, şi o piele arămie care nu-şi pierduse încă bronzul de peste vară. Genele lungi şi dese, ochii de o culoare şocantă, verde-alună, îl făceau să arate ca un star rock frumuşel. Purta un tricou verde şi jeanşi, iar pe braţele goale avea tatuaje simetrice – nu Peceţi, tatuaje obişnuite. Arătau ca nişte rulouri manuscrise care i se înfăşurau în jurul braţelor şi dispăreau pe sub mânecile tricoului.

Okay, trebui să admită Simon. Nu era hidos.

— Ştii, zise Kirk în cele din urmă, rupând tăcerea. Înţeleg. Chiar *e* foarte sexy.

Kyle clipi nedumerit şi se întoarse spre Eric.

— Deci, vreţi să cânt sau nu?

Eric scoase microfonul din stativ şi i-l întinse.

— Haide, zise el, dă o probă.

— Ştii, a fost de-a dreptul grozav, zise Clary. Eu aproape că am glumit despre includerea lui Kyle în trupă, dar chiar poate cânta.

Mergeau pe Kirk Avenue, spre casa lui Luke. Cerul se întunecase,

devenind cenuşiu din albastru, pregătindu-se de amurg, iar norii atârnau jos peste Fast River. Clary trecea cu mâna înmănuşată peste gardul cu zale de lanţ care îi despărţea de malul de beton crăpat, făcând să zornăie metalul.

— Spui asta pentru că te gândeşti că e sexy, zise Simon.

Ea zâmbi, arătându-şi gropiţele.

— Nu chiar atât de sexy. Nu-i, de pildă, cel mai sexy tip pe care l-am văzut vreodată.

Care, îşi închipui Simon, ar fi Jace, cu toate că ea avu destulă delicateţe să n-o spună.

— Dar m-am gândit că ar fi o idee bună să-l aveţi şi pe el în trupă, pe bune. Dacă Eric şi restul nu-i pot spune şi *lui* că tu eşti vampir, nu pot spune nici altcuiva. Să sperăm că asta va pune capăt ideii ăleia tâmpite.

Erau aproape de casa lui Luke; Simon o vedea pe partea cealaltă a străzii, cu ferestrele luminate deja contrastând cu seara care se lăsa. Clary se opri la o spărtură din gard.

— Mai ştii când am ucis un grup de demoni raum aici?

— Tu şi Jace aţi ucis nişte demoni raum. Eu am fost cât p-aci să vărs.

Simon îşi amintea, dar nu-i stătea mintea la asta; se gândea la Camille, aflată la masă în faţa lui, în curtea interioară, şi spunând: „Te-ai împrietenit cu vânătorii de umbre, dar nu poţi să fii niciodată unul dintre ei. Întotdeauna vei fi dintre ceilalţi şi din afară.” Se uită dintr-o parte la Clary, întrebându-se ce ar zice dacă i-ar povesti despre întâlnirea lui cu femeia vampir şi despre oferta ei. Îşi imagină că ar fi probabil îngrozită. Faptul că lui nu i se putea face vreun rău n-o împiedica să-şi facă şi acum griji pentru siguranţa lui.

— N-ai de ce să te temi, zise ea încet, de parcă i-ar fi citit gândurile. Acum ai Pecetea.

Se întoarse să se uite la el, încă rezemată de gard.

— A observat-o vreodată careva sau te-a întrebat cineva despre ea?

El clătină din cap.

— Mi-o acopăr cu părul, de regulă, şi oricum s-a mai şters. Vezi?

Îşi dădu bretonul la o parte. Clary întinse mâna şi-i atinse fruntea şi Pecetea arcuită imprimată acolo. Ochii ei erau trişti, cum fuseseră şi în ziua aceea, în Sala Acordurilor din Alicante, când îi gravase în piele cel mai vechi blestem al lumii.

— Doare?

— Nu. Nu doare.

„Iar Cain i-a zis Domnului: «Pedeapsa mea e mai grea decât pot duce.»"

— Ştii că nu te învinuiesc, nu? zise Simon. Mi-ai salvat viaţa.

— Ştiu.

Ochii ei străluceau. Îşi coborî mâna de la fruntea lui şi îşi trecu mănuşa peste faţă.

— La naiba! Urăsc să plâng.

— Ei, ar fi mai bine să te obişnuieşti, zise el, iar când o văzu făcând ochii mari, adăugă în grabă: Mă refer la nuntă. Când e, sâmbăta viitoare? Toată lumea plânge la nunţi.

Ea pufni cu dispreţ.

— Apropo, ce mai fac mama ta şi Luke?

— Sunt dezgustător de îndrăgostiţi. E oribil. Oricum… Îl bătu încurajator pe umăr. Ar trebui să intru. Ne vedem mâine?

El dădu din cap.

— S-a făcut. Mâine.

O urmări din priviri când ea traversă strada şi urcă în fugă treptele de la intrarea casei lui Luke. *Mâine.* Se întrebă când fusese ultima oară când trecuseră mai mult de câteva zile fără s-o vadă pe Clary. Se gândi la a fi fugar şi rătăcitor pe Pământ, cum spusese Camille. Cum spusese Raphael. „Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ."[6] El nu era Cain, care îşi ucisese fratele, dar blestemat credea că era. *Ciudat,* se gândi el, *să aştepţi să pierzi totul,*

---

[6] Biblia, *Geneza* 4:10.

fără să ştii dacă se va întâmpla sau nu.

Uşa se închise în urma lui Clary. Simon se întoarse şi o luă spre Kent, să ajungă la staţia trenului G de pe Lorimer Street. Era aproape întuneric de acum, cerul de deasupra fiind un amestec de cenuşiu şi negru. Simon auzi scrâşnet de roţi pe stradă, în urma lui, dar nu se întoarse. Maşinile goneau pe strada asta tot timpul, în pofida crăpăturilor şi găurilor din asfalt. Abia când camioneta albastră trase lângă el şi frână zgomotos, se întoarse să se uite.

Şoferul camionetei scoase brusc cheile din contact, reducând motorul la tăcere, şi deschise portiera. Era un bărbat – un bărbat înalt, purtând un trening cenuşiu cu glugă şi tenişi, având gluga trasă atât de mult pe cap că îi ascundea jumătate din faţă. Sări de pe scaunul şoferului şi Simon văzu un cuţit lung, sclipitor, în mâna lui.

Mai târziu, Simon se gândi că ar fi trebuit să fugă. El era vampir, mai rapid decât orice om. Ar fi putut întrece pe oricine. Ar fi trebuit să fugă, dar era prea surprins; rămase nemişcat în timp ce omul, cu pumnalul strălucitor în mână, veni spre el. Omul zise ceva cu voce joasă, guturală, ceva într-o limbă pe care Simon n-o recunoscu.

Simon făcu un pas înapoi.

— Uite, zise el, ducând mâna la buzunar. Poţi să-mi iei portofelul…

Omul se repezi spre Simon, înfigând cuţitul în pieptul lui. Simon se holbă, nevenindu-i să creadă. Totul părea să se desfăşoare foarte încet, de parcă timpul s-ar fi dilatat. Văzu cuţitul lângă pieptul lui, vârful pătrunzând prin pielea jachetei – şi apoi deviind într-o parte, ca şi când cineva l-ar fi apucat de braţ pe atacator şi i l-ar fi *smucit*. Omul ţipă când fu ridicat brusc în aer ca o marionetă trasă de sfori. Simon se uită speriat în jur – cu siguranţă, cineva trebuie să fi auzit sau să fi observat atacul, dar nu apăru nimeni. Omul continua să ţipe, zbătându-se nebuneşte, în vreme ce bluza lui se sfâşia în faţă, ca ruptă de o mână invizibilă.

Simon se uită îngrozit. Răni uriaşe apărură pe torsul bărbatului. Capul i se dădu brusc pe spate, iar sângele îi ţâşni pe gură. Se opri

brusc din strigat – şi căzu, de parcă mâna invizibilă se deschisese, dându-i drumul. Se prăbuşi la pământ şi se făcu ţăndări, cum se sparge sticla în mii de cioburi sclipitoare, care se împrăştiară pe caldarâm.

Simon se lăsă în genunchi. Cuţitul menit să-l ucidă se afla la mică distanţă, doar să întindă mâna. Era tot ce mai rămăsese din atacatorul lui, în afară de o grămăjoară de cristale sclipitoare, care deja începuseră să se împrăştie suflate de vântul puternic. Atinse unul cu precauţie.

Era sare. Se uită în jos, la mâinile lui. Tremurau. Înţelese ce se întâmplase şi de ce.

„Şi Domnul i-a spus: «Aşadar, tot cel ce va ucide pe Cain înşeptit va fi pedepsit.»”[7]

Vasăzică, aşa arăta înşeptitul.

Abia izbuti să ajungă la canal înainte de a se apleca şi a vomita sânge pe stradă.

În clipa în care Simon deschise uşa, ştiu că-şi greşise socotelile. Se gândise că mama lui trebuia să fi adormit până la ora aceea, dar nu. Era trează, în fotoliu, cu faţa spre uşa de la intrare, cu telefonul pe măsuţa de alături, şi văzu imediat sângele de pe jacheta lui.

Spre surprinderea lui, nu ţipă, ci îşi duse mâna la gură.

— *Simon.*

— Nu e sângele meu, zise el repede. Am fost pe la Eric şi lui Matt i-a dat sângele pe nas…

— Nu vreau să aud.

Tonul acesta aspru era rar folosit; îi amintea de modul cum îi vorbise în timpul acelor ultime luni, când tatăl lui fusese bolnav, neliniştea făcându-i vocea ca o lamă de cuţit.

— Nu mai vreau să aud alte minciuni.

Simon îşi lăsă cheile pe măsuţa de lângă uşă.

---

[7] Biblia, Geneza 4:15.

— Mamă…

— Nu-mi spui decât minciuni. M-am săturat de ele.

— Nu-i adevărat, zise el, dar se simţi rău, ştiind că era. Tocmai mi se întâmplă o mulţime de chestii acum.

— Ştiu asta.

Se ridică în picioare; întotdeauna fusese o femeie slăbuţă, dar acum arăta de-a dreptul scheletică, şi părul ei negru, de aceeaşi culoare ca al lui, înspicat cu mai multe fire cărunte decât îşi amintea el, îi căzu în jurul feţei.

— Vino cu mine, tinere. *Acum.*

Zăpăcit, Simon o urmă în micuţa bucătărie galben aprins. Mama lui se opri şi arătă spre bufet.

— Vrei să explici astea?

Gura lui Simon se făcu iască. Înşirate pe bufet ca o coloană de soldaţi erau sticlele cu sânge care fuseseră în minifrigiderul lui din şifonier. Una era pe jumătate goală, celelalte erau pline, lichidul roşu dinăuntru strălucind ca o acuzaţie. Îi descoperise, de asemenea, şi pungile goale de sânge pe care el le spălase şi le îndesase cu grijă într-o sacoşă de piaţă, pe care o aruncase în coşul lui de gunoi. Şi acestea erau întinse pe bufet, ca o grotescă decoraţiune.

— Am crezut la început că sunt sticle de vin, zise Elaine Lewis cu vocea tremurând. Apoi am găsit pungile astea. Aşa c-am deschis una din sticle. E *sânge.* Nu-i aşa?

Simon nu spuse nimic. Părea să fi rămas fără grai.

— Te-ai purtat atât de ciudat în ultima vreme, continuă mama lui. Pe-afară la orice oră, nu mâncai niciodată, abia dacă dormeai, ţi-ai făcut prieteni pe care eu nu i-am văzut niciodată, n-am mai auzit de ei până acum. Crezi că nu-mi dau seama când mă minţi? Îmi dau seama, Simon. Am crezut că poate te-ai luat de droguri.

Simon îşi regăsi glasul.

— Şi atunci mi-ai percheziţionat camera?

Mama lui roşi.

— A trebuit! M-am gândit… m-am gândit că, dacă găseam droguri, aş fi putut să te ajut, să te duc la un centru de dezintoxicare, dar asta?

Făcu semn larg din mână către sticle.

— Nici măcar nu ştiu ce să cred despre asta. Ce se întâmplă, Simon? Ai intrat în vreo sectă?

Simon clătină din cap.

— Atunci spune-mi, zise mama lui, cu buzele tremurând. Pentru că singura explicaţie la care mă pot eu gândi e oribilă şi bolnavă. Simon, te rog…

— Sunt vampir, zise Simon.

Habar nu avea cum o spusese sau măcar de ce. Cuvintele atârnară în aer, între ei doi, ca un gaz otrăvitor.

Genunchii mamei lui se înmuiară deodată şi ea se prăbuşi pe un scaun de bucătărie.

— Ce-ai spus? şopti ea.

— Sunt vampir, repetă Simon. Am devenit vampir de acum aproape două luni. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme. N-am ştiut cum.

Faţa lui Elaine Lewis era albă ca varul.

— Vampirii nu există, Simon.

— Ba da, există. Uite, n-am cerut eu să fiu vampir, am fost atacat. N-am avut de ales. Aş fi schimbat lucrurile, dac-aş fi putut.

Se gândi fără voie la pamfletul pe care i-l dăduse Clary cândva, demult, cel despre cum să le spui părinţilor că eşti homosexual. Atunci păruse o analogie amuzantă; acum, nu.

— Îţi închipui că eşti vampir, zise mama lui Simon fără vlagă. Îţi închipui că bei sânge.

— Ba chiar beau sânge, zise Simon. Beau sânge de animal.

— Dar tu eşti *vegetarian.*

Mama lui părea gata să izbucnească în plâns.

— Am fost. Acum, nu. Nu mai pot să fiu. Doar sângele mă mai ţine în viaţă.

Simon simţi un nod în gât.

— N-am rănit niciodată vreun om. N-aş bea niciodată sângele cuiva. Sunt în continuare aceeaşi persoană. Sunt tot eu.

Mama lui părea să facă mari eforturi să se stăpânească.

— Noii tăi prieteni… sunt şi ei vampiri?

Simon se gândi la Isabelle, Maia, Jace. Nu-i putea explica şi despre vânători de umbre şi vârcolaci. Ar fi fost prea mult.

— Nu. Dar… ei ştiu că eu sunt.

— Ţi-au… ţi-au dat droguri? Te-au făcut să iei ceva? Ceva care să-ţi dea halucinaţii?

Părea să nu-i fi auzit răspunsul.

— Nu. Mamă, e adevărat.

— Nu e adevărat, şopti ea. *Crezi* tu că e adevărat. Oh, Doamne! Simon, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să observ. O să găsesc pe cineva care să te ajute. O să găsesc pe cineva. Un doctor. Oricât ar costa…

— Nu pot să mă duc la doctor, mamă.

— Ba da, poţi. Ai nevoie să mergi undeva. Un spital, poate…

El îşi întinse încheietura mâinii spre ea.

— Ia-mi pulsul, zise el.

Ea se uită la el, nedumerită.

— Ce?

— Pulsul, zise el. Ia-mi-l. Dacă am puls, okay. O să merg la spital cu tine. Dacă nu, va trebui să mă crezi.

Ea îşi şterse lacrimile de la ochi şi, încet, întinse mâna spre a lui Simon. După îndelungata perioadă în care îl îngrijise pe tatăl lui Simon cât fusese bolnav, ştia cum să ia pulsul la fel de bine ca o soră medicală. Îşi apăsă vârful degetului arătător pe încheietura lui şi aşteptă.

El urmări cum se schimbă la faţă, de la nefericire şi supărare la confuzie şi apoi la groază. Se ridică în picioare, lăsându-i mâna şi dându-se înapoi. Ochii ei erau uriaşi şi întunecaţi pe faţa ei albă.

— Cine eşti tu?

Simon simţi că i se face rău.

— Ţi-am mai spus. Sunt vampir.

— Tu nu eşti fiul meu. Nu eşti Simon.

Ea se cutremură:

— Ce fel de creatură vie nu are puls? Ce fel de monstru eşti tu? *Ce ai făcut cu băiatul meu?*

— Eu sunt Simon…

Făcu un pas spre mama lui. Ea ţipă. N-o mai auzise niciodată ţipând aşa şi nici nu-şi dorea s-o mai audă vreodată. Era înfiorător.

— Pleacă de lângă mine! zise ea cu vocea frântă. Nu te apropia!

Începu apoi să şoptească:

— „Barukh ata Adonai sho'me'a t'fila…"[8]

Se *ruga,* îşi dădu seama Simon, cu o tresărire. Era atât de speriată de el, încât se ruga să plece, să fie alungat. Şi, ceea ce era mai rău, el putea s-o simtă. Numele Domnului îi strângea stomacul şi îl sugruma.

Avea dreptate să se roage, gândi el, cu sufletul greu. Era un blestemat. Nu aparţinea lumii. *Ce fel de creatură vie nu are puls?*

— Mamă, şopti el. Mamă, opreşte-te.

Ea se uită la el, cu ochii larg căscaţi, buzele continuând să i se mişte.

— Mamă, nu e nevoie să fii atât de supărată.

Îşi auzi vocea ca de la depărtare, blândă şi mângâietoare, vocea unui străin. Îşi ţinu în continuare ochii aţintiţi asupra mamei lui când vorbi, prinzându-i privirea, ca o pisică prinzând un şoarece.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ai adormit în fotoliu, în sufragerie. Ai avut un vis urât, cum că eu aş fi venit acasă şi ţi-aş fi spus că sunt vampir. Dar asta e o nebunie. Asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Ea se oprise din rugat. Clipi.

— Visez, repetă ea.

---

[8] Binecuvântat eşti Tu, Dumnezeule, care asculţi rugăciunea. (În lb. ebraică în original.)

— E un vis urât, zise Simon.

Se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr. Ea nu-l respinse. Capul îi cădea în piept, ca unui copil obosit.

— Doar un vis. N-ai găsit niciodată nimic în camera mea. Nu s-a întâmplat nimic. Ai visat, atâta tot.

O luă de mână. Ea se lăsă condusă în sufragerie, unde el o aşeză într-un fotoliu. Îi zâmbi când el o înveli cu o pătură şi închise ochii.

Se întoarse în bucătărie şi rapid, metodic, strânse sticlele şi pungile de sânge într-un sac de gunoi. Îl legă la gură şi îl duse în camera lui, unde se schimbă de jacheta însângerată punându-şi una curată şi aruncă iute câteva haine într-un rucsac. Stinse lumina şi plecă, trăgând uşa după el.

Mama lui dormea deja dusă când trecu prin sufragerie. Întinse mâna şi o mângâie uşor.

— O să plec pentru câteva zile, şopti el. Dar nu-ţi face griji. Nu aştepta să mă întorc. Crezi că sunt într-o excursie cu şcoala. Nu e nevoie să dai telefoane. Totul e bine.

Îşi retrase mâna. În penumbră, mama lui arăta deopotrivă mai bătrână şi mai tânără decât o ştia el. Era cât un copil, ghemuită sub pătură, dar pe chipul ei se vedeau riduri noi pe care el nu-şi amintea să le fi avut mai înainte.

— Mamă, şopti el.

Îi atinse mâna şi ea tresări. Nevrând s-o trezească, el îşi retrase iute degetele şi se îndreptă fără zgomot spre uşă, luându-şi din mers cheile de pe masă.

În Institut era linişte. Era întotdeauna linişte, în ultima vreme. Jace îşi luase obiceiul să lase fereastra deschisă noaptea, ca să poată auzi zgomotul traficului, ocazionalele vaiete ale sirenelor de ambulanţe şi ţipătul claxoanelor de pe York Avenue. Putea auzi şi lucruri pe care mundanii nu le auzeau, iar sunetele acestea se filtrau prin noapte şi pătrundeau în visele lui – vâjâitul aerului străbătut de o motocicletă aeriană de vampir, bătaia de aripi a unei zâne, urletul

îndepărtat al lupilor în nopţile cu lună plină.

Acum era doar pe jumătate plină, răspândind doar atâta lumină cât să-i fie lui de ajuns să citească, aşa cum era tolănit pe pat. Avea cutia tatălui său deschisă în faţa lui şi se uita prin ea. Una dintre stelele tatălui său, un cuţit de vânătoare cu plăsele de argint, pe mânerul căruia erau gravate iniţialele VDU, şi – cel mai interesant pentru Jace – un teanc de scrisori.

În ultimele şase săptămâni se apucase să le citească, aproape câte o scrisoare în fiecare seară, încercând să-l înţeleagă pe omul care fusese tatăl lui biologic. O imagine începuse să se înfiripe treptat, a unui tânăr gânditor, cu părinţi autoritari, care fusese atras de Valentine şi de Cerc pentru că i se păruse că ei i-ar oferi o oportunitate să se remarce în lume. Continuase să-i scrie lui Amatis şi după divorţul lor, lucru de care ea nu pomenise. În acele scrisori, ieşirea de sub vraja lui Valentine şi dezgustul lui pentru activităţile Cercului erau clare, deşi foarte rar, aproape deloc, pomenea despre mama lui Jace, Celine. Lucrurile se legau – Amatis n-ar fi vrut să audă despre înlocuitoarea ei – şi totuşi Jace nu se putea opri să nu-l urască niţel pe tatăl lui pentru asta. Dacă nu ţinuse la mama lui Jace, de ce se mai căsătorise cu ea? Dacă urâse Cercul atât de mult, de ce nu-l părăsise? Valentine poate că fusese nebun, dar cel puţin rămăsese fidel principiilor lui.

Şi apoi, bineînţeles, Jace se simţea şi mai rău pentru că-l prefera pe Valentine adevăratului său tată. Ce fel de persoană era el, cu o asemenea preferinţă?

O bătaie în uşă îl smulse din autoînvinuiri; se ridică în picioare şi se duse să răspundă, aşteptându-se să dea cu ochii de Isabelle, venită ori să împrumute ceva, ori să i se plângă de ceva.

Dar nu era Isabelle. Era Clary.

Nu era îmbrăcată cum se îmbrăca de obicei. Avea un maiou negru foarte decoltat, pe deasupra o bluză albă, legată la poale şi-n rest descheiată, şi o fustă scurtă, destul de scurtă cât să-i lase picioarele la vedere până la jumătatea coapselor. Avea părul

roşu-aprins împletit în codiţe, cârlionţii desprinşi din ele lipiţi de adânciturile tâmplelor, de parcă ar fi plouat uşor afară. Ea îi zâmbi când îl văzu, arcuindu-şi sprâncenele. Gene fine, de culoarea aramei, îi conturau ochii verzi.

— Nu vrei să mă laşi să intru?

El se uită în lungul holului. Nu mai era nimeni acolo, slavă Domnului. Luând-o pe Clary de braţ, o trase înăuntru şi închise uşa. Sprijinindu-se de ea, zise:

— Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva?

— Totul e bine.

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză pe marginea patului. Fusta i se ridică mai mult când se lăsă pe spate, rezemându-se în mâini, dezvelind vederii şi mai mult din coapse. Ceea ce nu era un ajutor miraculos pentru concentrarea lui Jace.

— Mi-a fost dor de tine. Iar mama şi Luke dorm. N-or să observe c-am şters-o.

— N-ar trebui să fii aici.

Cuvintele sunară ca un fel de geamăt. Nu-i plăcea deloc să le spună, dar trebuia să o facă, din motive pe care ea nici nu le bănuia. Şi, spera el, nici nu avea să le bănuiască vreodată.

— Păi, dacă vrei să plec, plec.

Se ridică în picioare. Ochii ei erau de un verde strălucitor. Făcu un pas spre el.

— Dar am bătut tot drumul până aici. Ai putea măcar să mă săruţi de la revedere.

El întinse mâinile spre ea, o luă în braţe şi o sărută. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le faci chiar dacă nu sunt o idee bună. Ea se plie în braţele lui ca o mătase delicată. El îşi strecură degetele în părul ei şi-i despleti codiţele, până când pletele îi căzură peste umeri, cum îi plăcea lui. Jace îşi aminti că asta voise să facă de prima oară când o văzuse şi îşi alungase ideea ca pe o sminteală. Ea era o mundană, ar fi fost o străină, n-ar fi avut niciun rost s-o dorească pe ea. Şi apoi o sărutase prima oară, în seră, iar asta îl

înnebunise aproape. Coborâseră împreună şi fuseseră întrerupţi de Simon, şi niciodată nu avusese atâta poftă de a ucide pe cineva cum îi venise să-l ucidă în momentul ăla pe Simon, deşi ştia, raţional, că Simon nu greşise cu nimic. Dar ceea ce simţea el n-avea nimic de-a face cu intelectul, iar când îşi închipuise că ea o să-l părăsească pentru Simon, gândul îl îmbolnăvise şi îl îngrozise cum niciun demon nu reuşise vreodată.

Şi apoi Valentine le spusese că erau frate şi soră, iar Jace îşi dăduse seama că existau lucruri mai rele, infinit mai rele decât acela ca ea să-l părăsească pentru altcineva – şi acestea erau să ştie că modul în care o iubea el era cumva cosmic greşit; şi ceea ce păruse cel mai pur şi mai ireproşabil lucru din viaţa lui fusese deodată pângărit fără speranţă. Îşi amintea că tatăl lui îi spusese că, atunci când îngerii cădeau, se cufundau într-o durere nespusă, pentru că odată văzuseră faţa lui Dumnezeu, iar acum n-aveau s-o mai vadă niciodată. Iar el se gândise că ştia ce simţeau.

Asta nu-l făcuse s-o vrea mai puţin; doar îi preschimbase dorinţa într-o tortură. Uneori, umbra acelei torturi se lăsa peste amintirile lui chiar şi atunci când o săruta, cum se întâmpla acum, şi îl făcea s-o strângă mai tare lângă el. Ea scoase un sunet de surpriză, dar nu protestă, nici măcar când o ridică în braţe şi o duse până la pat.

Se prăbuşiră pe el amândoi, mototolind câteva scrisori, Jace dând dintr-o mişcare cutia jos ca să facă loc pentru ei. Inima îi bătea cu putere, gata să-i spargă pieptul. Nu mai fuseseră niciodată până atunci împreună în pat, nu aşa. Fusese noaptea aceea în camera ei, în Idris, dar aproape că nu se atinseseră. Jocelyn avea grijă să nu-i lase niciodată pe vreunul dintre ei să petreacă noaptea acolo unde locuia celălalt. Nu-i plăcea prea mult de el, bănuia Jace, şi n-o prea putea învinovăţi. Se îndoia că el însuşi s-ar fi plăcut mai mult, dacă ar fi fost în locul ei.

— Te iubesc, şopti Clary.

Ea îi dăduse cămaşa jos şi îşi plimba vârful degetelor pe cicatricele de pe spatele lui, şi pe cicatricea în formă de stea de pe

umăr, care era geamăna celei pe care o avea ea, o amintire sacră a îngerului al cărui sânge curgea prin venele amândurora.

— Nu vreau să te pierd niciodată.

El îşi strecură o mână în jos să-i deznoade bluza. Cealaltă mână, înfiptă în saltea, atinse metalul rece al cuţitului de vânătoare; trebuie să se fi răsturnat în pat cu restul conţinutului cutiei.

— Asta n-o să se întâmple niciodată.

Ea se uită la el cu ochi luminoşi.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Mâna lui se strânse pe mânerul cuţitului. Lumina lunii care pătrundea pe fereastră alunecă pe lamă, când îl ridică.

— Sunt sigur, zise el şi repezi pumnalul în jos.

Lama trecu prin carnea ei ca prin hârtie şi, în timp ce gura ei se deschise într-un „O" speriat şi sângele inundă pieptarul bluzei sale albe, el gândi: *Dumnezeule mare, nu din nou!*

Trezirea din coşmar a fost ca trecerea prin sticla unei ferestre. Cioburile sale ascuţite părură să-l sfâşie pe Jace în clipa în care se smulse, eliberându-se, şi se ridică în capul oaselor, chinuindu-se să respire. Se rostogoli jos din pat, vrând instinctiv să scape, şi se izbi de podeaua de piatră, în patru labe. Aerul rece intra pe fereastra deschisă făcându-l să tremure, dar îndepărtându-i şi ultimele tentacule ale visului, încă agăţate de el.

Se uită la mâinile lui. Nu erau mânjite de sânge. Patul era răscolit, cearşafurile şi păturile strânse ghem de la zbuciumul şi răsucirile lui, însă cutia cu lucrurile tatălui său era încă pe noptieră, unde o lăsase înainte să se culce.

În primele dăţi când avusese coşmarul se ridicase şi vomitase. Acum avea grijă să nu mai mănânce cu patru ore înainte de a se duce la culcare, în schimb corpul i se răzbuna chinuindu-l cu spasme de greaţă şi febră. Un spasm îl apucă şi acum şi-l făcu să se chircească la podea, gâfâind şi icnind în gol până-şi veni în fire.

Şi când în sfârşit criza se termină, îşi apăsă fruntea de piatra rece

a podelei. Năduşeala i se răcea pe corp, bluza îi era lipită de piele, şi se întrebă, nu într-o doară, dacă visele lui aveau să-l ucidă, până la urmă. Încercase totul ca să le oprească – somnifere şi poţiuni, rune de somn şi rune de liniştire şi de vindecare. Nimic nu mersese. Visele se strecurau ca otrava în mintea lui şi nu putea face nimic să le pună capăt.

Chiar şi în timpul orelor de veghe, i se părea greu să se uite la Clary. Ea fusese în stare întotdeauna să vadă prin el ca nimeni altcineva şi nu-şi putea decât închipui ce ar fi gândit dacă ar fi ştiut ce visa el. Se rostogoli într-o rână şi se uită la cutia de pe noptieră, în care se reflecta lumina lunii. Şi se gândi la Valentine. Valentine care torturase şi întemniţase singura femeie pe care o iubise vreodată, care îl învăţase pe fiul lui – pe amândoi fiii lui – că a iubi ceva înseamnă a-l distruge pentru totdeauna.

Mintea i se învârtea nebuneşte şi el repeta, mereu şi mereu, nişte cuvinte. Deveniseră un soi de litanie pentru el şi, ca orice litanie, cuvintele începuseră să-şi piardă înţelesul individual.

Eu nu sunt ca Valentine. Nu vreau să fiu ca el. N-o să fiu ca el. N-o să fiu.

Îl revedea pe Sebastian – de fapt, Jonathan –, fratele lui, cum ar veni, rânjind la el printr-un hăţiş de păr alb-argintiu, în ochii lui negri strălucind o veselie nemiloasă. Şi revedea propriul său pumnal intrând în Jonathan şi ieşind, şi trupul lui Jonathan rostogolindu-se către râul de mai jos, sângele amestecându-se cu algele şi ierburile de pe mal.

Eu nu sunt ca Valentine.

Nu-i păruse rău să-l ucidă pe Jonathan. Dacă i s-ar fi dat şansa, ar fi făcut-o din nou.

Nu vreau să fiu ca el.

Desigur, nu era normal să ucizi pe cineva – să-ţi ucizi propriul frate vitreg – şi să nu simţi nimic în legătură cu asta.

N-o să fiu ca el.

Dar tatăl lui îl învăţase că a ucide fără milă era o virtute, şi poate

că n-ai cum să uiţi niciodată ce te-au învăţat părinţii. Indiferent cât de mult ai vrea.

N-o să fiu ca el.

Poate că oamenii nu se schimbau cu adevărat niciodată.

N-o să fiu.

4

ARTA CELOR OPT MEMBRE

AICI SUNT PĂSTRATE CU SFINŢENIE DORUL MARILOR INIMI ŞI NOBILELE LUCRURI CARE SE ÎNALŢĂ DEASUPRA SORŢII SCHIMBĂTOARE, CUVÂNTUL MAGIC CE NAŞTE MINUNI ÎNARIPATE, COMORILE ÎNŢELEPCIUNII FĂRĂ MOARTE.

Cuvintele erau cioplite în piatră deasupra uşilor de la intrarea în Biblioteca Publică Brooklyn, din Grand Army Plaza. Simon stătea pe treptele intrării, uitându-se în sus, la faţadă. Inscripţia sclipea pe piatră, cu litere poleite întunecat, fiecare cuvânt fulgerând într-o fracţiune de viaţă când reflecta farurile maşinilor în trecere.

Biblioteca fusese întotdeauna unul dintre locurile lui favorite când era copil. Exista o intrare separată pentru copii, după colţ, iar el se întâlnise acolo cu Clary în fiecare sâmbătă, ani de-a rândul. Îşi alegeau câte un teanc de cărţi şi se îndreptau spre Grădina Botanică de alături, unde puteau citi cu orele, întinşi pe iarbă, zgomotul traficului auzindu-se în depărtare ca un huruit continuu şi înfundat.

Cum ajunsese aici în seara asta nu prea ştia. Se îndepărtase de casă cât de repede putuse, dar îşi dăduse seama că n-avea unde se duce. Nu avea curaj să se ducă la Clary – ar fi fost îngrozită de fapta lui şi i-ar fi cerut să se întoarcă să îndrepte situaţia. Eric şi ceilalţi băieţi n-ar fi înţeles. Jace nu-l plăcea şi, de altfel, nu putea intra în Institut. Era o biserică şi motivul pentru care nefilimii locuiau acolo era în primul rând tocmai acela că ţinea creaturile ca el la distanţă. În cele din urmă îi venise în minte pe cine *ar fi putut* să sune, dar gândul îi era destul de neplăcut cât să-i ia un timp să-şi adune curajul ca s-o facă într-adevăr.

Auzi motocicleta înainte s-o vadă, vuietul puternic al motorului

acoperind zgomotele traficului scăzut din Grand Army Plaza. Motocicleta se înclină când trecu de intersecţie şi se sui pe caldarâm, apoi se ridică pe roata din spate şi ţâşni în sus pe trepte. Simon se feri din drum când ateriză cu uşurinţă lângă el şi Raphael dădu drumul mânerelor.

Motorul amuţi instantaneu. Motocicletele vampirilor mergeau cu spirite demonice şi răspundeau ca nişte animale de companie la dorinţele proprietarilor. Simon le găsea înfiorătoare.

— Ai vrut să mă vezi, Diurnule?

Raphael, elegant ca întotdeauna, într-o jachetă neagră şi jeanşi ce păreau scumpi, descălecă şi sprijini motocicleta de balustrada scărilor bibliotecii.

— Ar fi bine să merite, adăugă el. N-am bătut drumul până în Brooklyn pentru vreun fleac. Raphael Santiago nu are ce căuta în alte cartiere.

— Oh, bine. Ai început să vorbeşti despre tine la persoana a treia. Asta nu e un semn de megalomanie iminentă sau altceva?

Raphael ridică din umeri.

— Poţi fie să-mi spui ce vrei să-mi spui, fie plec. De tine depinde. Se uită la ceas. Ai treizeci de secunde.

— I-am spus mamei că sunt vampir.

Raphael îşi ridică sprâncenele. Erau foarte subţiri şi foarte negre. În momente mai puţin generoase, Simon se întrebase uneori dacă şi le încondeia.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-a numit monstru şi a încercat să se roage să mă alunge.

Amintirea îl făcu pe Simon să simtă gustul amar al sângelui vechi venindu-i pe gât.

— Şi după aia?

— Şi după aia nu ştiu sigur ce s-a petrecut. M-am trezit că îi vorbesc cu o voce de-a dreptul ciudată, mângâietoare, spunându-i că nu s-a întâmplat nimic şi că totul a fost doar un vis.

— Şi ea te-a crezut.

— M-a crezut, recunoscu Simon, ezitant.

— Bineînţeles că te-a crezut, zise Raphael. Pentru că eşti vampir. Asta e una dintre puterile pe care le avem. *Encanto.* Vrăjirea. Puterea de convingere, ai putea să-i spui. Poţi convinge mundanii de aproape orice, dacă înveţi s-o foloseşti cum trebuie.

— Dar n-am vrut s-o folosesc asupra ei. E mama mea. E vreo cale de a i-o risipi… vreo cale de-a o drege?

— S-o dregi ca să te urască din nou? Păi, nu te crede un monstru? Asta e o definiţie foarte ciudată pentru a drege ceva.

— Lasă asta, zise Simon. Există vreo cale?

— Nu, răspunse Raphael vesel. Nu există. Ai fi ştiut toate astea, bineînţeles, dacă nu ţi-ai fi dispreţuit semenii atât de mult.

— E perfect. Poartă-te de parcă *eu* te-am respins *pe tine.* Nu c-ai fi încercat tu să mă omori sau ceva de genul.

Raphael ridică din umeri.

— Aia a fost politică. Nimic personal.

Se rezemă cu spatele de balustradă şi îşi încrucişă braţele la piept. Purta mănuşi negre de motociclist. Simon trebui să admită că arăta foarte bine.

— Te rog, spune-mi că nu m-ai făcut să vin până aici doar ca să-mi relatezi o poveste plicticoasă despre sora ta.

— Mama mea, îl corectă Simon.

Raphael flutură din mână.

— Mă rog. Una între femeile din viaţa ta te-a respins. N-o să fie ultima oară, ţi-o garantez. De ce mă baţi pe mine la cap cu asta?

— Voiam să ştiu dacă aş putea veni să stau la Dumont, zise Simon, rostind cuvintele foarte repede ca să nu se poată răzgândi la jumătatea frazei.

Nici nu-i venea să creadă ce-i ceruse. Amintirile lui despre hotelul vampirilor erau amintiri despre sânge, groază şi suferinţă. Dar era un posibil adăpost, un loc în care să stea, unde să nu-l caute nimeni şi astfel să nu fie nevoit să se ducă acasă. Doar era vampir. Era stupid să se teamă de un hotel plin de *alţi* vampiri.

— Nu am unde să mă duc în altă parte.

Lui Raphael îi sclipiră ochii.

— Aha, zise el, cu un uşor triumf nu foarte pe placul lui Simon. Acum tu vrei ceva de la mine.

— Cam aşa ceva. Deşi e înfiorător că eşti atât de entuziasmat de asta, Raphael.

Raphael pufni.

— Dacă vii să stai la Dumont, n-o să mi te adresezi cu Raphael, ci cu Stăpâne, Sire sau Mare Conducător.

Simon se împotrivi.

— Şi Camille?

Raphael tresări.

— Ce vrei să spui?

— Întotdeauna mi-ai spus că nu eşti tu căpetenia vampirilor, zise Simon cu blândeţe. Apoi, în Idris, mi-ai spus că e cineva pe nume Camille. Ai spus că nu se întorsese încă la New York. Dar presupun că, atunci când se va întoarce, *ea* va fi stăpâna sau cum îi mai ziceţi.

Privirea lui Raphael se întunecă.

— Nu-mi place unde baţi cu întrebările astea, Diurnule.

— Am dreptul să ştiu unele lucruri.

— Nu, zise Raphael. Nu ai. Vii la mine, întrebând dacă poţi să stai în hotelul meu pentru că n-ai unde în altă parte să te duci. Nu pentru că vrei să fii împreună cu semenii tăi. Ne eviţi.

— Ceea ce, aşa cum am subliniat deja, are legătură cu momentul când ai încercat să mă omori.

— Dumont nu e nici pe departe un cămin pentru vampirii ezitanţi, continuă Raphael. Tu trăieşti printre oameni, umbli la lumina zilei, cânţi în formaţia ta stupidă – da, să nu crezi că nu ştiu despre asta. Prin toate astea, dovedeşti că nu accepţi ceea ce eşti de fapt. Şi atâta vreme cât asta e adevărat, nu eşti bine-venit la Dumont.

Simon se gândi la Camille spunând: „În clipa în care ai lui or să vadă că tu eşti cu mine, o să-l părăsească pe el şi or să vină la mine.

Cred că îmi sunt credincioşi, cu toată frica pe care o au de el. Odată ce ne vor vedea împreună, frica aceea va dispărea şi vor trece de partea noastră.”

— Ştii, zise el, am primit şi alte oferte.

Raphael se uită la el ca la un nebun.

— Oferte pentru ce?

— Doar… oferte, zise Simon cu voce firavă.

— Eşti un dezastru la treburile astea politice, Simon Lewis. Îţi sugerez să nu mai încerci a doua oară.

— Bine, zise Simon. Am venit aici să-ţi spun ceva, dar acum n-o să-ţi mai spun.

— Presupun că, în plus, o să arunci şi cadoul de ziua mea pe care mi-l cumpăraseşi, zise Raphael. Totul e aşa de tragic!

Îşi luă din nou motocicleta şi o încălecă, în timp ce motorul tura, readus la viaţă. Scântei roşii zburară din ţeava de eşapament.

— Dacă mă mai deranjezi altădată, Diurnule, ar fi mai bine să fie pentru un motiv serios. Altminteri nu te mai iert.

Şi cu asta, motocicleta ţâşni înainte şi se ridică. Simon îşi lungi gâtul să se uite cum Raphael, ca îngerul după care fusese numit, se înălţa la cer lăsând o dâră de foc în urma lui.

Clary stătea cu caietul de schiţe pe genunchi şi rodea capătul creionului, gânditoare. Îl desenase pe Jace de zeci de ori – bănuia că era versiunea ei pentru apucătura majorităţii fetelor de a scrie despre iubiţii lor în jurnale –, însă niciodată nu părea în stare să-l redea *exact*. În primul rând că era aproape imposibil să-l facă să stea nemişcat, de aceea se gândise că acum, când dormea, ar fi fost perfect – dar tot nu ieşea cum voia ea. Pur şi simplu nu semăna cu *el*.

Îşi trânti caietul pe pătură oftând de exasperare şi, ridicându-şi genunchii, se uită în jos la el. Nu se aşteptase să adoarmă. Veniseră în Central Park să mănânce de prânz şi să facă un antrenament în aer liber, cât mai era vreme bună. Făcuseră *unul* dintre lucrurile pe

care şi le propuseseră. Cutiile cu mâncare de la Taki erau risipite în iarbă, pe lângă pătură. Jace nu mâncase mult, ciugulise sporadic din cutia cu paste şi susan, după care o lăsase deoparte şi se aruncase pe pătură, privind în sus, la cer. Clary stătuse şi se uitase la el, la modul în care norii se reflectau în ochii lui limpezi, la conturul muşchilor de pe braţele lui încrucişate sub cap, la fâşia perfectă de piele dezgolită între tivul tricoului şi betelia jeanşilor. Voise să întindă mâna şi să-şi plimbe degetele peste abdomenul lui plat şi tare ca piatra; în loc de asta, îşi mutase privirile, scotocind după caietul de schiţe. Când se întorsese, cu creionul în mână, ochii lui erau închişi, iar respiraţia, uşoară şi egală.

Era acum la a treia încercare de a-i face portretul şi tot nu izbutise o schiţă care s-o mulţumească. Uitându-se iarăşi la el, se întrebă de ce naiba nu putea să-l deseneze. Lumina era perfectă, o lumină arămie dulce, de octombrie, care-i poleia pal părul şi pielea deja aurii. Pleoapele lui închise erau franjurate cu aur de o nuanţă mai închisă decât a părului. Una dintre mâini era sprijinită relaxat de piept, cealaltă stătea deschisă, pe lângă corp. Chipul îi era destins şi vulnerabil în somn, mai blând şi mai puţin colţuros decât atunci când era treaz. Probabil asta era problema. El era atât de rar destins şi vulnerabil, încât era greu să-i mai surprinzi trăsăturile. Părea… necunoscut.

Exact în clipa aceea el se mişcă. Începuse să gâfâie uşor în somn, ochii mişcându-se cu iuţeală pe sub pleoapele închise. Mâinile îi zvâcniră, încleştându-se de piept şi se ridică în capul oaselor, atât de brusc că aproape o răsturnă pe Clary. Deschise imediat ochii. Pentru o clipă, arătă pur şi simplu năuc; pălise îngrozitor de tare.

— Jace? nu-şi putu ascunde Clary surprinderea.

Ochii lui se fixară asupra ei; în clipa următoare, o trase spre el fără nici urmă din blândeţea lui obişnuită; o ridică în poală şi o sărută sălbatic, împletindu-şi degetele în părul ei. Clary îi putea simţi bătăile inimii în dreptul inimii ei şi obrajii i se învăpăiară. Erau într-un parc public, se gândi ea, iar lumea probabil se holba la ei.

— Uau, zise el, trăgându-se înapoi, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet. Scuze. Probabil că nu te aşteptai la asta.

— A fost o surpriză plăcută. Vocea ei suna pierită şi gâtuită chiar şi-n urechile ei. *Ce* ai visat?

— Pe tine. Îşi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei. Întotdeauna te visez pe tine.

În continuare în poala lui, călare peste picioarele lui, Clary spuse:

— Oh, zău? Pentru că mi s-a părut că aveai un coşmar.

El îşi lăsă capul pe spate, ca să se uite la ea.

— Uneori visez c-ai plecat, zise el. Mă tot întreb când o să-ţi dai seama cât de bine ai face dacă m-ai părăsi.

Ea îi atinse faţa cu vârful degetelor, plimbându-le delicat peste pomeţii lui şi în jos, pe linia gurii. Jace nu spunea niciodată altcuiva lucruri din astea, numai ei. Alec şi Isabelle ştiau – căci crescuseră împreună şi îl iubeau – că pe sub armura protectoare de umor şi prefăcută aroganţă, cioburile tăioase ale amintirilor şi ale copilăriei încă îl mai sfârtecau. Dar ea era singura faţă de care spunea lucrurile cu voce tare. Clătină din cap; părul îi căzu peste frunte şi îl dădu la o parte, nerăbdătoare.

— Mi-ar plăcea să pot spune lucrurile aşa cum le spui tu, zise ea. Tot ce spui tu, vorbele pe care le alegi, sunt perfecte! Întotdeauna găseşti citatul potrivit sau cuvântul cel mai bun de spus ca să mă faci să cred că mă iubeşti. Dacă nu te pot convinge că n-o să te părăsesc niciodată…

El o prinse de mână.

— Mai spune o dată.

— N-o să te părăsesc niciodată, zise ea.

— Indiferent ce se întâmplă sau ce fac eu?

— N-aş renunţa niciodată la tine, zise ea. Niciodată. Ceea ce simt pentru tine… Se poticni în cuvinte. E cel mai important lucru pe care l-am simţit vreodată.

La dracu, gândi ea. Asta sunase absolut idiot. Dar Jace nu părea să fie de aceeaşi părere; zâmbi gânditor şi zise:

— *L'amor che move il sole e l'altre stelle.*

— Asta-i în latină?

— Italiană. Dante.

Ea îşi plimbă degetele peste buzele lui, iar el se cutremură.

— Nu ştiu italiană, zise ea, foarte încet.

— Înseamnă, zise el, că dragostea e cea mai puternică forţă din lume. Că dragostea poate face orice.

Ea îşi trase mâna dintr-a lui, conştientă că el o urmărea printre pleoapele întredeschise. Îşi prinse mâinile la ceafă, se aplecă spre el şi-i atinse buzele cu ale ei – nu un sărut, de data asta, doar o atingere uşoară a buzelor. A fost destul; simţi cum pulsul lui o ia la goană şi el se aplecă încercând să-i prindă gura cu a lui, dar ea scutură din cap, răsfirându-şi părul în jurul lor, ca o perdea care să-i ascundă de ochii tuturor altcuiva din parc.

— Dacă eşti obosit, ne putem întoarce la Institut, zise ea, aproape şoptit. Tragem un pui de somn. N-am mai dormit împreună în acelaşi pat de când… din Idris.

Privirile li se încrucişară şi ea ştiu că el îşi amintea acelaşi lucru ca şi ea. Lumina palidă care se strecura înăuntru pe fereastra micului dormitor de oaspeţi al lui Amatis, disperarea din glasul lui. Vreau doar să stau lângă tine şi să mă trezesc lângă tine, doar o dată, doar o singură dată în viaţa mea. Toată noaptea aceea, stând culcaţi unul lângă altul, numai mâinile atingându-li-se. Se atinseseră mult mai mult după acea noapte, dar niciodată nu mai petrecuseră noaptea împreună. El înţelese, de asemenea, că ea îi oferea mai mult decât un pui de somn într-unul dintre dormitoarele nefolosite ale Institutului. Era sigură că el îi putea citi asta în ochi – chiar dacă nici ea însăşi nu ştia exact *cât* de mult îi oferise. Dar nu conta. Jace nu i-ar fi cerut niciodată ceva ce ea n-ar fi vrut să dea.

— Aş vrea.

Văpaia pe care i-o văzu în ochi, tonul răguşit al vocii lui îi spuseră că nu minţea.

— Dar… nu putem.

O apucă ferm de încheieturi şi i le trase în jos, ţinându-i mâinile între ei doi, ca pe o barieră.

Clary făcu ochii mari.

— De ce nu?

El trase adânc aer în piept.

— Am venit aici să ne antrenăm şi ar trebui să ne antrenăm. Dacă pierdem pur şi simplu timpul în care se presupune că ne antrenăm, făcând dragoste, ei n-or să mă mai lase să te ajut deloc să te antrenezi.

— Nu era vorba c-or să angajeze pe altcineva să mă antreneze full-time *oricum*?

— Ba da, zise el, ridicându-se în picioare şi săltând-o şi pe ea, odată cu el, şi mă tem că dacă-ţi iei obiceiul să faci dragoste cu instructorii tăi, o să sfârşeşti făcând dragoste şi cu el.

— Nu fi discriminator! Poate îmi vor găsi o femeie ca instructor.

— În cazul ăsta, ai permisiunea mea să faci dragoste cu ea, cu condiţia să pot privi şi eu.

— Drăguţ! rânji Clary, aplecându-se să strângă pătura pe care o aduseseră să stea. Îţi faci griji doar că or să angajeze drept instructor un bărbat şi că va fi mai atrăgător decât tine.

Jace îşi arcui sprâncenele.

— Mai atrăgător decât *mine?*

— S-ar putea întâmpla, zise Clary. Ştii, teoretic.

— Teoretic, planeta ar putea crăpa pe din două, lăsându-mă pe mine pe o parte şi pe tine pe cealaltă, despărţiţi pentru totdeauna şi în mod tragic, dar eu nu mă îngrijorez nici pentru asta. Unele lucruri, zise Jace cu obişnuitul său zâmbet şmecher, sunt pur şi simplu prea improbabile ca să le iei în considerare.

Întinse mâna; ea i-o luă şi traversară împreună pajiştea, îndreptându-se către un pâlc de copaci de la marginea lui East Meadow de care numai vânătorii de umbre păreau să ştie. Clary suspecta că era protejat cu iluzie magică, de vreme ce ea şi Jace se antrenau acolo destul de des şi totuşi nimeni nu-i întrerupsese

vreodată, în afară de Isabelle şi Maryse.

Central Park toamna era o explozie de culori. Copacii care mărgineau luminişul se îmbrăcaseră în cele mai strălucitoare culori ale lor şi înconjurau verdele pajiştii în orbitoare nuanţe de auriu, roşu, arămiu şi portocaliu-roşcat. Era o zi minunată pentru o plimbare romantică prin parc şi săruturi pe unul dintre podurile de piatră. Dar *asta* n-avea să se întâmple. Evident, în ceea ce-l privea pe Jace, parcul era doar o anexă în aer liber a sălii de antrenament de la Institut, iar ei se aflau acolo pentru a o trece pe Clary prin diverse exerciţii implicând orientare pe teren, tehnici de scăpare, evitare şi ucis creaturi cu mâinile goale.

În mod normal, ea ar fi fost încântată să înveţe cum să ucidă creaturi cu mâinile goale. Dar era totuşi ceva ce nu-i dădea pace în legătură cu Jace. Nu se putea descotorosi de senzaţia că era ceva foarte rău. Dacă măcar ar fi existat o rună, gândi ea, care să-l fi făcut să-i spună ce simţea cu adevărat. Însă ea n-ar fi creat niciodată o astfel de rună, se grăbi să-şi atragă ea atenţia. Ar fi fost imoral să-şi folosească puterea pentru a încerca să controleze pe altcineva. Şi, de altfel, de când crease runa de legare în Idris, puterea ei intrase cumva în hibernare. Nu simţise nicio dorinţă de a desena rune vechi, nici nu avusese vreo viziune de rune noi de creat. Maryse îi spusese că vor încerca să cheme un specialist în rune care s-o pregătească, odată ce antrenamentele ei aveau să înceapă serios, dar până în acel moment promisiunea nu se materializase. Nu că i-ar fi părut rău, de fapt. Trebuia să admită că nu era sigură că ar fi regretat cu adevărat dacă puterea ei ar fi dispărut pentru totdeauna.

— Or să fie ocazii când te întâlneşti cu un demon şi nu ai o armă de luptă, spunea Jace, pe când treceau pe sub un şir de copaci încărcaţi cu frunze ce atârnau până jos şi ale căror culori parcurgeau tot spectrul de la verde la auriu strălucitor.

— În clipa aceea, n-ai voie să intri în panică. Mai întâi, trebuie să-ţi aminteşti că orice poate fi o armă. O creangă de copac, un pumn de monede – fac nişte noduri de degete excelente –, un

pantof, orice. Şi, în al doilea rând, ţine minte că *tu* eşti o armă. Teoretic, când vei termina cu antrenamentul, vei fi în stare să faci o spărtură în zid cu o lovitură de picior sau să dobori un elan cu un singur pumn.

— N-aş da niciodată într-un elan, zise Clary. Sunt pe cale de dispariţie.

Jace zâmbi uşor şi se răsuci s-o privească în faţă. Ajunseseră la luminiş, o pajişte mică, defrişată, în mijlocul unui crâng. Erau rune scrijelite în trunchiurile copacilor care îi înconjurau, marcându-l ca pe un loc al vânătorilor de umbre.

— Există un stil vechi de luptă numit muay thai, zise el. Ai auzit de el?

Ea clătină din cap. Soarele era strălucitor şi puternic, iar ea aproape că se încinsese în pantalonii de trening şi jacheta călduroasă. Jace îşi scoase jacheta şi se întoarse înapoi la ea, flexându-şi mâinile subţiri de pianist. Ochii lui erau auriu intens în lumina toamnei. Peceţi pentru viteză, agilitate şi putere se înşiruiau ca nişte vene de la încheieturile mâinilor lui în sus pe braţe şi peste umflătura fiecărui biceps, dispărând sub mânecile tricoului. Ea se întrebă de ce-şi bătuse capul să se însemneze de parcă ea ar fi fost un vrăjmaş cu care avea să se confrunte.

— Am auzit un zvon că noul instructor pe care o să-l avem săptămâna viitoare este maestru în muay thai, zise el. Şi în sambo, lethwei, tomoi, krav maga, jiu-jitsu şi încă una pe care, sincer, nu-mi amintesc cum se numeşte, dar implică uciderea oamenilor cu nişte beţişoare sau cam aşa ceva. *Punctul meu de vedere* este că nu e obişnuit să lucreze cu cineva de vârsta ta care să fie atât de lipsit de experienţă ca tine, aşa că dacă noi te învăţăm înainte câteva lucruri de bază, sper ca asta să-l facă un pic mai îngăduitor faţă de tine.

Întinse mâinile şi le puse pe şoldurile ei.

— Acum, întoarce-te cu faţa la mine.

Clary ascultă comanda. Stând aşa faţă în faţă, capul ei ajungea până sub bărbia lui. Îşi sprijini uşor mâinile pe bicepşii lui.

— Muay thai mai este numită şi „arta celor opt membre”. Asta pentru că nu-ţi foloseşti doar pumnii şi picioarele ca elemente cu care să loveşti, dar şi genunchii şi coatele. Mai întâi, o să vrei să-ţi tragi adversarul aproape, apoi să-l bumbăceşti cu fiecare dintre elementele tale de lovit până când el cade la pământ.

— Şi asta merge şi cu demonii? îşi înălţă Clary sprâncenele.

— Cu cei mai mici. Jace se dădu mai aproape de ea. Okay. Întinde mâna şi apucă-mă de ceafă.

Era posibil la limită să facă precum o instruise el, fără să se ridice pe vârfuri. Nu pentru prima oară, Clary blestemă faptul că era atât de scundă.

— Acum ridică şi cealaltă mână şi fă acelaşi lucru, astfel încât mâinile tale să formeze un cerc închis în spatele cefei mele.

Ea îi dădu ascultare. Ceafa lui era încălzită de soare şi părul lui moale îi gâdila degetele. Trupurile le erau lipite unul de celălalt; ea simţea inelul pe care-l purta atârnat de un lănţişor la gât apăsat între ei ca o pietricică strânsă între palme.

— Într-o luptă adevărată, ai să faci mişcarea asta mult mai rapid, zise el.

Cel puţin dacă nu i se părea ei, vocea lui era un pic nesigură.

— Acum, priza asta în care mă ţii îţi oferă controlul. O să foloseşti acest control ca să te salţi înainte şi să adaugi avânt pentru lovitura cu genunchiul de jos în sus…

— Măi să fie, zise o voce plăcută, amuzată. Numai şase săptămâni şi deja sunteţi unul la gâtul celuilalt? Ce iute dispare dragostea muritorilor!

Dându-i drumul lui Jace, Clary se răsuci în loc, deşi ştia deja cine era. Regina Curţii Elfilor stătea la umbră, între doi copaci. Dacă n-ar fi ştiut că era acolo, Clary se întrebă dacă ar mai fi putut s-o vadă, chiar şi cu ajutorul Vederii. Regina purta o rochie verde ca iarba, iar părul ei, revărsat pe umeri, era ca frunzişul care începe să-şi schimbe culoarea. Era la fel de frumoasă şi de solemnă ca un anotimp pe moarte. Clary nu avusese niciodată încredere în ea.

— Ce căutaţi aici? întrebă Jace, cu ochii mijiţi. Asta e un loc al vânătorilor de umbre.

— Iar eu am veşti care-i privesc pe vânătorii de umbre.

Când Regina păşi graţioasă în luminiş, soarele se lansă printre copaci şi îi făcu să scânteieze cununa de bobiţe mici şi aurii pe care o purta pe cap. Clary se întreba câteodată dacă Regina îşi plănuia dinainte aceste intrări spectaculoase şi dacă da, cum.

— S-a mai produs o moarte.

— Ce moarte?

— Încă unul dintre voi. Un nefilim mort.

Existase o neîndoielnică uşurare în modul în care Regina rostise vorbele.

— Cadavrul a fost găsit azi-dimineaţă sub Podul de Stejar. După cum ştiţi, parcul este domeniul meu. Un asasinat uman nu e de interesul meu, dar moartea n-a părut să fie una de origini mundane. Cadavrul a fost adus la Curte ca să fie examinat de medicii mei. Ei au declarat că muritorul ucis era unul dintre ai voştri.

Clary se uită repede la Jace, amintindu-şi veştile de acum două zile despre vânătorul de umbre mort. Îşi dădu seama că Jace se gândea la acelaşi lucru; pălise.

— Unde e cadavrul? întrebă el.

— Îţi faci griji pentru ospitalitatea mea? Este la păstrare la Curtea mea şi te asigur că le acordăm rămăşiţelor sale pământeşti tot respectul pe care l-am acorda şi unui vânător de umbre în viaţă. Acum, că unul din neamul meu are un loc în Consiliu alături de voi şi de ai voştri, nu te poţi îndoi de buna noastră credinţă.

— Ca întotdeauna, buna-credinţă şi Doamna mea merg mână în mână.

Sarcasmul din vocea lui Jace era explicit, dar Regina se mulţumi să zâmbească. Îi plăcea de Jace, Clary avusese dintotdeauna impresia asta, în modul acela în care spiritelor naturii le plac lucrurile frumoase pentru că sunt frumoase. Nu credea însă că Regina o plăcea pe ea, iar sentimentul era reciproc.

— Şi de ce ne transmiteţi nouă mesajul, şi nu lui Maryse? Tradiţia prevede…

— Oh, tradiţia! Regina desfiinţă convenţia cu o fluturare din mână. Voi eraţi aici. Mi s-a părut mai rapid.

Jace o măsură iarăşi cu privirea şi îşi deschise telefonul celular. Îi făcu semn lui Clary să rămână pe loc şi se îndepărtă câţiva paşi. Ea îl auzi spunând: „Maryse?” când i se răspunse apelului, apoi vocea lui fu acoperită de strigătele copiilor de pe terenul de joacă din apropiere.

Cu o senzaţie de spaimă îngheţată, se uită din nou la Regină. N-o mai văzuse pe Stăpâna Curţii Luminii de la ultima sa noapte petrecută în Idris, iar atunci Clary nu fusese chiar politicoasă cu ea. Se îndoia că Regina uitase sau o iertase pentru afrontul acela. *Chiar ai refuza un favor de la Regina Curţii Elfilor Luminii?*

— Am auzit că Meliorn a obţinut un loc în Consiliu, zise Clary acum. Trebuie să fii încântată de asta.

— Adevărat. Regina se uită la ea cu amuzament. Sunt suficient de mulţumită.

— Deci, zise Clary. Fără pică, atunci?

Zâmbetul Reginei îngheţă la colţuri, ca gheaţa tivind marginile unui lac.

— Presupun că te referi la oferta mea, pe care ai declinat-o atât de grosolan, zise ea. După cum ştii, obiectivul meu a fost atins în pofida refuzului tău; pierderea, cred că toată lumea ar fi de acord, a fost a ta.

— N-am vrut târgul tău! Clary încercă să-şi păstreze vocea tăioasă, dar dădu greş. Oamenii nu pot face totdeauna ce vrei tu, să ştii.

— Nu-ţi lua libertatea să-mi faci mie morală, copilă.

Ochii Reginei îl urmăreau pe Jace, care se plimba în sus şi-n jos la marginea pâlcului de copaci, cu telefonul la ureche.

— E frumos, zise ea. Înţeleg de ce-l iubeşti. Dar te-ai întrebat vreodată ce-l atrage pe el la tine?

Clary nu răspunse; nu părea să fie nimic de spus.

— Sângele ceresc vă leagă, zise Regina. Sângele vorbeşte sângelui pe sub piele. Dar dragostea şi sângele nu sunt acelaşi lucru.

— Ghicitori! izbucni Clary, mânioasă. Măcar te gândeşti la ceva când vorbeşti aşa?

— El este legat de tine, zise Regina. Dar te iubeşte oare?

Clary simţi că o mănâncă palmele. Ardea de poftă să încerce pe Regină unele dintre noile figuri de luptă pe care le învăţase, dar ştia cât de nechibzuită ar fi fost tentativa.

— Da, mă iubeşte.

— Şi te doreşte? Pentru că dragostea şi dorinţa nu sunt mereu tot una.

— Nu-i treaba ta, i-o reteză Clary, dar putu vedea că ochii Reginei o ţintuiau la fel de ascuţit ca nişte ace.

— Tu îl vrei cum n-ai mai vrut niciodată altceva pe lume. Dar el simte oare la fel?

Vocea domoală a Reginei era necruţătoare.

— El ar putea avea orice sau pe oricine ar vrea. Te întrebi de ce te alege pe tine? Te întrebi dacă regretă? S-a schimbat faţă de tine?

Clary simţi lacrimi în ochi.

— Nu, nu s-a schimbat.

Dar se gândi la faţa lui din ascensor, în seara aceea, şi la modul în care îi spusese să se ducă acasă când ea se oferise să rămână.

— Mi-ai spus că nu vrei să faci o învoială cu mine, pentru că eu nu aş fi putut să-ţi dau ţie nimic. Ai spus că nu exista nimic pe lume care să-ţi lipsească.

Ochii Reginei sclipiră.

— Când îţi imaginezi viaţa fără el, mai simţi tot aşa?

De ce îmi faci asta? ar fi vrut Clary să strige, dar nu spuse nimic, că Regina Elfilor privi dincolo de ea şi zâmbi, zicând:

— Şterge-ţi lacrimile, că se întoarce. N-o să te ajute cu nimic dacă o să te vadă plângând.

Clary se şterse grăbită la ochi cu dosul mâinii şi se întoarse; Jace

venea spre ele, încruntat.

— Maryse e pe drum spre Curte, zise el. Unde a plecat Regina?

Clary se uită la el, surprinsă.

— E-aici…, începu ea, întorcând capul, şi se opri.

Jace avea dreptate. Regina dispăruse şi numai un vârtej de frunze de la picioarele lui Clary mai indica locul în care stătuse.

Simon, cu jacheta vârâtă sub cap, stătea întins pe spate, zgâindu-se la tavanul plin de găuri al garajului lui Eric, cu un sentiment de soartă nemiloasă. Rucsacul lui de pânză era la picioare, telefonul lipit de ureche. În clipa aceea, familiaritatea vocii lui Clary de la capătul celălalt al firului era singurul lucru care-l mai ţinea să nu se demoralizeze complet.

— Simon, îmi pare atât de rău!

Îşi dădea seama că ea era undeva în oraş. În fundal, auzea vuietul puternic al traficului, acoperindu-i vocea.

— Eşti pe bune în *garajul* lui Eric? El ştie că eşti acolo?

— Nu, răspunse Simon. Nu e nimeni acasă, pentru moment, şi eu aveam cheia garajului. Mi s-a părut un loc în care aş putea merge. Tu unde eşti, apropo?

— În oraş.

Pentru locuitorii din Brooklyn, Manhattan era întotdeauna „oraşul”. Nu exista nicio altă metropolă.

— M-am antrenat cu Jace, dar pe urmă el a trebuit să se întoarcă la Institut pentru nu ştiu ce treburi de Conclav. Eu sunt pe drum spre Luke, acum.

O maşină claxonă puternic în fundal.

— Ascultă, vrei să stai la noi? Ai putea dormi pe canapeaua lui Luke.

Simon şovăi. Avea amintiri frumoase despre casa lui Luke. În toţi anii de când o ştia pe Clary, Luke locuise în aceeaşi casă veche şi dărăpănată, dar primitoare, deasupra librăriei. Clary avea o cheie, iar ea şi Simon petrecuseră o mulţime de ceasuri plăcute acolo,

citind cărţi pe care le „împrumutau” din librăria de la parter sau uitându-se la televizor, la filme vechi.

Lucrurile se schimbaseră acum, totuşi.

— Poate că mama ar reuşi să stea de vorbă cu mama ta, zise Clary, părând îngrijorată de tăcerea lui. S-o facă să înţeleagă.

— S-o facă să înţeleagă că sunt *vampir*? Clary, eu cred că înţelege asta, într-un mod foarte straniu. Asta nu înseamnă c-o să accepte sau că va fi vreodată împăcată cu asta.

— Păi, nici nu poţi continua s-o faci să uite, Simon, zise Clary. N-o să ţină la nesfârşit.

— De ce nu?

Ştia că era nerezonabil, dar stând întins pe podeaua de piatră, înconjurat de mirosul de benzină şi de şoaptele păianjenilor ţesându-şi pânzele prin colţurile garajului, simţindu-se mai singur ca niciodată, rezonabilul părea foarte îndepărtat.

— Pentru că atunci toată relaţia ta cu ea e o minciună. Nu te poţi întoarce niciodată acasă…

— Şi ce? o întrerupse Simon aspru. Asta face parte din blestem, nu? „Fugar şi rătăcitor vei fi tu pe Pământ.”

În pofida vâjâitului traficului şi a zăngăniturilor din fundal, auzi cum Clary îşi ţine subit respiraţia.

— Crezi c-ar trebui să-i povestesc şi despre asta? zise el. Cum ai pus tu Semnul lui Cain pe mine? Cum, practic, sunt un blestem umblător? Crezi c-o să vrea *asta* în casa ei?

Zgomotele de fundal amuţiră; Clary trebuie să se fi adăpostit într-o intrare. O putea auzi cum se lupta să-ţi ţină lacrimile în frâu, când îi spuse:

— Simon, îmi pare atât de rău! *Ştii* că îmi pare rău…

— Nu e vina ta.

Se simţi deodată obosit până-n măduva oaselor. *Bravo, îngrozeşte-ţi mama şi apoi fă-o pe cea mai bună prietenă a ta să plângă. O zi de sărbătoare pentru tine, Simon.*

— Uite, în mod clar n-ar trebui să fiu prin preajma oamenilor în

momentele astea. O să stau pur şi simplu aici şi-o să rezolv cu Eric când se întoarce.

Ea pufni înăbuşit în râs-printre-lacrimi.

— Ce, adică Eric nu intră în categoria „oameni”?

— O să te caut mai târziu, zise el şi şovăi. Te sun mâine, bine?

— Ne *vedem* mâine. Ai promis că vii la proba de la croitorie cu mine, ai uitat?

— Uau, făcu el. Înseamnă că într-adevăr te iubesc.

— Ştiu, zise ea. Şi eu te iubesc.

Simon închise telefonul şi rămase pe spate, ţinându-l la piept. *Ce ciudat,* gândi el. Acum putea să-i spună lui Clary „te iubesc”, când ani de-a rândul se căznise să spună cuvintele astea şi nu fusese în stare să le scoată pe gură. Iar acum, când nu le mai spunea cu aceeaşi semnificaţie, îi era uşor.

Uneori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat niciodată un Jace Wayland. Dacă Clary n-ar fi aflat niciodată că era vânător de umbre. Dar alungă repede gândul – n-are rost, n-o lua pe calea asta. Nu poţi schimba trecutul. Poţi doar să priveşti înainte. Nu că ar fi avut habar ce presupunea „înainte”. N-avea cum să rămână în garajul lui Eric o veşnicie. Chiar şi în dispoziţia actuală, trebuia să admită că era un loc mizerabil de locuit. Nu-i era frig – nu mai simţea nici frigul, nici căldura în vreun mod real –, dar podeaua era dură şi era greu de dormit. Ar fi vrut să-şi poată micşora simţurile. Asurzitorul zgomot al traficului de afară îl împiedica să se odihnească, deopotrivă cu neplăcuta duhoare de benzină. Dar cel mai rău îl rodea grija de ce trebuia să facă mai departe.

Îşi aruncase cea mai mare parte a proviziei de sânge şi îndesase restul în rucsac; mai avea destul pentru câteva zile, după care avea să fie în dificultate. Eric, oriunde ar fi fost, cu siguranţă că l-ar fi lăsat pe Simon să stea în casă, dacă voia, dar asta i-ar fi putut face pe părinţii lui Eric s-o sune pe mama lui Simon. Şi de vreme ce ea credea că el era într-o excursie cu şcoala, treaba asta n-avea să-l ajute deloc.

Zile, gândi el. La atât se reducea timpul lui disponibil. Înainte să rămână fără sânge, înainte ca mama lui să înceapă să se întrebe unde era şi să sune la şcoală, căutându-l. Înainte să înceapă să-şi amintească. El era acum vampir. Se presupunea că are timp o veşnicie. Dar el avea zile.

Fusese atât de atent! Încercase atât de mult să aibă ceea ce considera el a fi o viaţă normală – şcoală, prieteni, casa lui, camera lui. Fusese greu, dar aşa *era* viaţa. Alte opţiuni păreau atât de deprimante şi de singuratice, încât nu suportase să se gândească la ele. Şi cu toate acestea, vocea lui Camille îi răsuna în minte. *Dar peste zece ani, când ar trebui să fii de douăzeci şi şase de ani? Dar peste douăzeci de ani? Treizeci? Crezi că nu va observa nimeni că, în vreme ce ei îmbătrânesc şi se schimbă, tu n-o faci?*

Situaţia pe care şi-o crease pentru el însuşi, pe care o mulase cu atâta grijă în tiparul vieţii lui de dinainte, nu fusese niciodată permanentă, îşi zicea el acum, simţind un gol în piept. N-ar fi putut fi niciodată. Se agăţase de umbre şi amintiri. Se gândi din nou la Camille, la oferta ei. Parcă suna mai bine acum decât înainte. O ofertă de comunitate, chiar dacă nu era comunitatea pe care o voia el. Mai avea puţin, doar trei zile, până când ea o să vină după răspuns. Şi ce avea să-i spună el atunci? Crezuse că ştie, dar acum nu mai era atât de sigur.

Un scrâşnet îi întrerupse reveria. Uşa garajului zornăi ridicându-se, lumina orbitoare săgetând interiorul întunecat. Simon se ridică în capul oaselor, cu tot trupul dintr-odată în alertă.

— Eric?

— No. Sunt eu. Kyle.

— Kyle? zise Simon pierdut, înainte să-şi amintească – tipul pe care se învoiseră să-l ia în trupă ca vocal. Simon aproape că se răsturnă din nou pe spate, pe podea. Oh, corect. Niciunul dintre ceilalţi băieţi nu e aici acum, asta dacă speraseşi să fie o repetiţie…

— E-n regulă. Nu de-asta am venit.

Kyle intră în garaj, clipind să-şi obişnuiască ochii cu întunericul,

cu mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

— Tu eşti… cum îi zice, basistul, da?

Simon se ridică în picioare, scuturându-şi praful de garaj de pe haine.

— Eu sunt Simon.

Kyle se uită în jur, încruntându-se, perplex.

— Mi-am lăsat cheile aici, ieri, cred. Le-am căutat peste tot. Hei, uite-le!

Se apleacă pe după platforma tobelor şi ieşi o secundă mai târziu, zornăind triumfător în mână o legătură de chei. Arăta cam tot cum arătase şi cu o zi în urmă. Avea un tricou albastru, astăzi, pe sub o jachetă de piele, şi un medalion de aur cu sfântul protector strălucindu-i la gât. Părul lui şaten-închis era mai ciufulit ca niciodată.

— Deci, zise Kyle, rezemându-se de una dintre boxe. Ai dormit aici sau cum? Pe podea?

Simon dădu din cap.

— Am fost dat afară din casă.

Nu era chiar adevărul, dar numai atât avu chef să spună.

Kyle dădu din cap, cu înţelegere.

— Mama ţi-a găsit ascunzătoarea cu rezervele de iarbă, hm? Asta-i nasol.

— Nu. Nu… rezervele de iarbă. Simon ridică din umeri. Am avut o divergenţă de opinii despre stilul meu de viaţă.

— Aha, a aflat despre cele două iubite ale tale? rânji Kyle.

Arăta bine, trebui să admită Simon, dar spre deosebire de Jace, care părea să ştie exact cât de bine arăta, Kyle părea un tip care nu se mai pieptănase de vreo câteva săptămâni, probabil. Avea ceva deschis, prietenos ca un căţeluş, care îl făcea totuşi atrăgător.

— Mda, mi-a zis Kirk despre asta. Bravo ţie, prietene!

Simon clătină din cap.

— N-a fost asta.

Se lăsă o scurtă tăcere între ei. Apoi:

— Păi… nici eu nu mai locuiesc acasă, zise Kyle. Am plecat acum vreo doi ani.

Îşi petrecu braţele în jurul corpului, ţinând capul în jos.

— N-am mai vorbit cu ai mei de atunci. Vreau să spun, o duc bine de unul singur, dar… te înțeleg.

— Tatuajele tale, zise Simon, atingându-şi uşor propriile braţe. Ce înseamnă?

Kyle îşi întinse braţele la vedere.

— *Shaantih shaantih shaantih,* zise el. Sunt mantre din *Upanishade.* Sanscrită. Rugăciuni pentru pace.

În mod normal, Simon ar fi considerat că să te tatuezi în sanscrită era cam pretenţios. Dar în momentul acela, nu i se păru aşa.

— *Shalom,* zise el.

Kyle se uită nedumerit la el.

— Ce?

— Înseamnă *pace,* zise Simon. În ebraică. Mă gândeam doar că sună oarecum asemănător.

Kyle îl privi lung. Părea să cântărească ceva în minte. În cele din urmă, zise:

— O să-ți sune probabil a nebunie…

— Mm, mă îndoiesc. Definiţia mea pentru nebunie a devenit foarte flexibilă în ultimele câteva luni.

— … dar am un apartament. În Alphabet City. Iar colegul meu tocmai s-a mutat. Sunt două dormitoare, deci poţi să vii în locul lui. E un pat acolo şi tot ce trebuie.

Simon şovăi. Pe de-o parte, nu-l cunoştea deloc pe Kyle şi, să se mute în apartamentul unui tip complet străin părea o mutare prostească de proporţii. Kyle s-ar fi putut dovedi că e un ucigaş în serie, în pofida tatuajelor de pace. Pe de altă parte, nu-l cunoştea deloc pe Kyle, ceea ce însemna că nimeni nu putea veni să-l caute acolo. *Şi ce conta dacă se dovedea a fi un ucigaş în serie?* se gândi el, cu amărăciune. Asta ar fi fost mai rău pentru Kyle decât pentru el, aşa cum fusese pentru tâlharul de seara trecută.

— Ştii, zise el, cred c-am să-ţi accept propunerea, dacă e okay.

Kyle dădu din cap.

— Camionul meu e în faţă, dacă vrei să vii în oraş cu mine.

Simon se apleacă să-şi ia rucsacul de pânză şi se ridică, punându-şi-l pe umăr. Îşi vârî telefonul în buzunar şi îşi deschise braţele larg, arătând că era gata.

— Să mergem.

5

IAD PENTRU IAD

Apartamentul lui Kyle s-a dovedit a fi o surpriză plăcută. Simon se aşteptase la o locuinţă mizeră într-un imobil de apartamente ieftine de pe Avenue D, cu gândaci de bucătărie plimbându-se pe pereţi şi un pat făcut dintr-o saltea de burete şi cutii de lapte. În realitate, era curat, avea două dormitoare, un mic living, ticsit de rafturi cu cărţi şi o mulţime de fotografii pe pereţi cu locuri faimoase de surfing. E adevărat că aparent Kyle cultiva marijuana pe scara de incendiu, dar nu puteai să le ai pe toate.

Camera lui Simon era, practic, o cutie goală. Cine locuise acolo înainte nu lăsase nimic în urmă decât o saltea japoneză. Pereţii erau goi, podeaua era goală şi exista o singură fereastră, prin care Simon putea vedea firma de neon a restaurantului chinezesc de vizavi.

— Îți place? îl întrebă Kyle, rămânând în uşă, cu ochii lui ca aluna larg deschişi şi prietenoşi.

— E grozav, răspunse Simon, sincer. Exact ce-aveam nevoie.

Cel mai scump obiect din apartament era televizorul cu ecran plat din living. Se trântiră amândoi pe salteaua japoneză şi se uitară la emisiunile tâmpite de la TV, în timp ce lumina zilei scăpata afară. Kyle era mişto, decise Simon. Nu te bătea la cap, nu era băgăcios, nu punea întrebări. Părea să nu vrea nimic pe cameră decât să participe şi Simon cu banii pentru mâncare. Era doar un tip prietenos. Simon se întrebă dacă nu uitase cum erau oamenii obişnuiţi.

După ce Kyle plecă la lucru, în tura de noapte, Simon se duse în camera lui, se prăbuşi pe saltea şi ascultă traficul de pe Avenue B.

Amintirea feţei mamei lui nu-i dăduse pace de când plecase:

modul în care se uitase la el, cu scârbă şi frică, de parcă ar fi fost un intrus în casa ei. Chiar dacă nu avea nevoie să respire, gândul la expresia aceea încă îi contracta dureros pieptul. Dar acum…

Când era copil, îi plăcea întotdeauna să călătorească, pentru că a fi într-un loc nou însemna să fie departe de toate problemele lui. Chiar şi aici, la doar un fluviu distanţă de Brooklyn, amintirile care îl corodaseră ca acidul – moartea tâlharului, reacţia mamei lui când aflase adevărul despre ce era el – păreau înceţoşate şi îndepărtate.

Poate că acesta era secretul, gândi el. Să fii mereu pe drum. Ca un rechin. Să te duci acolo unde nimeni nu te poate găsi. „Fugar şi rătăcitor vei fi tu pe Pământ."

Dar era valabil numai dacă nu exista nimeni de care să-ţi pese că-l laşi în urma ta.

Dormi agitat toată noaptea. Tendinţa lui firească era să doarmă în timpul zilei, în pofida puterilor sale de Diurn, şi se luptă continuu cu neastâmpărul şi visele, până se trezi, târziu, când soarele se revărsa din plin pe fereastră. După ce se îmbrăcă în haine curate din rucsacul lui, ieşi din dormitor şi-l găsi pe Kyle în bucătărie, prăjind şuncă şi ouă într-o tigaie de teflon.

— Bună, colegul de cameră, îl salută Kyle vesel. Vrei micul dejun?

Vederea mâncării îl făcu pe Simon să simtă vag greaţă.

— Nu, mersi. O să iau totuşi nişte cafea.

Se cocoţă pe unul dintre scaunele uşor asimetrice de bar.

Kyle împinse o cană ciobită pe tejgheaua bufetului până la el.

— Micul dejun e cea mai importantă masă a zilei, frate. Chiar dacă e aproape prânzul.

Simon îşi puse palmele în jurul cănii, simţind fierbinţeala cum i se strecoară prin pielea rece. Încerca să găsească un subiect de conversaţie – unul care să nu fie cât de puţin mânca el.

— Deci, că nu te-am întrebat ieri, cu ce te ocupi?

Kyle culese o bucăţică de şuncă din tigaie şi o gustă. Simon observă că medalionul de aur de la gâtul lui avea gravat un model

de frunze şi cuvintele „Beati Bellicosi”. „Beati”, Simon ştia, era un cuvânt care avea legătură cu sfinţii; Kyle era probabil catolic.

— Curierat pe bicicletă, zise el, mestecând. E grozav. Trebuie să merg cu bicicleta prin tot oraşul, să văd totul, să vorbesc cu toată lumea. Mult mai bine decât la şcoală.

— Ai renunţat?

— Mi-am luat examenul echivalent de bac. Prefer şcoala vieţii.

Simon ar fi zis că declaraţia lui Kyle suna ridicol, dacă n-ar fi fost faptul că spusese „şcoala vieţii” la fel cum spunea toate celelalte lucruri – cu absolută sinceritate.

— Şi tu? Vreun plan?

Oh, ştii tu. Să rătăcesc prin lume, să provoc moarte şi distrugere oamenilor nevinovaţi. Poate să beau nişte sânge. Să trăiesc veşnic, dar să nu mă distrez niciodată. Chestiile obişnuite.

— Deocamdată improvizez.

— Vrei să spui că nu vrei să fii muzician? întrebă Kyle.

Spre uşurarea lui Simon, îi sună telefonul înainte să fie nevoie să mai răspundă şi la asta. Îl scoase din buzunar şi se uită pe ecran. Era Maia.

— Bună, o salută el. Ce faci?

— O să fii şi tu la croitorie pentru proba rochiei lui Clary în după-amiaza asta? întrebă ea, vocea fiindu-i bruiată de pârâituri.

Suna probabil de la tabăra haitei din Chinatown, unde semnalul nu era grozav.

— Ea mi-a spus c-o să te roage s-o însoţeşti.

— Ce? Oh, bine. Da. O să fiu acolo.

Clary îi ceruse lui Simon s-o însoţească la proba rochiei de domnişoară de onoare, ca după aceea să poată cumpăra nişte benzi desenate şi să se poată şi ea simţi, după cum se exprimase, „o fată mai puţin preocupată de zorzoane de fete”.

— Păi, atunci o să vin şi eu. Trebuie să-i transmit lui Luke un mesaj de la haită şi, de altfel, mi se pare că nu te-am mai văzut de secole.

— Ştiu. Îmi pare foarte rău…

— E-n regulă, zise ea liniştită. Dar va trebui să-mi spui, în cele din urmă, ce o să porţi la nuntă, pentru că altminteri n-o să ne potrivim.

Închise, lăsându-l pe Simon uitându-se lung la telefon. Clary avusese dreptate. Nunta era Ziua Z, iar el era jalnic de nepregătit pentru bătălie.

— Una dintre iubitele tale? întrebă Kyle, curios. Păpuşa aia cu părul roşu din garaj era una dintre ele? Pentru că era chiar drăguţă.

— Nu. Aceea era Clary, cea mai bună prietenă a mea. Simon vârî telefonul în buzunar. Şi are iubit. Adică, are pe bune, pe bune, *pe bune* un iubit. Bomba nucleară a iubiţilor. Crede-mă, când îţi spun.

Kyle rânji.

— Întrebam şi eu aşa… Lăsă tigaia, acum goală, în chiuvetă. Deci, tu ai două fete. Cum arată?

— Sunt foarte, foarte… diferite.

Într-un fel, gândi Simon, erau chiar opuse. Maia era calmă şi cu picioarele pe pământ; Isabelle trăia la intensitate maximă. Maia era o lumină neşovăitoare în întuneric; Isabelle era o stea învăpăiată, învârtindu-se rapid prin spaţiu.

— Vreau să spun, amândouă sunt grozave. Frumoase şi deştepte…

— Şi nu ştiu una de cealaltă? Kyle se rezemă de bufet. Adică, deloc?

Simon se trezi explicându-i cum, atunci când se întorsese din Idris (deşi nu-i spuse pe nume), amândouă începuseră să-l sune, cerându-i să iasă împreună. Şi pentru că el le plăcea pe amândouă, se dusese. Şi cumva lucrurile începuseră să devină accidental romantice cu fiecare dintre ele, dar nu găsise nicio ocazie să îi explice vreuneia dintre ele că el se întâlnea şi cu altcineva. Şi, cum-necum, lucrurile căpătaseră amploare şi el ajunsese în situaţia de faţă, fără să vrea s-o rănească pe niciuna dintre ele şi neştiind nici cum să continue.

— Păi, dacă mă întrebi pe mine, zise Kyle, întorcându-se ca să-şi verse restul de cafea în chiuvetă, ar trebui să alegi una dintre ele şi să nu mai umbli cu fofârlica. Zic şi eu.

Cum era cu spatele la Simon, acesta nu-i putu vedea faţa şi, pentru o clipă, se întrebă dacă era într-adevăr nervos. Vocea lui sunase neobişnuit de înţepată. Dar când Kyle se întoarse, expresia îi era la fel de deschisă şi de prietenoasă ca întotdeauna. Simon îşi zise că i s-o fi părut.

— Ştiu, zise el. Ai dreptate.

Aruncă o privire spre dormitor.

— Uite, eşti sigur că e-n regulă dacă stau şi eu aici? Pot s-o şterg oricând…

— E-n regulă. Poţi să stai cât ai nevoie.

Kyle deschise un sertar al bufetului şi scormoni până găsi ce căuta – o pereche de chei de rezervă pe un inel elastic.

— Ţine o pereche de chei pentru tine. Eşti absolut bine-venit aici, okay? Eu trebuie să plec la muncă, dar tu poţi să rămâi, dacă vrei. Să joci Halo sau ce vrei tu. O să te găsesc când mă întorc?

Simon ridică din umeri.

— Probabil că nu. Trebuie să ajung la o probă la croitorie, pe la trei.

— Mişto, zise Kyle, trecându-şi bareta unei tăşti ca de poştaş peste umăr şi îndreptându-se spre uşă. Pune-le să-ţi facă ceva pe roşu. E neîndoielnic culoarea ta.

— Ei? zise Clary, ieşind din cabina de probă. Ce părere ai?

Făcu o piruetă experimentală. Simon, cocoţat pe unul dintre incomodele scaune albe de la magazinul Karyn cu articole de nuntă, se foi în loc, tresări şi zise:

— Arăţi drăguţ.

Arăta mai mult decât drăguţ. Clary era singura domnişoară de onoare a mamei sale, aşa că i se îngăduise să-şi aleagă ce rochie voia. Ea alesese una foarte simplă, din mătase arămie, cu breteluţe

subţiri, care îi venea bine pe trupul minion. Singura bijuterie era inelul Morgenstern, pe care-l purta pe un lănţişor la gât; lanţul foarte simplu de argint îi scotea în evidenţă linia claviculelor şi arcuirea gâtului.

Nu cu foarte multe luni în urmă, s-o vadă pe Clary gătită pentru o nuntă ar fi iscat în Simon un amalgam de sentimente: disperare neagră (ea n-avea să-l iubească niciodată) şi entuziasm nebun (sau poate că da, dacă el şi-ar fi putut aduna curajul să-i spună ce simţea). Acum, îl făcea doar să se simtă puţin melancolic.

— Drăguţ? repetă Clary. Asta-i tot? Fir-ar!

Se întoarse spre Maia:

— *Tu* ce crezi?

Maia se dăduse bătută cu scaunele incomode şi stătea pe podea, cu spatele sprijinit de peretele împodobit cu diademe şi voaluri lungi, transparente. Ţinea DS-ul lui Simon în echilibru pe un genunchi şi părea cel puţin în parte absorbită de a juca Grand Theft Auto.

— Nu mă întreba pe mine, zise ea. Urăsc rochiile. Aş purta jeanşi la nuntă, dacă aş putea.

Asta era adevărat. Simon o văzuse foarte rar pe Maia în altceva decât în jeanşi şi tricouri. Din punctul ăsta de vedere, era la polul opus lui Isabelle, care purta rochii şi tocuri chiar şi în cele mai nepotrivite ocazii. (Deşi, de când o văzuse o dată executând un demon vermis pe tocurile înalte şi subţiri ale unor cizme, era mai puţin înclinat să-şi facă griji din pricina asta.)

Clopoţelul de la uşa magazinului scoase un clinchet şi intră Jocelyn, urmată de Luke. Amândoi aveau ceşti aburinde cu cafea, iar Jocelyn se uita la Luke cu obrajii îmbujoraţi şi ochi strălucitori. Simon îşi aminti cum spusese Clary despre ei că erau dezgustător de îndrăgostiţi. El, unul, nu găsea c-ar fi ceva dezgustător, deşi asta probabil fiindcă nu erau părinţii *lui.* Amândoi păreau atât de fericiţi, iar el îşi zise că, de fapt, asta era mai curând frumos.

Jocelyn făcu ochii mari când o văzu pe Clary.

— Scumpo, arăţi splendid!

— Da, e normal să spui aşa. Eşti mama mea, zise Clary, totuşi zâmbi larg. Hei, cafeaua aia e neagră, din întâmplare?

— Da. Socoteşte-o ofrandă de ne-cerem-iertare-că-am-întârziat, zise Luke, întinzându-i o ceaşcă. Am fost reţinuţi. O problemă oarecare de catering.

Dădu din cap spre Simon şi Maia:

— Salut, băieţi!

Maia îşi înclină capul. Luke era căpetenia haitei de lupi a locului, din care făcea parte şi Maia. Deşi o dezvăţase de obiceiul de a-l numi „stăpâne” sau „sire”, rămăsese respectuoasă în prezenţa lui.

— Ţi-am adus un mesaj de la haită, zise ea, lăsând consola jocului deoparte. Au întrebări despre petrecerea din Ironworks…

În timp ce Maia şi Luke se adânciră în discuţia despre petrecerea pe care haita de lupi o dădea în onoarea căsătoriei lupului lor alfa, proprietara magazinului de articole de nuntă, o femeie înaltă care citise reviste în spatele tejghelei cât timp vorbiseră adolescenţii, îşi dădu seama că tocmai veniseră adulţii care aveau *să plătească* într-adevăr pentru rochii şi se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Tocmai am primit rochia dumneavoastră, în spate, şi arată minunat, turui ea, luând-o pe mama lui Clary de braţ şi conducând-o spre partea din spate a magazinului. Hai s-o probaţi!

Fiindcă Luke se luase după ele, ea întinse un deget ameninţător spre el:

— *Dumneavoastră* rămâneţi aici.

Luke, urmărindu-şi din priviri logodnica dispărând printre două uşi batante albe, pictate cu clopoţei de nuntă, arăta nedumerit.

— Mundanii cred că nu trebuie să vezi mireasa în rochia de nuntă înainte de ceremonie, îi aminti Clary. Aduce ghinion. Probabil crede că e ciudat şi că ai însoţit-o la probă.

— Dar Jocelyn voia să-mi ceară părerea… Luke se opri şi clătină din cap. Ah, bine. Obiceiurile mundanilor sunt atât de ciudate!

Se lăsă să cadă într-un scaun şi se chirci când una dintre rozetele

sculptate îl înghionti în spinare.

— Au!

— Dar cum e cu nunţile vânătorilor de umbre? întrebă Maia, curioasă. Au şi ei obiceiuri proprii?

— Au, zise Luke încet, dar asta n-o să fie o ceremonie clasică de vânători de umbre. Acelea în mod special nu prevăd nicio situaţie în care participanţii să nu fie vânători de umbre.

— Serios? Maia păru şocată. N-am ştiut asta.

— O parte din ceremonia de nuntă a vânătorilor de umbre implică trasarea de rune permanente pe trupurile participanţilor, zise Luke. Vocea lui era liniştită, dar ochii lui păreau trişti. Rune de dragoste şi de devotament. Dar, bineînțeles, non-vânătorii de umbre nu pot purta runele Îngerului, aşa că Jocelyn şi cu mine vom schimba verighete.

— Asta-i nasol, declară Maia.

Auzind-o, Luke zâmbi.

— Nu chiar. Să mă căsătoresc cu Jocelyn este tot ce mi-am dorit vreodată şi nu sunt chiar atât de preocupat de detalii. De altfel, lucrurile se schimbă. Membrii noului Consiliu au făcut mari progrese spre a convinge Conclavul să tolereze acest tip de…

— Clary! se auzi vocea lui Jocelyn, strigând din spatele magazinului. Poţi să vii o secundă?

— Imediat! răspunse Clary, dând pe gât ce-i mai rămăsese din cafea. Ho-paa! Sună a urgenţă vestimentară.

— Păi, mult noroc! Maia se ridică în picioare şi lăsă DS-ul la Simon în poală, aplecându-se să-l sărute pe obraz. Eu trebuie să plec. Mă întâlnesc cu nişte prieteni la Hunter's Moon.

Mirosea plăcut, a vanilie. Pe sub parfum, ca întotdeauna, Simon putu simţi mirosul sărat al sângelui, amestecat cu un iz pătrunzător, de lămâie, specific vârcolacilor. Sângele fiecărui tip de repudiaţi mirosea altfel – spiritele naturii miroseau a flori moarte, magicienii a chibrituri arse şi ceilalţi vampiri a metal.

Clary îl întrebase odată a ce miroseau vânătorii de umbre. „A

lumina soarelui”, răspunsese el.

— Ne vedem mai târziu, baby.

Maia se ridică, îi mai ciufuli o dată părul lui Simon şi plecă. În clipa în care uşa se închise în urma ei, Clary îl ţintui cu o privire pătrunzătoare.

— Trebuie să faci ordine în viaţa ta amoroasă până sâmbăta viitoare, zise ea. Vorbesc serios, Simon. Dacă nu le spui tu, o fac eu.

Luke păru uluit.

— Ce să spună, cui să spună?

Clary clătină din cap spre Simon.

— Te joci cu focul, Lewis.

Cu această sentinţă, făcu o piruetă şi plecă, ţinându-şi poalele rochiei de mătase în mers. Simon fu amuzat să observe că pe sub rochie purta tenişi verzi.

— În mod cert, zise Luke, se întâmplă ceva de care eu n-am habar.

Simon se uită la el.

— Câteodată şi eu cred că ăsta e motto-ul vieţii mele.

Luke îşi înălţă sprâncenele.

— S-a întâmplat ceva?

Simon şovăi. Cu siguranţă, nu putea să-i povestească lui Luke despre viaţa lui amoroasă – Luke şi Maia erau în aceeaşi haită, iar haitele de vârcolaci erau mult mai loiale decât găştile de stradă. L-ar fi pus pe Luke într-o poziţie foarte stingheritoare. Era adevărat, totuşi, că Luke era de asemenea o resursă. Ca lider al haitei din Manhattan, avea acces la tot soiul de informaţii şi era versat în politicile Lumii de Jos.

— Ai auzit de o femeie vampir pe nume Camille?

Luke scoase un fluierat uşor.

— Ştiu cine e. Sunt surprins că ştii şi tu.

— Ei bine, acum ea e căpetenia vampirilor clanului din New York. Şi ştiu şi eu *ceva* despre ei, zise Simon, puţin cam înţepat.

— Nu mi-am dat seama de asta. Am crezut că voiai să duci o

viaţă ca de om, cât mai mult timp cu putinţă.

Luke nu îl judeca, ci doar era curios.

— Ei, pe la vremea când eu am preluat haita din centru de la liderul de dinainte, ea îl numise pe Raphael la conducere. Nu cred că a ştiut cineva unde anume s-a dus. Dar ea e un soi de legendă. O femeie vampir foarte bătrână, din câte am înţeles. Celebră prin cruzime şi viclenie. Le-ar putea da de furcă spiritelor naturii.

— Ai văzut-o vreodată?

Luke clătină din cap.

— Nu cred, nu. De ce te interesează?

— Raphael mi-a pomenit despre ea, zise Simon vag.

Luke îşi încreţi fruntea.

— L-ai văzut pe Raphael de curând?

Înainte ca Simon să poată răspunde, clopoţelul de la intrarea în magazin răsună din nou şi, spre surprinderea lui Simon, apăru Jace. Clary nu pomenise că avea să vină şi el.

Adevărul e, îşi dădu el seama, că în ultima vreme Clary nu pomenise deloc de Jace.

Jace se uită de la Luke la Simon. Arăta de parcă era uşor surprins să-i vadă pe Luke şi pe Simon acolo, deşi ar fi fost greu de spus. Deşi Simon îşi imagina că Jace îşi folosea toată seria de expresii faciale când era singur cu Clary, cea obişnuită în prezenţa altor persoane era o nesuferită mască impenetrabilă. Simon îi zisese odată lui Isabelle: „Arată de parcă s-ar gândi la ceva profund şi plin de semnificaţie, dar dacă-l întrebi la ce, îţi va trage un pumn în bot.” „Atunci nu-l întreba”, replicase Isabelle, de parc-ar fi considerat că Simon era ridicol. „Nu spune nimeni că voi doi trebuie să fiţi prieteni.”

— Clary e aici? întrebă Jace, închizând uşa în urma lui.

Părea obosit. Avea cearcăne şi nu-şi bătuse capul să-şi mai ia şi jacheta, în pofida vântului aspru de toamnă. Deşi frigul nu-l mai afecta prea mult pe Simon, uitându-se la Jace, doar în jeanşi şi în tricou, îl lua cu fiori.

— O ajută pe Jocelyn, îi explică Luke. Dar eşti bine-venit să aştepţi aici cu noi.

Jace se uită în jur, jenat, la pereţii pe care erau atârnate vălurile, evantaiele şi trenele brodate cu perle sidefate.

— Totul e… atât de alb!

— Bineînţeles că e alb, zise Simon. E o nuntă.

— Albul, pentru vânătorii de umbre, e culoarea de înmormântare, îi explică Luke. Dar pentru mundani, Jace, e culoarea nunţilor. Miresele se îmbracă în alb, care simbolizează puritatea.

— Parcă Jocelyn zicea că rochia ei nu e albă, zise Simon.

— Păi, zise Jace, bănuiesc că ocazia aia a scăpat-o.

Luke se înecă în ceaşca de cafea. Mai înainte de a putea spune – sau face – ceva, Clary veni înapoi în încăpere. Părul ei era acum strâns cu agrafe strălucitoare şi doar câteva bucle atârnau liber.

— Nu ştiu ce să zic, începu ea, apropiindu-se de ei. Karyn a vârât mâinile în părul meu şi m-a pieptănat aşa, dar nu sunt sigură în privinţa sclipiciului…

Se întrerupse când îl văzu pe Jace. Era foarte clar după expresia ei că nici ea nu-l aşteptase. Buzele i se deschiseră de surpriză, dar nu zise nimic. Jace, în schimb, se uita lung la ea şi, pentru prima dată în viaţa lui, Simon putea citi pe chipul lui Jace ca într-o carte deschisă. Era de parcă pentru Jace pierise orice altceva de pe lume în afară de el şi Clary şi o privea cu o neascunsă şi arzătoare dorinţă, care-l făcea pe Simon să se simtă stânjenit, ca şi când ar fi inoportunat cumva un moment de intimitate.

Jace îşi drese glasul.

— Arăţi minunat.

— Jace. Clary era mai cu seamă buimăcită. E totul în regulă? Parcă ai spus că nu poţi să vii din cauza întrunirii Conclavului.

— Chiar aşa, zise Luke, am auzit despre cadavrul vânătorului de umbre din parc. Vreo veste?

Jace clătină din cap, continuând să se uite la Clary.

— Nu. Nu era dintre membrii Conclavului din New York, dar în afară de asta nu s-a putut afla cine e. Niciunul dintre cadavre n-a fost identificat. Frații Tăcuți le examinează acum.

— Asta-i bine. Frații își vor da seama cine sunt, zise Luke.

Jace nu răspunse. Încă se uita la Clary și era cea mai ciudată privire, gândi Simon – genul de privire pe care ai putea-o adresa cuiva pe care îl iubești dar pe care nu l-ai avea în vecii vecilor. Își închipuise că Jace simțise cândva asta pentru Clary, dar acum?

— Jace? zise Clary, făcând un pas spre el.

El își smulse cu greu ochii de la ea.

— Jacheta pe care ai împrumutat-o de la mine ieri, în parc, zise el. O mai ai?

Acum arătând și mai nedumerită, Clary făcu semn către locul unde se afla obiectul vestimentar în chestiune, o foarte obișnuită jachetă cafenie de piele întoarsă, atârnând pe speteaza unuia dintre scaune.

— E acolo. Voiam să ți-o aduc după…

— Bine, zise Jace, luând-o și îmbrăcând-o repede, de parcă ar fi fost deodată foarte grăbit, acum nu mai e nevoie.

— Jace, zise Luke pe tonul liniștitor pe care știa el să-l folosească, noi o să mergem să mâncăm în Park Slope, după probă. Dacă vrei să ne însoțești, ești bine-venit.

— Nu, zise Jace, încheindu-și fermoarul jachetei. Am antrenament în după-amiaza asta. Ar fi mai bine s-o iau din loc.

— Antrenament? repetă Clary. Dar ne-am antrenat ieri.

— Unii dintre noi trebuie să se antreneze zilnic, Clary.

Jace nu părea supărat, dar exista o notă aspră în tonul lui, iar Clary roși.

— Ne vedem mai târziu, adăugă el fără să se uite la ea și practic se năpusti spre ușă.

Când aceasta se închise în urma lui, Clary duse mâna la pieptănătură și își smulse nervoasă agrafele din păr. Pletele îi căzură în cascadă în jurul umerilor.

— Clary, zise Luke cu blândeţe, ridicându-se în picioare. Ce faci?

— Părul meu…

Îşi smulse cu putere şi ultima agrafă. Ochii îi străluceau, iar Simon îşi dădu seama că făcea eforturi să nu plângă.

— Nu vreau să-l port aşa. Arată stupid.

— Ba nu!

Luke luă agrafele de la ea şi le aşeză pe una dintre măsuţele albe.

— Uite, nunţile îi fac pe bărbaţi să fie nervoşi, okay? Asta nu are nicio importanţă.

— Corect. Clary se strădui să zâmbească.

Aproape că reuşi, dar Simon era sigur că nu-l credea pe Luke. Nu prea putea s-o învinuiască. După ce văzuse expresia de pe faţa lui Jace, nici Simon nu-l mai credea pe Luke.

De la depărtare, restaurantul Fifth Avenue era luminat ca o stea pe fundalul amurgului albastru. Simon mergea alături de Clary de-a lungul clădirilor de pe bulevard, Jocelyn şi Luke la câţiva paşi înaintea lor. Clary se schimbase de rochie şi era îmbrăcată din nou în jeanşi, cu o eşarfă albă, groasă, înfăşurată la gât. Din când în când, ridica mâna şi învârtea inelul pe lănţişorul de la gâtul ei, un gest nervos despre care Simon se întreba dacă măcar îşi dădea seama că-l face.

Când părăsiseră magazinul cu articole de nuntă, o întrebase dacă ştia ce are Jace, dar ea evitase răspunsul. Ridicase din umeri şi abandonase subiectul, întrebându-l ce se petrecea cu el, dacă mai vorbise cu mama lui şi dacă mai voia să stea la Eric. Când el îi spuse că aranjase să stea la Kyle, ea rămase surprinsă.

— Dar abia dacă-l cunoşti, zise ea. Ar putea fi un criminal în serie.

— M-am gândit şi eu la asta. I-am percheziţionat apartamentul, dar dacă are un congelator plin cu braţe de oameni, eu nu l-am văzut încă. Oricum, pare destul de sincer.

— Şi cum e apartamentul lui?

— Drăguţ, pentru Alphabet City. Ar trebui să vii şi tu pe-acolo, mai târziu.

— Nu în seara asta, zise Clary, puţin absentă. Se juca din nou cu inelul. Poate mâine?

Te duci să-l vezi pe Jace? gândi Simon, dar nu insistă. Dacă ea nu voia să vorbească despre asta, n-avea de gând s-o silească el.

— Am ajuns.

Deschise uşa restaurantului pentru ea şi simţiră o pală de aer cald mirosind a *souvlaki.*

Găsiră un separeu lângă unul dintre marile televizoare cu ecran plat înşirate pe pereţi. Se aşezară cu toţii la masă, Jocelyn şi Luke sporovăind cu însufleţire despre planurile de nuntă. Haita lui Luke se părea că se simţise jignită că nu fusese invitată la ceremonie – chiar dacă lista invitaţilor era scurtă – şi stăruia să organizeze propria celebrare într-o fabrică renovată din Queens. Clary asculta, fără să spună nimic; veni chelneriţa, întinzându-le meniurile laminate atât de ţepene că puteau fi folosite ca arme. Simon şi-l aşeză pe al lui pe masă şi se uită fără ţintă pe fereastră. Pe partea cealaltă a străzii era o sală de gimnastică şi putea vedea oamenii, prin pereţii de sticlă ai faţadei, alergând pe banda rulantă, ridicând haltere pentru muşchii braţelor, cu căştile pe urechi. *Atâta alergătură care nu duce la nimic,* gândi el. *Povestea vieţii mele.*

Încercă să se silească să-şi alunge gândurile negre şi aproape că izbuti. Aceasta era una dintre cele mai familiare scene din viaţa lui, gândi el – o masă dintr-un separeu din colţ, într-un restaurant, la care stau el, Clary şi familia ei. Luke făcuse totdeauna parte din familie, chiar şi atunci când nu era vorba de căsătorie cu mama lui Clary. Simon ar fi trebuit să se simtă acasă. Se strădui să zâmbească, dar tocmai atunci îşi dădu seama că mama lui Clary îl întrebase ceva, iar el n-o auzise. Toată lumea de la masă se uita la el, aşteptând.

— Scuze, zise el. N-am… Ce spuneai?

Jocelyn zâmbi răbdătoare.

— Clary mi-a spus că v-aţi luat pe cineva nou în trupă?

Simon înţelese că încerca doar să fie politicoasă. Ei bine, politicoasă în modul în care sunt părinţii când se prefac că iau în serios hobby-urile tale. Totuşi, ea venise de câteva ori la spectacolele lor, doar ca să ajute să fie mai mulţi în sală. Ţinea la el; întotdeauna ţinuse. Într-un colţişor foarte întunecos, ascuns bine, din mintea lui, Simon bănuia că ea ştiuse dintotdeauna ce simţea el pentru Clary şi se întrebă dacă nu şi-ar fi dorit ca fiica ei să fi făcut altă alegere, în caz că ar fi fost un lucru pe care să-l poată influenţa. Ştia că ea nu-l plăcea din toată inima pe Jace. Era clar chiar şi din modul în care îi rostea numele.

— Mda, zise el. Kyle. E un tip cam ciudat, dar foarte drăguţ.

Invitat de Luke să dea mai multe detalii despre ciudăţenia lui Kyle, Simon le povesti despre apartamentul lui – având grijă să ocolească amănuntul că era acum şi apartamentul lui –, despre munca sa de curier pe bicicletă şi despre antica şi prăpădita lui camionetă.

— Şi creşte nişte plante ciudate pe balcon, adăugă el. Nu canabis – am verificat. Au un soi de frunze argintii…

Luke se încruntă, dar mai înainte de a spune ceva, sosi chelneriţa, aducând o carafă mare, de argint, cu cafea. Era tânără, cu părul decolorat, palid, strâns în două cozi împletite. Când se aplecă să-i umple lui Simon ceaşca de cafea, una dintre codiţele ei îi atinse braţul. Sânge omenesc, cel mai dulce miros dintre toate. Simţi o familiară strângere de stomac. Răceala i se răspândi în tot corpul. Îi era foame şi tot ce avea, acasă la Kyle, era nişte sânge la temperatura camerei care deja începuse să se coaguleze – o perspectivă îngreţoşătoare, chiar şi pentru un vampir.

„Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i aşa? Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poţi uita."

Închise ochii. Când îi deschise din nou, chelneriţa plecase, iar Clary se uita la el curioasă, peste masă.

— E totul în regulă?

— Da.

Îşi închise palma în jurul ceştii de cafea. Tremura. Deasupra lor, televizorul încă trâmbiţa ştirile serii.

— Uh, exclamă Clary, privind în sus, la ecran. Auzi asta?

Simon îi urmări privirea. Crainicul avea acea expresie pe care tind să o aibă crainicii de ştiri când relatează despre ceva deosebit de macabru.

— Nimeni nu s-a prezentat să identifice un nou-născut găsit abandonat într-un gang din spatele spitalului Beth Israel, în urmă cu câteva zile, zicea el. Nou-născutul este alb, cântăreşte trei kilograme şi este sănătos. A fost descoperit într-un scaun de maşină pentru copii, în spatele unui container de gunoi de pe gang, continuă crainicul. Cel mai tulburător, un bilet scris de mână, prins de scutecul copilului, implora autorităţile spitalului să eutanasieze copilul, pentru că „eu nu am tăria s-o fac cu mâna mea”. Poliţia spune că se pare că mama copilului era alienată mintal şi susţine că există „indicii promiţătoare”. Oricine deţine informaţii despre acest copil este rugat să sune la Serviciul de Prevenire a Crimelor, la numărul…

— E oribil, zise Clary, întorcându-se cu spatele la televizor, cutremurându-se. Nu pot să înţeleg cum îşi abandonează oamenii copiii ca pe nişte gunoaie…

— Jocelyn, zise Luke, cu vocea plină de îngrijorare.

Simon se uită spre mama lui Clary. Era albă ca hârtia şi arăta gata să vomite. Îşi împinse brusc farfuria la o parte şi se ridică de la masă, alergând spre toaletă. O clipă mai târziu, Luke îşi lăsă şervetul pe masă şi se duse după ea.

— Oh, rahat! Clary îşi duse mâna la gură. Nu pot să cred c-am spus asta. Sunt atât de proastă!

Simon era perplex.

— Ce se întâmplă?

Clary se lăsă abătută pe banchetă.

— S-a gândit la Sebastian, zise ea. Vreau să spun, la Jonathan.

Mama mea. Presupun că-ţi mai aminteşti de el.

Era sarcastică. Niciunul dintre ei n-avea cum să-l uite pe Sebastian, al cărui nume adevărat era Jonathan şi care îi omorâse pe Hodge şi pe Max şi aproape izbutise, ajutându-l pe Valentine, să câştige un război care s-ar fi lăsat cu nimicirea tuturor vânătorilor de umbre. Jonathan, cu ochii negri pătrunzători şi un zâmbet ascuţit ca un brici. Jonathan, al cărui sânge avea gustul acidului de baterie, când îl muşcase Simon o dată. Nu că ar fi regretat gestul.

— Dar mama ta nu l-a abandonat, zise Simon. A continuat să-l crească deşi ştia că era ceva cumplit de anormal cu el.

— L-a urât totuşi, zise Clary. Nu cred c-a trecut vreodată peste asta. Imaginează-ţi, să-ţi urăşti propriul copil! Obişnuia să scoată din dulap o cutie în care avea lucruşoare de copil de la el şi plângea deasupra ei în fiecare an de ziua ei. Cred că plângea după fiul pe care l-ar fi putut avea – ştii, dacă Valentine n-ar fi făcut ce-a făcut.

— Iar tu ai fi avut un frate, zise Simon. Adică, unul adevărat. Nu un ucigaş psihopat.

Părând gata să plângă, Clary îşi împinse farfuria în lături.

— Acum mi-e rău, zise ea. Ştii senzaţia aia când ţi-e foame, dar nu poţi să mănânci?

Simon se uită în sală după chelneriţa oxigenată, care se apleca peste tejgheaua restaurantului.

— Mda, zise el. Ştiu.

Luke se întoarse la masă, în cele din urmă, dar numai ca să le spună lui Clary şi lui Simon că o ducea pe Jocelyn acasă. Le lăsă nişte bani, cu care plătiră consumaţia, după care ieşiră fără ţintă din restaurant şi porniră spre magazinul Galaxy Comics, de pe Seventh Avenue. Niciunul dintre ei nu se putea concentra îndeajuns ca să se bucure de plimbare totuşi, aşa că se despărţiră, cu promisiunea de a se vedea a doua zi.

Simon luă metroul până în centru, cu gluga trasă pe cap şi iPod-ul pornit, spărgându-i timpanele. Muzica fusese întotdeauna

metoda lui de a-şi tăia conexiunea cu lumea exterioară. Când ieşi din metrou pe Second Avenue şi se îndreptă spre Houston, începu să se cearnă o ploaie uşoară şi stomacul lui să se revolte.

O scurtă pe First Street, care era aproape pustie, o fâşie de întuneric între luminile strălucitoare de pe First Avenue şi Avenue A. Din pricina iPod-ului pornit, nu-i auzi venind în urma lui decât atunci când aproape îl ajunseră. Primul semn că era ceva în neregulă a fost o umbră care se lungea pe trotuar, depăşind-o pe a lui. O altă umbră i se alătură, aceasta venind de pe partea cealaltă. Se întoarse…

Şi văzu doi oameni în spatele lui. Amândoi erau îmbrăcaţi exact ca tâlharul care îl atacase cu două seri în urmă, treninguri cenuşii, glugile cenuşii trase mult peste faţă. Erau destul de aproape cât să-l atingă.

Simon făcu un salt înapoi, cu o forţă care îl surprinse şi pe el. Din cauză că puterea sa de vampir era atât de nouă, încă mai avea capacitatea de a-l uimi. Când, o secundă mai târziu, se trezi pe veranda unei case de gresie, la câţiva metri distanţă de atacatori, rămase atât de uluit să se vadă acolo, că încremeni.

Hoţii înaintară spre el. Vorbeau în aceeaşi limbă guturală ca şi primul hoţ – care, începu să bănuiască Simon, nu fusese deloc un hoţ. Hoţii, din câte ştia el, nu lucrau în găşti şi era greu de crezut că primul hoţ ar fi avut prieteni criminali care se hotărâseră să se răzbune pe el pentru uciderea camaradului lor. În mod limpede, aici era altceva la mijloc.

Ajunseră la verandă, închizându-i calea pe trepte. Simon smulse căştile iPod-ului de la urechi şi ridică repede mâinile sus.

— Uite, zise el, nu ştiu despre ce e vorba, dar… serios, e mai bine să mă lăsaţi în pace.

Cei doi se uitară pur şi simplu la el. Sau cel puţin crezu el că se uitau la el. Pe sub umbrele glugilor era cu neputinţă să le vadă feţele.

— Am senzaţia că vă trimite cineva după mine, zise el. Dar asta e

o misiune sinucigaşă. Serios. Nu ştiu cu cât vă plăteşte, dar nu e de ajuns.

Unul dintre hoţii în trening râse. Celălalt băgă mâna în buzunar şi scoase ceva. Ceva care luci negru în lumina felinarelor de stradă.

Un pistol.

— Ei, omule, zise Simon. Pe bune, chiar nu vrei să faci asta. Nu glumesc.

Făcu un pas înapoi, urcând încă o treaptă. Poate dacă ar fi urcat destul, ar fi putut să sară peste ei sau pe lângă ei. Orice, numai să nu-i lase să-l atace. În caz contrar, nu credea că va putea îndura ce avea să urmeze. Nu şi de data asta.

Omul cu pistolul îl ridică. Se auzi un clic, când îi trase piedica.

Simon îşi muşcă buza. În panica sa, îi ieşiseră colţii. Durerea îl săgetă prin tot corpul când colţii i se înfipseră în piele.

— *Nu…*

Un obiect întunecat pică din cer. La început, Simon crezu că probabil căzuse ceva de la una din ferestrele superioare – un aparat de aer condiţionat care se desprinsese sau sacul de gunoi al cuiva prea leneş ca să-l ducă până jos. Dar obiectul căzător, văzu el, era o persoană – căzând cu direcţie, intenţie şi graţie. Persoana ateriză pe bandit, doborându-l la pământ. Pistolul îi scăpă din mână, iar el ţipă subţire, înalt.

Al doilea bandit se apleca şi înşfăcă pistolul. Înainte ca Simon să poată reacţiona, îl ridică şi apăsă pe trăgaci. O flamă fulgeră la vârful ţevii.

Şi pistolul se dezintegră. Se dezintegră el şi se dezintegră şi banditul odată cu el, prea rapid ca măcar să ţipe. Intenţionase să-l ucidă iute pe Simon, dar şi mai iute moartea îl luase pe el în schimb. Se sparse ca sticla, arătând precum cioburile colorate mişcătoare dintr-un caleidoscop. Se auzise doar o explozie slabă – zgomotul aerului în mişcare – şi apoi nimic, doar o uşoară ploaie de sare căzând pe caldarâm.

Lui Simon i se tulbură vederea şi se lăsă pe trepte, jos. Îşi dădea

seama că-i ţiuie urechile. Atunci, cineva îl apucă de încheieturi cu bruscheţe şi-l zgâlţâi cu putere.

— Simon. Simon!

Îşi ridică privirile. Persoana care-l înşfăcase şi-l zgâlţâia era Jace. Celălalt băiat nu era în costumul de luptă, ci purta încă jeanşii şi jacheta pe care o luase înapoi de la Clary. Era răvăşit, cu hainele şi faţa mânjite de murdărie şi funingine. Părul îi era ud de ploaie.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Jace.

Simon se uită în sus şi-n jos pe stradă. Era încă pustie. Asfaltul lucea, negru şi ud şi gol. Al doilea hoţ nu se vedea.

— Tu, zise el, puţin ameţit. Tu ai sărit pe hoţi…

— Aia nu erau hoţi. Te-au urmărit de când ai ieşit de la metrou. I-a trimis cineva pe băieţii ăştia.

Jace vorbea cu o siguranţă absolută.

— Celălalt, zise Simon. Ce s-a întâmplat cu el?

— A dispărut pur şi simplu! Jace pocni din degete. A văzut ce s-a întâmplat cu prietenul lui şi n-a mai fost, a dispărut cât ai clipi. Nu ştiu ce erau, exact. Nu demoni, dar nici oameni.

— Mda, am dedus şi eu chestia asta, mersi.

Jace se uită mai atent la el.

— Ce… ce s-a întâmplat cu hoţul… a fost de la tine, nu? De la Pecetea ta, de aici. Arătă cu degetul spre fruntea lui. Am văzut-o strălucind alb şi-apoi tipul ăla pur şi simplu… s-a dizolvat.

Simon nu răspunse.

— Am văzut multe, spuse Jace şi de data asta nu era nici urmă de sarcasm în vocea lui sau de zeflemea. Dar n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— N-am făcut-o eu, zise Simon, încet. Eu n-am făcut nimic.

— N-a fost nevoie să faci, zise Jace şi ochii lui aurii ardeau pe faţa mânjită de funingine. „Căci scris este: «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti», zice Domnul."[9]

---

[9] Biblia, Romani 12:19.

6

TREZIREA DIN MORŢI

Camera lui Jace era la fel de ordonată ca întotdeauna – patul făcut perfect, cărţile din rafturi aranjate în ordine alfabetică, caietele şi manualele strânse cu grijă în teanc, pe birou. Până şi armele lui erau atârnate pe perete în ordinea mărimii, de la o spadă masivă, cu lama lată, la o pereche de pumnale micuțe.

Clary, stând în prag, îşi înăbuşi un oftat. Cu ordinea n-avea nimic. Era obişnuită cu ea. Se gândise întotdeauna că era modul lui Jace de a-şi manifesta controlul asupra elementelor unei vieţi care, altminteri, ar fi părut covârşită de haos. Trăise atâta timp fără să ştie cine – sau măcar ce – era de fapt, încât ea nu-i putea purta pică pentru atenta ordonare alfabetică a volumelor din colecția sa de poezii.

Totuşi putea – şi o făcu – să-i poarte pică pentru faptul că nu era acolo. Dacă nu se întorsese acasă după ce plecase de la magazinul cu articole de nuntă, *unde* se dusese? Uitându-se prin cameră, o cuprinse o senzaţie de ireal. Nu era cu putinţă ca vreunul dintre aceste lucruri să se petreacă aievea, nu-i aşa? Ştia cum au loc rupturile de relații din ce auzise de la celelalte fete când se plângeau din cauza asta. Mai întâi, respingerea, refuzul treptat de a răspunde la mesaje sau la apeluri telefonice. Mesajele vagi spunând că nu era nimic grav, doar că persoana cealaltă îşi dorea un pic de libertate. Apoi discursul cu: „Nu e vina ta, ci a mea." Apoi partea cu plânsul.

Nu se gândise vreodată că vreuna dintre aceste etape ar putea fi valabilă şi pentru ea şi Jace. Ceea ce era între ei nu era obişnuit şi nu i se puteau aplica regulile obişnuite privind relațiile şi despărţirile.

Ei aparţineau total unul altuia şi aveau să aparţină întotdeauna, şi asta era.

Dar poate că toată lumea simţise la fel? Până în clipa în care îşi dăduseră seama că erau ca toţi ceilalţi şi tot ce crezuseră că era real se spulberase.

Ceva care sclipea ca argintul în capătul celălalt al camerei îi atrase atenţia. Era cutia pe care Amatis i-o dăduse lui Jace, cu delicatele desene de păsări pe margini. Ştia că el începuse să studieze conţinutul, citind scrisorile metodic, cercetând biletele şi fotografiile. El nu-i vorbise prea mult despre ele, iar ea nu voise să pară curioasă. Sentimentele lui pentru tatăl său biologic erau ceva cu care trebuia să ajungă singur la un acord.

Totuşi, acum se trezi atrasă de cutia aceea. Îşi aminti cum el stătuse pe treptele Sălii Acordurilor în Idris, ţinând cutia în poală. „De parcă aş putea să nu te mai iubesc”, spusese el. Atinse capacul cutiei, iar degetele ei găsiră încuietoarea, care se deschise cu uşurinţă. Înăuntru erau risipite hârtii, fotografii vechi. Scoase una afară şi se uită lung la ea, fascinată. În fotografie erau două persoane, o femeie tânără şi un bărbat tânăr. Ea recunoscu imediat femeia ca fiind sora lui Luke, Amatis. Privea la tânărul bărbat de alături cu toată fericirea primei iubiri. El era frumos, înalt şi blond, deşi ochii lui erau albaştri, nu aurii, iar trăsăturile mai puţin ascuţite decât ale lui Jace… şi cu toate astea, ştiind cine era – tatăl lui Jace –, fu de ajuns să simtă o strângere de inimă.

Lăsă repede jos fotografiile lui Stephen Herondale şi aproape că se tăie la un deget în lama subţire a unui cuţit de vânătoare, pus de-a curmezişul în cutie. Pe mânerul lui erau gravate păsări. Lama era pătată de rugină sau de ceva ce arăta ca rugina. Probabil că nu fusese curăţată cum se cuvine. Închise repede cutia şi se întoarse să plece, cu povara vinovăţiei apăsându-i umerii.

Se gândi totuşi să-i lase un bilet, dar, hotărând că e mai bine să aştepte până ce-l va putea vedea pe Jace în persoană, ieşi din cameră şi o luă pe culoar către ascensor. Bătuse la uşa lui Isabelle mai

devreme, dar nici ea nu părea să fie acasă. Chiar şi torţele cu lampa-vrăjitoarei de pe holuri păreau să lumineze mai slab ca de obicei. Simţindu-se din cale-afară de abătută, Clary întinse mâna spre buton să cheme liftul – şi în clipa aceea îşi dădu seama că era deja aprins. Cineva urca de la parterul Institutului.

Jace, se gândi ea imediat, cu pulsul accelerat. *Dar bineînţeles că s-ar putea să nu fie el,* îşi spuse apoi. *Ar putea fi Izzy, sau Maryse, sau…*

— Luke? zise ea surprinsă, când uşile ascensorului se deschiseră. Ce cauţi aici?

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ieşi din ascensor, trăgând uşa glisantă în urma lui. Purta o jachetă de flanelă căptuşită cu lână, închisă cu fermoar, pe care Jocelyn încercase să-l convingă s-o arunce încă de când începuseră să se întâlnească. Era mai degrabă simpatic, gândi Clary, că aproape nimic nu părea să se schimbe la Luke, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viaţa lui. Îi plăcea ce-i plăcea şi cu asta basta. Chiar dacă era o haină veche şi ponosită.

— Numai că am impresia că pot ghici şi singur. Deci, e aici?

— Jace? Nu. Clary ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare. E-n regulă. O să-l văd mâine.

Luke şovăi.

— Clary…

— Lucian.

Vocea rece care se auzi din spatele lor era a lui Maryse.

— Mulţumesc c-ai venit atât de repede.

El se întoarse spre ea.

— Maryse.

Maryse Lightwood stătea în prag, cu mâna sprijinită uşor de tocul uşii. Purta mănuşi, cenuşiu-deschis, care se asortau la costumul cenuşiu ajustat pe corp. Clary se întrebă dacă Maryse purtase vreodată jeanşi.

N-o văzuse niciodată pe mama lui Isabelle şi a lui Alec îmbrăcată în altceva decât în costumele de luptă.

— Clary, zise ea, nu mi-am dat seama că erai aici.

Clary simţi cum roşeşte. Maryse nu părea deranjată că ea tot venea pe la Institut, dar, pe de altă parte, Maryse nu recunoscuse niciodată cu adevărat relaţia lui Clary cu Jace. N-o puteai însă învinui. Maryse încă se lupta să treacă peste moartea lui Max, care se întâmplase cu numai şase săptămâni în urmă, şi se lupta singură, fiindcă Robert Lightwood era în Idris. Avea lucruri mai importante pe cap decât viaţa amoroasă a lui Jace.

— Tocmai plecam, zise Clary.

— Te conduc cu maşina până acasă după ce termin aici, zise Luke, punând o mână pe umărul ei. Maryse, e vreo problemă dacă stă şi Clary cât vorbim? Pentru că aş prefera să rămână aici.

Maryse clătină din cap.

— Nici o problemă, bănuiesc.

Oftă, trecându-şi mâinile prin păr.

— Crede-mă, mi-aş fi dorit să nu fiu nevoită să te deranjez. Ştiu că o să te căsătoreşti peste o săptămână – felicitări, apropo. Nu cred că ţi-am mai spus asta înainte.

— N-ai spus, zise Luke, dar apreciez oricum. Mulţumesc.

— Doar şase săptămâni, schiţă Maryse un zâmbet. O curte de-a dreptul intempestivă.

Mâna lui Luke se încordase pe umărul lui Clary, singurul semn al iritării lui.

— Presupun că nu m-ai chemat până aici ca să mă feliciţi pentru căsătoria mea, nu-i aşa?

Maryse clătină din cap. Arăta foarte obosită, gândi Clary, iar în părul ei negru, prins în vârful capului, se vedeau şuviţe cărunte, care nu fuseseră acolo înainte.

— Nu. Bănuiesc că ai auzit de cadavrele pe care le-am tot găsit în ultima săptămână?

— Vânătorii de umbre morţi, da.

— Am mai găsit unul în seara asta. Vârât într-un container de lângă Columbus Park. Teritoriul haitei tale.

Sprâncenele lui Luke se înălţară.

— Da, dar celelalte…

— Primul cadavru a fost găsit în Greenpoint. Teritoriul magicienilor. Al doilea, plutind într-un lac din Central Park. Domeniul spiritelor naturii. Acum avem teritoriul vârcolacilor.

Îşi aţinti privirea asupra lui Luke.

— Ce-ţi spune asta?

— Cineva care nu e foarte mulţumit de noile Acorduri încearcă să asmută repudiaţii unii împotriva celorlalţi, răspunse Luke. Îţi garantez că haita mea n-are nimic de-a face cu asta. Nu ştiu cine este în spatele tărăşeniei, dar e o încercare foarte stângace, dacă mă întrebi pe mine. Sper să poată vedea şi Conclavul dincolo de înscenarea asta.

— Mai e ceva, continuă Maryse. Am identificat primele două cadavre. A luat un timp, de vreme ce primul a fost ars devenind aproape de nerecunoscut, iar al doilea era într-o stare avansată de descompunere. Poţi ghici cine au fost?

— Maryse…

— Anson Pangborn, zise ea, şi Charles Freeman. Niciunul, aş putea adăuga, de care să mai fi auzit de la moartea lui Valentine…

— Dar asta nu se poate, interveni Clary. Luke l-a ucis pe Pangborn, atunci, în august… la Renwick.

— L-a ucis pe Emil Pangborn, zise Maryse. Anson era fratele mai mic al lui Emil. Amândoi au fost în Cerc.

— La fel şi Freeman, zise Luke. Deci cineva ucide nu doar vânători de umbre, ci foşti membri ai Cercului? Şi le lasă corpurile în teritoriile repudiaţilor? Clătină din cap. Cineva parcă ar încerca să-i stârnească pe membrii mai… recalcitranţi ai Conclavului. Să-i facă să revizuiască noile Acorduri, probabil. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta.

— Cred că da, zise Maryse. M-am întâlnit deja cu Regina Elfilor Luminii şi i-am trimis un mesaj lui Magnus. Oriunde o fi umblând.

Îşi rostogoli ochii în cap; Maryse şi Robert păreau să fi acceptat

relaţia lui Alec cu Magnus cu o surprinzătoare bunăvoinţă, dar Clary îşi dădu seama că Maryse, cel puţin, n-o luase în serios.

— M-am gândit totuşi că, probabil…, oftă ea. Am fost atât de obosită, în ultima vreme. Simt că abia mai pot gândi cum trebuie. Am sperat că aveţi voi vreo idee cine ar putea face una ca asta, vreo idee care mie nu mi-a trecut prin minte.

Luke clătină din cap.

— Cineva care are un dinte împotriva noului sistem. Dar ar putea fi oricine. Presupun că nu există nicio dovadă pe corpuri?

Maryse oftă.

— Nimic convingător. Bine-ar fi dacă morţii ar putea vorbi, nu-i aşa, Lucian?

A fost ca şi când Maryse ar fi tras o perdea peste ochii lui Clary; totul s-a întunecat, în afară de un singur simbol, suspendat ca o firmă luminoasă pe cerul nopţii.

Se părea că puterea ei nu dispăruse totuşi.

— Ce-ar fi dacă…, zise ea încet, ridicându-şi ochii să se uite la Maryse. Ce-ar fi dacă ar putea?

Uitându-se la el în oglinda din baia micului apartament al lui Kyle, Simon nu se putu abţine să nu se întrebe de unde venise treaba cu vampirii care nu sunt capabili să se vadă în oglinzi. El era capabil să se vadă foarte bine în luciul pătat al acesteia – păr şaten zbârlit, ochi căprui mari, piele albă, imaculată. Îşi ştersese cu buretele sângele de pe buza muşcată, deşi pielea i se vindecase deja.

Ştia că, teoretic vorbind, devenind vampir era şi mai atrăgător. Isabelle îi explicase că mişcările îi deveniseră mai graţioase şi că, dacă înainte păruse şleampăt, acum arăta cumva atrăgător, deşi dezordonat, de parcă tocmai se dăduse jos din pat. „Din patul *altcuiva"*, subliniase ea, ceea ce, îi spusese el, pricepuse şi singur deja, mulţumesc.

Când se uită la el totuşi, nu văzu nimic din toate astea. Albeaţa tenului său fără pori, ca întotdeauna, îl tulbura, ca şi venele

întunecate ce se zăreau ca o pânză de păianjen pe la tâmple, dovada faptului că nu se hrănise azi. Arăta nenatural şi deloc ca el însuşi. Probabil că toată chestia cu neputinţa de a te vedea în oglindă odată ce-ai devenit vampir era o metaforă pentru dorinţa lăuntrică. Poate că se referea doar la faptul că nu te mai recunoşteai pe tine cel vechi în imaginea reflectată.

Odată curăţat, se întoarse în living, unde Jace, tolănit pe canapea, citea *Stăpânul Inelelor,* exemplarul ferfeniţit al lui Kyle. Puse cartea pe măsuţa de cafea când intră Simon. Părul lui părea proaspăt udat, de parcă îşi dăduse cu apă pe faţă la chiuveta din bucătărie.

— Cred că înţeleg de ce-ţi place aici, zise el, făcând un gest larg către colecţia lui Kyle de postere cu filme şi de cărţi științifico-fantastice. E un strat fin de tâmpenie pe aproape toate lucrurile.

— Mersi. Apreciez.

Simon îi aruncă lui Jace o privire de reproş. De aproape, sub lumina strălucitoare a becului fără abajur din tavan, Jace părea… bolnav. Umbrele pe care Simon le observase sub ochii lui mai devreme erau mai pronunţate ca niciodată, iar pielea îi părea întinsă la maximum pe oasele feţei. Mâna îi tremură puţin când îşi înlătură bretonul, cu un gest caracteristic.

Simon scutură din cap, parcă pentru a se limpezi. De când îl cunoştea el pe Jace într-atât de bine, încât să poată fi în stare să identifice care dintre gesturile lui erau caracteristice? Că doar nu erau prieteni.

— Arăţi groaznic, zise el.

Jace clipi surprins.

— Pare un moment nepotrivit să începem un concurs de insulte, dar dacă insişti, aş putea să mă gândesc şi să găsesc ceva valabil.

— Nu, vorbesc serios. Nu arăţi bine.

— Asta de la un tip care are tot atâta sex-appeal cât are un pinguin. Uite, înţeleg c-ai putea fi invidios că bunul Dumnezeu n-a folosit, când te-a şlefuit, aceeaşi mână măiastră, dar ăsta nu-i un motiv să…

— *Nu încerc să te insult,* se răsti Simon. Sincer, arăţi *bolnav.* Când ai mâncat ultima oară?

Jace păru să se gândească.

— Ieri?

— Ai mâncat ceva ieri? Eşti sigur?

Jace dădu din umeri.

— Ei bine, n-aş putea jura pe un teanc de Biblii. Cred c-a fost ieri totuşi.

Simon cercetase mai devreme conţinutul frigiderului lui Kyle, când făcuse înconjurul casei, şi nu găsise cine ştie ce. O limetă veche şi stafidită, nişte cutii de apă minerală, vreo jumătate de kilogram de carne tocată şi, inexplicabil, un singur Pop-Tart în congelator. Îşi luă cheile de pe bufetul din bucătărie.

— Vino, zise el. E un supermarket la colţ. Hai să luăm ceva de mâncare.

Jace păru gata să obiecteze, dar după o clipă ridică din umeri.

— Bine, hai, zise el, pe tonul cuiva căruia nu prea îi pasă unde mergeau sau ce făceau acolo.

Afară, pe treptele de la intrare, Simon încuie uşa în urma lor cu cheile pe care încă învăţa să le folosească, în vreme ce Jace examina lista numelor din dreptul butoanelor de sonerie ale celorlalte apartamente.

— Asta e al vostru, hm? întrebă el, arătând spre 3 A. Cum de scrie numai „Kyle”? N-are şi-un nume de familie?

— Kyle vrea să devină star rock, zise Simon, începând să coboare. Cred că merge pe chestia cu un singur nume. Ca Rihanna.

Jace îl urmă, ridicându-şi uşor umerii împotriva vântului, deşi nu făcu niciun gest să-şi închidă fermoarul jachetei de piele întoarsă pe care şi-o luase înapoi de la Clary, mai devreme în ziua aceea.

— N-am idee despre ce vorbeşti.

— Sunt sigur că nu.

Când dădură colţul spre Avenue B, Simon se uită la Jace dintr-o parte.

— Deci, zise el, mă *urmăreai*? Sau e doar o uimitoare coincidenţă că s-a întâmplat să fii pe acoperişul clădirii pe lângă care mergeam eu când am fost atacat?

Jace se opri la colţ, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului. Aparent, chiar şi vânătorii de umbre trebuiau să asculte de legile traficului.

— Te urmăream.

— Asta e partea în care tu îmi spui că eşti în secret îndrăgostit de mine? *Mojo*-ul vampirului loveşte din nou.

— Nu există aşa ceva, *mojo* de vampir, zise Jace, repetând aproape straniu comentariul lui Clary de mai devreme. Şi o urmărisem pe Clary, dar s-a urcat într-un taxi şi eu nu pot urmări un taxi. Aşa că am luat-o înapoi pe unde venisem şi te-am urmărit pe tine, în schimb. Mai mult ca să am ceva de făcut.

— Ai urmărit-o pe Clary? repetă Simon. Îţi dau o indicaţie preţioasă: majorităţii fetelor nu le place să fie urmărite.

— Şi-a uitat telefonul în buzunarul jachetei mele, zise Jace, bătându-se cu palma peste partea dreaptă, unde, probabil, era ascuns telefonul. M-am gândit că dacă îmi pot da seama unde se ducea, i l-aş fi putut lăsa într-un loc unde să-l găsească.

— Sau, zise Simon, puteai s-o suni acasă şi să-i spui că ai telefonul ei, iar ea ar fi putut să vină şi să-l ia de la tine.

Jace nu răspunse. Se făcu verde şi traversară strada către supermarketul C-Town. Era încă deschis. *Pieţele din Manhattan nu se închid niciodată,* gândi Simon, ceea ce era o schimbare în bine faţă de Brooklyn. Manhattanul era un loc bun în care să fii vampir. Puteai să-ţi faci toate cumpărăturile la miezul nopţii şi să nu considere nimeni că e ciudat.

— O eviţi pe Clary, observă Simon. Nu-mi închipui c-ai vrea să-mi spui mie de ce.

— Nu, n-aş vrea, zise Jace. Doar socoteşte-te norocos că te urmăream, altminteri…

— Altminteri ce? Încă un hoţ ar fi fost mort? Simon îşi putu auzi

amărăciunea din glas. Ai văzut ce s-a întâmplat.

— Da. Şi am văzut şi expresia de pe faţa ta când s-a întâmplat. Tonul lui Jace era neutru. N-a fost prima oară când ai văzut întâmplându-se asta, nu-i aşa?

Simon se trezi povestindu-i lui Jace despre individul în trening care îl atacase în Williamsburg şi cum presupusese el că fusese un hoţ.

— După ce-a murit, s-a prefăcut în sare, sfârşi el. Întocmai ca şi al doilea tip. Bănuiesc că e o chestie biblică. Stâlpi de sare. Ca nevasta lui Lot.

Ajunseseră la supermarket; Jace împinse uşa, iar Simon îl urmă înăuntru, apucând un coş miniatural argintiu din şirul de lângă uşa de la intrare. Începu să-l împingă pe unul dintre culoarele de trecere, iar Jace îl urmă, evident pierdut în gânduri.

— Deci bănuiesc că întrebarea e: ai idee cine ar vrea să te ucidă? zise Jace.

Simon ridică din umeri. Vederea multitudinii de produse alimentare în jurul lui îi făcea stomacul să tresalte, amintindu-i cât de foame îi era, deşi de nimic din ceea ce era de vânzare acolo.

— Poate Raphael. Pare să mă urască. Şi să mă vrea mort înainte…

— Nu e Raphael, zise Jace.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că Raphael ştie de Pecete şi n-ar fi într-atât de stupid să te atace aşa, direct. Ştie exact ce s-ar întâmpla. Cine te urmăreşte cunoaşte destule despre tine ca să ştie unde te-ai putea afla, dar nu ştie despre Pecete.

— Atunci ar putea fi oricine.

— Exact, zise Jace şi rânji.

Pentru o clipă, aproape că arătă din nou ca el însuşi.

Simon clătină din cap:

— Auzi, tu ştii ce vrei să mănânci sau doar vrei să împing eu căruţul ăsta în sus şi-n jos pe culoare numai fiindcă asta te amuză?

— Şi asta, zise Jace, dar şi că nu sunt tocmai familiarizat cu ce e

de vânzare în magazinele alimentare mundane. De regulă, găteşte Maryse sau comandăm ceva de la catering.

Ridică din umeri şi luă un fruct, la întâmplare.

— Asta ce-i?

— Un fruct de mango.

Simon se uită uimit la Jace. Uneori chiar părea că vânătorii de umbre erau de pe altă planetă.

— Nu cred că am mai văzut vreodată unul care să nu fi fost deja tăiat, cugetă Jace. Îmi place mango.

Simon apucă fructul şi-l aruncă în căruţ.

— Perfect. Ce altceva îți mai place?

Jace chibzui un moment.

— Supa de roşii, zise, în cele din urmă.

— Supa de roşii? Vrei supă de roşii şi un mango la cină?

Jace ridică din umeri.

— Nu prea-mi bat capul cu mâncarea.

— Bine. Mă rog. Stai aici. Mă întorc repede.

Vânătorii de umbre, bombăni Simon încetişor pentru sine, în timp ce cotea pe un culoar ticsit de supe la cutie. Erau ca un bizar amalgam de milionari – oameni care nu trebuiseră niciodată să se gândească la părţile neînsemnate ale vieţilor lor, ca de pildă cum să-ți cumperi de mâncare sau cum să foloseşti cartelele de acces la metrou – şi de soldaţi, cu rigida lor autodisciplină şi antrenamentul constant. Poate că era mai uşor pentru ei, trecând prin viaţă cu ochelari de cal, îşi zise el, în timp ce alegea o cutie de supă de pe raft. Poate că asta te ajuta să te concentrezi asupra imaginii de ansamblu – ceea ce, când sarcina ta e esenţialmente să fereşti lumea de rău, era o imagine destul de mare, într-adevăr.

Simţea aproape înţelegere compătimitoare pentru Jace, când se apropie de culoarul unde îl lăsase – apoi se opri. Jace se sprijinea de căruţ, învârtind ceva în mâini. De la distanţa aceea, Simon nu putea vedea ce anume era şi nu putea nici să se apropie, pentru că două adolescente îi blocau calea, stând în mijlocul culoarului, chicotind şi

strângându-se una într-alta ca să şuşotească, după obiceiul fetelor. Evident erau îmbrăcate să treacă drept tinere de douăzeci şi unu de ani, cu tocuri înalte şi fuste mini, sutiene *push-up* şi nicio jachetă care să le protejeze de frig.

Miroseau a gloss de buze. A gloss de buze, a pudră de talc pentru nou-născuţi şi a sânge.

Putea auzi ce-şi spuneau, desigur, în pofida faptului că şopteau. Vorbeau despre Jace, cât se sexy era, fiecare incitând-o pe cealaltă să se ducă la el şi să intre în vorbă. Discutară o grămadă şi despre părul lui, şi despre muşchii lui abdominali, deşi cum reuşeau să vadă muşchii ăia prin tricou, Simon n-avea idee. *Alta acuma!* gândi el. *E ridicol.* Se pregătea să spună „Mă scuzaţi” când una dintre ele, cea mai înaltă şi mai brunetă dintre cele două, se desprinse şi se apropie agale de Jace, bâţâindu-se niţel pe tocurile foarte înalte. Jace ridică imediat ochii când ea se apropie, privind-o precaut, iar Simon intră deodată în panică la gândul că poate Jace avea s-o confunde cu vreun vampir sau alt soi de sucub şi o s-o termine dintr-o mişcare cu vreunul dintre pumnalele lui de seraf şi apoi aveau să fie amândoi arestaţi.

Nu fusese nevoie să se îngrijoreze. Jace doar îşi arcui o sprânceană. Fata îi spuse ceva dintr-o suflare; el ridică din umeri; ea îi puse ceva în palmă şi apoi o zbughi înapoi la prietena ei. Amândouă ieşiră din magazin, legănându-şi şoldurile şi chicotind.

Simon se duse la Jace şi lăsă cutia cu supă să cadă în căruţ.

— Deci despre ce-a fost vorba?

— Cred, zise Jace, că m-a întrebat dacă îmi poate atinge mangoul.

— *A zis* ea asta?

Jace ridică din umeri.

— Da, şi apoi mi-a dat numărul ei de telefon.

Îi arătă lui Simon bucăţica de hârtie, cu o expresie de indiferenţă plictisită, după care o aruncă în căruţ.

— Acum putem să mergem?

— N-ai s-o suni, nu?

Jace se uită la el de parcă-şi pierduse minţile.

— Uită c-am zis asta, spuse Simon. Genul ăsta de lucruri ţi se întâmplă tot timpul, nu-i aşa? Fetele pur şi simplu vin la tine?

— Numai când nu sunt protejat de iluzie magică.

— Da, pentru că atunci când eşti, fetele nu te pot vedea, pentru că eşti *invizibil.* Simon clătină din cap. Eşti un pericol public. N-ar trebui să ai voie să umbli singur pe stradă.

— Invidia e aşa o emoţie urâtă, Lewis!

Jace rânji, afişând unul din acele zâmbete şmechereşti care în mod normal l-ar fi făcut pe Simon să vrea să-l pocnească. Totuşi nu şi de data asta. Tocmai îşi dăduse seama ce era acel obiect cu care se jucase Jace, întorcându-l la nesfârşit în mâini, de parcă ar fi fost ceva preţios sau ceva periculos sau ambele. Era telefonul lui Clary.

— Tot nu sunt sigur că e o idee bună, zise Luke.

Clary, cu braţele încrucişate la piept, împotriva frigului din Oraşul Tăcut, se uită pieziş la el.

— Poate că ar fi trebuit să spui asta *înainte* de a fi ajuns aici.

— Sunt foarte sigur că am spus-o. De mai multe ori.

Vocea lui Luke stârni ecoul printre pilonii de piatră care se ridicau în jurul lor, tărcaţi cu fâşii de piatră semipreţioasă – onix negru, jad verde, carneol trandafiriu şi lapislazuli albastru. În torţele prinse în suporţi de piloni ardeau argintiu pietre de lampa-vrăjitoarei, luminând mausoleele care se înşirau pe fiecare perete într-un alb orbitor, aproape dureros de privit.

Puţine se schimbaseră în Oraşul Tăcut de când fusese Clary aici ultima oară. Încă părea nepământean şi straniu, deşi acum runele şerpuitoare care se întindeau pe podele în spirale sculptate şi în modele cioplite în piatră îi tachinau mintea cu frânturi din înţelesul lor, în loc să-i fie absolut de neînţeles. Maryse îi lăsase pe ea şi pe Luke acolo, în această anticameră, în clipa când sosiseră, preferând să meargă ea înainte şi să discute cu Fraţii Tăcuţi. Nu exista nicio garanţie că aveau să-i lase pe toţi trei înăuntru să vadă cadavrele, o

avertizase ea pe Clary. Nefilimii morţi erau proprietatea gardienilor Oraşului Oaselor şi nimeni altcineva nu avea vreun drept asupra lor.

Nu că ar mai fi rămas prea mulţi gardieni. Valentine îi ucisese aproape pe toţi când căutase Sabia Mortală, lăsându-i în viaţă doar pe cei câţiva care nu fuseseră în Oraşul Tăcut în momentul acela. De atunci, noi membri se adăugaseră ordinului lor, dar Clary se îndoia că ar fi fost mai mult de zece sau cincisprezece Fraţi Tăcuţi rămaşi pe lume.

Ropotul puternic al tocurilor lui Maryse pe podeaua de piatră îi anunţară întoarcerea mai înainte să-şi facă apariţia, cu un Frate Tăcut, în robă, pe urmele sale.

— Aici eraţi, zise ea, ca şi când Clary şi Luke nu s-ar fi aflat exact acolo unde îi lăsase. Acesta este Fratele Zaharia. Frate Zaharia, ea este fata despre care v-am vorbit.

Fratele Tăcut îşi împinse foarte puţin înapoi gluga de pe faţă. Clary îşi stăpâni o tresărire de surpriză. Nu arăta ca Fratele Jeremiah, cu ochii goi şi gura cusută. Ochii Fratelui Zaharia erau închişi, fiecare dintre pomeţii lui ridicaţi purtând cicatricea unei singure rune negre. Dar gura nu-i era cusută, iar ei i se păru că, de asemenea, nici capul nu-i era ras. Era greu de spus, pe sub glugă, dacă ceea ce vedea era umbră sau păr negru.

Simţi vocea lui atingându-i mintea. *Crezi cu adevărat că poţi face lucrul ăsta, fiică a lui Valentine?*

Ea îşi simţi obrajii roşind. Ura să i se aducă aminte a cui fiică era.

— Cu siguranţă că aţi auzit despre celelalte lucruri pe care le-a făcut ea, zise Luke. Runa ei de legare ne-a ajutat să punem capăt Războiului Mortal.

Fratele Zaharia îşi trase gluga, ascunzându-şi faţa. *Veniţi cu mine la Osuar.*

Clary se uită la Luke, sperând într-o înclinare a capului încurajatoare, dar el privea drept înainte şi se juca în neştire cu ochelarii în mână, aşa cum făcea când era neliniştit. Cu un oftat, ea

porni după Maryse şi Fratele Zaharia. Acesta se mişca la fel de fără zgomot precum ceaţa, în vreme ce tocurile lui Maryse sunau ca pocnetele de armă pe pardoseala de marmură. Clary se întrebă dacă propensiunea lui Isabelle pentru încălţări nepotrivite era genetică.

Urmară o cale şerpuită printre coloane, trecând de marea piaţă a Stelelor Vorbitoare, unde Fraţii Tăcuţi îi spuseseră prima oară lui Clary despre Magnus Bane. Dincolo de piaţă era o intrare boltită, prevăzută cu o pereche de uşi imense de fier. În suprafaţa lor fuseseră gravate rune pe care Clary le desluşi ca fiind rune de moarte şi de pace. Deasupra uşilor era o inscripţie în latină care o făcu să-şi dorească să fi avut notiţele cu ea. Era în urmă cu latina, la modul jalnic, pentru un vânător de umbre; majoritatea lor o vorbeau ca pe a doua limbă.

Tacant Colloquia. Effugiat risus. Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.

— „Să înceteze conversaţia. Să înceteze râsul", citi Luke cu voce tare. „Aici e locul unde morţii îi place să-i înveţe pe cei vii."

Fratele Zaharia puse o mână pe uşă. *Cel ucis cel mai recent a fost pregătit pentru voi. Sunteţi gata?*

Clary îşi înghiţi nodul din gât, întrebându-se în ce anume se băgase.

— Eu sunt gata.

Uşile se deschiseră larg, iar ei intrară unul după altul. Era o încăpere mare, fără ferestre, cu pereţi din marmură albă, netedă. Nu aveau nicio podoabă, în afară de cârligele în care atârnau instrumente argintii de disecţie: strălucitoare scalpele, obiecte care semănau cu ciocanele, fierăstraie de oase şi dilatatoare de coaste. Iar pe lângă acestea, pe rafturi se aflau instrumente încă şi mai ciudate: dispozitive masive ca nişte tirbuşoane, fâşii de material ca şmirghelul şi borcane cu lichide multicolore, inclusiv unul verde pe a cărui etichetă scria „Acid" şi care într-adevăr părea să fumege.

Mijlocul încăperii era ocupat de un şir de mese înalte de marmură. Majoritatea erau goale. Trei erau ocupate şi pe două din

acestea trei Clary putu vedea că se afla câte un corp omenesc ascuns de un cearşaf alb. Pe a treia masă zăcea un cadavru de pe care cearşaful fusese tras în jos până sub cutia toracică. Dezbrăcat de la brâu în sus, era clar un bărbat şi la fel de clar un vânător de umbre. Pielea palidă îi fusese tatuată peste tot cu Peceţi. Ochii îi fuseseră legaţi cu mătase albă, după obiceiul vânătorilor de umbre.

Clary înghiţi ca să-şi înăbuşe greaţa ce i se ridicase în gât şi se dădu mai aproape de cadavru. Luke veni cu ea, ţinând protector mâinile pe umerii ei; Maryse stătea în partea cealaltă a mesei, urmărind totul cu ochii ei de un albastru neobişnuit, la fel ca ai lui Alec.

Clary îşi scoase stela din buzunar. Putu simţi răceala marmurei prin bluză, când se aplecă deasupra mortului. De aproape, putea vedea detaliile – că părul lui fusese castaniu-roşcat şi gâtlejul îi fusese spintecat în fâşii cu margini netede, ca de o gheară uriaşă.

Fratele Zaharia întinse mâna şi dădu la o parte eşarfa de mătase de pe ochii mortului. Dedesubt, pleoapele erau închise. *Poţi să începi.*

Clary trase adânc aer în piept şi lipi vârful stelei de pielea braţului vânătorului de umbre mort. Runa pe care o vizualizase mai devreme, în antreul Institutului, îi reveni în minte cu aceeaşi claritate ca literele numelui ei. Începu să deseneze.

Liniile Peceţii negre ieşiră în spirală din vârful stelei sale, cam la fel cum se întâmpla de obicei – dar mâna i se părea grea, stela însăşi se mişca încet, de parcă ar fi scris în noroi şi nu pe piele. Era ca şi cum unealta era derutată şi aluneca pe suprafaţa pielii moarte, căutând spiritul viu al vânătorului de umbre care nu mai era acolo. Stomacul lui Clary începu să se răscolească în timp ce desena, iar când termină şi îşi retrase stela, năduşise şi îi era rău.

Pentru un moment destul de lung, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu o îngrozitoare bruscheţe, ochii vânătorului de umbre se deschiseră. Erau albaştri, iar albul globilor era bălţat cu pete roşii de sânge.

Maryse lăsă să-i scape o lungă exclamaţie. Era limpede că nu

crezuse pe de-a întregul că runa avea să funcţioneze.

— Pe Înger!

O respiraţie horcăită veni dinspre omul mort, zgomotul pe care-l face cineva cu gâtul tăiat, când încearcă să respire. Fâşiile de piele ale gâtului său spintecat fluturau ca operculele unui peşte. Pieptul i se ridică şi din gură îi ieşi un cuvânt.

— *Doare.*

Luke înjură şi aruncă o privire spre Zaharia, dar Fratele Tăcut era impasibil.

Maryse se dădu mai aproape de masă, cu ochii deodată pătrunzători, aproape ca de prădător.

— Vânătorule de umbre, zise ea. Cine eşti? Îţi poruncesc să-ţi spui numele.

Capul omului se zvârcoli dintr-o parte într-alta. Mâinile i se ridicară şi căzură convulsiv.

— *Durerea… Fă să înceteze durerea.*

Clary fu gata să scape stela din mână. Era mult mai cumplit decât îşi imaginase. Se uită spre Luke, care se dăduse înapoi de lângă masă, cu ochii holbaţi de groază.

— Vânătorule de umbre! tonul lui Maryse era impetuos. Cine ţi-a făcut asta?

— *Te rog…*

Luke se răsuci pe călcâie, cu spatele la Clary. Păru să scotocească printre instrumentele Fraţilor Tăcuţi. Clary rămase încremenită, în timp ce Maryse ridică deodată mâna îmbrăcată în mănuşa cenuşie şi o încleştă pe umărul cadavrului, înfigându-și degetele adânc în carnea lui.

— În numele Îngerului, îţi poruncesc să-mi răspunzi!

Vânătorul de umbre scoase un sunet înecat.

— *Repudiat… vampir…*

— Care vampir? întrebă Maryse.

— *Camille. Vechea…*

Cuvintele i-au fost deodată înecate de un jet de sânge negru

închegat care-i ieşi pe gură.

Maryse tresări şi îşi retrase iute mâna. În clipa aceea, reapăru Luke cu borcanul de acid verde pe care Clary îl observase mai devreme. Dintr-o singură mişcare, îi smulse capacul şi aruncă acidul peste Pecetea de pe braţul cadavrului, desfiinţând-o. Cadavrul scoase un singur ţipăt când carnea sfârâi – apoi se prăbuşi din nou pe masă, cu ochii nemişcaţi privind în gol, ceea ce îl însufleţise pentru acea scurtă perioadă de timp dispărând, evident.

Luke puse borcanul de acid gol pe masă.

— Maryse, vocea lui sună aproape a reproş. Nu aşa ne tratăm noi morţii.

— Eu voi decide cum îi tratăm pe morţii *noştri,* repudiatule. Maryse era palidă, cu pete roşii pe obraji. Avem un nume acum. Camille. Probabil că vom putea preveni mai multe morţi.

— Sunt şi lucruri mai rele decât moartea.

Luke întinse o mână după Clary, fără să se uite la ea.

— Vino, Clary. Cred că e timpul să plecăm.

— Deci sincer, habar n-ai cine altcineva ar vrea să te omoare? întrebă Jace, nu pentru prima oară.

Trecuseră prin listă de mai multe ori, iar Simon se săturase să tot răspundă la aceleaşi întrebări, mereu şi mereu. Ca să nu mai spunem de faptul că-l suspecta pe Jace că era doar parţial atent. Mâncase deja supa pe care o cumpărase Simon – rece, cu lingura direct din cutie, ceea ce Simon nu se putu abţine să nu considere dezgustător –, iar după aceea se rezemase de fereastră, cu draperia trasă puţin în lături, ca să poată vedea traficul de pe Avenue B şi ferestrele puternic luminate ale apartamentelor de vizavi. Prin ele, Simon putea vedea oamenii mâncând la cină, uitându-se la televizor şi stând de vorbă în jurul meselor. Lucrurile obişnuite pe care le făceau oamenii obişnuiţi. Îl făceau să se simtă ciudat de gol pe dinăuntru.

— Spre deosebire de cazul tău, zise Simon, într-adevăr nu sunt

prea mulţi oameni care să nu mă înghită.

Jace îi ignoră remarca.

— Mai e ceva ce nu-mi spui.

Simon oftă. Nu voise să spună nimic despre oferta lui Camille, dar având de-a face cu cineva care încerca să-l omoare, oricât de ineficient, poate că păstrarea secretului nu mai era chiar o prioritate. Îi explică ceea ce se întâmplase la acea întâlnire cu vampirul femeie, în vreme ce Jace îl privea cu o expresie concentrată.

Când termină, Jace zise:

— Interesant, dar nici ea nu cred că poate fi cea care încearcă să te ucidă. Ştie despre Pecetea ta, în primul rând. Şi nu sunt sigur că are chef să fie prinsă încălcând Acordurile în felul ăsta. Când repudiaţii sunt atât de bătrâni ca ea, de regulă ştiu cum să stea departe de necazuri.

Puse cutia de supă jos.

— Am putea ieşi din nou pe-afară, sugeră el. Să vedem dacă încearcă să atace a treia oară. Dacă am prinde pe unul dintre ei, poate că am…

— Nu, zise Simon. De ce încerci totdeauna să te expui ca să fii ucis?

— E meseria mea.

— E *riscul* meseriei tale. Cel puţin, la majoritatea vânătorilor de umbre. Dar la tine pare să fie intenţionat.

Jace ridică din umeri.

— Tata spunea întotdeauna…

Se opri scurt şi faţa i se înăspri.

— Scuze. Vreau să spun, Valentine. Pe Înger! De fiecare dată când îl numesc aşa, simt că parcă-l trădez pe tatăl meu adevărat.

În pofida voinţei lui, Simon simţi simpatie pentru Jace.

— Uite, dacă ai crezut că el a fost tatăl tău timp de, cât, şaisprezece ani? Asta nu dispare pur şi simplu într-o zi. Şi apoi nu l-ai întâlnit niciodată pe omul care a fost tatăl tău adevărat. Iar el e mort. Deci n-ai cum să-l trădezi, de fapt. Încearcă să te gândeşti la

tine ca la cineva care o vreme a avut doi taţi.

— Nu poţi avea doi taţi.

— Ba sunt sigur că da, zise Simon. Cine spune că nu poţi? Ți-am putea cumpăra una din cărţile alea pentru copiii mici. *Timmy are doi taţi.* Numai că nu cred că au într-adevăr vreuna numită *Timmy are doi taţi şi unul dintre ei e malefic.* Partea asta va trebui s-o lucrezi tu singur, în întregime.

Jace îşi rostogoli ochii în cap.

— Fascinant, zise el. Ştii toate cuvintele astea, iar ele sunt toate englezeşti, dar când le înşirui în propoziţii nu creează niciun înţeles.

Trase uşor de draperie.

— Nu mă aştept să înţelegi.

— Tata a murit, zise Simon.

Jace se întoarse şi se uită la el.

— Cum?

— Mi-am închipuit că nu ştiai, zise Simon. Vreau să spun, nu că ar fi urmat să *întrebi* sau că eşti deosebit de interesat de ceva legat de mine. Deci, da. Tata a murit. Chiar avem lucrul ăsta în comun.

Dintr-odată epuizat, se lăsă pe spate în canapea. I se făcu rău, ameţit şi obosit – o oboseală profundă care părea să i se fi infiltrat în oase. Jace, în schimb, părea să posede o energie neobosită pe care Simon o găsea un pic tulburătoare. Nu-i fusese uşor nici să-l privească mâncând supa aceea de roşii. Era mult prea asemănătoare cu sângele, ca să se simtă în largul lui.

Jace îl măsură din priviri.

— Cât a trecut de când… ai mâncat? Arăţi destul de rău.

Simon oftă. Bănuiesc că nu mai putea zice nimic, după ce-l sâcâise pe Jace să mănânce ceva.

— Stai puţin, zise. Mă întorc imediat.

Smulgându-se anevoie de pe canapea, se duse în dormitorul lui şi luă ultima sticlă de sânge de sub pat. Încercă să nu se uite la el – sângele coagulat era o privelişte dezgustătoare. Scutură sticla cu putere întorcându-se în living, unde Jace încă se mai uita pe

fereastră.

Sprijinindu-se de bufetul din bucătărie, Simon scoase dopul sticlei de sânge şi luă o înghiţitură zdravănă. De regulă nu-i plăcea să-şi bea nutrientul în faţa altora, dar acesta era Jace şi lui nu-i păsa ce gândea Jace. De altfel, nu era ca şi când Jace nu l-ar mai fi văzut până atunci bând sânge. Bine măcar că nu era Kyle acasă. Asta ar fi fost mai greu de explicat noului său coleg de apartament. Nimănui nu-i plăcea un tip care ţinea sânge în frigider.

Doi Jace îl studiau – unul, adevăratul Jace, celălalt, reflexia lui în sticla ferestrei.

— Nu poţi să continui să nu mănânci, ştii.

Simon ridică din umeri.

— Mănânc acum.

— Da, zise Jace, dar eşti vampir. Sângele nu e mâncare pentru tine. Sângele e… sânge.

— Ce revelaţie!

Simon se aruncă în fotoliul din faţa televizorului; fusese cândva de pluş auriu pal, dar acum se tocise până la cenuşiul urzelii.

— Mai ai multe cugetări profunde ca asta? Sângele e sânge? Un toaster e un toaster? Un Gelatinous Cube[10] e un Gelatinous Cube?

Jace ridică din umeri.

— Bine. Ignoră-mi sfatul. O să-ţi pară rău mai târziu.

Înainte ca Simon să apuce să-i răspundă, auzi uşa de la intrare deschizându-se cu zgomot. Aruncă o privire ca un pumnal spre Jace.

— Ăsta e colegul de apartament. Kyle. Fii drăguţ.

Jace zâmbi fermecător.

— Eu sunt întotdeauna drăguţ.

Simon nu mai avu timp să-i răspundă la asta cum şi-ar fi dorit,

---

[10] Monstru din jocul *Dungeons & Dragons,* sub forma unui cub de gelatină, care se târăşte pe culoarele temniţelor, absorbind totul în calea sa, digerând tot ce e organic şi secretând materie necomestibilă în urma lui. Contactul cu el provoacă un şoc electric paralizant, după care cubul îşi va digera victima.

căci în clipa următoare, Kyle dădu buzna în cameră, arătând entuziasmat, cu ochi strălucitori şi plin de energie.

— Frate, am fost prin tot oraşul azi, zise el. Aproape că m-am rătăcit, dar ştii cum se zice: Bronx e sus, Battery jos…

Se uită la Jace, realizând cu întârziere că mai era cineva în cameră.

— Oh, bună. Nu ştiam că ai un prieten pe la tine.

Întinse mâna.

— Eu sunt Kyle.

Jace nu-i răspunse la fel. Spre surprinderea lui Simon, Jace se încordase din cap până-n picioare, ochii lui galben-deschis se îngustaseră şi întreg corpul afişa atenţia aceea maximă de vânător de umbre care părea să-l transforme dintr-un adolescent obişnuit într-un luptător mult mai în vârstă.

— Interesant, zise el. Ştii, Simon n-a precizat niciodată că noul lui coleg de apartament este vârcolac.

Clary şi Luke tăcură aproape tot drumul cu maşina înapoi spre Brooklyn. Clary se uita afară, pe geam, la cum Chinatown aluneca pe lângă ei, iar apoi la Williamsburg Bridge, iluminat ca un şirag de diamante pe cerul nopţii. În depărtare, dincolo de apele negre ale râului, putea vedea Renwickul, luminat ca întotdeauna. Părea din nou o ruină, cu ferestre goale şi negre căscându-se ca nişte orbite într-un craniu. Vocea vânătorului de umbre mort îi răsuna în minte:

„Durerea… Fă să înceteze durerea."

Se înfioră şi îşi strânse mai tare jacheta în jurul umerilor. Luke îi aruncă o privire scurtă, dar nu zise nimic. Abia când parcă maşina în faţa casei şi opri motorul se întoarse şi vorbi.

— Clary, zise, ce ai făcut acum…

— A fost greşit, spuse ea. Ştiu că a fost greşit. Am fost şi eu acolo.

Îşi şterse faţa cu mâneca.

— Dă-i drumul, ţipă la mine.

Luke privi înainte, prin parbriz.

— N-o să ţip la tine. N-ai ştiut ce avea să se întâmple. Drace, până şi eu am crezut c-o să funcţioneze. Nu te-aş mai fi susţinut, dacă n-aş fi crezut.

Clary înțelese că asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai bine, dar nu reuşi.

— Dacă n-ai fi aruncat acidul pe rună…

— Dar am făcut-o.

— N-am ştiut nici măcar că se putea face asta. Să distrugi o rună aşa.

— Dacă o desfigurezi îndeajuns, poţi să-i micşorezi sau să-i anulezi puterea. Uneori, în bătălie, inamicul o să încerce să ardă sau să taie bucăţi din pielea unui vânător de umbre doar ca să-l deposedeze de puterea runelor sale.

Luke părea absent.

Clary îşi simţi buzele zvâcnind şi le strânse tare, ca să nu-i mai tremure. Uneori uita părţile cele mai coşmareşti ale existenţei de vânător de umbre – *Viaţa asta de cicatrice şi omoruri,* cum spusese Hodge cândva.

— Ei bine, zise ea, n-am s-o mai fac a doua oară.

— N-ai să mai faci *ce* a doua oară? N-ai să mai creezi o rună anume? N-am nicio îndoială că n-ai s-o mai faci, dar nu sunt sigur că asta îndreaptă lucrurile.

Luke bătea darabana pe volan.

— Ai o abilitate, Clary. O abilitate grozavă. Dar n-ai absolut nicio idee ce înseamnă. Eşti total nepregătită. Nu ştii aproape nimic despre istoria runelor sau ce au însemnat ele pentru nefilimi de-a lungul secolelor. Nu poţi să deosebeşti o rună menită să facă bine de una menită să facă rău.

— Ai fost destul de fericit să mă laşi să-mi folosesc puterea când a fost vorba de runa de legare, zise ea mânioasă. Atunci nu mi-ai mai spus să nu creez rune.

— Nu-ţi spun nici acum să nu-ţi mai foloseşti puterea. De fapt, cred că problema e că o foloseşti atât de rar. Nu e ca şi când ţi-ai

folosi puterea ca să-ţi schimbi culoarea ojei de pe unghii sau să faci metroul să vină când vrei tu. O foloseşti doar în momentele ocazionale de viaţă şi de moarte.

— Runele îmi vin în minte numai în acele momente.

— Asta poate pentru că n-ai fost încă învăţată cum să-ţi faci puterea *să lucreze.* Gândeşte-te la Magnus; puterea lui e o parte din el. Tu pari să te gândeşti la a ta ca separată de tine. Ceva care ţi se întâmplă. Nu-i aşa. Este o unealtă pe care ai nevoie să înveţi s-o foloseşti.

— Jace spunea că Maryse vrea să angajeze un expert în rune care să lucreze cu mine, dar nu s-a întâmplat nimic deocamdată.

— Da, zise Luke, îmi închipui că Maryse are alte probleme în minte.

Scoase cheia din contact şi rămase tăcut un moment.

— Să pierzi un copil aşa cum l-a pierdut ea pe Max, zise el. Nici nu-mi pot imagina. Ar trebui să fiu mai îngăduitor cu purtarea ei. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ţie ceva, aş fi…

Vocea i se stinse.

— Aş vrea ca Robert să se întoarcă din Idris, zise Clary. Nu văd de ce trebuie să treacă singură prin toate astea. Trebuie să fie groaznic.

— Multe căsătorii se destramă când moare un copil. Soţii nu se pot opri să nu se învinuiască fiecare pe el însuşi sau pe celălalt. Îmi închipui că Robert e plecat tocmai din cauză că are nevoie de intimitate – sau că Maryse are nevoie.

— Dar se iubesc unul pe celălalt, zise Clary, înspăimântată. Nu asta înseamnă dragostea? Că se presupune că vei fi acolo pentru celălalt, ca să aibă unde se întoarce, indiferent ce s-ar întâmpla?

Luke privi spre râu, la apele întunecate curgând încet în lumina lunii de toamnă.

— Uneori, Clary, zise el, dragostea pur şi simplu nu e de ajuns.

7

PRAETOR LUPUS

Sticla alunecă din mâna lui Simon şi se izbi de podea, făcându-se ţăndări, cioburile zburând în toate direcţiile.

— Kyle e vârcolac?

— Bineînţeles că e vârcolac, tâmpitule, zise Jace. Se uită la Kyle. Nu eşti?

Kyle nu zise nimic. Buna dispoziţie şi relaxarea dispărură de pe faţa lui. Ochii săi ca aluna erau duri şi impenetrabili precum sticla.

— Cine întreabă?

Jace se dădu jos de pe pervazul ferestrei. Nu era nimic făţiş ostil în purtarea sa şi cu toate acestea totul la el sugera o ameninţare clară. Mâinile îi erau desfăcute pe lângă corp, dar Simon îşi aminti modul în care îl mai văzuse, înainte, pe Jace trecând imediat la acţiune, fără să ezite nicio clipă între gând şi faptă.

— Jace Lightwood, zise el. De la Institutul Lightwood. Cărei haite i-ai jurat credinţă?

— Iisuse, zise Kyle. Eşti vânător de umbre? Se uită la Simon. Şi fata aia mişto cu părul roşu care era cu tine în garaj… e şi ea vânător de umbre, nu-i aşa?

Luat prin surprindere, Simon dădu din cap.

— Ştii, unii oameni cred că vânătorii de umbre sunt doar un mit. Ca mumiile sau djinnii. Kyle rânji spre Jace. Poţi îndeplini dorinţe?

Faptul că tocmai spusese despre Clary că era „mişto” părea să nu-l fi făcut îndrăgit lui Jace, a cărui faţă se crispase alarmant.

— Depinde, zise el. Îţi doreşti să fii pocnit în meclă?

— Măi să fie, zise Kyle. Şi eu care credeam că sunteţi toţi

entuziasmaţi de Acorduri zilele astea…

— Acordurile se aplică vampirilor şi licantropilor cu alianţe clare, îl întrerupse Jace. Spune-mi cărei haite îi eşti jurat sau va trebui să trag concluzia că eşti vagabond.

— Gata, destul, zise Simon. Încetaţi amândoi să vă mai purtaţi de parc-aţi fi gata să vă luaţi la bătaie. Se uită la Kyle. Ar fi trebuit să-mi spui că eşti vârcolac.

— N-am observat să-mi fi spus despre tine că eşti vampir. Poate m-am gândit că nu era treaba ta.

Tot trupul lui Simon tresări surprins.

— Ce? aruncă o privire în jos, la sticla spartă şi la sângele de pe podea. Eu n-am… eu nu…

— Nu-ţi bate capul, spuse Jace liniştit. El poate simţi că eşti vampir. La fel cum şi tu vei fi în stare să-i simţi pe vârcolaci şi pe ceilalţi repudiaţi când o să capeţi mai multă experienţă. A ştiut ce eşti de când te-a întâlnit. Nu-i aşa?

Îşi încrucişă privirea cu cea de gheaţă a ochilor căprui ai lui Kyle. Kyle nu răspunse.

— Şi chestia aia pe care o cultivă pe balcon, apropo? E mărul-lupului[11]. Acum ştii.

Simon îşi încrucişă braţele şi se uită mânios la Kyle.

— Deci ce dracu' e asta? Un soi de atragere în capcană? De ce mi-ai cerut să vin să locuiesc la tine? Vârcolacii urăsc vampirii.

— Eu, nu. Însă nu prea mă dau în vânt după cei de soiul ăstora! zise Kyle şi arătă cu degetul spre Jace. Se cred mai buni decât oricine altcineva.

— Nu, zise Jace. *Eu* cred că *sunt* mai bun decât oricine altcineva. O părere care a fost întărită de o vastă demonstraţie.

Kyle se uită la Simon.

— Întotdeauna vorbeşte aşa?

— Da.

---

[11] Plantă otrăvitoare, dar folosită în medicină pentru tratarea depresiei.

— Şi e ceva care-i poate închide gura? În afară de a-i da o mamă de bătaie, bineînţeles.

Jace înaintă de la fereastră.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să încerci.

Simon sări între ei.

— N-am să vă las să vă bateţi.

— Şi ce-ai de gând să faci în privinţa asta, dacă… Oh!

Privirea lui Jace întârzie pe fruntea lui Simon şi Jace rânji, forţat.

— Deci practic mă ameninţi c-o să mă prefaci în ceva pe care poţi să-l presari pe floricelele tale de porumb dacă nu fac ce spui tu?

Kyle arăta pierdut.

— Despre ce…

— Cred că ar trebui ca voi doi să staţi de vorbă, îl întrerupse Simon. Deci Kyle e vârcolac. Eu sunt vampir. Iar tu nu eşti tocmai băiatul cumsecade de vizavi, adăugă el către Jace. Zic să ne dăm seama ce se întâmplă şi să începem de aici.

— Idioţenia ta încrezătoare n-are limite, zise Jace, dar se aşeză pe pervazul ferestrei, încrucişându-şi braţele.

După o clipă se aşeză şi Kyle, pe canapea. Amândoi se uitau fioros unul la altul. *Totuşi,* gândi Simon. *Progresăm.*

— Bine, zise Kyle. Sunt vârcolac. Nu fac parte dintr-o haită, dar *am* o alianţă. Aţi auzit de Praetor Lupus?

— Am auzit de lupus, zise Simon. Nu-i un fel de boală?

Jace îi aruncă o privire ucigătoare.

— „Lupus" înseamnă „lup", explică el. Iar pretorienii erau o forţă militară de elită la romani. Aşa că bănuiesc că traducerea e „Gardienii Lupi". Ridică din umeri. Am dat peste menţiuni despre ei, dar sunt o organizaţie destul de secretoasă.

— Că vânătorii de umbre n-or fi! zise Kyle.

— Avem motive întemeiate.

— La fel şi noi.

Kyle se aplecă în faţă. Muşchii braţelor sale se umflară când îşi propti coatele de genunchi.

— Sunt două feluri de vârcolaci, explică el. Cei care se nasc vârcolaci, din părinţi vârcolaci, şi cei care se trezesc infectaţi cu licantropia în urma unei muşcături.

Simon se uită la el surprins. Nu s-ar fi aşteptat ca un curier pe bicicletă şi pierde-vară cum era Kyle să ştie cuvântul „licantropie", cu atât mai puţin să-l folosească. Dar acesta de acum era un Kyle foarte diferit – concentrat, hotărât şi direct.

— Pentru aceia dintre noi care am fost transformaţi printr-o muşcătură, cei câțiva ani de la început sunt esenţiali. Malformaţia demonică ce provoacă licantropia stârneşte o serie întreagă de alte schimbări – valuri de agresiune de nestăpânit, incapacitatea de a controla furia, mânie suicidară şi disperare. Haita te poate ajuta în privința asta, dar mulţi dintre cei proaspăt infectaţi nu sunt destul de norocoşi să dea peste o haită cu care să se înțeleagă. Şi-atunci rămân de capul lor, încercând să se descurce cu toate simptomele astea copleşitoare, iar mulţi dintre ei devin violenţi – împotriva altora sau a lor înşişi. Există o rată ridicată de suicid şi o rată ridicată de violenţă domestică.

Se uită la Simon şi continuă:

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru vampiri, numai că poate fi mult mai rău. Un novice orfan nu are literalmente nicio idee despre ce i se întâmplă. Fără o îndrumare, nu ştie cum să se hrănească în siguranţă, nici măcar cum să se ferească de lumina soarelui. Aici intrăm noi în scenă.

— Şi faceţi ce? întrebă Simon.

— Luăm urma repudiaţilor „orfani" – vampiri şi vârcolaci care tocmai au fost Preschimbaţi şi încă nu ştiu ce sunt. Uneori chiar şi magicieni – unii dintre ei nu-şi dau seama ce sunt ani de-a rândul. Noi intervenim, încercăm să-i aducem într-o haită sau un clan, încercăm să-i ajutăm să-şi controleze puterile.

— Bunii samariteni, nu-i aşa? zise Jace şi ochii lui sclipiră.

— De fapt, chiar suntem. Kyle îi răspunse încercând să-ţi menţină tonul neutru. Intervenim înainte ca noul repudiat să poată deveni

violent şi să facă rău, lui sau altora. Ştiu ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă n-ar fi fost Gardienii. Am făcut lucruri rele. Chiar rele.

— Cât de rele? întrebă Jace. Ilegal de rele?

— Taci, Jace, zise Simon. Ia o pauză, okay? Încetează pentru o secundă să fii vânător de umbre.

Se întoarse spre Kyle:

— Bun, şi atunci cum ai ajuns să vii la audiţie pentru trupa mea de rahat?

— Nu mi-am dat seama că ştiai şi tu că e de rahat.

— Lasă, răspunde la întrebare.

— Am primit un raport despre un nou vampir – un Diurn, care trăieşte de unul singur, neafiliat vreunui clan. Secretul tău nu e atât de secret precum crezi. Vampirii novici fără un clan care să-i ajute pot deveni foarte periculoşi. Am fost trimis să stau cu ochii pe tine.

— Deci, ceea ce spui, zise Simon, este că nu doar că nu vrei să mă mut de aici acum, că ştiu că eşti vârcolac, dar că nici n-o să mă laşi să mă mut?

— Exact, zise Kyle. Vreau să spun, poţi să te muţi, dar o să vin după tine.

— Nu e nevoie, zise Jace. Pot eu să stau cu ochii pe Simon, mulţumesc. El e repudiatul *meu* neofit de care să-mi bat joc şi cu care să mă dau autoritar, nu al tău.

— Gura! strigă Simon. Amândoi. Niciunul dintre voi nu era prin preajmă când a încercat cineva să mă ucidă azi…

— Eu am fost, zise Jace. Ştii, în cele din urmă.

Ochii lui Kyle străluciră ca ai unui lup în noapte.

— Cineva a încercat să te ucidă? Ce s-a întâmplat?

Privirea lui Simon o întâlni pe a lui Jace. Se înţeleseseră tacit să nu pomenească de Pecetea lui Cain.

— Acum două zile şi azi, am fost urmărit şi atacat de nişte tipi în treninguri cenuşii.

— Oameni?

— Nu suntem siguri.

— Şi n-ai nicio idee ce voiau de la tine?

— În mod cert mă voiau mort, zise Simon. În afară de asta, chiar nu ştiu, nu.

— Avem nişte indicii, zise Jace. O să facem cercetări.

Kyle clătină din cap.

— Bine. Indiferent ce nu-mi spuneţi, tot o să aflu, până la urmă. Se ridică în picioare. Iar acum, sunt frânt. Mă duc la culcare. Ne vedem dimineaţă, îi spuse lui Simon. Tu…, se întoarse el spre Jace, ei bine, cred c-o să te mai întâlnesc. Eşti primul vânător de umbre pe care l-am cunoscut.

— Ce păcat, zise Jace, de vreme ce toţi cei pe care o să-i mai cunoşti de acum încolo vor fi o teribilă dezamăgire.

Kyle îşi dădu ochii peste cap şi plecă, trântind uşa dormitorului după el.

Simon se uită la Jace.

— Nu te întorci la Institut, nu-i aşa?

Jace clătină din cap.

— Ai nevoie de protecţie. Nu poţi să ştii când ar putea cineva încerca din nou să te ucidă.

— Chestia asta a ta cu evitatul lui Clary chiar a luat o întorsătură dramatică, zise Simon, ridicându-se în picioare. Te mai duci vreodată acasă?

Jace se uită la el.

— Dar tu?

Simon se duse în bucătărie, luă o mătură şi adună cioburile sticlei sparte. Fusese ultima lui sticlă. Aruncă cioburile la gunoi şi trecu pe lângă Jace, intrând în micul lui dormitor, unde îşi dădu jos jacheta şi pantofii şi se aruncă pe saltea.

În clipa următoare, Jace intră în cameră. Se uită în jur, cu sprâncenele ridicate şi cu o mască de amuzament pe faţă.

— Da' ce bârlog ţi-ai tras aici. Minimalist. Îmi place.

Simon se răsuci într-o rână şi se uită la Jace, nevenindu-i să creadă.

— Te rog, spune-mi că nu plănuieşti să stai într-adevăr în *camera* mea.

Jace se cocoță pe pervazul ferestrei şi se uită în jos, la el.

— Tu chiar nu pricepi chestia asta cu bodyguardul, nu?

— Nici nu mi-a trecut prin gând că mă placi într-atât, zise Simon. Asta e una dintre chestiile alea cu: *ține-ți prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape*?

— Parcă ştiam că era: ține-ți prietenii aproape ca să ai pe cineva să conducă maşina când te furişezi acasă la duşmanul tău, noaptea, şi vomiți în cutia lui poştală.

— Sunt foarte sigur că nu e aşa. Şi chestia asta cu protejarea mea este nu atât înduioşătoare, cât înfiorătoare, asta ca să ştii. Sunt *bine.* Ai văzut ce se întâmplă dacă încearcă cineva să-mi facă rău.

— Da, am văzut, zise Jace. Dar în cele din urmă persoana care încearcă să te ucidă o să-şi dea seama de Pecetea lui Cain. Şi atunci fie o să renunțe, fie o să găsească o altă cale de a ajunge la tine.

Se sprijini de tocul ferestrei.

— Şi de-asta sunt eu aici.

În pofida exasperării lui, Simon nu găsi nicio fisură în acest argument sau cel puțin niciuna îndeajuns de mare cu care să-şi bată capul. Se răsuci înapoi pe burtă şi îşi puse brațele peste cap. În câteva minute, adormi.

Mergea prin deşert, pe nisipul arzător, pe oase albindu-se la soare. Nu-i mai fusese niciodată atât de sete. Când înghițea, îşi simțea gura căptuşită cu nisip, iar gâtlejul plin de cuțite.

Bâzâitul strident al telefonului celular îl trezi pe Simon. Se rostogoli pe o parte şi întinse mâna, obosit, după jachetă. Până când scoase telefonul din buzunar, acesta se opri din sunat.

Îl deschise să vadă cine îl sunase. Luke.

La dracu'! Pariez că mama a sunat după mine acasă la Clary, gândi el,ridicându-se în capul oaselor. Mintea îi era încă neclară de somn şi îi luă un moment să-şi aducă aminte că atunci când adormise în

camera asta nu era singur.

Se uită repede spre fereastră. Jace era tot acolo, dar în mod clar adormise – în capul oaselor, cu capul sprijinit de sticla ferestrei. Lumina albastră palidă a zorilor se strecura pe lângă el. Arăta foarte tânăr aşa, gândi Simon. Nici batjocură în expresie, nici defensivă sau sarcasm. Era aproape posibil să-ţi imaginezi ce văzuse Clary la el.

Se vedea clar că nu-şi luase atribuţiile de bodyguard chiar atât de în serios, dar asta fusese evident de la bun început. Simon se întrebă, nu pentru prima oară, ce naiba se petrecuse între Clary şi Jace.

Telefonul începu să bâzâie iar. Sărind în picioare, Simon ieşi lipăind afară, în living, apăsând pe butonul de recepţie înainte ca apelul să intre din nou pe *voice mail*.

— Luke?

— Îmi pare rău să te trezesc, Simon.

Luke era, ca întotdeauna, neabătut de politicos.

— Eram treaz, oricum, minţi Simon.

— Am nevoie să vii să te întâlneşti cu mine în Washington Square Park, peste o jumătate de oră, zise Luke. La fântână.

Acum Simon era serios îngrijorat.

— E totul în regulă? Clary e bine?

— E bine. Nu are legătură cu ea.

Se auzi un huruit în fundal. Simon ghici că Luke pornise motorul camionetei.

— Vino în parc. Şi nu aduce pe nimeni cu tine.

Închise.

Zgomotul camionetei lui Luke ieşind de pe alee o trezi pe Clary din nişte vise tulburătoare. Se ridică în capul oaselor şi tresări. Lănţişorul de la gât i se prinsese în păr în timpul somnului şi îl scoase, peste cap, desfăcându-l cu grijă din încurcătură.

Lăsă să-i cadă inelul în palmă, lanţul curgând în jurul lui. Micul cerc de argint, gravat cu modelul său de stele, păru să-i facă cu

ochiul, în batjocură. Îşi aminti când i-l dăduse Jace, înfăşurat în biletul pe care îl lăsase în urmă când plecase în urmărirea lui Jonathan. „Mai presus de toate celelalte, nu pot îndura gândul că acest inel s-ar pierde pentru totdeauna, gând la fel de dureros ca şi acela de a te părăsi pe tine pentru totdeauna."

Asta se petrecuse în urmă cu aproape două luni. Ea fusese sigură că el o iubea, atât de sigură încât Regina Elfilor Luminii nu fusese în stare s-o ispitească. Şi cum ar fi putut să existe altceva pe care să şi-l dorească, de vreme ce îl avea pe Jace?

Dar poate că niciodată nu ai cu adevărat pe cineva, gândi ea acum. Poate că, indiferent cât de mult i-ai iubi, ei îți pot scăpa printre degete ca apa, şi nu poţi face nimic în privinţa asta. Înțelegea de ce oamenii vorbeau despre inimi „zdrobite"; simțea că a ei era făcută din sticlă spartă şi, când respira, cioburile erau ca nişte mici pumnale în pieptul ei. „Imaginează-ți viaţa fără el", spusese Regina Elfilor…

Telefonul sună şi, pentru moment, Clary se simţi uşurată că în sfârşit ceva, orice, intervenise în nefericirea ei. Al doilea gând al său a fost *Jace.* Poate că nu reuşise s-o prindă la telefonul mobil şi o suna acasă. Lăsă inelul pe noptieră şi întinse mâna să ridice receptorul din furcă. Se pregătea să rostească un salut când îşi dădu seama că mama ei deja răspunsese.

— Alo?

Mama ei părea îngrijorată şi surprinzător de trează atât de devreme, dimineaţa. Vocea de la celălalt capăt al firului era necunoscută, cu un uşor accent.

— Sunt Catarina, de la spitalul Beth Israel. O caut pe Jocelyn.

Clary înlemni. Spitalul? Se întâmplase ceva, poate lui Luke? Ieşise cu maşina de pe alee teribil de grăbit…

— Eu sunt Jocelyn.

Mama ei nu părea speriată, ci mai degrabă că aştepta telefonul.

— Mulțumesc că m-ai sunat atât de curând.

— Desigur. Am fost bucuroasă să aud despre tine. Nu vezi prea

des oameni revenindu-şi dintr-un blestem ca acela de care ai suferit.

Ah, da, gândi Clary. Mama ei fusese internată la Beth Israel, în comă de la efectele poţiunii pe care o luase ca să-l împiedice pe Valentine s-o interogheze.

— Şi oricine e prieten cu Magnus Bane e prieten şi cu mine.

Jocelyn era crispată:

— S-a înțeles mesajul meu? Ştii de ce am sunat?

— Voiai să afli despre copil, zise femeia de la celălalt capăt al liniei.

Clary ştia că ar fi trebuit să închidă, dar nu putea. Ce copil? Ce se întâmpla?

— Cel care a fost abandonat.

Vocea lui Jocelyn se auzi înecată:

— D-da. M-am gândit…

— Îmi pare rău să îți spun, dar a murit. A murit noaptea trecută.

Pentru o clipă, Jocelyn nu zise nimic. Clary simţi prin telefon şocul mamei sale.

— A murit? Cum?

— Nu sunt sigură c-am înțeles nici eu. Aseară a venit preotul ca să boteze copilul şi…

— Oh, Doamne! Vocea lui Jocelyn tremura. Pot să… aş putea, te rog, să trec pe-acolo să văd cadavrul?

Urmă o lungă tăcere. În cele din urmă, asistenta spuse:

— Nu ştiu ce să zic. Cadavrul e la morgă acum, aşteaptă transferul la cabinetul medicului legist.

— Catarina, cred că ştiu eu ce s-a întâmplat cu băiatul. Jocelyn avea răsuflarea tăiată. Şi dacă aş putea să confirm, poate c-aş reuşi să împiedic să se întâmple din nou.

— Jocelyn…

— Vin la spital, zise mama lui Clary şi închise telefonul.

Clary se uită lung la receptor înainte de a închide şi ea. Se dădu jos din pat, îşi trecu rapid peria prin păr, îşi îmbrăcă jeanşii şi un pulover, şi ieşi pe uşa dormitorului exact la timp cât s-o prindă pe

mama ei în living, scriind grăbită un bilet pe blocul de foi deschis de lângă telefon. Când intră Clary, îşi ridică privirea şi tresări, vinovată.

— Mă grăbeam să ies, zise ea. Au apărut câteva chestii de ultim moment înainte de nuntă şi…

— Nu te osteni să mă minţi, zise Clary fără preambul. Am ascultat la telefon şi ştiu exact unde te duci.

Jocelyn păli. Încet, puse creionul jos.

— Clary…

— Trebuie să încetezi să mă mai protejezi, zise Clary. Pariez că nu i-ai spus nimic nici lui Luke despre sunatul la spital.

Jocelyn îşi dădu părul pe spate, cu nervozitate.

— Pare nedrept faţă de el. Cu nunta care se apropie şi toate celelalte…

— Corect. Nunta. Aveţi o nuntă. Şi de ce, mă rog? Pentru că *vă căsătoriţi.* Nu crezi că e timpul să începi să ai încredere în Luke? Şi în mine?

— Dar am încredere în tine, zise încet Jocelyn.

— În cazul ăsta, n-o să te deranjeze că vin şi eu cu tine la spital.

— Clary, nu cred că…

— Ştiu ce crezi. Crezi că asta este exact ce i s-a întâmplat lui Sebastian – adică Jonathan. Crezi că poate e cineva care le face copiilor ce i-a făcut Valentine fratelui meu.

Vocea lui Jocelyn tremură uşor.

— Valentine a murit. Dar mai sunt şi alţii care au fost în Cerc şi care n-au fost prinşi niciodată.

Şi nu s-a găsit niciodată corpul lui Jonathan. Asta era ceva la care lui Clary nu-i plăcea să se gândească. Pe de altă parte, Isabelle fusese acolo şi susţinuse întotdeauna cu tărie că Jace îi retezase şira spinării lui Jonathan cu lama unui pumnal şi că Jonathan, drept rezultat, murise de-a binelea, mai presus de îndoială. Coborâse până la apă şi verificase personal, spusese ea. Nu fusese nici urmă de puls, nici o bătaie de inimă.

— Mamă, zise Clary, a fost *fratele meu.* Am dreptul să vin cu tine.

Foarte încet, Jocelyn dădu din cap.

— Ai dreptate. Presupun că ai.

Întinse mâna după geantă, care atârna în cuierul de lângă uşă.

— Atunci, hai să mergem, şi ia-ţi şi haina. Prognoza meteo zice că s-ar putea să plouă.

Dimineaţa devreme, Washington Square Park era aproape pustiu. Aerul era foarte rece şi clar, frunzele acopereau deja caldarâmul într-un strat gros de roşu, auriu şi verde întunecat. Simon le răscoli în mers, îndreptându-se către arcada de piatră din capătul nordic al parcului.

Era puţină animaţie în jur – doi oameni ai străzii dormind pe bănci, înfăşuraţi în saci de dormit sau pături destrămate, şi câţiva indivizi în salopete verzi de la salubrizare, golind coşurile de gunoi. Mai era un tip care împingea un cărucior prin parc, vânzând gogoşi, cafea şi chifle gata feliate. Iar în mijlocul parcului, lângă marea fântână circulară, era Luke. Purta o jachetă de vânt verde, încheiată cu fermoar, şi când îl văzu pe Simon îi făcu cu mâna.

Simon îi răspunse la fel, puţin şovăielnic. Încă nu era sigur că nu dăduse de vreun necaz. Expresia lui Luke, când Simon se apropie, îi întări presimţirile rele. Luke arăta obosit şi mai mult decât stresat. Privirea lui, când se opri asupra lui Simon, era plină de îngrijorare.

— Simon, zise el. Mulţumesc c-ai venit.

— Desigur.

Lui Simon nu-i era frig, dar îşi vârî oricum mâinile în buzunarele jachetei, doar ca să facă ceva.

— Care-i necazul?

— N-am spus nimic de vreun necaz.

— Nu m-ai fi adus aici în zorii zilei dacă n-ar fi fost nimic rău, îi atrase atenţia Simon. Dacă nu e vorba despre Clary, atunci…?

— Ieri, la magazinul de articole de nuntă, zise Luke, m-ai întrebat despre cineva. Camille.

Un stol de păsări se ridică în zbor, croncănind, din copacii din apropiere. Simon își aminti de o poezioară pe care mama lui obișnuia să i-o recite, despre coțofene. Trebuia să le numeri și să spui: *Una pentru tristețe, două pentru petrecere, trei pentru o nuntă, patru pentru o naștere; cinci pentru argint, șase pentru aurul curat, șapte pentru un secret ce n-a fost niciodată divulgat.*

— Așa e, zise Simon.

Deja pierduse șirul în numărarea păsărilor. Șapte, bănui el. Un secret ce n-a fost niciodată divulgat. Oricare-o fi acela.

— Ai auzit despre vânătorii de umbre care au fost găsiți uciși prin oraș în ultima săptămână, zise Luke. Nu-i așa?

Simon dădu încet din cap. Avea o presimțire rea despre unde avea să ducă asta.

— Se pare că ea, Camille, e responsabilă, zise Luke. Mi-am amintit fără să vreau că m-ai întrebat despre ea. Auzindu-i numele de două ori într-o singură zi, după atâția ani în care n-am auzit nimic despre ea… mi s-a părut cam mare coincidența.

— Mai sunt și coincidențe.

— Câteodată, zise Luke, dar rareori sunt cel mai probabil răspuns. În seara asta, Maryse o să-l convoace pe Raphael ca să-l interogheze despre rolul lui Camille în aceste crime. Dacă se află că tu știai ceva despre Camille – că ai luat contact cu ea – nu vreau să fii luat prin surprindere, Simon.

— Atunci suntem doi care vrem același lucru.

Capul lui Simon începu din nou să zvâcnească. Oare era cu putință ca vampirii să aibă dureri de cap? Nu-și amintea ultima oară când suferise de o migrenă, înainte de evenimentele din ultimele câteva zile.

— M-am întâlnit cu ea, zise, acum vreo patru zile. Am crezut că eram chemat de Raphael, dar s-a dovedit să fie Camille. S-a oferit să încheie un târg cu mine. Dacă veneam să lucrez pentru ea, m-ar fi făcut al doilea vampir ca importanță din oraș.

— De ce n-ai vrut să lucrezi pentru ea?

Tonul lui Luke era neutru.

— Ştie despre Pecetea mea, zise Simon. A spus că Raphael a trădat-o şi că ea m-ar putea folosi ca să ia din nou controlul asupra clanului. Am avut sentimentul că nu-l iubea în mod deosebit pe Raphael.

— Asta-i foarte ciudat, zise Luke. Povestea pe care am auzit-o era că ea şi-a luat liber pe termen nedefinit de la conducerea clanului în urmă cu vreun an şi l-a numit pe Raphael succesorul ei temporar. Dacă ea l-a ales să conducă în locul ei, de ce s-ar întoarce împotriva lui?

Simon ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îţi spun doar ce mi-a zis.

— De ce nu ne-ai pomenit despre ea, Simon? zise Luke, foarte liniştit.

— Ea mi-a cerut să nu spun. Simon îşi dădu seama ce prostesc suna asta. N-am mai întâlnit niciodată un vampir ca ea, adăugă el. Doar pe Raphael şi pe ceilalţi din Dumont. E greu de explicat cum era. Tot ce spunea ea, chiar voiai să crezi. Tot ce îţi cerea să faci, chiar voiai să faci. Am vrut să-i plac, chiar dacă ştiam că doar mă îmbrobodeşte.

Omul care vindea gogoşi şi cafea trecea din nou pe lângă ei. Luke cumpără cafea şi o chiflă şi se aşeză pe marginea fântânii. După un moment, se aşeză şi Simon alături.

— Cel care mi-a dat numele lui Camille a numit-o „cea veche”, zise Luke. Este, cred eu, unul dintre cei mai bătrâni vampiri de pe lumea asta. Îmi închipui că i-ar face pe cei mai mulţi oameni să se simtă foarte mici.

— Pe mine m-a făcut să mă simt ca un gândac, zise Simon. Mi-a promis că, dacă în cinci zile nu mă hotărăsc să lucrez pentru ea, nu mă va mai deranja niciodată. Aşa că i-am spus că mă mai gândesc la propunere.

— Şi te-ai gândit?

— Dacă ucide vânători de umbre, nu vreau să am nimic de-a face

cu ea, zise Simon. Asta pot să-ţi garantez.

— Sunt sigur că Maryse va fi uşurată să afle asta.

— Acum eşti sarcastic.

— Nu sunt, zise Luke, arătând foarte serios.

În momente ca astea, Simon putea să lase deoparte amintirile sale despre Luke – tatăl vitreg, cum ar veni, al lui Clary, tipul care era întotdeauna prin preajmă, care era întotdeauna gata să te ducă acasă cu maşina de la şcoală sau să-ţi împrumute zece dolari pentru o carte sau un bilet la film – şi îşi amintea că Luke era conducătorul celei mai mari haite de lupi din oraş, că era cineva de care, în momente cruciale, întreg Conclavul asculta.

— Uiţi cine eşti, Simon. Uiţi puterea pe care o ai.

— Aş vrea eu să pot uita, zise Simon, cu amărăciune. Aş vrea eu ca, dacă tot n-o folosesc, să dispară pur şi simplu.

Luke clătină din cap.

— Puterea e un magnet. Îi atrage pe cei care o doresc. Camille este unul dintre ei, dar vor mai fi şi alţii. Am avut noroc, într-un fel, că a durat atât de mult.

Se uită la Simon.

— Crezi că dacă te cheamă din nou, ai putea să-mi trimiţi şi mie vorbă, sau Conclavului, şi să ne spui unde s-o găsim?

— Da, zise Simon încet. Mi-a spus cum s-o contactez. Dar asta nu înseamnă că ar apărea imediat dacă aş sufla într-un fluier magic. Ultima oară când a vrut să-mi vorbească, şi-a pus pionii să mă surprindă şi apoi să mă aducă la ea. Aşadar, cu lume în jurul meu când încerc s-o contactez n-o să meargă. Altfel, o să-i prinzi pe subjugaţii ei, dar nu pe ea.

— Hmm. Luke chibzuia. Va trebui să ne gândim la ceva isteţ, atunci.

— Ar fi bine să vă gândiţi mai repede. Ea mi-a zis că îmi dă cinci zile, deci asta înseamnă că până mâine aşteaptă un semn de la mine.

— Îmi închipui că aşteaptă, zise Luke. De fapt, pe asta mizez.

Simon deschise cu precauţie uşa de la intrarea în apartamentul lui Kyle.

— Alo! strigă el, înaintând în vestibul şi atârnându-şi jacheta în cui. E cineva acasă?

Nu-i răspunse nimeni, dar Simon auzi din living familiarele *poc-bang-trosc,* sunetele unui joc video în desfăşurare. Se îndreptă într-acolo, ţinând în faţa lui ca pe o ofrandă de pace punga albă cu chifle pe care o cumpărase din Bagel Zone, de pe Avenue A.

— Am adus micul dejun…

Vocea i se stinse. Nu prea ştia ce se aşteptase să se întâmple când bodyguarzii săi autodesemnaţi îşi dăduseră seama că se furişase afară din apartament prin spatele lor. Cu siguranţă, fusese rostit ceva de genul: „Mai încearcă asta o dată şi-o să te omor.” Şi, cu siguranţă, nu se gândise la Kyle şi Jace stând pe canapea unul lângă altul şi arătând, pentru oricine i-ar fi privit, ca fiind mai nou cei mai bun prieteni. Kyle avea un *controller* de joc video în mâini, iar Jace stătea cu coatele pe genunchi, aplecat în faţă, privind concentrat ecranul. Abia de observară că Simon intrase.

— Tipul ăla din colţ se uită complet în altă parte, observă Jace, arătând către ecran. O lovitură cu piciorul din piruetă l-ar scoate din funcţiune.

— Nu pot lovi cu piciorul în jocul ăsta. Pot doar să-i împuşc. Vezi?

Kyle apăsă nişte butoane.

— Asta-i o prostie. Jace ridică ochii şi păru că abia atunci îl vede pe Simon. Constat că te-ai întors de la întâlnirea de la micul dejun, zise el, fără ca tonul său să arate că-l întâmpină cine ştie ce prietenos. Pariez că te-ai gândit că ai fost foarte deştept când ai şters-o aşa, pe furiş.

— Mediu deştept, recunoscu Simon. O încrucişare între George Clooney în *Ocean's Eleven* şi tipii ăia de la *MythBusters,* dar, ştii, ceva mai chipeş.

— Sunt întotdeauna atât de bucuros când habar n-am despre ce

trăncăneşti tu în gol, zise Jace. Mă umple cu un sentiment de pace şi o stare generală de bine.

Kyle abandonă jocul, lăsând ecranul îngheţat pe o imagine de închidere înfăţişând o enormă armă aruncătoare de săgeţi.

— O să iau o chiflă.

Simon îi aruncă una, iar Kyle se îndreptă spre bucătărie – separată de living de un bar lung – ca să prăjească feliile de chiflă şi să le ungă cu unt. Jace se uită la punga albă şi flutură din mână.

— Nu, mersi.

Simon se aşeză pe măsuţa de cafea.

— Ar trebui să mănânci ceva.

— Uite cine vorbeşte.

— Nu mai am sânge, în clipa de faţă, zise Simon. Doar dacă nu-mi oferi tu.

— Nu, mersi. Noi am mai fost pe drumul ăsta o dată şi cred că o ducem mai bine dacă rămânem prieteni.

Tonul lui Jace era la fel de nepăsător sarcastic ca întotdeauna, dar, privit de la distanţa aceea, Simon putea vedea cât de palid era şi ce cearcăne cenuşiu-închis avea. Oasele feței păreau mai proeminente decât înainte.

— Pe bune, zise Simon, împingând punga pe masă către Jace. Ar trebui să mănânci ceva. Nu glumesc.

Jace aruncă o privire spre punga cu mâncare şi se înfioră. Pleoapele îi erau albăstrii de epuizare.

— Numai gândul şi-mi provoacă silă, ca să fiu cinstit.

— Ai adormit, azi-noapte, zise Simon. Când ar fi trebuit să mă păzeşti. Ştiu că treaba asta cu bodyguardul e mai mult o glumă pentru tine, şi totuşi. De când n-ai mai dormit?

— Adică, noaptea? Jace socoti. Două săptămâni. Poate trei.

Simon rămase cu gura căscată.

— De ce? Vreau să zic, ce se întâmplă?

Jace zâmbi vag.

— „Aş putea fi închis într-o coajă de nucă şi totuşi să mă socotesc

un rege al spaţiului nemărginit, de n-aş avea visele rele.”[12]

— De fapt chiar o ştiu pe-asta. *Hamlet.* Deci spui că nu poţi să dormi pentru că ai *coşmaruri*?

— Vampire, zise Jace, cu o certitudine ostenită, n-ai tu idee.

— Hei!

Kyle se întorsese; ocoli pe după bar şi se aruncă în fotoliul gloduros. Muşcă din chiflă.

— Care-i treaba?

— Am fost să mă întâlnesc cu Luke, zise Simon şi le explică ce se întâmplase, nevăzând niciun motiv să mai ţină secretul.

Lăsă deoparte orice menţiune despre faptul că motivul pentru care Camille îl voia pe el nu era doar că era Diurn, dar şi că avea Pecetea lui Cain. Când sfârşi, Kyle dădu din cap:

— Luke Garroway, căpetenia haitei din centru. Am auzit de el. E o personalitate.

— Adevăratul lui nume nu e Garroway, zise Jace. Înainte, a fost vânător de umbre.

— Da, am auzit şi asta. Iar acum are cea mai importantă contribuţie la treaba cu noile Acorduri.

Kyle aruncă o privire spre Simon.

— Ai cunoştinţe printre oamenii importanţi.

— Oamenii importanţi înseamnă numai necazuri, zise Simon. Camille, de pildă.

— Odată ce Luke o să-i spună lui Maryse ce se întâmplă, o să aibă Conclavul grijă de ea, zise Jace. Există protocoale în privinţa repudiaţilor răuvoitori.

La acestea, Kyle îi aruncă o căutătură piezişă, dar Jace nu păru să remarce.

— Ţi-am spus deja că nu cred că ea e cea care încearcă să te omoare, Simon. Ea ştie… Jace se opri brusc. Are destulă minte ca să n-o facă.

---

[12] Shakespeare, *Hamlet,* Actul 2, Scena 2.

— Şi, de altfel, vrea să te folosească, spuse Kyle.

— Bună observaţie, zise Jace. Nimeni n-ar irosi o resursă valoroasă.

Simon se uită de la unul la altul şi apoi clătină din cap.

— Când aţi devenit voi atât de buni tovarăşi? Aseară n-auzeam decât „Eu sunt cel mai bun războinic!” şi „Ba nu, *eu* sunt cel mai bun războinic!” Iar azi jucaţi *Halo* şi vă daţi unul altuia puncte pentru idei bune.

— Ne-am dat seama că avem ceva în comun, spuse Jace. Ne enervezi pe amândoi.

— Pe linia asta, am şi eu o părere, zise Simon, şi nu cred c-o să-i placă vreunuia dintre voi, totuşi.

Kyle îşi ridică sprâncenele.

— Ia s-auzim.

— Problema cu voi doi supraveghindu-mă tot timpul, zise Simon, e că dacă o faceţi, tipii care încearcă să mă ucidă n-or să mai încerce, iar dacă n-or să mai încerce, atunci n-o să aflăm cine sunt şi, în plus, va trebui să mă urmăriţi chiar tot timpul. Şi bănuiesc că aveţi şi alte treburi de făcut. Mă rog, adăugă el în direcţia lui Jace, probabil că *tu* nu.

— Deci? întrebă Kyle. Ce propui?

— Să-i ademenim să iasă iar la atac. Să încercăm să prindem unul dintre ei şi să aflăm cine i-a trimis.

— Dacă-mi aduc bine aminte, zise Jace, ideea asta am avut-o eu deunăzi şi nu ţi-a plăcut deloc.

— Eram obosit, zise Simon. Dar între timp m-am mai gândit. Şi, până acum, în experienţele mele cu răufăcătorii, ei n-au şters-o doar fiindcă tu i-ai ignorat. Mai degrabă continuă să vină în diverse chipuri. Deci fie îi fac eu pe tipii ăştia să vină la mine, fie o să aştept la nesfârşit să mă mai atace o dată.

— De acord, zise Jace, deşi Kyle încă părea neconvins. Deci vrei să ieşi pe-afară şi să te plimbi de colo-colo până se arată ei?

— M-am gândit că aş putea să le uşurez misiunea. Să mă arăt

într-un loc unde toată lumea ştie că ar trebui să fiu.

— Adică…? întrebă Kyle.

Simon arătă spre fluturaşul lipit de frigider. FIBRA MILENIULUI, 16 OCTOMBRIE, BARUL ALTO, BROOKLYN, 9 P.M.

— Mă refer la spectacol. De ce nu?

Durerea de cap era încă persistentă, cu forţe depline; încercă s-o ignore şi să nu se gândească la cât de epuizat era sau cum avea să facă faţă spectacolului. Trebuia să mai facă rost de sânge cumva. Trebuia.

Ochii lui Jace străluciră.

— Ştii, asta e o idee foarte bună, vampire.

— Vrei să te atace *pe scenă?* întrebă Kyle.

— O să fac să pară un spectacol incendiar, zise Simon, cu o bravadă exagerată faţă de cum se simţea.

Ideea de a fi atacat încă o dată era aproape mai mult decât putea suporta, chiar dacă nu de frică pentru siguranţa proprie. Nu era sigur că putea urmări din nou cum Pecetea lui Cain avea să-şi facă efectul.

Jace clătină din cap.

— N-or să atace în public. Or să aştepte până după spectacol. Iar noi o să fim acolo să ne ocupăm de ei.

Kyle clătină din cap.

— Nu ştiu…

Mai continuară o vreme discuţia asta, Jace şi Simon susţinând una, iar Kyle alta. Simon se simţea puţin vinovat. Dacă ar fi ştiut şi Kyle despre Pecete, ar fi fost mult mai uşor de convins. În cele din urmă, cedă sub presiune şi, fără tragere de inimă, încuviinţă ceea ce continua să sublinieze că este „un plan prostesc”.

— Dar, zise în cele din urmă, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi firimiturile de chiflă de pe bluză, aprob asta numai pentru că îmi dau seama că voi doi o veţi face indiferent dacă eu sunt sau nu de acord. Aşa că e mai bine să fiu şi eu acolo.

Se uită la Simon:

— Cine s-ar fi gândit că va fi atât de greu să te protejăm de tine însuţi?

— Ţi-aş fi putut spune eu asta, zise Jace, în timp ce Kyle îşi luă în grabă o jachetă şi se îndreptă spre uşă.

Trebuia să se ducă la muncă, le explică el. Se părea că el chiar era curier pe bicicletă; Praetor Lupus, în pofida faptului că avea un nume impresionant, nu plătea atât de bine. Uşa se închise în urma lui, iar Jace se întoarse spre Simon.

— Deci, spectacolul e la nouă, hm? Ce facem toată ziua până atunci?

— Facem? Simon se uită la el nevenindu-i să creadă. Tu nu te mai duci *niciodată* acasă?

— Ce-i, deja te-ai plictisit de compania mea?

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise Simon. Mă găseşti un tip fascinant pe lângă care să stai?

— Ce spuneai? făcu Jace. Scuze, cred c-am aţipit o clipă. Zi mai departe, continuă cu lucrurile acelea hipnotizante pe care le spuneai.

— Încetează, zise Simon. Încetează o secundă cu sarcasmul! Nu mănânci, nu dormi. Şi ştii ce nu mai faci? Clary. Nu ştiu ce se întâmplă între tine şi ea, pentru că, sincer, ea nu mi-a spus niciun cuvânt. Presupun că nici nu vrea să vorbească. Dar este foarte clar că v-aţi certat. Iar dacă ai de gând s-o rupi cu ea…

— *S-o rup cu ea?* Jace se holbă la Simon. Te-ai ţicnit?

— Dacă o mai eviţi mult, zise Simon, o s-o rupă ea cu tine.

Jace sări în picioare. Calmul şi nepăsarea îi dispăruseră; acum era încordat tot, ca o pisică în căutare de pradă. Se duse la fereastră şi trase cu nervozitate de draperie; lumina dimineţii târzii pătrunse prin deschizătură, decolorându-i irisurile ochilor.

— Am nişte motive ca să mă port aşa, spuse el, în cele din urmă.

— Grozav, zise Simon. Şi Clary le cunoaşte?

Jace nu răspunse.

— Tot ce face este să te iubească şi să aibă încredere în tine,

adăugă Simon. Îi eşti dator…

— Sunt lucruri mai importante decât onestitatea, zise Jace. Crezi că-mi place s-o fac să sufere? Crezi că-mi place să ştiu că o supăr, că poate o fac chiar să mă urască? De ce crezi că sunt *aici?*

Se uită la Simon cu un soi de furie sumbră.

— Nu pot fi cu ea, zise. Şi dacă nu pot fi cu ea, nu mai contează unde sunt. Aş putea fi foarte bine cu tine, pentru că dacă ştie că te protejez pe tine, măcar asta ar putea s-o facă fericită.

— Adică încerci s-o faci fericită în ciuda faptului că motivul pentru care ea e nefericită în primul rând eşti tu, zise Simon, fără menajamente. Pare o contradicție, nu crezi?

— Dragostea e o contradicţie, zise Jace şi se întoarse din nou spre fereastră.

8

INCURSIUNE ÎN ÎNTUNERIC

Clary uitase cât de nesuferit îi era mirosul de spital până ce intrară pe uşile din faţă ale lui Beth Israel. Sterilizantul, metalul, cafeaua trezită, şi nu îndeajuns înălbitor pentru a acoperi duhoarea de boală şi suferinţă. Amintirea suferinţei mamei sale, a lui Jocelyn zăcând inconştientă şi inertă în cuibul ei de tuburi şi fire, o lovi ca o palmă peste faţă şi Clary îşi ţinu brusc respiraţia, încercând să nu simtă mirosul.

— Ţi-e bine?

Jocelyn îşi trase gluga de pe cap şi se uită la Clary, cu ochii ei verzi îngrijoraţi. Clary dădu din cap, strângându-şi umerii în jachetă şi privind în jur.

Holul central era tot numai marmură rece, metal şi plastic. Exista un birou mare de informaţii în spatele căruia mai multe femei, probabil asistente, se vânturau de colo-colo; indicatoare arătau calea spre Urgenţe, Radiografii, Chirurgie oncologică, Pediatrie şi aşa mai departe. Probabil că ar fi putut găsi bufetul cu cafea şi-n somn; de acolo îi adusese lui Luke destule pahare cu cafea călâie cât să poată umple lacul de acumulare din Central Park.

— Mă scuzaţi.

O asistentă slabă împingând scaunul cu rotile al unui bătrân trecu pe lângă ele, aproape călcând cu rotilele peste vârful picioarelor lui Clary. Iar Clary se uită lung după ea… fusese ceva… un tremur al aerului…

— Nu căsca gura, Clary, zise Jocelyn cu voce joasă.

Îşi trecu braţul pe după umerii lui Clary, întorcând-o către uşile

ce duceau spre sala de aşteptare din laboratorul unde se recolta sânge. Clary se putu vedea lângă mama ei, reflectate amândouă în oglinda întunecată a uşilor. Deşi încă era mai scundă cu o palmă şi jumătate decât mama ei, într-adevăr arătau la fel, nu-i aşa? În trecut, întotdeauna tăgăduia când lumea spunea asta. Jocelyn era frumoasă, ea nu era. Dar forma ochilor şi a gurii era aceeaşi, ca şi părul roşu, verdele ochilor şi mâinile fine. Cum de moştenise atât de puţin din trăsăturile lui Valentine, se întreba Clary, când fratele ei le moştenise pe toate? El avusese acelaşi păr blond-deschis al tatălui lor şi ochii surprinzător de negri. Deşi, se gândi ea, dacă se uita mai bine, putea vedea ceva de la Valentine în linia încăpăţânată a maxilarului…

— Jocelyn.

Amândouă se întoarseră. Asistenta care împinsese scaunul cu rotile al bătrânului stătea acum în faţa lor. Era zveltă, tânără, cu pielea întunecată şi ochii negri – iar atunci, în timp ce Clary se uita la ea, iluzia magică dispăru. Rămase tot o femeie zveltă, tânără la înfăţişare, dar acum pielea ei era bleumarin, iar părul, răsucit în vârful capului într-un coc, era alb ca neaua. Albastrul pielii sale contrasta şocant cu uniforma roz pal.

— Clary, zise Jocelyn, ea e Catarina Loss. A avut grijă de mine cât am stat aici. Este, de asemenea, o prietenă de-a lui Magnus.

— Eşti magician.

Cuvintele ieşiră din gura lui Clary mai înainte de a le fi putut opri.

— *Ssst!*

Femeia-magician păru îngrozită. Se uită mânioasă la Jocelyn.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus că vii şi cu fiica ta. E doar o puştoaică.

— Clarissa se poate comporta cum se cuvine. Jocelyn se uită încruntată la Clary: Nu?

Clary dădu din cap. Mai văzuse magicieni şi înainte, în afară de Magnus, în bătălia din Idris. Toţi magicienii aveau nişte trăsături

care îi arătau că nu sunt oameni, învăţase ea, precum ochii de pisică ai lui Magnus. Unii aveau aripi sau degetele de la picioare palmate sau degete cu gheare. Dar să aibă pielea în întregime albastră era ceva greu de ascuns cu lentile de contact sau cu jachete lălâi. Catarina Loss trebuia să se fi ascuns sub iluzie magică în fiecare zi, pur şi simplu ca să poată ieşi din casă… şi mai ales ca să lucreze într-un spital mundan.

Asistenta arătă nervos cu degetul spre lifturi.

— Haideţi. Veniţi cu mine. Hai să terminăm repede.

Clary şi Jocelyn se grăbiră după ea spre zona lifturilor şi intrară în cel dintâi ale cărui uşi se deschiseră. Când uşile se închiseră cu un uşor zgomot în urma lor, Catarina apăsă pe un buton marcat simplu *M*. În metalul de dedesubt era o fantă indicând faptul că la etajul *M* puteai ajunge numai cu o cheie de acces, dar când ea atinse butonul, o scânteie albastră sări din degetul ei şi butonul se aprinse. Liftul porni să coboare.

Catarina clătină din cap.

— Dacă n-ai fi fost o prietenă de-a lui Magnus Bane, Jocelyn Fairchild…

— Fray, zise Jocelyn. Acum mă numesc Jocelyn Fray.

— Ai renunţat la numele de vânător de umbre? Catarina zâmbi afectat; buzele ei erau şocant de roşii pe fundalul tenului albastru. Dar tu, micuţo? O să fii vânător de umbre ca tatăl tău?

Clary încercă să-şi ascundă enervarea.

— Nu, zise ea. O să fiu vânător de umbre, dar n-o să fiu ca tatăl meu. Iar numele meu e Clarissa, dar îmi poţi spune Clary.

Liftul se opri; uşile glisară, deschizându-se. Ochii albaştri ai femeii-magician se opriră un moment asupra lui Clary.

— Oh, am auzit de numele tău, zise ea. Clarissa Morgenstern. Fetiţa care a oprit un mare război.

— Aşa cred. Clary ieşi din lift după Catarina, mama ei urmându-le îndeaproape. Ai fost acolo? Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Catarina a fost aici, zise Jocelyn, aproape gâfâind, fiindcă se grăbea să se ţină după ele.

Străbătură un culoar fără niciun semn distinctiv; nu existau nici ferestre, nici uşi de-a lungul lui. Pereţii erau vopsiţi într-un verde pal greţos.

— Ea l-a ajutat pe Magnus să folosească marea Carte Albă ca să mă trezească. Apoi a rămas aici ca s-o păzească, în vreme ce el s-a întors în Idris.

— Să păzească o carte? se miră Clary.

— E o carte foarte importantă, zise Catarina, papucii ei cu talpă de cauciuc lipăind pe podea în timp ce mergea grăbită.

— Mi s-a părut că era un război foarte important, mormăi Clary cu voce scăzută.

Ajunseră în sfârşit la o uşă. Avea un geam pătrat mat şi cuvântul „morgă" scris pe el cu litere mari, negre. Catarina, cu mâna pe clanţă, se întoarse cu o expresie de amuzament pe faţă şi se uită ţintă la Clary.

— Am învăţat foarte devreme în viaţa mea că am un dar al vindecării, zise ea. Ăsta e genul de magie pe care-l fac eu. Deci lucrez aici, la acest spital, pe un salariu de mizerie şi fac tot ce pot ca să-i vindec pe mundanii care ar ţipa dacă ar şti cum arăt în realitate. Aş putea face avere vânzându-mi abilităţile vânătorilor de umbre şi mundanilor proşti care-şi închipuie că ştiu ce e magia, dar n-o fac. Lucrez aici. Aşa că nu mă lua pe mine de sus, roşcăţico. Nu-mi eşti cu nimic superioară, doar pentru că eşti faimoasă.

Obrajii lui Clary se aprinseră. Niciodată nu se gândise la ea că era faimoasă.

— Ai dreptate, zise. Îmi cer iertare.

Ochii albaştri ai femeii se îndreptară fulgerător spre Jocelyn, care arăta palidă şi încordată.

— Eşti gata?

Jocelyn dădu din cap şi se uită la Clary, care dădu şi ea din cap. Catarina deschise uşa şi ele o urmară în morgă.

Primul lucru care o izbi pe Clary a fost frigul. Încăperea era îngheţată şi fata îşi încheie repede fermoarul jachetei. Al doilea a fost mirosul, izul înţepător al produselor de dezinfectat peste duhoarea dulceagă a putreziciunii. Lumina gălbuie inunda încăperea de la lămpile fluorescente de deasupra. Două mese mari, goale, de examinare, se aflau în mijloc; existau şi o chiuvetă şi un raft metalic cu un cântar pentru organe. De-a lungul unuia dintre pereţi era un grup de compartimente de oţel, ca seifurile depozitelor dintr-o bancă, dar mult mai mari. Catarina traversă camera până la unul dintre acestea, apucă de mâner şi trase; ieşi alunecând pe rotile. Înăuntru, întins pe o placă de metal, era cadavrul unui nou-născut.

Jocelyn scoase un sunet gutural. În clipa următoare, se duse în fugă lângă Catarina; Clary o urmă, mai încet. Mai văzuse morţi şi înainte – văzuse trupul neînsufleţit al lui Max Lightwood, pe care îl cunoscuse. Avea doar nouă ani. Dar un nou-născut…

Jocelyn îşi duse mâna la gură. Ochii ei erau larg deschişi şi întunecaţi, aţintiţi asupra copilului. Clary privi în jos. La prima vedere, copilul – un băieţel – arăta normal. Avea toate cele zece degete de la picioare. Dar privit mai de aproape – privindu-l în modul în care trebuia să se uite când voia să vadă dincolo de o iluzie magică –, descoperi că degetele de la mâini nu erau deloc degete, ci nişte gheare, întoarse înăuntru, cu vârfurile ascuţite. Pielea îi era cenuşie, iar ochii, larg deschişi şi ficşi, erau în întregime negri – nu doar irisurile, dar şi albul globilor.

Jocelyn şopti:

— Aşa erau şi ochii lui Jonathan când s-a născut – ca două tunele de beznă. S-au schimbat mai târziu, arătând mai omeneşti, dar *îmi amintesc…*

Şi, cutremurându-se, se întoarse cu spatele şi fugi din sală, uşa morgii închizându-se singură în urma ei.

Clary se uită la Catarina, care arăta impasibilă.

— Doctorii nu şi-au dat seama? întrebă ea. Vreau să spun, ochii

lui… şi mâinile astea…

Catarina clătină din cap.

— Ei nu văd ceea ce nu vor să vadă, zise ea şi ridică din umeri. Aici e un soi de magie pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Magie demonică. O chestie malefică.

Scoase ceva din buzunar. Era o mostră de material textil, într-un săculeț de plastic cu autoînchidere.

— Asta e o bucăţică din scutecul în care era înfăşat când l-au adus. Duhneşte a magie demonică. Dă-i-l mamei tale. Poate îl arată Fraţilor Tăcuţi, să vadă dacă nu cumva reuşesc să scoată ceva de la el. Să descopere cine a făcut asta.

Amorţită, Clary îl luă. Când îl atinse cu mâinile, o rună se ridică în faţa ochilor ei – o matrice de linii şi spirale, şoapta unei imagini care dispăru de îndată ce strecură punguţa în buzunarul hainei sale.

Inima îi bătea cu putere, totuşi. *Asta n-o să ajungă la Fraţii Tăcuţi,* gândi ea. *Nu până ce n-am să văd eu ce îi face runa.*

— O să vorbeşti cu Magnus? întrebă Catarina. Să-i spui că i-am arătat mamei tale ceea ce a vrut să vadă.

Clary dădu din cap mecanic, ca o păpuşă. Dintr-odată, tot ce voia era să iasă de acolo, afară din camera cu lumină galbenă, departe de mirosul de moarte şi de micul cadavru pângărit, zăcând nemişcat pe placa lui. Se gândi la mama ei, cum în fiecare an de ziua lui Jonathan scotea cutia cu amintiri şi plângea deasupra şuviţei lui de păr, plângea după fiul pe care ar fi trebuit să-l aibă, înlocuit cu o *creatură* ca aceasta. *Nu cred că asta a vrut să vadă,* gândi Clary. *Cred că de fapt a sperat imposibilul* Dar:

— Sigur, o să-i spun, a fost tot ce-a răspuns.

Barul Alto era bomba hipiotă tipică pe care v-aţi imagina-o, aflată parţial sub pasajul aerian al trenului Expres Brooklyn-Queens, în Greenpoint. Dar avea o seară a tuturor vârstelor în fiecare sâmbătă, iar Eric era prieten cu proprietarul, aşa că dădea voie trupei lui Simon să cânte aproape în orice sâmbătă ar fi vrut, în ciuda faptului

că băieţii îi tot schimbau numele şi nu te puteai baza că spectacolele lor aveau să atragă mulţimea.

Kyle şi ceilalţi membri ai trupei erau deja pe scenă, montându-şi echipamentul şi făcând ultimele verificări. Aveau să interpreteze una dintre seriile lor de piese mai vechi, cu Kyle solist vocal; el învăţase versurile rapid şi băieţii se simţeau destul de încrezători în succes. Simon se învoise să nu urce pe scenă până ce nu avea să înceapă spectacolul, ceea ce părea să-i mai fi uşurat din stres lui Kyle. Acum, Simon trăgea cu ochiul de după cortina de catifea prăfuită din spatele scenei, încercând să vadă cine ar putea fi în public.

Interiorul barului fusese cândva decorat cu stil, cu pereţii şi tavanul din foiţe de metal, rămăşiţe ale unei vechi cârciumi unde se serveau băuturi ilegale în timpul Prohibiţiei, şi sticlă jivrată art deco în spatele barului. Era mult mai mizerabil acum decât fusese când se deschisese, cu pete permanente de fum pe pereţi. Podeaua era acoperită cu rumeguş, care se adunase cocoloaşe în urma berilor vărsate sau şi mai rău.

La capitolul aspecte pozitive, mesele care se înşiruiau la pereţi erau aproape toate ocupate. Simon o văzu pe Isabelle stând singură la o masă, îmbrăcată într-o rochie scurtă de plasă, argintie, care arăta ca o cămaşă de zale, şi cizmele ei de călcat demonii în picioare. Părul îi era pieptănat la spate într-un coc dezordonat, prins cu beţişoare de argint. Simon ştia că fiecare dintre acele beţişoare era ascuţit ca briciul, capabil să taie prin metal sau os. Rujul ei era roşu viu, ca sângele proaspăt.

Adună-te, îşi spuse Simon. *Nu te mai gândi la sânge.*

Alte câteva mese erau ocupate de ceilalţi prieteni ai băieţilor din trupă. Blythe şi Kate, iubitele lui Kirk şi respectiv a lui Matt, erau împreună la o masă, împărţind un platou cu nachos. Diversele iubite ale lui Eric erau răspândite la mese în jurul sălii, în plus veniseră şi majoritatea prietenilor săi de la şcoală, ceea ce făcea ca localul să pară mult mai plin. Deoparte, singură, la o masă dintr-un

colţ, stătea Maureen, singura admiratoare a lui Simon – o fată plăpândă, blondă, care arăta de vreo doisprezece ani, dar susţinea că are şaisprezece. Simon îşi închipuia că, de fapt, avea vreo paisprezece. Văzându-l scoţând capul de după cortină, ea îi zâmbi şi îi făcu viguros cu mâna.

Simon îşi trase imediat capul înapoi, ca o broască ţestoasă, închizând smucit cortina.

— Hei, zise Jace, care stătea pe o boxă răsturnată, uitându-se la telefonul lui mobil, vrei să vezi o poză cu Alec şi Magnus în Berlin?

— Nu ţin neapărat, zise Simon.

— Magnus poartă *lederhosen*[13].

— Şi totuşi, nu.

Jace vârî telefonul în buzunar şi se uită întrebător la Simon.

— Te simţi bine?

— Da, zise Simon.

Dar nu se simţea deloc bine. Era năuc, ameţit şi încordat, lucru pe care-l pusese pe seama îngrijorării pentru ce avea să se întâmple în seara aceea. Şi nu-l ajuta nici faptul că nu se hrănise; trebuia să rezolve problema asta, şi cât mai curând. Îşi dori să fi fost şi Clary acolo, dar ştia că n-ar fi putut veni. Avea nişte treburi pentru nuntă de care trebuia să vadă şi îi spusese cu mult timp în urmă că nu va putea să vină. Îi comunicase asta şi lui Jace, înainte să ajungă aici. Jace păruse deopotrivă nefericit, uşurat şi dezamăgit, toate deodată, ceea ce era impresionant.

— Hei, hei, zise Kyle, vârând capul prin cortină. Suntem gata să începem. Se uită mai atent la Simon. Eşti sigur că vrei să faci asta?

Simon se uită la Kyle, apoi la Jace.

— Ştiţi că sunteţi îmbrăcaţi la fel?

Ei se uitară în jos la ei înşişi, apoi unul la celălalt. Amândoi purtau jeanşi şi tricouri negre cu mânecă lungă. Jace trase de

[13] Pantaloni scurţi de piele, cu bretele, specific bavarezi. (în lb. germană în original.)

marginile tricoului său, cu o uşoară infatuare.

— Am împrumutat ăsta de la Kyle. Tricoul meu era foarte jegos.

— Uau, acum vă purtaţi hainele unul altuia. Asta e, cum să zic, chestie de cei mai buni prieteni.

— Te simţi lăsat pe-afară? zise Kyle. Presupun că vrei să împrumuţi şi tu un tricou negru de la mine.

Simon nu dădu glas evidenţei, şi anume că nimic din ce li s-ar fi potrivit lui Kyle sau lui Jace nu s-ar fi potrivit şi pe copul lui slăbănog.

— Câtă vreme ne purtăm fiecare chiloţii lui.

— Văd că am picat într-un moment fascinant al conversaţiei! Eric îşi vârâse capul printre jumătăţile cortinei. Haideţi! E timpul să începem.

Când Kyle şi Simon porniră spre scenă, Jace se ridică în picioare. Chiar sub marginea tricoului său împrumutat, Simon putu zări sclipirea unui pumnal.

— Multă baftă, acolo sus, zise Jace cu un rânjet vicios. Eu o să stau aici, şi să sperăm c-o să am baftă cu altcineva.

Raphael ar fi trebuit să vină în amurg, dar îi făcu să aştepte aproape trei ceasuri după ora stabilită, înainte ca proiecţia sa să apară în biblioteca Institutului.

Diplomaţie de vampir, gândi Luke, rece. Căpetenia clanului vampirilor din New York venea, dacă trebuia, când îl chemau vânătorii de umbre; dar nu putea fi convocat şi nu avea să fie punctual. Luke îşi petrecuse ultimele câteva ore omorându-şi timpul citind din câteva cărţi din bibliotecă; Maryse nu arătase chef de conversaţie şi îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului stând la fereastră, bând vin roşu dintr-un pahar de cristal şi privind la traficul de pe York Avenue.

Ea se întoarse spre cameră când apăru Raphael, ca un desen cu cretă albă pe fundalul negru. Mai întâi, deveniră vizibile paloarea feţei şi a mâinilor lui, apoi întunecimea hainelor şi a părului său. În

cele din urmă, imaginea se umplu, şi deveni o proiecţie cu aspect solid. Se uită la Maryse, care se grăbea spre el, şi zise:

— M-ai chemat, vânătorule de umbre?

Apoi se întoarse, măsurându-l cu privirea pe Luke.

— Şi omul-lup e aici, după câte văd. Am fost chemat la un soi de Consiliu?

— Nu chiar. Maryse îşi lăsă paharul pe birou. Ai auzit despre recentele ucideri, Raphael? Vânătorii de umbre morţi pe care i-am găsit?

Raphael îşi ridică expresiv sprâncenele.

— Am auzit. Nu m-am gândit să le bag în seamă. N-au nicio legătură cu clanul meu.

— Un cadavru găsit pe teritoriul magicienilor, unul pe teritoriul vârcolacilor, unul pe teritoriul spiritelor naturii, zise Luke. Îmi închipui că următorul va fi al vostru. Pare să fie o încercare clară de a stârni discordia printre repudiaţi. Sunt aici cu bună-credinţă, ca să-ţi arăt că nu cred că tu eşti responsabil, Raphael.

— Ce uşurare, zise Raphael, dar încruntat, cu ochi atenţi. De ce ar fi fost suspiciunea că aş fi?

— Unul dintre morţi a fost capabil să ne spună cine l-a atacat, zise Maryse, cu prudenţă. Înainte să… moară… ne-a înştiinţat că persoana responsabilă a fost Camille.

— Camille.

Raphael îşi stăpâni vocea, dar expresia lui, înainte de a fi înfrânată sub masca nepăsării, arătă o stupoare pasageră.

— Dar nu e cu putinţă.

— De ce nu e cu putinţă, Raphael? întrebă Luke. Ea este căpetenia clanului tău. Este foarte puternică şi faimos de crudă. Şi pare să fi dispărut. N-a apărut la Idris să lupte alături de voi în război. Nu şi-a dat niciodată acceptul pentru noile Acorduri. Niciun vânător de umbre n-a văzut-o sau n-a auzit despre ea de mai multe luni… până acum.

Raphael nu spuse nimic.

— Se întâmplă ceva, zise Maryse. Noi am vrut să-ţi dăm şansa să ne explici, înainte să raportăm Conclavului implicarea lui Camille. O demonstraţie de bună-credinţă.

— Da, zise Raphael. Da, cu siguranţă este o demonstraţie.

— Raphael, zise Luke, nu fără blândeţe. Nu trebuie s-o protejezi. Dacă ţii la ea…

— Să ţin la ea? Raphael se întoarse într-o parte şi scuipă, deşi era o proiecţie, asta mai mult pentru impresie. O urăsc. O dispreţuiesc. În fiecare seară când mă trezesc, îi doresc moartea.

— Oh, zise Maryse cu delicateţe. Atunci, probabil…

— Ea ne-a condus ani de-a rândul, zise Raphael. Ea a fost căpetenia clanului când am fost eu făcut vampir, ceea ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani. Înainte de asta, a venit la noi din Londra. Era o străină în oraş, dar destul de nemiloasă cât să se ridice la conducerea clanului din Manhattan în numai câteva luni. Anul trecut, eu am devenit adjunctul ei la conducere. Apoi, în urmă cu vreo câteva luni, am descoperit că ucisese oameni. Îi ucisese să se distreze şi le băuse sângele. Încălcând Legea. Se întâmplă uneori. Vampirii devin sălbatici şi nu se poate face nimic ca să fie opriţi. Dar ca asta să i se întâmple căpeteniei unui clan… căpeteniile se presupune că nu se coboară la asta.

Rămase nemişcat, privind ceva înlăuntrul său, pierdut în amintiri.

— Noi nu suntem ca lupii, sălbaticii ăia. Noi nu ne ucidem liderul, ca să găsim un altul. Un vampir să ridice mâna împotriva altui vampir e cea mai rea dintre crime, chiar dacă vampirul ăla a încălcat Legea. Iar Camille are mulţi aliaţi, mulţi partizani. N-aş fi putut risca s-o elimin. În schimb, m-am dus la ea şi i-am spus că trebuia să ne părăsească, să iasă din clan, altminteri mă voi duce la Conclav. N-aş fi vrut să fac asta, bineînţeles, pentru că ştiam că, dacă fapta s-ar fi descoperit, ar fi atras mânia asupra întregului clan. Am fi fost puşi sub semnul întrebării, am fi fost cercetaţi. Am fi fost făcuţi de ruşine şi umiliţi în faţa celorlalte clanuri.

Maryse scoase un sunet de nerăbdare.

— Sunt lucruri mai importante decât pierderea reputaţiei.

— Când eşti vampir, asta poate însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte. Vocea lui Raphael se frânse. Am mizat pe faptul că o să mă creadă că mă duc la Conclav, şi m-a crezut. A fost de acord să plece. Am trimis-o departe, dar treaba asta a avut drept consecinţă un impas. Nu puteam să-i iau locul, fiindcă nu abdicase. Nu puteam să explic plecarea ei, fără a nu dezvălui ceea ce făcuse. A trebuit să o prezint ca pe o lungă absenţă, o nevoie de a călători. Dorul de ducă nu e neobişnuit la cei din specia noastră; ne mai apucă, din când în când. Atunci când trăieşti veşnic, să stai într-un singur loc poate ajunge să semene cu o sumbră închisoare, după mulţi, mulţi ani.

— Şi cât timp ai crezut că o să ţină şarada? întrebă Luke.

— Cât mai mult cu putinţă, zise Raphael. Până acum, se pare.

Îşi mută privirea de la ei, către fereastră şi noaptea înstelată de afară.

Luke se sprijini de unul dintre corpurile de bibliotecă. Observă uşor amuzat că părea să se afle în secţiunea despre metamorfoze, ticsită cu volume despre oameni-lup, şerpi naga, vulpi kitsune şi sirene selkie.

— Poate că ai vrea să ştii că şi ea spune aproape aceeaşi poveste despre tine, zise el, fără a pomeni cui îi vorbise ea.

— Credeam că a părăsit oraşul.

— Probabil că a făcut-o, dar s-a întors, zise Maryse. Şi nu mai e mulţumită cu sângele de om, după câte se pare.

— Nu ştiu ce-aş putea să vă spun, zise Raphael. Eu încercam să-mi protejez clanul. Dacă Legea trebuie să mă pedepsească, atunci o să accept pedeapsa.

— Nu suntem interesaţi să te pedepsim pe tine, Raphael, zise Luke. Cel puţin, dacă nu refuzi să cooperezi.

Raphael se întoarse spre el, cu ochii lui negri învăpăiaţi.

— Să cooperez la ce?

— Am vrea s-o prindem pe Camille de vie, zise Maryse. Vrem s-o

interogăm. Trebuie să ştim de ce a ucis vânători de umbre – şi, în special, pe aceşti vânători de umbre.

— Dacă speraţi sincer să izbutiţi asta, atunci nădăjduiesc să aveţi un plan isteţ, zise Raphael cu un amestec de amuzament şi dispreţ în voce. Camille e vicleană chiar şi pentru cei din specia noastră, iar noi suntem cu adevărat foarte vicleni.

— Am un plan, zise Luke. Care-l implică pe Diurn, pe Simon Lewis.

Raphael se strâmbă.

— Nu-mi place de el, zise. Aş prefera să nu mă implic într-un plan care se bazează pe participarea lui.

— Atunci, zise Luke, nu e prea rău pentru tine.

Proastă, gândi Clary. *Proastă am fost să nu-mi iau o umbrelă.* Ploaia uşoară – despre care mama ei îi spusese de dimineaţă că avea să vină – se transformase într-una cu găleata până să ajungă ea la barul Alto, pe Lorimeer Street. Îşi făcu loc printre cei care fumau afară pe trotuar şi intră recunoscătoare la căldură, în bar.

Fibra Mileniului era deja pe scenă, băieţii dezlănţuiţi la instrumentele lor, iar Kyle, în faţă, mârâind sexy într-un microfon. Clary simţi o satisfacţie de moment. Era în mare parte datorită influenţei sale faptul că îl primiseră pe Kyle, iar acesta în mod clar îi făcea să fie mândri.

Aruncă o privire prin sală, sperând s-o vadă fie pe Maia, fie pe Isabelle. Ştia că n-ar fi avut cum să fie amândouă, de vreme ce Simon avea grijă să le invite pe rând la spectacolele lor. Privirea îi căzu pe o siluetă zveltă cu păr negru şi se îndreptă spre masa aceea, dar se opri la jumătatea drumului. Nu era Isabelle, ci o femeie mult mai în vârstă, cu faţa machiată şi ochii puternic încondeiaţi cu dermatograf. Purta un costum deux-pièces şi citea un ziar, părând că ignoră muzica.

— Clary! Aici!

Clary se întoarse şi o văzu pe adevărata Isabelle, stând la o masă

în apropiere de scenă. Purta o rochie ce strălucea ca un far argintiu; Clary navigă până la ea şi se lăsă să cadă în scaunul de vizavi de Izzy.

— Te-a prins ploaia, după câte văd, zise Isabelle.

Clary îşi dădu părul ud de pe faţă, cu un zâmbet jalnic.

— Pariezi contra Mamei Naturii, pierzi.

Isabelle îşi ridică sprâncenele negre.

— Înţelesesem că n-ai să vii în seara asta. Simon spunea că ai un ştiu ce bla-bla de nuntă de rezolvat.

Isabelle nu era impresionată de nunţi sau de oricare dintre stratagemele dragostei romantice, din câte îşi putea da seama Clary.

— Mama nu s-a simţit bine, zise Clary. A hotărât să lase pentru altă dată.

Asta era adevărat, până la un punct. Când se întorseseră acasă de la spital, Jocelyn se dusese în camera ei şi închisese uşa. Clary, simţindu-se neajutorată şi frustrată, o auzise prin uşă plângând încetişor, dar mama ei refuzase s-o lase să intre sau să vorbească. În cele din urmă, se întorsese şi Luke, iar Clary, cu recunoştinţă, îl lăsase pe el să aibă grijă de mama ei şi ieşise din casă, să se plimbe prin oraş înainte de a veni să vadă trupa lui Simon. Întotdeauna încerca să fie prezentă la spectacolele lui, dacă putea, şi, de altfel, vorbind cu el s-ar fi simţit mai bine.

— Hm.

Isabelle nu stărui cu întrebările. Uneori, totala ei lipsă de interes pentru problemele altora era de-a dreptul o uşurare.

— Ei bine, sunt sigură că Simon va fi bucuros că ai venit.

Clary aruncă o privire spre scenă.

— Cum a mers show-ul până acum?

— Bine. Isabelle molfăia gânditoare din paiul ei. Noul solist vocal pe care-l au acum e foarte atrăgător. E singur? Mi-ar plăcea să-l călăresc prin oraş ca pe un ponei rău, neascultător…

— Isabelle!

— Ce? Isabelle se uită spre ea şi ridică din umeri. Oh, nu

contează. Simon şi cu mine nu suntem chiar un cuplu. Ţi-am mai spus asta.

E adevărat, gândi Clary, că Simon nu avea nicio scuză să intervină în această situaţie. Dar era totuşi prietenul ei. Se pregătea să spună ceva în apărarea lui, când aruncă din nou o privire spre scenă – şi ceva îi atrase atenţia. O siluetă cunoscută ieşi pe uşa din spatele scenei. L-ar fi recunoscut oriunde, oricând, oricât de întuneric ar fi fost în încăpere sau oricât de neaşteptată ar fi fost apariţia lui.

Jace. Era îmbrăcat ca un mundan: jeanşi, un tricou negru, mulat, care îi lăsa să se vadă mişcările muşchilor supli de la umeri şi de pe spate. Părul îi lucea în luminile scenei. Priviri furişe îl urmăriră când se duse la perete şi se rezemă de el, uitându-se concentrat în partea din faţă a sălii. Clary îşi simţi inima bătând mai tare. Parcă era o veşnicie de când nu-l mai văzuse, deşi ştia că nu trecuse decât o zi. Şi totuşi, deja, privindu-l, i se părea că urmăreşte pe cineva îndepărtat, un străin. Şi până la urmă ce căuta el aici? Lui nu-i plăcea de Simon! Nu venise niciodată până atunci la vreunul dintre spectacolele trupei.

— Clary!

Glasul lui Isabelle suna acuzator. Clary se întoarse şi văzu că, din greşeală, răsturnase paharul lui Isabelle, iar apa se scursese pe frumoasa rochie a celeilalte fete.

Isabelle, luând un şerveţel, se uită la ea încruntată.

— Vorbeşte cu el şi gata, zise ea. Ştiu că vrei.

— Iartă-mă, zise Clary.

Isabelle făcu un gest alungând-o.

— Du-te!

Clary se ridică în picioare, netezindu-şi rochia. Dacă ar fi ştiut că Jace urma să fie aici, s-ar fi îmbrăcat altfel decât în colanţi roşii, cizme şi rochia ei roz aprins Betsey Johnson vintage, pe care o găsise atârnată în şifonierul de rezervă al lui Luke. Cândva, socotise că nasturii verzi în formă de floare care se înşirau de sus până jos erau

de modă veche şi mişto, dar acum se simţea pur şi simplu mult mai nepusă la punct şi mai nesofisticată decât Isabelle.

Îşi croi drum prin sala aglomerată acum de clienţi care fie dansau, fie stăteau pe loc, bând bere şi legănându-se uşor în ritmul muzicii. Nu se putu opri să nu-şi amintească de prima oară când îl văzuse pe Jace. Fusese într-un club, iar ea îl privise traversând sala, îi privise părul strălucitor şi linia arogantă a umerilor. Se gândise că era frumos, dar nu într-un mod în care să se fi potrivit cu ea. Nu era genul de băiat cu care ţi-ai fi putut da întâlniri, gândise ea. El exista aparte de lumea aceea.

Acum, el n-o observă decât în clipa când se opri în faţa lui. De aproape, putu vedea cât de obosit arăta, de parcă n-ar mai fi dormit de zile în şir. Faţa îi era străvezie de epuizare, oasele ascuțite păreau să străpungă pielea. Stătea rezemat de perete, cu degetele trecute prin băierile jeanşilor, cu ochii lui aurii foarte atenţi.

— Jace, zise ea.

El tresări şi se întoarse să se uite la ea. Pentru o clipă, ochii i se luminară, cum se întâmpla totdeauna când o vedea, iar ea simţi o speranţă nebunească ridicându-i-se în piept.

Aproape instantaneu, lumina se stinse din ei şi din obraji îi pieri şi ultimul strop de culoare.

— Am crezut… Simon a zis că nu vii.

Un val de ameţeală trecu peste ea şi Clary întinse o mână să se sprijine de perete.

— Deci tu ai venit numai pentru că ai crezut că n-am să fiu şi eu aici?

El clătină din cap.

— Eu…

— Ai cumva în plan să mai vorbeşti vreodată cu mine?

Clary simţi cum vocea i se ridică şi făcu un efort supraomenesc să şi-o ţină în frâu. Mâinile îi erau strânse acum pe lângă corp, unghiile intrându-i adânc în podul palmelor.

— Dacă ai de gând s-o rupi cu mine, ai putea măcar să-mi spui,

nu să nu mai vorbeşti cu mine şi să mă laşi să descopăr asta singură.

— De ce naibii mă tot întreabă lumea dacă am de gând s-o rup cu tine? Mai întâi Simon, iar acum…

— Ai vorbit cu *Simon* despre noi? Clary clătină din cap. De ce? De ce nu ai vorbit cu mine?

— Pentru că nu pot să vorbesc cu tine, zise Jace. Nu pot să vorbesc cu tine, nu pot să fiu cu tine, nici măcar nu pot să mă uit la tine.

Clary trase aer în piept; parcă inspirase acid de baterie.

— Ce?

El păru să-şi dea seama ce spusese şi căzu într-o tăcere înspăimântată. Pentru un moment, se uitară pur şi simplu unul la altul. Apoi Clary se răsuci şi o luă la fugă prin mulţime, croindu-şi drum prin ploaia de coate, ghionturi şi oameni sporovăind, fără să vadă nimic, ci doar grăbindu-se să ajungă la uşă cât putea de repede.

— Iar acum, zbieră Eric în microfon, o să cântăm o piesă nouă – una pe care tocmai am compus-o. Şi pe care o dedic iubitei mele. Suntem împreună de trei săptămâni şi, la dracu', dragostea noastră e adevărată. O să fim împreună pentru totdeauna, iubito. Piesa de azi se cheamă *Te bat ca pe-o tobă.*

Când începu muzica, din public izbucniră râsete şi aplauze, deşi Simon nu era sigur că Eric îşi dăduse seama că ei crezuseră că glumea, ceea ce nu făcea. Eric era întotdeauna îndrăgostit de orice fată cu care începea să-şi dea întâlniri şi scria întotdeauna câte un cântec nepotrivit despre asta. În mod normal, lui Simon nu i-ar fi păsat, dar chiar sperase că aveau să iasă de pe scenă după cântecul de dinainte. Se simţea mai rău ca niciodată – ameţit, lipicios şi îngreţoşat de sudoare, în gură având un gust metalic, ca de sânge coclit.

Muzica explodă în jurul lui, ca nişte unghii bătând în timpanele lui. Degetele îi alunecau şi-i scăpau pe corzi în timp ce cânta şi îl

văzu pe Kyle uitându-se întrebător la el. Se străduia să se concentreze, dar era ca şi cum ar fi încercat să pornească o maşină cu bateria moartă. Doar un huruit gol în capul lui, dar nicio scânteie.

Se uită în sală, căutând-o – deşi nici măcar nu era sigur de ce – pe Isabelle, însă nu reuşi să vadă decât o mare de feţe albe întoarse spre el şi îşi aduse aminte de prima noapte în Hotel Dumont şi de feţele vampirilor întoarse spre el, ca nişte flori albe de hârtie desfăcându-şi petalele pe un fundal de beznă adâncă. Un val de ameţeală dureroasă îl cuprinse. Se clătină şi degetele îi căzură pe lângă chitară. Pământul de sub tălpile lui începuse să se mişte. Ceilalţi membri ai trupei, absorbiţi de muzică, nu părură să observe. Simon îşi smulse breteaua chitarei de pe umăr şi trecu pe lângă Matt spre cortina din spatele scenei, intrând prin ea la timp cât să cadă în genunchi şi să verse.

Nu vărsă nimic. Stomacul lui era la fel de gol ca un puţ. Se ridică şi se rezemă de perete, apăsându-şi pe faţă palmele îngheţate. De săptămâni întregi nu mai simţise nici frigul, nici căldura, dar acum avea febră şi era speriat. Ce se întâmpla cu el? Îşi aminti ce-i spusese Jace: „Eşti vampir. Sângele nu e mâncare pentru tine. Sângele e… sânge.” Să fi fost din cauză că nu mâncase? Dar nu simţise cu adevărat nici foame, nici sete. Îi era atât de rău, de parc-ar fi fost gata să moară. Poate că fusese otrăvit. Poate că Pecetea lui Cain nu-l proteja şi împotriva otrăvirii. Se îndreptă încet către uşa de incendiu, care ducea afară, în stradă, în spatele clubului. Poate că aerul rece de afară avea să-i limpezească creierii. Poate că nu era decât de la epuizare şi de la nervi.

— Simon?

O voce subţire, ca un ciripit de pasăre. Simon se uită în jos cu groază şi văzu că Maureen stătea chiar lângă el. Arăta chiar şi mai micuţă de aproape – oscioare firave ca de pasăre şi mult păr blond pal, care cădea în cascadă pe umerii ei de sub o cipilică tricotată roz. Purta cotiere tărcate în culorile curcubeului şi un tricou alb cu

mânecă scurtă, pe care era imprimată o prăjitură cu cremă şi căpşuni. Simon gemu lăuntric.

— Chiar nu e un moment potrivit, Mo, zise el.

— Voiam doar să-ți fac o poză cu telefonul, spuse ea, dându-şi emoţionată părul pe după urechi. Ca să le-o pot arăta prietenelor, bine?

— Bine.

Îi bubuia capul. Era de-a dreptul ridicol. Că doar nu era copleşit de fani. Maureen era literalmente singurul fan al trupei lor şi el ştia lucrul ăsta şi, pe deasupra, mai era şi prietena verişoarei mai mici a lui Eric. Îşi zise că probabil nu-şi putea permite s-o alunge şi pe ea.

— Dă-i bătaie. Fă-mi poza.

Ea ridică telefonul şi apăsă pe buton, apoi se încruntă.

— Acu, una cu amândoi?

Făcu sfioasă un pas, lipindu-se de el. Îi putea mirosi gloss-ul de căpşuni de pe buze şi, pe sub acesta, mirosul sărat de transpiraţie şi cel şi mai sărat de sânge omenesc. Ea se uită la el, ținând telefonul ridicat cu mâna liberă, şi zâmbi. Avea strungăreață; pe gât, o venă albastră. Îi pulsa de fiecare dată când respira.

— Zâmbeşte, zise ea.

Două junghiuri de durere îl săgetară pe Simon când colţii îi ieşiră şi i se înfipseră în buză. O auzi pe Maureen exclamând, iar telefonul îi zbură cât colo când o apucă şi o întoarse către el, iar caninii îi pătrunseră în gâtul ei.

Sângele îi ţâşni în gură, gustul lui fiind neasemuit. Parcă i-ar fi lipsit aerul şi acum în sfârşit respira, inspirând adânc oxigen curat, răcoritor, iar Maureen se zbătea şi îl împingea, însă el abia observa. Nu observă nici măcar când ea deveni moale, greutatea trupului ei fără vlagă trăgându-l la podea, astfel încât ajunse să stea deasupra ei, cu mâinile pe umerii ei, încleştând şi descleştând degetele în timp ce bea.

„Nu te-ai hrănit niciodată cu sângele unui om viu, nu-i aşa?” spusese Camille. „Ai s-o faci. Iar după aceea, n-ai să mai poţi uita.”

9

DIN RĂU ÎN MAI RĂU

Clary ajunse la uşă şi se năpusti în întuneric, prin ploaie. Turna acum cu găleata şi, cât ai clipi, o făcu fleaşcă. Înecându-se sub ploaie şi lacrimi, ţâşni pe lângă camioneta galbenă cunoscută a lui Eric, ploaia curgând ca o pânză de pe capota ei în canal; se pregătea să traverseze strada în goană în pofida semaforului roşu, când o mână o prinse de braţ şi o răsuci în loc.

Era Jace. Era la fel de ud ca şi ea, ploaia lipindu-i părul blond de cap şi tricoul de trup ca o vopsea neagră.

— Clary, nu m-ai auzit când te-am strigat?

— Dă-mi drumul!

Vocea îi tremura.

— Nu. Nu până nu stai de vorbă cu mine.

Se uită în jur, în sus şi-n jos pe stradă, care era pustie, stropii de ploaie explodând pe caldarâm ca nişte flori deschizându-se instantaneu.

— Vino!

Ţinând-o mai departe strâns de braţ, mai mult o târî decât o conduse pe după camionetă, într-un gang îngust care separa barul Alto de celelalte clădiri. Ferestre aflate sus, mult deasupra capetelor lor, lăsau să iasă sunetele înăbuşite ale muzicii care încă se mai cânta înăuntru. Gangul cu ziduri de cărămidă era în mod clar un loc de gunoi pentru obiectele vechi, inutilizabile, din echipamentul muzical. Amplificatoare stricate şi microfoane vechi zăceau aruncate pe jos, deopotrivă cu sticle de bere sparte şi chiştoace.

Clary îşi smulse braţul din strânsoarea lui Jace şi se întoarse cu

faţa la el.

— Dacă ai de gând să-ţi ceri iertare, nu te osteni. Îşi dădu părul ud, îngreunat de ploaie, la o parte de pe faţă. Nu vreau s-aud.

— Voiam să-ţi spun că încercam să-l ajut pe Simon, zise el, apa scurgându-i-se din gene pe obraji, ca lacrimile. Am fost la el acasă în ultimele…

— Şi nu puteai să-mi spui şi mie? Nu puteai să-mi trimiţi un mesaj de un rând, doar ca să ştiu unde eşti? Oh, stai! Nu puteai, pentru că încă mai ai nenorocitul meu de telefon la tine. Dă-mi-l înapoi.

Fără un cuvânt, el scoase telefonul din buzunarul jeanşilor şi i-l întinse. Părea în bună stare. Ea îl îndesă în taşca ei mai înainte să i-l strice ploaia. Jace îi urmări mişcările, arătând de parcă ea l-ar fi pălmuit. Asta o înfuria şi mai tare. Ce drept avea el să se simtă rănit?

— Cred, zise el fără grabă, că m-am gândit că modul în care puteam fi cel mai aproape de tine era să fiu cu Simon. Păzindu-l pe el. Am avut cumva ideea stupidă că tu aveai să-ţi dai seama c-o făceam pentru tine şi aveai să mă ierţi…

Toată furia lui Clary răbufni la suprafaţă ca un torent fierbinte, de neoprit.

— Eu habar n-am nici măcar *pentru ce* anume te-aştepţi să te iert, strigă ea. Ar trebui să te iert pentru că nu mă mai iubeşti? Pentru că dacă asta vrei, Jace Lightwood, poţi să treci direct la…

Făcu un pas înapoi, la întâmplare, şi aproape căzu, împiedicându-se de o boxă abandonată. Geanta îi alunecă la pământ când întinse o mână să se redreseze, dar Jace era deja acolo. Se repezi în faţă s-o prindă şi continuă să înainteze, până când spatele ei lovi zidul gangului, şi braţele lui erau încolăcite în jurul ei, şi el o săruta nebuneşte.

Ştia că ar fi trebuit să-l împingă în lături; mintea îi spunea că era un lucru de bun-simţ de făcut, dar nicio altă parte din ea nu ţinea cont de ce era de bun-simţ. Nu când Jace o săruta ca şi cum ar fi

crezut că putea să ajungă şi-n iad pentru asta, dar tot ar fi meritat.

Îşi înfipse degetele în umerii lui, în materialul ud al tricoului, simţind rezistenţa muşchilor de dedesubt, şi îi răspunse la sărut cu toată disperarea ultimelor câteva zile, cu tot chinul acela de a nu fi ştiut unde era sau ce gândea el, toată senzaţia aceea că o parte din inima ei îi fusese smulsă din piept şi că n-avea să mai aibă niciodată destul aer.

— Spune-mi, zise ea printre săruturi, cu feţele lor ude alunecând una pe lângă cealaltă. Spune-mi ce se întâmplă… Oh! exclamă ea, când el se retrase de lângă ea, dar numai pentru a-şi coborî mâinile şi a le pune în jurul mijlocului ei.

O ridică şi o sui pe boxa stricată, aducând-o astfel la aceeaşi înălţime. Apoi îşi lipi palmele de o parte şi de alta a capului ei şi se aplecă, astfel încât trupurile lor aproape că se atingeau – dar nu chiar. Era înnebunitor. Ea simţea dogoarea febrilă care ieşea din el; mâinile ei erau încă pe umerii lui, dar nu era de ajuns. Îl voia înfăşurat în jurul ei, ţinând-o strâns.

— D-de ce, şopti ea, nu poţi să vorbeşti cu mine? De ce nu poţi să te uiţi la mine?

El îşi lăsă capul în jos ca să se uite în ochii ei. Ochii lui, înconjuraţi de genele întunecate de apa de ploaie, erau imposibil de aurii.

— Pentru că te iubesc.

Ea nu mai rezistă. Îşi luă mâinile de pe umerii lui, îşi trecu degetele prin găicile jeanşilor lui şi îl trase spre ea. El o lăsă, fără să opună nicio rezistenţă, cu palmele lipite pe zid, curbându-şi trupul spre al ei până când erau lipiţi strâns peste tot – piepturi, coapse, picioare – ca piesele de puzzle. Mâinile lui alunecară în jos spre talia ei şi o sărută, lung şi lent, făcând-o să se înfioare.

Îl împinse.

— Asta n-are niciun sens.

— Nici asta nu are, zise el, dar nu-mi pasă. M-am săturat să încerc să mă prefac că pot trăi fără tine. Nu înţelegi asta? Nu poţi să vezi că mă omoară?

Ea se uită la el. Vedea că era adevărat ce-i spusese, vedea asta în ochii lui pe care-i cunoştea la fel de bine ca pe-ai ei înseşi, în umbrele vineţii de sub ochii lui, în pulsul zvâcnindu-i pe gât. Dorinţa ei de răspunsuri se luptă cu o parte mai primară a creierului ei şi pierdu.

— Sărută-mă atunci, şopti ea.

Iar el îşi apăsă gura pe a ei, inimile lor bătând la unison prin straturile subţiri ale ţesăturilor care îi separau. Şi ea se cufundă în senzaţia asta, în a-l simţi pe el sărutând-o, în ploaie, scurgându-i-se de pe gene, a mâinilor lui alunecând liber peste ţesătura udă şi boţită a rochiei sale, devenită subţire şi lipicioasă de la ploaie. Era aproape ca şi cum ar fi avut mâinile lui pe pielea goală, pe piept, pe coapse, pe pântece; atunci el îi ridică marginea rochiei şi o apucă de picioare, apăsând-o şi mai tare cu spatele de zid, în vreme ce ea şi le înfăşură în jurul şoldurilor lui.

El scoase un sunet de surpriză, adânc din gâtlej, şi îşi înfipse degetele în materialul subţire al colanţilor ei. Cum era de aşteptat, aceştia se rupseră, iar degetele lui ude se aflară deodată pe pielea goală a picioarelor ei. Ca să nu fie mai prejos, ea îşi strecură mâinile pe sub marginea tricoului lui ud şi îşi lăsă degetele să exploreze pe dedesubt: pielea întinsă, fierbinte, de pe coastele lui, valurile abdomenului, cicatricele de pe spate, unghiul oaselor şoldurilor de deasupra beteliei jeanşilor. Acesta era un teritoriu încă necunoscut pentru ea, dar pe el părea să-l înnebunească: gemea uşor pe gura ei, sărutând-o mai tare şi mai tare, de parcă niciodată n-ar fi fost de ajuns, nu tocmai de ajuns…

Şi un groaznic zdroncănit explodă în urechile lui Clary, spulberându-i visul de sărut şi ploaie. Tresărind, îl împinse pe Jace, destul de puternic cât el să-i dea drumul, iar ea căzu de pe boxă şi ateriză şovăielnic pe picioare, îndreptându-şi în grabă rochia. Inima îi bătea în piept ca un berbece şi se simţea ameţită.

— La dracu'!

Isabelle, stând la intrarea în gang, cu părul ei ud ca o pelerină în

jurul umerilor, dădu cu piciorul într-un tomberon din calea ei şi se uită fioros.

— Oh, pentru Dumnezeu, zise ea. Sunteţi incredibili voi doi. De ce? Ce-i rău cu dormitoarele? Şi cu intimitatea?

Clary se uită la Jace. Era complet murat, apa curgând de pe el şiroaie, părul lui blond, lipit de cap, fiind aproape argintiu în lumina slabă a felinarelor de stradă îndepărtate. Doar uitându-se la el, Clary simţi că vrea să-l atingă din nou, cu sau fără Isabelle de faţă, cu o dorinţă aproape dureroasă. El se uita fix la Izzy, cu expresia cuiva care a fost trezit brusc din somn – buimăceală, mânie şi revenire treptată la realitate.

— Îl căutam pe Simon, zise Isabelle defensiv, văzându-i privirea lui Jace. A fugit de pe scenă şi habar n-am unde s-a dus.

Muzica se oprise, îşi dădu seama Clary, la un moment dat; nu observase când.

— Oricum, evident nu-i aici. Întoarceți-vă la ce făceaţi. Ce rost are să ratezi un zid perfect de cărămizi când trebuie să înghesui pe cineva în el – asta zic eu mereu.

Şi plecă înapoi spre bar, păşind cu hotărâre.

Clary se uită la Jace. În oricare alt moment ar fi râs împreună de iritarea lui Isabelle, dar nu era nici urmă de umor în expresia lui, iar ea pricepu imediat că orice fusese între ei – orice înflorise din acea temporară pierdere a controlului – dispăruse acum. În gură avea gust de sânge şi nu era sigură dacă ea îşi muşcase buza sau el.

— Jace… făcu ea un pas spre el.

— Nu, zise el, cu glas foarte aspru. Nu pot.

Şi în clipa următoare plecă, alergând atât de repede cum numai el putea, o pată tremurătoare care dispăru în depărtare mai înainte ca ea să poată măcar să tragă aer în piept ca să-l cheme înapoi.

— *Simon!*

Vocea mânioasă explodă în urechile lui Simon. I-ar fi dat drumul lui Maureen atunci – sau aşa îşi spuse în sinea lui –, dar nu mai avu

ocazia. Mâini puternice îl apucară de braţe, smulgându-l de deasupra ei. Era ridicat în picioare de un Kyle cu faţa albă ca varul, încă ciufulit şi năduşit de după piesa pe care tocmai o terminaseră de cântat.

— Ce dracu', Simon. Ce dracu'…

— N-am vrut! exclamă Simon.

Vocea îi suna pierit chiar şi în propriile-i urechi; colţii îi erau tot ieşiţi şi nu învăţase încă să vorbească în timp ce avea drăciile astea lungi. Pe după Kyle, pe podea, o putu vedea pe Maureen, zăcând grămadă, absolut nemişcată.

— S-a întâmplat pur şi simplu…

— Ţi-am spus. Ţi-am spus doar!

Vocea lui Kyle se ridică şi acesta îl împinse tare pe Simon. Simon se împletici înapoi, cu fruntea arzând, când o mână invizibilă păru să-l ridice pe Kyle de la pământ şi să-l izbească puternic de zidul din spatele lui. Se lovi de el şi alunecă la pământ, aterizând ghemuit în felul lupilor, pe palme şi în genunchi. Se ridică în picioare clătinându-se şi cu ochii holbaţi.

— Iisuse Hristoase. Simon…

Dar Simon îngenunchease lângă Maureen, cu mâinile pe ea, pipăindu-i înnebunit gâtul ca să-i simtă pulsul. Când îl percepu tremurând în vârful degetelor lui, slab dar constant, aproape că izbucni în plâns de uşurare.

— Pleacă de lângă ea!

Kyle, încordat, păru gata să sară la Simon.

— Ridică-te şi dă-te la o parte!

Simon se ridică, fără tragere de inimă, în faţa lui Kyle, cu trupul inert al lui Maureen între ei. Lumina pătrundea ca o lance prin deschiderea cortinei care ducea spre scenă; îi putea auzi pe ceilalţi membri ai trupei pe scenă, vorbind unul cu altul, începând să strângă. În orice clipă puteau veni acolo, în spate.

— Ce-ai făcut adineauri…, zise Kyle. M-ai… împins? Pentru că nu te-am văzut mişcându-te.

— N-am vrut, zise din nou Simon, jalnic.

Părea să fie tot ce zicea el, zilele astea.

Kyle clătină din cap, fluturându-şi părul.

— Pleacă de-aici! Du-te şi aşteaptă la maşină. Mă ocup eu de ea.

Se aplecă şi o luă pe Maureen în braţe. Părea micuţă, pe lângă trupul lui masiv, ca o păpuşă. El îl ţintui pe Simon cu o privire furioasă.

— Du-te! Şi sper să te simţi al dracului de prost.

Simon plecă. Se duse spre uşa de incendiu şi o deschise cu umărul. Nicio alarmă nu porni; alarma se stricase de câteva luni. Uşa se închise singură în urma lui, iar el se sprijini de zidul din spatele clubului, căci fiecare părticică din corpul lui începuse să tremure.

Clubul, în spate, dădea într-o străduţă îngustă, printre depozite de marfă. Peste drum era un teren viran blocat cu un gard de sârmă, lăsat. Smocuri urâte de iarbă crescuseră printre crăpăturile din caldarâm. Ploaia curgea şiroaie, udând gunoiul ce acoperea străduţa, purtând cutiile goale de bere plutitoare către canalele de scurgere care funcţionau la debit maxim.

Lui Simon i se păru cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată, întreaga noapte părea să fi explodat în lumini prismatice. Gardul era o cămaşă de zale din strălucitoare sârme argintii şi fiecare picătură de ploaie, o lacrimă de platină.

Sper să te simţi al dracului de prost, zisese Kyle. Dar era mult mai rău. Se simţea fantastic, viu cum nu mai fusese niciodată înainte. Sângele omenesc era în mod cert hrana perfectă, ideală pentru vampiri. Valuri de energie îi străbăteau trupul ca un curent electric. Durerea de cap şi cea din stomac trecuseră. Ar fi putut alerga şi zece mii de kilometri.

Era minunat.

— Hei, tu! Te simţi bine?

Vocea care-i vorbise era politicoasă, dar amuzată.

Simon se întoarse şi văzu o femeie într-un trenci lung şi negru, cu

o umbrelă galben aprins deschisă deasupra capului. În foarte noua lui vedere prismatică, femeia arăta ca floarea-soarelui, strălucitoare. Femeia însăşi era frumoasă – deşi lui totul i se părea frumos în clipa aceea –, cu păr lucios, negru, şi o gură conturată cu ruj roşu. Îşi aminti vag că o văzuse stând la o masă, în timpul spectacolului trupei.

Dădu din cap, neavând încredere că putea vorbi. Trebuie să fi arătat tare zdruncinat, dacă nişte oameni complet străini veneau să-l întrebe de starea lui.

— Arăţi de parcă te-ai fi lovit la cap, acolo, zise ea, arătând către fruntea lui. Ai o vânătaie urâtă. Eşti sigur că nu e nevoie să chem pe cineva să te ajute?

El îşi duse repede mâna să-şi tragă bretonul peste frunte, ascunzându-şi Pecetea.

— Sunt bine. Nu-i nimic.

— Okay. Dacă zici tu.

Suna puţin a îndoială. Băgă mâna în buzunar, scoase un cartonaş şi i-l întinse. Pe el era trecut numele ei, Satrina Kendall. Sub nume era un titlu, IMPRESAR DE TRUPE, cu litere mari de tipar, un număr de telefon şi o adresă.

— Asta-s eu, zise ea. Mi-a plăcut ce-aţi făcut voi pe scenă, băieţi. Dacă sunteţi interesaţi să obţineţi un succes ceva mai mare, daţi-mi un telefon.

Şi, cu acestea, se întoarse şi plecă degajată, lăsându-l pe Simon uitându-se lung după ea. Cu siguranţă, se gândi el, noaptea asta nu putea deveni mai bizară de atât.

Clătinând din cap – o mişcare prin care scutură picături de ploaie în toate direcţiile –, o luă prin bălţi după colţ, unde era parcată camioneta. Uşa barului era deschisă şi oamenii curgeau afară. Totul arăta încă nenatural de strălucitor, gândi Simon, dar vederea lui prismatică începuse să se estompeze puţin. Scena din faţa lui arăta obişnuit – barul golindu-se, uşile din lături deschise, iar camioneta cu uşile din spate deschise, fiind deja încărcată cu echipamentul lor,

de către Matt, Kirk şi diverşi prieteni de-ai lor. Când Simon se apropie, văzu că Isabelle stătea sprijinită de o latură a camionetei, cu un picior ridicat, tocul cizmei sale fiind proptit în aripa băşicată de ploaie a maşinii. Ar fi putut ajuta la strâns, fireşte – Isabelle era mai puternică decât oricine din trupă, probabil cu excepţia lui Kyle –, dar în mod clar nu putea fi deranjată. Simon nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Ea îşi ridică ochii, când el se apropie. Nu mai ploua atât de tare, dar se vedea că ea stătea afară de ceva vreme; părul fiind ca o cortină grea, udă, pe spatele ei.

— Hai salut, zise ea, desprinzându-se de lângă maşină şi venind spre el. Unde ai fost? Ai fugit de pe scenă…

— Da, zise el. Nu mă simțeam bine. Iertare.

— Fie, dacă ţi-ai revenit acum.

Îşi încolăci braţele în jurul lui şi-i zâmbi, uitându-se în ochii lui. El simţi un nou val de uşurare că nu avusese nicio dorinţă imperioasă de a o muşca. Apoi un alt val, de vinovăție, amintindu-şi de ce.

— Nu l-ai văzut pe Jace pe nicăieri? întrebă el.

Ea îşi rostogoli ochii.

— Am dat peste el şi Clary făcând dragoste, zise ea. Dar acum au plecat – acasă, sper. Ăştia doi sunt exemplul ideal pentru „luaţi-vă o cameră".

— Nu credeam că o să vină şi Clary, zise Simon, deşi nu i se părea foarte ciudat; presupuse că întâlnirea pentru detaliile tortului fusese anulată sau ceva de genul ăsta.

N-avea nici măcar energia să fie supărat pentru cât de dezastruos se dovedise a fi Jace ca bodyguard. Ştia doar că Jace nu luase foarte în serios chestia cu siguranţa persoanei lui. Spera ca Jace şi Clary să-şi fi rezolvat problema, oricare-ar fi fost ea.

— Mă rog, Isabelle zâmbi. De vreme ce n-am rămas decât noi, vrei să mergem undeva şi…

O voce – o voce foarte cunoscută – vorbi din umbrele de la

marginea conului de lumină aruncat de cel mai apropiat felinar de stradă.

— Simon?

Oh, nu, nu acum. Nu tocmai acum.

Se întoarse încet. Braţul lui Isabelle era încă lejer încolăcit pe după mijlocul lui, deşi el ştia că n-avea să mai stea mult acolo. Nu dacă persoana care vorbise era cine credea el.

Era.

Maia intră în lumină şi rămăsese uitându-se la el, cu o expresie de îndoială surprinsă pe faţă. Părul ei, de obicei creţ, era lipit de cap de ploaie, ochii ei ca ambra erau larg deschişi, jeanşii şi jacheta de denim îi erau fleaşcă. În mâna stângă ţinea o bucată de hârtie făcută sul.

Simon îşi dădu vag seama că, în spatele lui, membrii trupei îşi încetiniseră mişcările şi căscau gura făţiş. Braţul lui Isabelle alunecă de pe talia lui.

— Simon? zise ea. Ce se întâmplă?

— Mi-ai spus că o să fii ocupat, zise Maia, uitându-se la Simon. Apoi cineva a vârât asta pe sub uşa secţiei, azi-dimineaţă.

Aruncă sulul de hârtie; se putea recunoaşte imediat că era unul dintre fluturaşii ce anunţau spectacolul trupei, în seara aceea.

Isabelle se uita de la Simon la Maia, începând să priceapă ce se petrecea.

— Stai puţin, zise ea. Voi doi *sunteţi împreună?*

Maia îşi ridică bărbia.

— Dar voi?

— Da, răspunse Isabelle. De câteva săptămâni.

Maia îşi miji ochii.

— Şi noi la fel. Suntem împreună de prin septembrie.

— Nu pot să cred, zise Isabelle.

Şi arăta ca şi când sincer nu putea să creadă una ca asta.

— Simon? Se întoarse către el, cu mâinile în şolduri. Ai vreo explicaţie?

Băieţii, care în sfârşit înghesuiseră tot echipamentul în camionetă – tobele îngrămădite pe bancheta din spate, iar chitarele şi basurile în portbagaj –, rămăseseră în spatele maşinii, holbându-se. Eric îşi duse mâinile la gură, imitând un megafon.

— Doamnelor, doamnelor, intonă el. Nu-i nevoie să vă bateţi. E destul Simon cât să ajungă pentru toată lumea.

Isabelle se răsuci şi-i aruncă o privire lui Eric, atât de înspăimântătoare, încât el amuţi instantaneu. Uşile din spate ale camionetei se trântiră, închizându-se, şi maşina plecă. *Trădătorilor,* gândi Simon, deşi, ca să fie cinstit, probabil îşi ziseseră că el, ca să se întoarcă acasă, îşi va găsi un loc în maşina lui Kyle, parcată după colţ. Presupunând că va mai trăi.

— Eşti de necrezut, Simon, zise Maia.

Şi ea stătea, ca şi Isabelle, cu mâinile în şolduri, într-o poziţie identică.

— Ce-a fost în mintea ta? Cum ai putut minţi aşa?

— N-am minţit, protestă Simon. Nu ne-am spus niciodată că suntem doar unul cu celălalt!

Se întoarse spre Isabelle:

— Nici noi nu ne-am spus! Şi ştiu că tu te întâlneai şi cu alte persoane…

— Nu cu persoane *cunoscute* de tine, zise Isabelle, usturător. Nu cu *prietenii* tăi. Cum te-ai fi simţit dac-ai fi aflat că mă întâlnesc cu Eric?

— Stupefiat, pe bune, zise Simon. El chiar nu e genul tău.

— Nu asta-i problema, Simon.

Maia venise mai aproape de Isabelle şi se uitau amândouă la el, ca un zid neclintit de mânie feminină. Din bar ieşiseră şi ultimele persoane şi, în afară de ei trei, strada era pustie. El se întrebă ce şanse ar fi avut dacă ar fi rupt-o la fugă şi hotărî că nu prea multe. Vârcolacii erau rapizi, iar Isabelle era un vânător de vampiri bine antrenat.

— Îmi pare sincer rău, zise Simon.

Beţia sângelui pe care-l băuse începuse să-i treacă, din fericire. Se simţea mai puţin ameţit de copleşitoarea senzaţie, dar mai panicat. Colac peste pupăză, mintea i se întorcea continuu la Maureen şi la ceea ce îi făcuse, întrebându-se dacă era bine. *Te rog, îngăduie să fie bine.*

— Ar fi trebuit să vă spun, fetelor. Doar că… mie chiar îmi place de amândouă şi n-am vrut să vă rănesc nici uneia sentimentele.

În clipa în care îi ieşiră pe gură aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de stupid sunau. Doar un alt tip nesimţit cerându-şi scuze pentru purtarea lui nesimţită. Simon nu se gândise niciodată la el astfel. El era un tip de treabă, genul de băiat care trecea neobservat, sărit cu privirea pentru băiatul rău şi sexy sau pentru tipul de artist torturat. Era genul de băiat preocupat de ale lui, căruia nu i s-ar părea nimic nelalocul său dacă s-ar întâlni cu două fete în acelaşi timp, fără să *mintă* neapărat despre ceea ce face, dar nici spunând adevărul.

— Uau, zise el, mai mult pentru sine. Sunt un nemernic *uriaş.*

— Asta e probabil primul lucru adevărat pe care l-ai spus de când am ajuns eu aici, zise Maia.

— Amin, conchise Isabelle. Deşi dacă mă întrebi pe mine, e prea puţin, prea târziu…

Uşa laterală a barului se deschise şi cineva ieşi afară. Era Kyle. Simon simţi un val de uşurare. Kyle arăta serios, dar nu atât de serios cât se gândea Simon că ar fi arătat dacă lui Maureen i s-ar fi întâmplat ceva cumplit.

Începu să coboare treptele spre el. Ploaia era acum doar o burniţă fină. Maia şi Isabelle erau cu spatele la el; se uitau încruntate la Simon, cu mânia focalizată ca un laser.

— Sper că nu te aştepţi ca vreuna dintre noi să mai vorbească vreodată cu tine, zise Isabelle. Şi cred c-am să port o discuţie cu Clary – o discuţie foarte, foarte serioasă despre cum îşi alege ea prietenii.

— Kyle, zise Simon, incapabil să-şi ascundă uşurarea din glas când Kyle ajunse destul de aproape ca să-l audă. Mm, Maureen…

e…

Habar n-avea cum să întrebe ce voia să întrebe fără ca Maia şi Isabelle să afle ce se întâmplase, dar după cum s-a dovedit, nu mai conta, fiindcă nu reuşi să dea glas şi restului de cuvinte. Maia şi Isabelle se întoarseră; Isabelle părea plictisită, iar Maia surprinsă, în mod clar întrebându-se cine mai era şi Kyle.

De îndată ce Maia îl văzu în realitate pe Kyle, faţa ei se schimbă; ochii i se deschiseră mari, sângele pierindu-i din obraji. Iar Kyle, la rândul lui, se holba la ea cu expresia cuiva care se trezise dintr-un coşmar doar ca să descopere că era real şi continua. Buzele i se mişcară, modelând cuvinte, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură.

— Hei, zise Isabelle, uitându-se de la unul la celălalt. Voi doi… vă cunoaşteţi?

Buzele Maiei se întredeschiseră. Se uita mai departe ţintă la Kyle. Simon avu răgaz doar să-şi spună în minte că la el niciodată nu se uitase cu o intensitate asemănătoare, când ea şopti:

— *Jordan…*

Şi făcu un salt spre Kyle, scoţându-şi ghearele ascuţite şi înfigându-le în gâtul lui.

PARTEA A DOUA

Pentru fiecare o viață

Nimic nu e gratuit. Pentru toate există o plată.
Pentru fiecare câştig într-o parte, se plăteşte într-o alta.
Pentru fiecare viaţă, o *moarte. Chiar şi muzica ta, pe care*
noi am ascultat-o de atâtea ori, trebuia să fie plătită.
Soţia ta a fost plata pentru muzica ta.
Iadul este acum mulţumit.

— Ted Hughes, *Oasele tigrului*

10

RIVERSIDE, 232

Simon stătea în fotoliul din livingul lui Kyle şi se uita la imaginea blocată pe ecranul televizorului din colţul camerei. Se dăduse pauză la jocul pe care Kyle îl jucase cu Jace, iar imaginea rămasă era aceea a unui tunel subteran neplăcut la aspect, cu o grămadă de cadavre căzute la pământ şi câteva bălţi de sânge înfăţişate foarte realist. Era tulburătoare, dar Simon n-avea destulă energie şi nici dorinţă să se ostenească să închidă jocul. Imaginile care se derulaseră în capul lui toată noaptea fuseseră şi mai rele.

Lumina care pătrundea în cameră pe fereastră se intensificase de la lumina apoasă a răsăritului la aceea palidă a începutului de dimineaţă, dar Simon abia dacă observase. Continua să vadă trupul inert al lui Maureen pe pământ, părul ei blond mânjit de sânge. Pe el însuşi ieşind împleticindu-se afară, în noapte, sângele ei cântând prin venele lui. Şi apoi Maia repezindu-se la Kyle, sfâşiindu-l cu ghearele. Kyle stătuse pur şi simplu, fără să ridice un deget ca să se apere. Ar fi lăsat-o probabil să-l ucidă, dacă n-ar fi intervenit Isabelle, trăgând-o pe Maia la o parte şi rostogolindu-se cu ea pe caldarâm, ţinând-o ţintuită acolo până când furia ei se dizolvase în plâns. Simon încercase să se ducă la ea, dar Isabelle îl împiedicase cu o privire mânioasă, cu braţul în jurul celeilalte fete, cu mâna sus ca să-l prevină să stea deoparte.

— Pleacă de-aici, zisese ea. Şi ia-l şi pe el cu tine. Nu ştiu ce i-a făcut Maiei, dar trebuie să fi fost ceva foarte rău.

Şi fusese, într-adevăr. Simon cunoştea numele acela, Jordan. Mai fusese pomenit şi înainte, când o întrebase pe ea cum se

transformase în vârcolac. Fostul ei iubit i-o făcuse, spusese ea. I-o făcuse printr-un atac sălbatic şi plin de cruzime, după care fugise, lăsând-o să se descurce singură cu urmările.

Numele lui era Jordan.

De-asta avea Kyle doar un singur nume scris pe uşă, la sonerie. Pentru că era numele lui de familie. Numele întreg trebuie să fi fost Jordan Kyle, realizase Simon. Iar el fusese prost, incredibil de prost, să nu fi dedus asta dinainte. Nu că ar mai fi avut nevoie de vreun motiv în plus ca să se urască, în momentul acela.

Kyle – sau, mai exact, Jordan – era vârcolac; se vindeca repede. Până să-l apuce Simon, nu foarte blând, de picioare şi să-l ducă la maşina lui, crestăturile adânci din gâtul său şi de sub zdrenţele bluzei lui sfâşiate se închiseseră şi făcuseră coajă. Simon luase cheile de la el şi condusese maşina înapoi în Manhattan, tăcând mai tot drumul, Jordan zăcând aproape nemişcat pe locul pasagerului, uitându-se în jos la mâinile lui însângerate.

— Maureen e bine, zisese în cele din urmă, când maşina intrase pe Williamsburg Bridge. Arăta mai grav decât era de fapt. Nu te pricepi încă să te hrăneşti din oameni, prin urmare n-a pierdut prea mult sânge. Am urcat-o într-un taxi. Nu-şi mai aminteşte nimic. Crede c-a leşinat în faţa ta şi e foarte stânjenită din cauza asta.

Simon ştia că s-ar fi cuvenit să-i mulţumească lui Jordan, dar nu găsea puterea s-o facă.

— Tu eşti Jordan, zisese el, fostul iubit al Maiei. Cel care a transformat-o în vârcolac.

Erau acum pe Kenmare; Simon întoarse spre nord, luând-o pe Bowery, cu hotelurile sale ieftine şi magazinele de corpuri de iluminat.

— Da, răspunsese Jordan, într-un târziu. Kyle e numele meu de familie. Am început să-l folosesc doar pe acesta când m-am alăturat celor din Praetor.

— Te-ar fi omorât, dacă ar fi lăsat-o Isabelle.

— Are tot dreptul să mă omoare, dacă vrea ea, zisese Jordan şi

tăcuse.

Nu mai spusese nimic nici când Simon găsise loc de parcare şi apoi îşi târşâiseră amândoi picioarele pe scări, până în apartament. Se dusese în camera lui fără ca măcar să-şi scoată jacheta plină de sânge şi trântise uşa.

Simon îşi împachetase lucrurile în rucsac şi era gata să plece din apartament, când ezitase. Nu mai ştia de ce, nici măcar cum, dar în loc să iasă, îşi trântise rucsacul lângă uşă şi se întorsese să se aşeze în fotoliu, unde rămăsese toată noaptea.

Ar fi vrut s-o poată suna pe Clary, dar era prea devreme şi, de altfel, Isabelle spusese că ea şi Jace plecaseră împreună şi gândul de a întrerupe vreun moment special de-al lor nu era îmbietor. Se întrebă ce mai făcea oare mama lui. Dacă l-ar fi putut vedea noaptea trecută cu Maureen, ar fi rămas încredinţată că era întru totul monstrul care-l acuzase că este.

Poate chiar era.

Ridică ochii când uşa lui Jordan se deschise, iar Jordan îşi făcu apariţia. Era desculţ, îmbrăcat în aceiaşi jeanşi şi tricou pe care le purtase şi cu o zi în urmă. Cicatricele de pe gâtul lui se retrăseseră, rămânând doar nişte linii roşii. El se uită la Simon. Ochii lui de culoarea alunei, de regulă atât de luminoşi şi veseli, erau întunecaţi şi mohorâţi.

— M-am gândit că o să pleci, zise el.

— Am fost gata s-o fac, zise Simon. Dar apoi mi-a trecut prin minte că ar trebui să-ţi dau o şansă să-mi explici.

— Nu e nimic de explicat.

Jordan se duse în bucătărie şi scotoci printr-un sertar, până scoase un filtru de cafea.

— Orice a zis Maia despre mine, sunt sigur că este adevărul.

— A spus că ai lovit-o, zise Simon.

Jordan, în bucătărie, rămase nemişcat. Se uita în jos, la filtru, de parcă n-ar mai fi ştiut sigur la ce folosea.

— A spus că voi doi aţi ieşit împreună timp de mai multe luni şi

că totul era minunat, continuă Simon. Apoi, tu ai devenit violent şi gelos. Iar când ea ţi-a reproşat asta, ai lovit-o. Ea a rupt relaţia cu tine, iar apoi, când se întorcea într-o seară acasă, a fost atacată, aproape omorâtă. Iar tu… tu ai fugit din oraş. Nicio scuză, nicio explicaţie.

Jordan puse filtrul pe bufet.

— Cum a ajuns ea aici? Cum a găsit haita lui Luke Garroway?

Simon clătină din cap.

— A urcat într-un tren de New York şi le-a luat urma. Maia e o supravieţuitoare. Nu s-a lăsat doborâtă de ceea ce i-ai făcut tu. Alţii, mulţi, ar fi cedat.

— De-asta ai rămas? întrebă Jordan. Ca să-mi spui că sunt un ticălos? Pentru că ştiam deja asta.

— Am rămas, zise Simon, din pricina a ceea ce am făcut eu noaptea trecută. Dac-aş fi aflat despre tine ieri, aş fi plecat. Dar după tot ce i-am făcut lui Maureen… Îşi muşcă buzele. Am crezut că pot controla ce mi se întâmplă şi n-am reuşit, şi am rănit pe cineva care nu merita asta. De aceea am rămas.

— Pentru că dacă eu nu sunt un monstru, atunci nici tu nu eşti un monstru.

— Pentru că vreau să ştiu cum să merg mai departe, acum, şi poate că tu îmi poţi spune. Simon se aplecă în faţă. Pentru că tu ai fost un tip bun cu mine de când te-am cunoscut. Nu te-am văzut niciodată fiind rău sau enervându-te. Şi apoi m-am gândit la Gardienii Lupi, şi cum ai zis tu că li te-ai alăturat pentru că făcuseşi lucruri rele. Şi m-am gândit că Maia a fost probabil lucrul rău pe care îl făcuseşi şi pe care încercaseşi să-l compensezi.

— Am încercat, zise Jordan. Ea este.

Clary stătea la biroul ei din mica odaie de oaspeţi din casa lui Luke, cu peticul de pânză pe care-l luase de la morga spitalului Beth Israel întins înaintea ei. Îl fixase pe laturi cu nişte creioane şi îşi trecea mâna cu stela pe deasupra lui, încercând să-şi amintească

runa care-i apăruse în spital.

Era greu să se concentreze. Se tot gândea la Jace, la noaptea trecută. Unde s-o fi dus. De ce era nefericit. Nu-şi dăduse seama până când nu-l văzuse că şi el suferea la fel de mult ca şi ea, şi avea inima la fel de sfâşiată. Voia să-l sune, dar îşi interzisese să facă asta, de mai multe ori de când ajunsese acasă. Dacă el avea să-i spună care era problema, trebuia s-o facă fără să i se ceară. Îl cunoştea destul de bine ca să ştie că aşa era.

Închise ochii şi încercă să se forţeze să-şi imagineze runa. Nu era una pe care o născocise ea, de asta era foarte sigură. Era una care într-adevăr exista dinainte, deşi nu era sigură dacă o văzuse în Cartea Gri. Forma ei îi vorbea mai puţin de transpunere, cât de revelaţie, de arătat forma a ceva ascuns sub pământ, suflând praful la o parte de pe ea încet, ca să citească inscripţia de dedesubt…

Stela îi zvâcni între degete, iar ea deschise ochii şi descoperi, spre surprinderea ei, că reuşise să traseze un mic contur pe marginea ţesăturii. Arăta aproape ca o pată de cerneală, cu fire ciudate care se îndreptau în toate direcţiile, şi ea se încruntă, întrebându-se dacă-şi pierduse îndemânarea. Dar ţesătura începu să tremure, ca aerul deasupra asfaltului încins. Ea se uită la cuvintele apărute pe ţesătură de parcă o mână invizibilă le-ar fi scris:

Proprietatea Bisericii lui Talto. Riverside, 232.

O cuprinse un val de entuziasm. Era un indiciu, un indiciu real. Şi îl găsise ea singură, fără niciun ajutor de la altcineva.

Riverside, 232. Asta era în Upper West Side, se gândi ea, lângă Riverside Park, chiar peste apă de New Jersey. Nu era deloc un drum lung. Biserica lui Talto. Clary puse stela jos, încruntându-se de îngrijorare. Indiferent ce-o fi fost, suna a veşti rele. Îşi împinse grăbită scaunul până la vechiul computer al lui Luke şi deschise internetul. N-ar fi putut spune că a fost surprinsă când, tastând „Biserica lui Talto”, n-a obţinut niciun rezultat inteligibil. Orice fusese scris acolo, în colţul ţesăturii, fusese în *purgatică,* sau *cthoniană,* sau vreo altă limbă demonică.

De un lucru era sigură: indiferent ce era Biserica lui Talto, era secret şi probabil rău. Dacă era implicată în transformarea nou-născuţilor în *creaturi* cu gheare în loc de mâini, nu era vorba de niciun fel de religie adevărată. Clary se întrebă dacă mama care lăsase copilul lângă spital era membră a acelei biserici şi dacă ştia în ce se vârâse înainte de a fi născut copilul.

Simţi că-i e deodată foarte frig când întinse mâna spre telefon… dar se opri cu el în mână. Se pregătise s-o sune pe mama ei, dar nu putea vorbi cu Jocelyn despre asta. Jocelyn abia se oprise din plâns şi fusese de acord să iasă pe afară, cu Luke, ca să se uite la verighete. Şi în vreme ce Clary credea că mama ei era destul de puternică să facă faţă oricărui adevăr care avea să iasă la iveală, fără îndoială că o să intre în şi mai mare necaz cu Conclavul pentru faptul că dusese investigaţiile mai departe fără să-i informeze şi pe ei.

Luke. Dar Luke era cu mama ei. Nu-l putea suna.

Maryse, probabil. Numai ideea de a o suna i se părea străină şi intimidantă. În plus, Clary – chiar fără să vrea să admită în sinea ei că ăsta ar fi fost un factor – ştia că, dacă Maryse ar fi lăsat Conclavul să se ocupe de treaba asta, ea, Clary, ar fi fost dată la o parte. Trimisă pe banca de rezerve ale unui mister care i se părea foarte personal. Ca să nu mai pomenim că ar fi fost ca şi cum ar fi trădat-o pe mama sa Conclavului.

Dar să înceapă să alerge pe fir de una singură, fără să ştie ce găseşte… Ei bine, avea pregătire, dar nu *atâta* pregătire. Şi ştia că avea tendinţa de a acţiona mai întâi, şi-abia pe urmă de a gândi. Fără tragere de inimă, trase telefonul spre ea, şovăi un moment – şi trimise un mesaj rapid: RIVERSIDE, 232. TREBUIE SĂ NE ÎNTÂLNIM IMEDIAT. E IMPORTANT. Apăsă butonul de trimitere şi aşteptă un moment până ce ecranul se lumină, zumzăind, anunţând astfel că a primit un mesaj de răspuns: OK.

Suspinând uşurată, Clary puse telefonul jos şi se duse să-şi ia armele.

— Am iubit-o pe Maia, zise Jordan.

Stătea pe canapea acum, după ce reuşise în sfârşit să-şi facă o cafea, deşi nu băuse nicio gură din ea. Ţinea cana în mâini, învârtind-o în neştire, în timp ce vorbea.

— Trebuie să ştii asta înainte de a-ţi mai spune orice altceva. Amândoi eram din acelaşi orăşel, o posomorâtă gaură de iad, din New Jersey, iar ea suferea nesfârşite mizerii, pentru că tatăl ei era negru şi mama albă. Mai avea şi un frate, care era total psihopat. Nu ştiu dacă ţi-a spus despre el, Daniel.

— Nu prea multe, zise Simon.

— Cu toate astea laolaltă, viaţa ei era un iad, dar nu voia să se lase copleşită. Am întâlnit-o într-un magazin de muzică, cumpărând discuri vechi. Vinil, da. Am intrat în vorbă şi mi-am dat seama că era, practic, cea mai grozavă tipă de pe o rază de mai mulţi kilometri. Şi frumoasă, pe deasupra. Şi scumpă.

Ochii lui Jordan erau pierduţi în depărtări.

— Am ieşit împreună şi a fost fantastic. Eram complet îndrăgostiţi. Aşa cum ţi se întâmplă când ai şaisprezece ani. Apoi eu am fost muşcat. M-am bătut, într-o noapte, la un club. Obişnuiam să intru des în încăierări. Eram obişnuit să primesc pumni şi lovituri de picioare, dar să fiu muşcat? Am crezut că tipul care-o făcuse era nebun, dar nu mai conta. M-am dus la spital, am fost cusut, am uitat de episod. La vreo trei săptămâni după aceea, a început să se manifeste. Valuri de furie incontrolabilă şi de mânie. Vederea mi se întuneca pur şi simplu, iar eu nu mai ştiam ce se întâmplă. Am dat cu pumnul în fereastra de la bucătărie pentru că se înţepenise un sertar. Eram nebun de gelozie în privinţa Maiei, convins că se uita după alţi băieţi, convins… nici măcar nu ştiu ce era în mintea mea. Ştiu doar că a izbucnit la suprafaţă. Am lovit-o. Vreau să spun că nu-mi amintesc s-o fi făcut, dar am făcut-o. Iar ea n-a mai vrut să mă vadă…

Vocea i se înecă. Luă o înghiţitură de cafea; părea bolnav, gândi Simon. Probabil că nu spusese de prea multe ori povestea asta. Sau

niciodată.

— După vreo două nopţi, m-am dus la o petrecere şi era şi ea acolo. Dansa cu un alt băiat. Îl săruta de parc-ar fi vrut să-mi demonstreze că între noi se terminase totul. Şi-a ales prost noaptea în care s-o facă, nu că ar fi avut cum să ştie ea asta. Era cea dintâi lună plină de când fusesem muşcat.

Încheieturile degetelor i se albiseră de cât de tare strângea cana în mână.

— Prima oară când m-am preschimbat. Transformarea îmi alerga prin tot corpul şi-mi făcea bucăţi oasele şi pielea. Eram în agonie şi nu doar din pricina asta. O voiam pe ea, voiam să se întoarcă la mine, voiam să-i explic, dar nu puteam decât să urlu. Am luat-o la goană pe străzi şi, deodată, am văzut-o traversând parcul din apropiere de casa ei. Se ducea acasă…

— Şi ai atacat-o, zise Simon. Ai muşcat-o.

— Da.

Jordan se uita în gol, adâncit în trecut.

— Când m-am trezit, în dimineaţa următoare, am ştiu ce făcusem. Am încercat să ajung la ea acasă, să-i explic. Pe la jumătatea drumului, un individ solid mi-a tăiat calea şi m-a ţinut pe loc. Ştia cine eram, ştia totul despre mine. Mi-a explicat că era membru Praetor Lupus şi că îmi fusese repartizat. Nu era deloc încântat că ajunsese prea târziu, că deja muşcasem pe cineva. Nu mi-a dat voie să mă apropii de ea. A spus că asta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. A făgăduit că o să aibă grijă Gardienii Lupi de ea. Mi-a mai spus că, din pricină că muşcasem deja un om, ceea ce era strict interzis, singura cale de a scăpa de pedeapsă era să mă alătur Gardienilor şi să învăţ cum să mă controlez… N-aş fi făcut-o. L-aş fi scuipat pe tip şi aş fi acceptat orice pedeapsă ar fi vrut ei să-mi aplice. Mă uram atât de mult! Dar când mi-a explicat că, aşa, voi fi în stare să ajut şi alţii ca mine, poate chiar să împiedic să se repete ce se întâmplase între mine şi Maia, atunci am văzut o lumină în întuneric, departe în viitor. Ca şi când poate ar mai fi fost

o şansă de a îndrepta răul făcut.

— Okay, zise Simon, încet. Dar nu e cumva cam stranie coincidenţa că ai sfârşit prin a-mi fi repartizat mie? Un tip care se întâlnea cu fata pe care odinioară ai muşcat-o tu şi ai transformat-o într-un vârcolac?

— Nu-i nicio coincidenţă, zise Jordan. Dosarul tău era unul dintr-un teanc mai mare ce mi-a fost înmânat. Te-am ales pe tine tocmai din pricină că Maia era menţionată în însemnări. Un vârcolac se întâlnea cu un vampir. Ştii, e mare chestie! A fost prima oară când mi-am dat seama că devenise şi ea vârcolac după ce eu… după tot ce-i făcusem.

— N-ai verificat niciodată înainte, să afli? Asta pare un pic cam…

— Am încercat. Gardienii n-au fost de acord, dar eu am făcut tot ce-am putut ca să aflu ce se întâmplase cu ea. Am descoperit că fugise de acasă, dar oricum avusese o viaţă mizerabilă, deci asta nu-mi spunea nimic. Şi nu există vreo arhivă naţională a tuturor vârcolacilor în care s-o fi putut căuta. Eu pur şi simplu… speram că nu se Preschimbase.

— Deci ai acceptat rolul pe lângă mine din cauza Maiei?

Jordan roşi.

— M-am gândit că poate, dacă fac cunoştinţă cu tine, aş putea afla ce s-a întâmplat cu ea. Dacă era bine.

— De-asta m-ai certat că jucam la dublu cu ea, zise Simon, amintindu-şi. Erai, de fapt, protector.

Jordan îi aruncă o privire piezişă pe deasupra cănii de cafea.

— Da, păi, era un joc necinstit.

— Tu eşti cel care i-ai strecurat fluturaşul cu spectacolul trupei pe sub uşă. Nu-i aşa? Simon dădu din cap: Deci intervenţia în viaţa mea amoroasă face parte din atribuţiile tale sau a fost doar nota ta personală?

— Eu am nenorocit-o o dată, zise Jordan. Nu voiam s-o văd nenorocită şi de altcineva.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că, dacă apare la spectacolul nostru,

o să încerce să-ţi pocească mutra? Dacă n-ar fi întârziat, poate ţi-ar fi făcut-o chiar atunci când erai pe scenă. Ar fi fost un supliment grozav pentru public.

— N-am ştiut, zise Jordan. Nu mi-am închipuit că mă urăşte atât de tare. Adică, eu nu-l urăsc pe tipul care m-a Preschimbat pe mine; cumva înţeleg că poate n-a fost stăpân pe el însuşi.

— Da, zise Simon, dar nu l-ai *iubit* niciodată pe tipul ăla. N-ai avut niciodată vreo relaţie cu el. Maia te-a iubit. Crede că ai muşcat-o, apoi te-ai dat la fund şi nu te-ai mai gândit niciodată la ea. O să te urască tot atât de mult cât te-a iubit odinioară.

Înainte ca Jordan să-i poată răspunde, sună cineva la uşă – nu soneria care s-ar fi auzit dacă ar fi fost cineva la parter, la uşa de la intrarea în imobil, ci aceea de la care se putea suna doar dacă vizitatorul stătea pe hol, în faţa uşii apartamentului. Băieţii schimbară o privire nedumerită.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Simon.

Jordan clătină din cap şi lăsă jos cana de cafea. Amândoi merseră în micul vestibul. Jordan îi făcu semn lui Simon să stea în spatele lui, apoi deschise larg uşa.

Nu era nimeni. În schimb, pe preşul din faţa uşii era o bucată de hârtie împăturită, peste care, ca să nu zboare de la curent, fusese pus ceva ce arăta a pietroi solid. Jordan se aplecă să scoată biletul de sub piatră şi se ridică apoi, încruntat.

— E pentru tine, zise el, întinzându-i-l lui Simon.

Uluit, Simon deschise biletul. La mijlocul foii, cu litere copilăreşti, desenate cu şablonul, era următorul mesaj:

SIMON LEWIS. O AVEM PE IUBITA TA. TREBUIE SĂ VII ÎN RIVERSIDE 232 ASTĂZI. SĂ FII ACOLO ÎNAINTE DE A SE ÎNTUNECA SAU DACĂ NU, O SĂ-I TĂIEM GÂTUL.

— E o glumă, zise Simon, holbându-se pierit la hârtie. Asta trebuie să fie.

Fără vreun cuvânt, Jordan îl apucă de braţ pe Simon şi-l conduse în living. Dându-i drumul, scotoci prin jur după telefonul fără fir, până-l găsi.

— Sun-o, spuse el, trântindu-i telefonul în piept lui Simon. Sun-o pe Maia şi vezi dacă e în siguranţă.

— Dar s-ar putea să nu fie ea.

Simon se uită la telefon în vreme ce întreaga grozăvie a situaţiei îi zumzăia prin creier ca un duh rău agitându-se pe lângă o casă, rugându-se să fie lăsat înăuntru. *Concentrează-te,* îşi spuse el. *Nu intra în panică.*

— Ar putea fi Isabelle.

— Oh, Doamne! mârâi Jordan la el. Mai ai şi alte iubite? Trebuie să facem o listă cu persoane de sunat?

Simon îi smulse telefonul şi se întoarse cu spatele, formând grăbit numărul.

Maia răspunse după al doilea apel.

— Alo?

— Maia… sunt Simon.

Tonul prietenos dispăru.

— Ah! Ce vrei?

— Voiam doar să verific dacă eşti bine, zise el.

— Sunt bine, zise ea înțepat. Ce a fost între noi nu era foarte serios. Nu sunt fericită, dar o să supravieţuiesc. Totuşi, tu tot un nemernic eşti.

— Nu, zise Simon. Vreau să spun, voiam să verific dacă eşti *bine.*

— Te referi la treaba cu Jordan?

El îi simţi mânia greu stăpânită când îi rosti numele.

— Aşa este. Voi doi aţi plecat împreună, nu-i aşa? Sunteţi prieteni sau cam aşa ceva, nu? Ei bine, poţi să-i spui să stea departe de mine. De fapt, asta e valabil pentru amândoi.

Închise. Tonul zumzăi în receptor ca o albină furioasă.

Simon se uită la Jordan.

— E bine. Ne urăşte pe amândoi, dar altceva nu părea să fie în

neregulă.

— Bine, zise Jordan. Sun-o pe Isabelle.

A trebuit să încerce de două ori, până când Izzy să răspundă; Simon era cât pe-aci să intre în panică, dar apoi auzi vocea ei, aparent distrată şi enervată.

— Oricine ai fi, ar fi bine să ai un motiv întemeiat ca să mă suni.

Uşurarea i se răspândi prin vene.

— Isabelle, sunt Simon.

— Oh, pentru Dumnezeu! *Ce* vrei?

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine…

— Ah, ce, se presupune c-aş fi devastată pentru că tu eşti un escroc, mincinos cu două feţe, pui de…

— Nu.

Faza asta deja începea să-l calce pe nervi.

— Vreau să spun, eşti în regulă? N-ai fost răpită sau ceva de genul ăsta?

Urmă o lungă tăcere.

— Simon, zise Isabelle în cele din urmă. Pe cuvânt, foarte serios, asta e cea mai stupidă scuză pentru un telefon plângăcios şi prefăcut, pe care am auzit-o vreodată în viaţa mea. Ce-i cu tine?

— Nu ştiu, zise Simon şi închise, mai înainte să-i trântească ea telefonul în nas.

Îi întinse aparatul lui Jordan.

— Şi ea e bine.

— Nu pricep. Jordan arăta uluit. Cine ar lansa o astfel de ameninţare, dacă nu se bazează pe nimic? Vreau să spun, e atât de uşor de verificat şi de aflat că e o minciună!

— Înseamnă că mă cred prost, începu Simon, dar se opri şi o idee înfricoşătoare îi trecu prin minte.

Smulse înapoi telefonul de la Jordan şi începu să formeze un număr, cu degete amorţite.

— Cine e? întrebă Jordan. Pe cine suni?

Telefonul lui Clary sună exact în momentul în care ea cotea de pe Ninety-Sixth Street pe Riverside. Ploaia părea să fi spălat toată mizeria obişnuită a oraşului; soarele îşi trimitea razele din cerul sclipitor de curat pe fâşia verde strălucitoare a parcului ce se întindea de-a lungul malului fluviului, ale cărui ape arătau albastre în ziua aceea.

Scotoci în geantă după telefon, îl găsi şi-l deschise imediat.

— Alo?

Vocea lui Simon se mai potoli puţin.

— Oh, slavă… Se înecă. Eşti bine? N-ai fost răpită sau mai ştiu eu ce?

— *Răpită?*

Clary se zgâia la numerele de pe clădiri, înaintând pe alee: 220, 224. Nu prea ştia la ce să se aştepte să vadă. Oare avea să arate ca o biserică? Sau ca altceva, acoperit de o iluzie magică pentru a arăta ca un teren viran?

— Eşti beat sau ce?

— E cam devreme pentru asta. Uşurarea din vocea lui era evidentă. Nu, doar că… am primit un bilet ciudat. Cineva ameninţa că mi-ar lua iubita.

— Care dintre ele?

— Ha, ha!

Simon nu era nici pe departe amuzat.

— Le-am sunat deja pe Maia şi pe Isabelle, dar amândouă sunt bine. Apoi m-am gândit la tine… vreau să spun, noi petrecem o grămadă de timp împreună. Cineva şi-ar fi putut face o impresie greşită. Dar acum nu mai ştiu ce să zic.

— Nici eu.

Numărul 232 apăru deodată în faţa lui Clary, o clădire masivă, din piatră solidă, cu un acoperiş ascuţit. *Ar fi putut fi o biserică într-o oarecare perioadă,* gândi ea, deşi astăzi nu mai arăta la fel.

— Maia şi Isabelle au aflat una despre cealaltă aseară, apropo. N-a fost deloc plăcut, adăugă Simon. Ai avut dreptate că nu e bine

să te joci cu focul.

Clary examină faţada clădirii cu numărul 232. Majoritatea edificiilor de pe alee erau clădiri cu apartamente de lux, cu portar în livrea la intrare. Aceasta însă avea o uşă dublă, înaltă, de lemn, arcuită sus, cu nişte clanţe de modă veche în loc de mânere-buton.

— Ooh, aoleu! Îmi pare rău, Simon. Mai vorbeşte vreuna dintre ele cu tine?

— Nu prea.

Ea puse o mână pe clanţă şi împinse. Uşa se deschise cu un scârţâit uşor. Clary vorbi mai încet.

— Poate că vreuna dintre ele ţi-a lăsat biletul.

— Nu prea pare a fi stilul lor, zise Simon, cu sinceră nedumerire. Crezi că Jace ar fi putut s-o facă?

Auzul numelui său a fost ca un pumn în plex. Clary îşi ţinu respiraţia şi zise:

— Nu cred că ar face aşa ceva, chiar dacă ar fi supărat.

Depărtă telefonul de ureche. Privind în jur prin uşa întredeschisă, putea vedea ceea ce arăta liniştitor ca interiorul unei biserici – un lung culoar de trecere printre şirurile de bănci şi lumini pâlpâitoare ca de lumânări. De bună seamă că n-ar fi fost nicio primejdie să arunce o privire înăuntru.

— Trebuie să închid, Simon. Te sun eu mai târziu.

Închise telefonul şi păşi înăuntru.

— Chiar crezi că a fost o glumă? Jordan se plimba de colo-colo prin apartament, ca un tigru într-o cuşcă de la grădina zoologică. Nu ştiu… Mie mi se pare mai degrabă o glumă de om bolnav.

— N-am spus că n-ar fi aşa.

Simon se uită spre bilet; era deschis pe măsuţa de cafea, iar literele trasate cu şablonul erau vizibile chiar şi de la distanţă. Doar uitându-se la el şi simţea un gol în stomac, deşi ştia că era lipsit de înţeles.

— Tot încerc să mă gândesc cine l-ar fi putut trimite. Şi de ce.

— Poate că ar trebui să-mi iau o zi liberă în care să nu te mai urmăresc pe tine şi să stau cu un ochi pe ea, zise Jordan. Ştii tu… în caz de ceva.

— Presupun că vorbeşti despre Maia, zise Simon. Ştiu că ai intenţii bune, dar chiar nu cred că te vrea prin preajma ei. În nicio calitate.

Faţa lui Jordan deveni aspră.

— M-aş ține deoparte, ca să nu mă vadă.

— Uau! Încă mai ții la ea, nu-i aşa?

— Am o responsabilitate personală, răspunse Jordan scorţos. Orice altceva simt nu contează.

— Poţi să faci ce vrei tu, zise Simon. Dar eu cred…

Soneria de la uşă se auzi din nou. Cei doi băieți schimbară o singură privire înainte ca amândoi să se repeadă pe holul îngust către uşă. Jordan ajunse primul. Înșfăcă rapid cuierul de lângă uşă, smulse hainele de pe el şi deschise uşa larg, ținând cuierul deasupra capului ca pe o lance.

De partea cealaltă a uşii era Jace. Clipi nedumerit.

— Ăla e un cuier?

Jordan trânti cuierul jos şi oftă.

— Dac-ai fi fost vampir, ăsta ar fi fost mult mai de folos.

— Da, zise Jace. Sau, ştii, dac-aş fi fost cineva cu multe haine.

Simon scoase capul de după Jordan şi zise:

— Scuze. Am avut o dimineață stresantă.

— Da, bine, zise Jace. Tocmai e pe cale să devină şi mai stresantă. Am venit să te iau la Institut, Simon. Cei din Conclav vor să te vadă şi nu le place să fie făcuţi s-aştepte.

În clipa în care uşa Bisericii lui Talto se închise în urma lui Clary, ea se simţi ca pe altă lume, zgomotul şi agitaţia New Yorkului dispărând cu desăvârşire. Spaţiul din interiorul clădirii era mare şi impunător, cu tavan înalt. Un culoar îngust trecea printre şirurile de strane, şi lumânări de seu brun ardeau în sfeşnice fixate de-a lungul

pereţilor. Interiorul i se păru lui Clary foarte slab luminat, dar asta poate pentru că era obişnuită cu strălucirea lămpii-vrăjitoarei.

O luă de-a lungul culoarului, pasul ei, în tenişi, pe piatra prăfuită abia auzindu-se. Era ciudat, gândi ea, o biserică fără nicio fereastră. În capătul culoarului de trecere ajunse la absidă, unde două trepte duceau către un podium pe care se afla altarul. Se uită lung la el, observând încă un lucru ciudat: că în această biserică nu exista nicio cruce. În schimb, pe altar era o tăbliţă de piatră aşezată vertical, încununată de o sculptură reprezentând o bufniţă. Pe tăbliţă stătea scris:

CĂCI CASA EI DUCE SPRE MOARTE,
IAR CĂILE EI CĂTRE MORŢI.
NIMENI DIN CEI CE INTRĂ ÎN EA NU SE MAI ÎNTOARCE,
NICI NU MAI APUCĂ PE CĂILE VIEŢII.

Clary rămase uimită. Nu cunoştea prea bine Biblia – cu siguranţă, nu-şi amintea nici pe departe atât de bine ca Jace, care ştia, aproape perfect, pasaje întregi din ea –, dar, deşi textul suna religios, era destul de straniu ca să fie afişat într-o biserică. Se înfioră şi se apropie mai mult de altar, unde fusese lăsată o carte mare, închisă. Una dintre pagini părea să fi fost însemnată; când Clary întinse mâna să deschidă cartea, îşi dădu seama că obiectul pe care îl luase drept semn de carte era de fapt un pumnal cu mâner negru, gravat cu simboluri oculte. Mai văzuse astfel de desene şi mai înainte, în cărţile după care învăţa. Era un *athame,* utilizat adesea în ritualurile de invocare a demonilor.

Îi îngheţă inima, dar se aplecă totuşi să se uite peste pagina marcată, hotărâtă să afle ceva, însă descoperi că era plină de rânduri scrise de mână, foarte înghesuit, stilizat, greu de descifrat şi dacă ar fi fost în engleză. Dar nu erau; erau într-un alfabet cu litere ascuţite, ţepoase, pe care era sigură că nu-l mai văzuse înainte. Cuvintele se aflau sub o ilustraţie în care Clary recunoscu un cerc de invocare –

genul de desen pe care îl trasau magicienii pe pământ înainte de a face farmece. Aceste cercuri aveau rolul de a atrage şi a concentra puterea magică. În carte, cercul se întinsese pe pagină în cerneală verde, arătând ca două cercuri concentrice, cu un pătrat în centru. În spaţiul dintre cercuri erau mâzgălite rune. Clary nu le recunoscu, dar simţi limbajul runelor în oasele ei şi se cutremură. Moarte şi sânge.

Dădu grăbită pagina şi văzu un grup de ilustraţii care o făcu să-şi ţină respiraţia.

Era o succesiune de ilustraţii pornind de la imaginea unei femei cu o pasăre cocoţată pe umărul ei stâng. Pasărea, probabil un corb, părea sinistră şi vicleană. În cea de-a doua ilustraţie, pasărea nu mai era, iar femeia era evident însărcinată. În cea de-a treia, femeia stătea întinsă pe un altar foarte asemănător cu acela în faţa căruia stătea acum Clary. O siluetă într-o robă stătea în faţa ei, cu o seringă şocant de modernă în mână. Seringa era plină cu un lichid roşu-închis. Femeia ştia în mod clar că urma să fie injectată, pentru că ţipa.

În ultima ilustraţie, femeia stătea cu pruncul în poală. Copilul arăta aproape normal, în afara ochilor care erau în întregime negri, fără niciun pic de alb. Femeia se uita la copil cu o expresie de groază.

Clary simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Mama ei avusese dreptate. Cineva încercase să facă mai mulţi nou-născuţi ca Jonathan. De fapt, deja îi făcuse.

Se retrase de lângă altar. Fiecare celulă din corpul ei ţipa că era ceva foarte rău cu locul acela. Nu credea că mai putea petrece nicio secundă acolo; mai bine ieşea şi aştepta să vină cavaleria. Poate că descoperise indiciul ăsta de una singură, dar rezultatul era mult peste puterile ei.

Atunci auzi sunetul.

Un susur blând, ca de val leneş în retragere, care părea să vină de deasupra ei. Îşi ridică privirile, ţinând strâns *athame*-ul în mână. Şi

făcu ochii mari. De jur-împrejurul galeriei de la etaj stăteau înşiraţi mai mulţi privitori. Îmbrăcaţi în ce păreau a fi nişte treninguri cenuşii – tenişi, tricouri de un cenuşiu mohorât şi bluze de trening încheiate cu fermoar, cu glugile trase mult pe faţă. Stăteau complet nemişcaţi, cu mâinile sprijinite pe balustrade, uitându-se în jos la ea. Cel puţin, aşa crezu ea, că o priveau. Feţele le erau aproape în întregime ascunse în umbră; nici măcar nu-şi dădea seama dacă erau bărbaţi sau femei.

— Îmi… îmi pare rău, zise ea. Vocea ei răsună puternic între pereţii de piatră. N-am vrut să deranjez sau…

Nu primi niciun răspuns, ci doar tăcere. Tăcere apăsătoare. Inima lui Clary începu să bată mai repede.

— Atunci, eu o să plec, zise ea, înghițindu-şi nodul din gât.

Făcu un pas în faţă, puse *athame*-ul pe altar şi se întoarse să plece. Atunci îi ajunse la nări mirosul din aer, cu o fracţiune de secundă înainte de a se întoarce – duhoarea familiară a gunoiului în putrefacţie. Intre ea şi uşă, ridicându-se ca un zid, era un coşmaresc amestec inform de piele descărnată, dinţi ca briciul şi gheare întinse.

În ultimele câteva săptămâni, Clary se antrenase să înfrunte un demon în bătălie, chiar şi unul masiv. Dar acum când se întâmpla în realitate, nu reuşi să facă altceva decât să ţipe.

11

NEAMUL NOSTRU

Demonul se repezi la Clary, iar ea se opri brusc din ţipat şi făcu un salt înapoi, peste altar – un salt pe spate perfect şi, pentru un moment bizar, îşi dori ca Jace să fi fost de faţă ca s-o vadă. Atinse podeaua şi se ghemui, exact în clipa în care ceva izbi altarul cu putere, făcând piatra să vibreze.

Un urlet răsună în biserică. Clary se ridică în genunchi şi aruncă o privire pe după altar. Demonul nu era atât de mare cât i se păruse la început, dar nu era nici mic – aproape cât un frigider, cu trei capete legănându-se pe nişte gâturi lungi. Ochii erau orbi, dar avea nişte fălci enorme, căscate, din care atârnau fire de bale verzui. Demonul părea să-şi fi izbit capul din stânga altarului când se aruncase s-o prindă, pentru că scutura capul acela înainte şi înapoi, vrând parcă să şi-l limpezească.

Clary privi înnebunită în sus, dar cei în treninguri erau încă la locurile lor. Niciunul nu se clintise. Păreau că urmăresc cu o curiozitate detaşată ceea ce se petrecea. Se răsuci şi se uită în spatele ei, dar nu exista nicio ieşire din biserică în afară de uşa pe care intrase ea, iar demonul îi bloca acum calea înapoi. Dându-şi seama că pierdea secunde preţioase, se ridică în picioare şi înşfăcă *athame*-ul. Îl smulse de pe altar şi se ghemui la loc, exact în clipa în care demonul se repezea din nou la ea. Se rostogoli pe-o parte, când un cap, legănându-se pe gâtul lung ca un lujer, se repezi peste altar, cu limba neagră şi groasă ieşită în afară, căutând-o pe ea. Cu un strigăt, înfipse o dată *athame*-ul în gâtul creaturii, apoi îl trase la loc, dându-se înapoi, la o parte din cale.

Creatura ţipă, dându-şi capul pe spate, şi un jet de sânge negru împroşcă din rana pe care i-o făcuse ea. Însă nu fusese o lovitură mortală. Chiar sub ochii lui Clary, rana începu să se vindece încet, carnea verde-negricioasă a demonului împletindu-se la loc ca o ţesătură când este cârpită. Fetei îi pieri curajul. Bineînţeles. Principalul motiv pentru care vânătorii de umbre foloseau arme cu rune era acela că runele îi împiedicau pe demoni să se vindece.

Duse mâna stângă la cingătoare, după stela ei, şi o scoase exact când demonul ataca din nou. Sări într-o parte şi plonjă dureros pe scări în jos, rostogolindu-se până se lovi de primul rând de bănci. Demonul se întoarse, cu o oarecare greutate, şi porni din nou spre ea. Dându-şi seama că ţinea strâns şi stela, şi pumnalul – de fapt, în pumnal chiar se tăiase când se rostogolise, iar sângele i se întinsese cu repeziciune pe pieptarul jachetei – schimbă pumnalul în mâna stângă şi stela în dreapta şi, cu o grabă disperată scrijeli o rună *enkeli* în mânerul *athame*-ului.

Celelalte simboluri de pe mâner începură să se topească şi să dispară când runa puterii angelice îl luă în stăpânire. Clary ridică ochii; demonul era aproape peste ea, cu cele trei capete ale lui întinse, cu gurile căscate. Ţâşnind în picioare, duse braţul înapoi şi aruncă pumnalul cu toată puterea. Spre marea ei surpriză, nimeri capul din centru drept în mijloc, pumnalul înfigându-se până la plăsele. Capul crăpă, în răcnetele demonului – iar lui Clary îi reveni curajul – şi apoi pur şi simplu căzu, lovind podeaua cu un bufnet îngreţoşător. Demonul continua însă să se apropie, târându-şi capul acum mort pe gâtul flasc, înaintând spre Clary.

Zgomotul mai multor paşi se auzi de deasupra. Clary îşi ridică ochii. Persoanele în treninguri plecaseră, galeria era goală. Priveliştea nu era liniştitoare. Cu inima dansându-i în piept un tango nebunesc, Clary se întoarse şi o rupse la fugă spre uşa din faţă, dar demonul era mai rapid decât ea. Cu un grohăit de efort, se aruncă *pe deasupra* ei şi ateriză în faţa uşilor, tăindu-i calea spre ieşire. Scoţând un şuierat, porni spre ea, legănându-şi cele două

capete rămase, apoi le ridică, întinzându-şi gâturile la maximum ca să poată lovi…

Ceva fulgeră prin aer, o flamă auriu-argintie iute ca săgeata. Capetele demonului se răsuciră, şuieratul ridicându-se până la țipăt, dar prea târziu – obiectul argintiu care se înfăşurase în jurul lor le smuci cu putere şi, cu un gheizer de sânge negru, cele două capete au fost retezate. Clary se rostogoli într-o parte, ferindu-se de sângele care, atingând-o, îi ardea pielea. Apoi îşi vârî capul între umeri, când corpul decapitat se clătină şi căzu în direcția ei…

Şi dispăru. Chiar în timp ce se prăbuşea, demonul pieri, absorbit înapoi de dimensiunea din care venise. Clary ridică prudentă capul. Uşile de la intrarea în biserică erau deschise, iar în prag stătea Isabelle, în cizme şi cu o rochie neagră, cu biciul de electrum în mână. Îl înfăşură la loc încet, în jurul încheieturii, aruncând priviri prin biserică în timp ce făcea asta, cu sprâncenele ei negre unite într-o încruntătură de curiozitate. Când privirea îi căzu pe Clary, zâmbi.

— Drace, fato, zise ea. În ce te-ai mai băgat acum?

Mâinile servitorilor vampirilor pe pielea lui Simon erau reci şi uşoare, ca atingerea unor aripi înghețate. Se înfioră puțin când îi dezlegară eşarfa de la ochi, simțindu-le pielea uscată şi aspră, după care aceştia se dădură înapoi, retrăgându-se cu o plecăciune.

El privi în jur, clipind nedumerit. În urmă cu doar câteva clipe, stătea în lumina soarelui, la colțul dintre Seventy-Eighth Street şi Second Avenue – la suficientă distanță de Institut, după socotelile lui, cât să folosească în siguranță țărâna de mormânt pentru a o contacta pe Camille fără să-i trezească suspiciuni. Iar acum era într-o cameră slab luminată, foarte spațioasă, cu pardoseală de marmură netedă şi cu elegante coloane de marmură susținând tavanul înalt. De-a lungul peretelui din stânga exista un şir de cabine cu geam în față, fiecare cu o plăcuță de bronz atârnată de ea, pe care scria CASIER. O altă plăcuță de bronz de pe zid proclama

locul ca fiind BANCA NAȚIONALĂ DOUGLAS. Un strat gros de praf acoperea pardoseala şi ghişeele unde odinioară stăteau oamenii să-şi completeze cecurile sau formularele de retragere de numerar, iar lămpile cu suport de bronz care atârnau de tavan erau acoperite de cocleală verde.

În mijlocul sălii se afla un fotoliu înalt, iar în fotoliu stătea Camille. Părul ei blond-argintiu era despletit şi-i curgea pe umeri ca beteala. Faţa ei frumoasă era curăţată de machiaj, dar buzele îi erau încă foarte roşii. În penumbra din bancă, erau aproape singura pată de culoare pe care Simon o vedea.

— În mod obişnuit n-aş fi fost de acord să ne întâlnim în timpul zilei, Diurnule, zise ea. Dar, pentru tine, am făcut o excepţie.

— Mulțumesc.

Observase că nu fusese adus niciun scaun pentru el, aşa că rămase în picioare, stânjenit. Dacă inima i-ar mai fi bătut încă, îşi zise el, acum ar fi bubuit în piept. Când acceptase să facă asta pentru Conclav, uitase cât de tare îl speria Camille. Poate că era o frică ilogică – ce ar fi putut să-i facă *lui?* –, dar asta era.

— Presupun că asta înseamnă că te-ai gândit la oferta mea, zise Camille. Şi că o primeşti.

— Ce te face să crezi că primesc? zise Simon, sperând din tot sufletul ca ea să nu pună stupizenia întrebării pe seama faptului că el trăgea de timp.

Ea arăta uşor nerăbdătoare.

— N-ai fi venit tu în persoană să aduci vestea că ai decis să mă refuzi. Te-ai teme de mânia mea.

— Ar trebui să mă tem de mânia ta?

Camille se lăsă pe speteaza fotoliului, zâmbind. Fotoliul arăta modern şi luxos, în contrast cu toate celelalte lucruri din banca abandonată. Trebuie să fi fost adus aici din altă parte, probabil de servitorii lui Camille, care în prezent stăteau la distanţă, de o parte şi de alta, ca nişte statui mute.

— Mulți se tem, zise ea. Dar tu nu ai niciun motiv. Sunt foarte

mulţumită de tine. Deşi ai aşteptat până în ultimul moment să mă contactezi, presimt că ai făcut alegerea corectă.

Telefonul lui Simon îşi găsi exact momentul ăsta să sune insistent. El tresări puternic, simţind un şiroi de năduşeală rece coborându-i pe şira spinării, apoi pescui grăbit telefonul din buzunarul jachetei.

— Scuze! Telefonul, zise el deschizându-l.

Camille păru îngrozită.

— *Nu* răspunde!

Simon duse încet telefonul la ureche. În acelaşi timp, izbuti să apese pe butonul de fotografii de mai multe ori, cu degetul.

— N-o să dureze decât o secundă.

— Simon.

Apăsă butonul de trimitere şi apoi închise rapid telefonul.

— Iertare. Nu m-am gândit.

Pieptul lui Camille se ridica şi cobora cu mânie, în ciuda faptului că nu respira propriu-zis.

— Cer mai mult respect din partea servitorilor mei, şuieră ea. N-ai să mai faci asta a doua oară, altfel…

— Altfel ce? zise Simon. Nu-mi poţi face rău, nu mai mult decât pot ceilalţi. Şi mi-ai spus că eu n-am să fiu un servitor. Mi-ai spus că o să fiu partenerul tău.

Se opri, lăsând doar nota cuvenită de aroganţă în vocea lui.

— Poate c-ar trebui să reconsider acceptarea ofertei tale.

Ochii lui Camille se întunecară.

— Oh, pentru Dumnezeu, nu fi găgăuţă!

— Cum poţi să rosteşti cuvântul ăsta? întrebă Simon.

Camille îşi ridică sprâncenele delicate.

— Care cuvânt? Eşti supărat că ţi-am zis găgăuţă?

— Nu. Adică, da, dar nu la ăsta mă refeream. Ai zis „Oh, pentru numele lui…”

Se întrerupse, cu vocea gâtuită. Încă nu putea să-l spună. *Dumnezeu*.

— Pentru că eu nu cred în el, prostuțule, zise Camille. Iar tu încă mai crezi.

Îşi întoarse puţin capul într-o parte, privindu-l cum s-ar uita o pasăre la o râmă de pe trotuar gândindu-se s-o mănânce.

— Cred că probabil e timpul pentru un legământ de sânge.

— Un… legământ de sânge?

Simon se întrebă dacă auzise bine.

— Am uitat că ştiinţa ta privind obiceiurile neamului nostru e atât de limitată. Camille clătină din capul ei argintiu. O să te pun să semnezi un legământ, cu sânge, că îmi eşti loial. El te va împiedica să nu te mai supui ordinelor mele pe viitor. Consideră-l un soi de… contract prenupţial.

Zâmbi, şi el văzu lucirea colţilor ei.

— Haide!

Pocni poruncitor din degete, iar pajii ei se grăbiră spre ea, cu capetele plecate. Cel dintâi îi înmână ceva care arăta ca un stilou de modă veche din sticlă, genul cu vârful răsucit menit să prindă şi să ţină cerneala.

— Va trebui să te crestezi şi să-ţi iei singur sânge, zise Camille. În mod normal, aş face-o eu, dar Pecetea mă împiedică. Prin urmare, trebuie să improvizăm.

Simon şovăia. Asta era rău. Foarte rău. Cunoştea destul de multe despre lumea supranaturală ca să ştie ce înseamnă legămintele pentru repudiaţi. Nu erau doar promisiuni goale, care se puteau încălca. Îl legau cu adevărat pe cel care îl făcea, aidoma unor cătuşe reale. Dacă semna legământul, chiar trebuia să-i fie loial lui Camille. Posibil pentru veşnicie.

— Apropie-te, zise Camille, o undă de nerăbdare strecurându-i-se în voce. Nu e nevoie să iroseşti timpul.

Înghiţind nodul din gât, Simon făcu un pas înainte, fără tragere de inimă, apoi încă unul. Un servitor veni în faţa lui, tăindu-i calea. Îi întindea lui Simon un cuţit, un obiect cu aspect fioros şi cu o lamă ca un ac. Simon îl luă şi îl ridică deasupra încheieturii. Apoi îl

coborî.

— Ştii, zise el, chiar nu-mi place durerea. Nici cuţitele…

— *Fa-o!* mârâi Camille.

— Trebuie să mai existe şi o altă metodă.

Camille se ridică din fotoliu, iar Simon îi văzu colţii scoşi în întregime. Era cu adevărat înfuriată.

— Dacă nu încetezi să-mi iroseşti timpul…

Se auzi o uşoară implozie, un sunet ca de corp uriaş rupându-se la jumătate. Un mare panou pâlpâitor apăru pe peretele opus. Camille se întoarse într-acolo, cu buzele întredeschise de şoc, când văzu ce era. Simon înțelese că-l recunoscuse, la fel cum îl recunoscuse şi el. Nu putea fi decât un singur lucru.

Un Portal. Iar prin el se revărsară pe puţin zece vânători de umbre.

— Okay, zise Isabelle, dând la o parte trusa de prim ajutor cu un gest scurt.

Erau într-una dintre multele camere de rezervă ale Institutului, menite să-i găzduiască pe membrii Conclavului veniţi în vizită. Fiecare era mobilată simplu, cu un pat, o măsuţă de toaletă şi un şifonier, şi avea o baie mică. Şi, bineînţeles, fiecare avea o trusă de prim ajutor, cu bandaje, comprese şi chiar stele de rezervă incluse.

— Eşti zdravăn *iratz*-iată, dar o să mai dureze un pic până-ţi vor dispărea unele dintre vânătăile alea. Iar astea… – îşi trecu degetul peste semnele de arsură de pe antebraţul lui Clary, unde o stropise sângele de demon – probabil n-or să-ţi dispară complet decât mâine. Dacă te odihneşti, se vor vindeca mai repede, totuşi.

— E bine. Mersi, Isabelle.

Clary se uită în jos, la mâinile ei; cea dreaptă era bandajată toată, iar bluza ei era încă sfâşiată şi mânjită de sânge, deşi runele lui Izzy vindecaseră tăieturile de dedesubt. Presupunea că ar fi putut să-şi facă *iratze*-le şi singură, dar era plăcut să fie cineva care să aibă grijă de ea, iar Izzy, deşi nu era cea mai prietenoasă persoană pe care o

cunoştea Clary, putea fi pricepută şi bună, când simţea ea că trebuie.

— Şi mulţumesc c-ai venit şi, ştii, mi-ai salvat viaţa de… ce-o fi fost…

— Un demon-hidră. Ţi-am spus. Au mai multe capete, dar sunt foarte proşti. Iar tu nu te descurcaseşi prea rău cu el nici până să apar cu. Mi-a plăcut ce-ai făcut cu *athame*-ul. Gândire promptă sub presiune. Asta e o parte la fel de importantă din viaţa de vânător de umbre pe cât e şi să dai găuri cu pumnul în lucruri.

Isabelle se aruncă în pat lângă Clary şi oftă.

— Ar trebui probabil să mă duc să aflu tot ce se poate despre Biserica lui Talto mai înainte să se întoarcă cei din Conclav. Poate că ne-ar ajuta să ne dăm seama ce se întâmplă. Chestia cu spitalul, copiii… – se cutremură – … nu-mi place.

Clary îi povestise lui Isabelle tot ce ştia despre motivul pentru care se aflase ea la biserică, ba chiar şi despre copilul-demon de la spital, deşi pretextase că ea fusese cea bănuitoare şi nu o implicase şi pe mama ei în poveste. Isabelle arătase îngreţoşată când Clary îi descrisese cum arăta copilul, exact ca un copil normal, în afară de ochii lui negri deschişi şi micile gheare în loc de mâini.

— Cred că încearcă să facă un alt copil ca… fratele meu. Cred că au făcut experimente pe o biată femeie mundană, zise Clary. Dar ea n-a mai suportat când s-a născut copilul şi şi-a pierdut minţile. E pur şi simplu… Cine ar face aşa ceva? Unul dintre adepţii lui Valentine? Cei care n-au fost prinşi, poate încercând să ducă mai departe ce făcea el?

— Poate. Sau e doar vreun cult adorator de demoni. Există o mulţime de-astea. Deşi nu-mi pot imagina de ce ar vrea cineva să facă mai multe creaturi ca Sebastian.

Vocea ei avea o nuanţă de ură când îi rosti numele.

— Numele lui adevărat e Jonathan…

— Jonathan e numele lui Jace, zise Isabelle crispată. Eu n-am să-l numesc pe monstrul ăla cu acelaşi nume ca al fratelui meu. Pentru

mine el o să fie întotdeauna Sebastian.

Clary trebui să admită că avea o logică. Şi ei îi venise greu să se gândească la el ca la Jonathan. Presupunea că nu era drept pentru adevăratul Sebastian, dar niciunul dintre ei nu-l cunoscuse pe acela. Era mai simplu să-i trântească un nume străin fiului ticălos al lui Valentine, decât să-l desemneze cu unul care-l făcea mai apropiat de familie, mai apropiat de viaţa ei.

Isabelle vorbea cu dezinvoltură, dar Clary îşi dădea seama că mintea ei lucra, cântărind diversele posibilităţi.

— Oricum, mă bucur că mi-ai trimis mie mesajul. Mi-am dat seama de când l-am citit că se întâmpla ceva ciudat şi, sinceră să fiu, mă plictiseam. Toată lumea e plecată în nu ştiu ce misiune secretă de-a Conclavului, iar eu n-am vrut să mă duc, pentru că avea să fie şi Simon acolo, iar acum îl urăsc.

— Simon e cu Conclavul?

Clary era uluită.

Observase şi ea, când sosiseră, că Institutul păruse mai pustiu decât de obicei. Jace, bineînţeles, nu era acolo, dar nici nu se aşteptase să fie – deşi n-ar fi ştiut să spună de ce.

— Am vorbit cu el de dimineaţă şi nu mi-a zis nimic despre vreo acţiune împreună cu ei.

Isabelle ridică din umeri.

— E în legătură cu politicile vampirilor. Asta e tot ce ştiu.

— Crezi că e bine?

Isabelle părea exasperată:

— Nu mai are nevoie de protecţia ta, Clary. Are Pecetea lui Cain. Poate fi aruncat în aer, împuşcat, înecat şi înjunghiat, că tot o să fie bine.

Se uită încruntată la Clary.

— Observ că nu m-ai întrebat de ce-l urăsc pe Simon, zise ea. Presupun că ai ştiut despre jocul lui dublu?

— Am ştiut, recunoscu Clary. Îmi pare rău.

Isabelle făcu un gest, retezându-i confesiunea.

— Eşti cea mai bună prietenă a lui. Ar fi fost ciudat să nu fi ştiut.

— Ar fi trebuit să-ţi fi spus şi ţie, zise Clary. Numai că… n-am avut niciodată senzaţia că erai foarte serioasă în privinţa lui Simon, ştii?

Isabelle se încruntă mânioasă.

— N-am fost. Doar că… am crezut că măcar el avea s-o ia în serios. De vreme ce eu îi eram cu mult superioară şi aşa mai departe. Bănuiesc că m-am aşteptat la mai mult din partea lui decât mă aştept de obicei de la ceilalţi băieţi.

— Poate că, zise Clary liniştit, Simon n-ar trebui să se întâlnească deloc cu persoane care cred că-i sunt superioare.

Isabelle se uită la ea şi Clary simţi cum roşeşte.

— Scuze. Relaţia voastră chiar nu mă priveşte.

Isabelle îşi răsucise părul său negru într-un nod, cum făcea când se simţea iritată.

— Nu, nu-i aşa. Vreau să spun, aş putea să te întreb de ce mi-ai trimis mie mesajul să vin la biserică şi să mă întâlnesc cu tine, şi nu lui Jace, dar n-am întrebat. Nu-s tâmpită. Ştiu că e ceva în neregulă între voi doi, în ciuda sesiunilor de dragoste pasională prin ganguri.

Se uită pătrunzător la Clary.

— Voi doi v-aţi culcat împreună până acum?

Clary simţi că tot sângele îi năvăleşte în faţă.

— Ce… adică, nu, n-am făcut-o, dar nu văd ce legătură are asta cu orice altceva.

— N-are, zise Isabelle, prinzându-şi nodul de păr. A fost doar o curiozitate libidinoasă. Ce vă ţine să n-o faceţi?

— *Isabelle*…

Clary îşi urcă picioarele în pat, încolăcindu-şi genunchii cu braţele, şi oftă.

— Nimic. Doar că o luăm pe îndelete. Niciodată n-am… ştii tu.

— Jace, da, zise Isabelle. Vreau să spun, presupun că da. Nu ştiu sigur. Dar dacă ai vreodată nevoie de ceva…

Lăsă fraza în aer.

— Să am nevoie de ceva?

— Protecţie. Ştii tu. Ca să poţi fi precaută, zise Isabelle.

Era la fel de practică de parcă vorbea despre nasturi de rezervă.

— Ai crede că Îngerul ar fi trebuit să fie destul de vizionar cât să ne fi dat o rună de contracepţie, dar nicio şansă.

— Bineînţeles că o să fiu precaută, bolborosi Clary, simţindu-şi obrajii arzând. Destul. E stingheritor.

— Asta e o discuţie între fete, zise Isabelle. Ţi se pare ţie că e stingheritoare, pentru că ţi-ai petrecut toată viaţa cu singurul tău prieten, Simon. Şi nu poţi să vorbeşti cu el despre Jace. Abia asta ar fi stingheritor.

— Iar Jace chiar nu ţi-a spus nimic? Despre ce îl supără? întrebă Clary, timid. Juri?

— N-a trebuit, zise Isabelle. Modul în care v-aţi purtat, şi cu Jace umblând mereu cu o mutră de parcă tocmai a murit cineva, nu era greu să observ că e ceva în neregulă. Ar fi trebuit să vii să stai de vorbă cu mine mai devreme.

— Cel puţin el e bine? întrebă Clary, cu glas liniştit.

Isabelle se ridică de pe pat şi se uită la ea.

— Nu, zise ea. E foarte departe de a fi bine. Dar tu?

Clary clătină din cap.

— Mă gândeam eu, zise Isabelle.

Spre surprinderea lui Simon, Camille, văzând vânătorii de umbre, nici măcar nu încercă să le ţină piept. Ţipă şi o rupse la fugă spre uşă, încremenind doar când îşi dădu seama că afară era soare şi că ar fi făcut-o scrum numaidecât dacă ieşea din bancă. Tresărise şi se ferise lipindu-se cu spatele de perete, dezvelindu-şi colţii şi scoţând un şuierat gros din gât.

Simon se dădu înapoi când vânătorii de umbre din Conclav se învălmăşeau pe lângă el, îmbrăcaţi toţi în negru ca un stol de ciori; îl văzu pe Jace, cu faţa palidă şi dură ca marmura albă, lunecând o sabie cu lamă lată printr-unul dintre servii umani când trecu pe

lângă el, la fel de prozaic cum ar fi strivit un pieton o muscă. Maryse conducea grupul, părul ei negru fluturând în mers amintindu-i lui Simon de Isabelle. Ea îl termină pe al doilea serv care se ghemuise, cu o mişcare de fierăstrău a pumnalului ei de seraf, şi înaintă spre Camille, cu arma ei strălucitoare în mâna întinsă. Jace era lângă ea şi, în partea cealaltă, un alt vânător de umbre – un bărbat înalt, cu rune negre încolăcite pe antebraţe ca viţele de vie.

Ceilalţi vânători se împrăştiaseră prin bancă şi o cercetau cu amănuntul, examinând-o cu obiectele acelea ciudate pe care le foloseau ei – Senzorii –, verificând fiecare cotlon de activitate demonică. Nu băgară în seamă cadavrele servitorilor umani ai lui Camille, care zăceau încremenite în câte o baltă de sânge ce se usca. Îl ignorară şi pe Simon, de asemenea. Ar fi putut fi foarte bine una dintre coloane, după atenţia pe care i-o acordau.

— Camille Belcourt, zise Maryse, cu vocea amplificată de ecoul zidurilor de marmură. Ai încălcat Legea şi eşti pasibilă de pedepsele Legii. Te predai şi vii cu noi sau te aperi?

Camille plângea, nefăcând nicio încercare de a-şi ascunde lacrimile, amestecate cu sânge. Îi şiroiau pe obrajii albi, lăsându-i dâre roşii. Vorbi gâtuit:

— Walker… şi Archer ai mei…

Maryse păru descumpănită. Se întoarse către bărbatul din stânga.

— Ce spune, Kadir?

— Servitorii ei umani, răspunse el. Cred că le plânge moartea.

Maryse flutură din mână, agasată.

— Este împotriva Legii să-ţi faci sclavi din fiinţe umane.

— I-am făcut înainte ca repudiaţii să fie supuşi blestematelor voastre de legi, nemernico. Ei au fost cu mine două sute de ani. Erau ca nişte copii pentru mine.

Mâna lui Maryse se încleştă pe mânerul sabiei.

— Ce ştii tu despre copii? şopti ea. Ce altceva ştie vreunul din specia voastră în afară de a distruge?

Faţa brăzdată de lacrimi a lui Camille străluci de triumf pentru o

secundă.

— Ştiam eu, zise ea. Orice altceva ai spune, orice minciuni ai născoci, tu îi urăşti pe cei din neamul nostru. Nu-i aşa?

Faţa lui Maryse se crispă.

— Luaţi-o! zise ea. Duceţi-o la Sanctuar.

Jace se duse cu repeziciune la Camille şi o prinse de un braţ; Kadir o apucă de celălalt. Împreună, o imobilizară între ei.

— Camille Belcourt, eşti acuzată de ucidere de oameni, recită Maryse. Şi de ucidere de vânători de umbre. O să fii dusă la Sanctuar, unde o să fii interogată. Sentinţa pentru uciderea de vânători de umbre este moartea, dar este posibil, în caz că vei coopera cu noi, să îţi cruţăm viaţa. Înţelegi? întrebă Maryse.

Camille scutură sfidător din cap.

— Există un singur om căruia îi voi răspunde, zise ea. Dacă nu îl aduceţi pe el, n-o să vă spun nimic. Mă puteţi omorî, dar n-o să vă spun nimic.

— Prea bine, zise Maryse. Cine e omul acela?

Camille îşi dezveli colţii:

— Magnus Bane.

— *Magnus Bane?* Maryse păru de-a dreptul stupefiată. Înaltul Magician din Brooklyn? De ce vrei să vorbeşti cu el?

— Lui o să-i răspund, zise din nou Camille, sau nu răspund deloc. Şi cu asta basta. Nu mai scoase niciun cuvânt. În timp ce era târâtă de vânătorii de umbre, Simon se uită în urma ei. Nu se simţea, cum se aşteptase, victorios. Se simţea gol pe dinăuntru şi ciudat de îngreţoşat. Se uită în jos, la cadavrele servitorilor măcelăriţi; nici el nu-i plăcuse pe aceştia, dar nu ceruseră ei să fie unde erau, nu cu adevărat. Într-un fel, poate nici Camille. Dar ea era un monstru pentru nefilimi, oricum. Şi poate că nu doar fiindcă ucisese vânători de umbre; poate că într-adevăr ei nu puteau gândi despre ea că ar fi fost altceva.

Camille fusese împinsă prin Portal; Jace rămase o clipă de partea cealaltă, făcându-i nerăbdător semn lui Simon să-i urmeze.

— Vii sau nu? strigă el.

Orice altceva ai spune, orice minciuni ai născoci, tu îi urăşti pe cei din neamul nostru.

— Vin, zise Simon şi înaintă, fără tragere de inimă.

12

SANCTUARUL

— De ce crezi că vrea Camille să-l vadă pe Magnus? întrebă Simon.

El şi Jace stăteau lângă peretele din spate al Sanctuarului, care era o cameră mare, legată de corpul principal al Institutului printr-un pasaj îngust. Nu era o *parte* a Institutului în sine; fusese intenţionat lăsat nesfinţit, pentru a putea fi folosit ca loc de arest pentru demoni şi vampiri. Sanctuarele, îl informase Jace pe Simon, nu prea mai erau la modă, de când se inventase Proiecţia, dar, la răstimpuri, le mai găseau o utilizare şi lor. Aparent, aceasta era una dintre acele situaţii.

Era o încăpere largă, clădită din piatră şi având coloane groase, cu un antreu tot de piatră, dincolo de o uşă dublă uriaşă; antreul conducea la culoarul care lega încăperea de Institut. Uriaşe scobituri în podeaua de piatră indica faptul că orice fusese închis aici de-a lungul anilor fusese destul de periculos – şi mare. Simon se întrebă fără voie în câte camere enorme, cu mulţi piloni de piatră, avea să-şi petreacă el timpul, din când în când. Camille stătea în picioare, lângă unul dintre piloni, cu braţele la spate, păzită de o parte şi de alta de războinici vânători de umbre. Maryse se plimba în sus şi-n jos, discutând câteodată cu Kadir, încercând în mod clar să încropească un soi de plan. Nu existau ferestre în încăpere, din motive evidente, dar torţele cu lampa-vrăjitoarei ardeau peste tot, conferind întregii scene o culoare ciudată, albicioasă.

— Nu ştiu, răspunse Jace. Poate vrea sfaturi de modă.

— Ha, făcu Simon. Cine-i tipul ăla de pe lângă mama ta? Mi se

pare cunoscut.

— Kadir, zise Jace. Probabil că l-ai întâlnit pe fratele lui, Malik. A murit în atacul navei lui Valentine. Kadir e al doilea ca importanţă în rang din Conclav, după mama. Ea se bizuie mult pe el.

În timp ce Simon privea, Kadir îi trase lui Camille braţele la spate, astfel încât să înconjoare pilonul, şi i le încătuşă de încheieturi. Femeia vampir scoase un mic ţipăt.

— Metalul sfânt, zise Jace fără nicio tresărire de emoţie, pe ei îi arde.

Pe ei?! gândi Simon. *Vrei să spui „pe voi". Şi eu sunt ca ea. Nu sunt cu nimic diferit, doar pentru că mă cunoşti tu.*

Camille scâncea. Kadir se dădu la o parte, cu faţa impasibilă. Runele, întunecate pe pielea sa neagră, se împleteau pe toată suprafaţa braţelor şi a gâtului său. Se întoarse să-i spună ceva lui Maryse. Simon prinse cuvintele „Magnus" şi „mesaj de foc".

— Iar Magnus, zise Simon. Dar el nu e în călătorie?

— Magnus şi Camille sunt amândoi foarte bătrâni, zise Jace. Presupun că nu e foarte ciudat că se cunosc.

Ridică din umeri, părând neinteresat de subiect.

— Oricum, sunt foarte sigur c-or să ajungă să-l convoace pe Magnus să vină înapoi, aici. Maryse vrea informaţii şi le vrea foarte mult. Ştie că nu doar pentru sânge i-a ucis Camille pe vânătorii de umbre. Există metode mai uşoare de a obţine sânge.

Simon se duse o clipă cu gândul la Maureen şi simţi că i se face rău.

— Ei bine, zise el, încercând să pară fără griji, presupun că asta înseamnă că şi Alec se va întoarce. Iar asta-i de bine, nu?

— Sigur.

Vocea lui Jace părea lipsită de viaţă. Nici cu înfăţişarea n-o ducea mai strălucit; lumina albicioasă din încăpere îi scotea în relief unghiurile pomeţilor, mai adânc şi mai ascuţit, arătând că slăbise. Unghiile îi erau roase până la sânge şi avea cearcăne vineţii.

— Cel puţin planul tău a mers, adăugă Simon, încercând să

insufle o oarecare veselie în suferinţa lui Jace.

Fusese ideea lui Jace ca Simon să facă o fotografie cu telefonul mobil şi s-o trimită Conclavului, ca să le îngăduie vânătorilor de umbre să vină prin Portal acolo unde se afla.

— A fost o idee bună.

— Ştiam c-o să meargă, răspunse Jace, cumva plictisit de compliment.

Îşi ridică privirile când uşile duble ale Institutului se deschiseră deodată şi intră Isabelle, cu părul ei negru fluturând. Ea îşi roti ochii prin încăpere – fără a se opri asupra lui Camille şi a celorlalţi vânători de umbre – şi se îndreptă spre Jace şi Simon, cu cizmele ţăcănind pe pardoseala de piatră.

— Care-i treaba, de ce trebuie aduşi pe sus bieţii Magnus şi Alec, din vacanţa lor? întrebă Isabelle. Aveau bilete la operă!

Jace îi explică, iar Isabelle îl ascultă, cu mâinile în şolduri şi ignorându-l pe Simon.

— Bine, zise ea la sfârşit, dar toată povestea e ridicolă. Ea nu vrea decât să tragă de timp. Ce ar putea să-i spună lui Magnus?

Aruncă o privire peste umăr spre Camille, care acum nu era doar încătuşată, ci legată de pilon cu un lanţ lung din aliaj de argint şi aur. Lanţul îi era înfăşurat pe trup – peste piept, peste genunchi şi chiar şi peste glezne – imobilizând-o complet.

— Ala e metal sfânt?

Jace dădu din cap.

— Cătuşele sunt căptuşite ca să-i protejeze încheieturile, dar dacă se mişcă…

Scoase un sunet imitând sfârâitul.

Simon, amintindu-şi cum îşi arsese el mâinile când atinsese Steaua lui David în celula sa din Idris, cum pielea i se umpluse de sânge, făcu eforturi să nu se răstească la el.

— Ei bine, cât aţi fost voi plecaţi să prindeţi vampiri, eu am fost în centru să mă lupt cu un demon-hidră, zise Isabelle. Cu Clary.

Jace, care până atunci manifestase doar un vag interes pentru tot

ce se petrecea în jurul lui, sări ca din somn.

— Cu *Clary*? Ai luat-o cu tine la vânătoare de demoni? Isabelle…

— Bineînţeles că nu. Era deja prinsă în luptă când am ajuns eu acolo.

— Dar tu cum ai ştiut…?

— Mi-a trimis chiar ea un mesaj pe telefon, zise Isabelle. Aşa că m-am dus.

Îşi examină unghiile, care erau, ca de obicei, perfecte.

— Ţi-a trimis un mesaj *ţie*? Jace o apucă pe Isabelle de încheietură. E teafără? E rănită?

Isabelle se uită în jos, la mâna lui care-i strângea încheietura, şi apoi din nou în sus, la faţa lui. O durea, Simon îşi dădea seama, dar expresia de pe faţa ei ar fi putut tăia şi sticla, la fel ca şi sarcasmul din voce, când zise:

— Da, sângerează de moarte, într-o cameră la etaj, dar m-am gândit să evit să-ţi spun asta din prima, pentru că îmi place să lungesc suspansul.

Jace, parcă dintr-odată conştient de ceea ce făcea, dădu drumul încheieturii lui Isabelle.

— E aici?

— E sus, zise Isabelle. Se odihneşte…

Dar Jace deja plecase, alergând spre uşile antreului. Trecu prin ele ca furtuna şi dispăru. Isabelle, uitându-se în urma lui, clătină din cap.

— Doar nu credeai că avea să facă altfel, zise Simon.

Pentru o clipă, ea tăcu. El se întrebă dacă plănuia cumva să ignore ce ar mai fi spus el, pentru tot restul veşniciei lui.

— Ce-i drept, zise ea, în cele din urmă. Doar că mi-ar plăcea să ştiu ce se întâmplă cu ei.

— Nu sunt sigur că ştiu nici măcar *ei.*

Isabelle îşi muşca buza de jos. Arăta dintr-odată foarte tânără şi neobişnuit de frământată de îndoieli – neobişnuit, pentru Isabelle. Ceva se petrecea în mod evident în mintea ei, iar Simon aşteptă în

linişte până ce ea păru să fi ajuns la o concluzie.

— Eu nu vreau să fiu aşa, zise ea. Vino, vreau să stau de vorbă cu tine.

Porni spre uşile Institutului.

— Vrei?

Simon era uluit. Ea se răsuci în loc şi se uită fioros la el.

— În clipa asta, vreau. Dar nu-ţi promit că va dura.

Simon ridică mâinile.

— Şi eu vreau să stau de vorbă cu tine, Iz. Dar nu pot intra în Institut.

O cută apăru între sprâncenele ei.

— De ce?

Se opri brusc, uitându-se de la el la uşi, apoi la Camille şi înapoi.

— Oh, corect. Cum ai intrat aici, atunci?

— Prin Portal, zise Simon. Dar Jace zicea că e un antreu care duce spre o uşă dublă ce dă afară. Astfel încât vampirii să poată intra aici, noaptea.

Arătă către o uşă îngustă din zid, la câţiva metri distanţă. Era închisă cu un zăvor ruginit de fier, de parcă n-ar fi fost folosită de multă vreme.

Isabelle ridică din umeri.

— Bine.

Zăvorul scoase un scrâşnet ascuţit când ea îl trase înapoi, trimiţând pulbere de rugină în aer, într-un nor roşiatic. Dincolo de uşă se afla o mică încăpere de piatră, ca sacristia unei biserici, şi o altă pereche de uşi care, foarte probabil, dădea afară. Nu existau ferestre, dar aerul rece se strecura pe la marginile uşilor, făcând-o pe Isabelle, în rochia ei scurtă, să tremure.

— Uite, Isabelle, zise Simon, închipuindu-şi că era obligaţia lui să înceapă discuţia. Regret sincer ce-am făcut. Nu există nicio scuză…

— Nu, nu există, zise Isabelle. Şi dacă tot eşti la capitolul ăsta, ai putea să-mi spui de ce-ţi pierzi vremea cu tipul care a Preschimbat-o pe Maia în vârcolac?

Simon îi spuse povestea pe care o aflase de la Jordan, încercând să i-o prezinte cât mai imparţial cu putinţă. Simţea că era important să se justifice în faţa lui Isabelle că nu ştiuse, la început, cine era de fapt Jordan, şi, de asemenea, că Jordan regreta ce făcuse.

— Nu că asta îl absolvă de vină, încheie el, dar, ştii…

Cu toţii am făcut lucruri rele. Însă nu găsi curaj să-i spună despre Maureen. Nu chiar în clipa aceea.

— Ştiu, zise Isabelle. Şi am auzit de Praetor Lupus. Dacă au fost de acord să-l primească şi pe el în ordinul lor, înseamnă că nu-i doar o lepădătură şi atât, gândesc eu.

Se uită la Simon ceva mai îndeaproape.

— Cu toate că tot nu pricep de ce ai nevoie de cineva să te protejeze. Ai…

Şi arătă spre fruntea ei.

— Nu pot să-mi petrec tot restul vieţii cu oamenii repezindu-se la mine în fiecare zi şi Pecetea aruncându-i în aer, zise Simon. Am nevoie să ştiu cine încearcă să mă ucidă. Jordan mă ajută cu asta. Şi Jace la fel.

— Chiar crezi că Jordan te ajută? Pentru că între Conclav şi Praetor există nişte tensiuni. L-am putea înlocui noi.

Simon şovăi.

— Da, zise, chiar cred că mă ajută. Şi pot întotdeauna să mă bizui pe Conclav.

— Okay. Isabelle se sprijini de perete. Te-ai întrebat vreodată de ce sunt eu atât de diferită de fraţii mei? începu ea, fără preambul. Faţă de Alec şi Jace, adică.

Simon bâjbâi.

— Vrei să spui, în afară de faptul că tu eşti o fată şi ei… nu?

— Nu. Nu asta, idiotule. Vreau să spun, uită-te la ei doi. N-au nicio problemă să se îndrăgostească. Sunt amândoi *îndrăgostiţi.* Genul de iubire pentru totdeauna. Sunt terminaţi. Uită-te la Jace. O iubeşte pe Clary ca… de parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume, nici acum, nici altcândva. Iar Max…

Vocea i se frânse.

— Nu ştiu cum ar fi stat lucrurile cu el. Dar el avea încredere în toată lumea. În schimb eu, după cum ai observat probabil, n-am încredere în nimeni.

— Oamenii sunt diferiţi, zise Simon, încercând să pară înțelegător. Nu înseamnă că ei sunt mai fericiţi decât tine…

— Ba bine că nu, zise Isabelle. Crezi că nu ştiu asta? Se uită la Simon, pătrunzător. Îi cunoşti pe părinţii mei.

— Nu foarte bine.

Nu se arătaseră niciodată foarte dornici să-l cunoască pe iubitul vampir al fiicei lor, o situaţie care nu ajutase prea mult la ameliorarea sentimentului lui Simon că era doar ultimul de pe o lungă listă de pretendenţi indezirabili.

— Ei bine, ştii că au fost amândoi în Cerc. Dar pariez că nu ştii că a fost în întregime dorinţa mamei. Tata n-a fost niciodată prea entuziasmat de Valentine sau de ideile lui. Iar apoi, când s-au întâmplat toate cele şi ei au fost exilaţi şi şi-au dat seama că, practic, şi-au distrus vieţile, cred că el a învinuit-o pe ea. Dar deja îl aveau pe Alec şi urma să vin şi eu pe lume, aşa că el a rămas, deşi cred că voia cumva s-o părăsească. Iar după aceea, când Alec avea vreo nouă ani, el şi-a găsit pe altcineva.

— Stai puţin, zise Simon. Tatăl tău a înşelat-o pe mama ta? Asta-i… asta-i groaznic.

— Mi-a povestit ea, zise Isabelle. Eu aveam vreo treisprezece ani. Mi-a spus că ar fi părăsit-o, dar descoperiseră că ea era însărcinată cu Max, aşa că au rămas împreună, iar el a rupt relaţia cu femeia cealaltă. Mama nu mi-a dezvăluit cine era aceea. Doar mi-a spus că nu poţi avea pe deplin încredere în bărbaţi. Şi mi-a mai zis să nu spun nimănui.

— Şi ai ascultat-o? N-ai spus nimănui?

— Nu până acum, zise Isabelle.

Simon se gândi la o Isabelle mai tânără, păstrând secretul, nespunând nimănui vreodată, ascunzându-l de fraţii ei. Ştiind

detalii despre familia lor pe care ei nu aveau să le afle vreodată.

— N-ar fi trebuit să-ţi ceară asta, zise el, deodată mânios. N-a fost drept.

— Poate, zise Isabelle. Mie mi s-a părut că mă face specială. Nu m-am gândit cum m-ar fi putut schimba. Dar mă uit la fraţii mei dăruindu-şi inima şi gândesc: *N-aveţi minte?* Inimile sunt uşor de frânt. Iar eu cred că şi dacă ţi-o vindeci, n-ai să mai fii niciodată ca înainte.

— Poate că ai să fii mai bun, zise Simon. Eu ştiu că sunt mai bun.

— Te referi la Clary, zise Isabelle, pentru că ea ţi-a frânt inima.

— Mi-a făcut-o bucăţi-bucăţele. Ştii, când cineva îl preferă pe propriul frate şi nu pe tine, cu asta nu-ţi stimulează încrederea. Am crezut că poate odată ce îşi va da seama că nu va merge niciodată relaţia cu Jace, va renunţa şi se va întoarce la mine. Dar în cele din urmă m-am convins că ea nu va înceta niciodată să-l iubească pe Jace, indiferent dacă avea să se poată să fie împreună cu el sau nu. Şi am ajuns la concluzia că, dacă ea era cu mine numai pentru că nu-l putea avea pe el, atunci mai degrabă aş fi fost singur, aşa că i-am pus capăt.

— N-am ştiut că tu ai rupt relaţia cu ea, zise Isabelle. Am presupus…

— Că nu aveam niciun strop de respect de sine? zâmbi strâmb Simon.

— Am crezut că încă o mai iubeşti pe Clary, zise Isabelle. Şi că nu puteai fi serios într-o relaţie cu oricine altcineva.

— Pentru că tu agăţi tipi care nu vor fi niciodată serioşi în privinţa ta, zise Simon. Aşadar, nici tu n-ai nevoie să fii vreodată serioasă în privinţa lor.

Ochii lui Isabelle sclipiră când se uită la el, dar nu zise nimic.

— Eu ţin la tine, spuse Simon. Întotdeauna am ţinut la tine.

Ea făcu un pas spre el. Stăteau destul de aproape unul de altul, în micuţa încăpere, iar el îi putea auzi respiraţia şi pulsul mai slab al bătăilor inimii de dedesubt. Mirosea a şampon, a năduşeală, a

parfum de gardenie şi a sânge de vânător de umbre.

Gândul la sânge îl făcu să-şi amintească de Maureen şi tot corpul i se încordă. Isabelle observă – bineînţeles că observă, doar ea era un războinic, simţurile ei erau acordate să perceapă şi cele mai fine mişcări în ceilalţi – şi se dădu înapoi, expresia înăsprindu-i-se.

— Ei bine, mă bucur că am stat de vorbă.

— Isabelle…

Dar ea deja plecase. Se întoarse în urma ei în Sanctuar, dar ea se mişcase repede. Până să se fi închis uşa sacristiei în urma lui, era departe, la jumătatea camerei. Se dădu bătut şi o urmări cum dispare prin uşile duble în Institut, unde ştia că el nu putea veni după ea.

***

Clary se ridică în capul oaselor, scuturând din cap să-şi alunge mahmureala. Îi luă un moment să-şi amintească unde era – într-o cameră de oaspeţi din Institut, unica sursă de lumină din încăpere fiind aceea care se strecura prin singura fereastră înaltă. Era o lumină albastră – lumină de amurg. Rămase înfăşurată în pătură; jeanşii ei, jacheta şi pantofii erau aşezate frumos pe un scaun lângă pat. Iar lângă ea era Jace, privind-o ca şi cum ea l-ar fi invocat să apară visând la el.

Jace stătea pe pat, purtând costumul lui de luptă, de parcă tocmai venise dintr-o bătălie, iar părul îi era ciufulit, lumina slabă ce venea dinspre fereastră accentuându-i cearcănele, tâmplele scobite, pomeţii înalţi. În această lumină el avea frumuseţea extremă şi ireală a unui portret de Modigliani, tot numai planuri alungite şi unghiuri.

Se frecă la ochi, clipind ca să gonească somnul.

— Cât e ceasul? zise ea. Cât am…

El o prinse în braţe şi o sărută, iar pentru o clipă ea îngheţă, foarte conştientă deodată că tot ce avea pe ea erau un tricou subţire şi lenjeria de corp. Apoi se lăsă moale la pieptul lui. Era genul de

sărut lung care o topea de tot pe dinăuntru. Genul de sărut care ar fi putut s-o facă să creadă că totul era bine, că lucrurile erau ca înainte şi că el era doar bucuros că o vedea. Dar când mâinile lui încercară să-i ridice marginea tricoului, ea i le împinse la o parte.

— Nu, zise ea, prinzându-i cu degetele încheieturile mâinilor. Nu poţi să mă tot pipăi de câte ori mă vezi. Asta nu ţine loc de o discuţie serioasă.

El trase cu greutate aer în piept şi zise:

— De ce i-ai trimis mesaj lui Isabelle, şi nu mie? Dacă erai în pericol…

— Pentru că ştiam că ea ar veni, zise Clary. Despre tine nu ştiu asta. Nu în momentul de faţă.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva…

— Atunci bănuiesc că ai fi auzit, în cele din urmă. Ştii, când ai catadicsi să răspunzi într-adevăr la telefon.

Îl ţinuse în continuare de încheieturi; acum îi dădu drumul şi se retrase. Era greu, fizic greu, să fie atât de aproape de el şi să nu-l atingă, dar se sili să-şi ţină mâinile pe lângă corp, să le pironească acolo.

— Fie îmi spui ce se întâmplă, fie poţi să pleci din cameră.

Buzele lui se întredeschiseră, dar nu zise nimic; ea nu-şi mai aducea aminte cât trecuse de când nu-i mai vorbise atât de aspru.

— Îmi cer iertare, zise el, în cele din urmă. Adică, ştiu, după felul în care m-am purtat, n-ai niciun motiv să mă asculţi. Şi probabil nici n-ar fi trebuit să vin aici. Dar când Isabelle a spus că ai fost rănită, nu m-am putut opri.

— Câteva arsuri, zise Clary. Nimic important.

— Tot ce ţi se întâmplă ţie e important pentru mine.

— Ei bine, asta explică de ce nu mi-ai răspuns la apeluri, după ce te-am sunat, nici măcar o dată. Şi ultima oară când te-am văzut, ai fugit de lângă mine fără să-mi spui de ce. E ca şi cum m-aş întâlni cu o stafie.

Jace zâmbi strâmb.

— Nu chiar. Isabelle s-a întâlnit într-o vreme cu o stafie. Ţi-ar putea spune că…

— Nu, zise Clary. Era o metaforă. Şi ştii exact ce vreau să spun.

Pentru o vreme, el tăcu. Apoi, zise:

— Dă-mi să văd arsurile.

Ea îşi întinse braţele. Erau băşici roşii, urâte, pe partea interioară a încheieturilor ei, unde o stropise sângele demonului. El îi luă încheieturile, foarte blând, uitându-se mai întâi la ea pentru permisiune, şi i le întoarse invers. Ea îşi aminti de prima oară când o atinsese, pe stradă, în dreptul lui Java Jones, căutând pe mâinile ei Peceţile pe care ea nu le avea.

— Sânge de demon, zise el. O să treacă în câteva ore. Te doare?

Clary clătină din cap.

— N-am ştiut, zise el. N-am ştiut că aveai nevoie de mine.

Vocea ei tremură:

— Întotdeauna am nevoie de tine.

El se aplecă şi-i sărută arsurile de pe încheieturi. Un fulger fierbinte alergă prin ea, ca o suliţă înroşită în foc care o străbătu de la încheieturi până în capul pieptului.

— Nu mi-am dat seama, zise el.

Îi sărută următoarea arsură, de pe antebraţ, apoi următoarea, urcând pe braţ spre umărul ei, apăsarea trupului său frângându-i spinarea până când ajunse să stea sprijinită de perne, uitându-se în sus la el. El se propti în coate, ca să n-o strivească sub greutatea lui, şi se uită în jos la ea.

Ochii lui se întunecau întotdeauna în momentul în care se sărutau, de parcă doreau să-şi schimbe culoarea într-un mod radical. El îi atinse semnul alb în formă de stea de pe umăr, cel pe care îl aveau amândoi, care îi însemna ca fiind copiii celor care au avut contact cu îngerii.

— Ştiu că m-am purtat ciudat în ultima vreme, zise el. Dar nu din cauza ta. Te iubesc. Asta nu se schimbă niciodată.

— Atunci de ce…?

— Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în Idris – la Valentine, Max, Hodge, chiar şi la Sebastian –, mă străduiesc să închid totul, încerc să uit, dar mă prinde din urmă. Eu… O să găsesc ajutor. O să mă fac bine. Promit.

— Promiţi.

— Jur pe Înger. Îşi aplecă iar capul şi o sărută pe obraz. La dracu' cu asta. Jur pe *noi.*

Clary îşi răsuci degetele în mâneca tricoului lui.

— De ce pe noi?

— Pentru că nu mai cred în nimic altceva. Îşi lăsă capul într-o parte. Dacă o să ne căsătorim…, începu el şi trebuie s-o fi simţit că se încordează sub el, fiindcă zâmbi. Nu intra în panică, nu te cer de nevastă în clipa asta. Mă întrebam doar ce ştii tu despre nunţile vânătorilor de umbre.

— Nu sunt verighete, zise Clary, plimbându-şi degetele pe ceafa lui, unde pielea era mai catifelată. Numai rune.

— Una aici, zise el, atingându-i uşor braţul, unde era cicatricea, cu vârful unui deget. Iar alta aici. Îşi lăsă degetul să alunece în sus pe braţul ei, peste claviculă şi în jos, până se opri deasupra inimii ei care bătea cu repeziciune. Ritualul e luat după Cântărea Cântărilor. „Poartă-mă ca pecete pe inima ta, ca pecete pe braţul tău: căci iubirea e ca moartea de puternică."[14]

— A noastră e mai puternică, şopti Clary, amintindu-şi cum îl adusese ea înapoi din moarte.

Şi, de data asta, când ochii lui se întunecară, ea ridică mâinile şi îl trase spre gura ei.

Se sărutară multă vreme, până când mai toată lumina se scursese din cameră şi rămăseseră doar umbre. Jace nu-şi mişcase mâinile şi nu mai încercase s-o atingă, deşi, după cum simţea ea, aştepta permisiunea ei.

Îşi dădu seama că ea avea să fie cea care să ducă lucrurile mai

---

[14] Biblia, *Cântarea Cântărilor,* 8:6.

departe, dacă ar fi vrut – şi dacă *voia.* El admisese că era ceva în neregulă, dar că n-avea nimic de-a face cu ea. Asta era un progres: era mai bine. Merita să fie răsplătit, nu? Un mic zâmbet îi înflori în colţul gurii. Pe cine păcălea; voia mai mult pentru ea însăşi. Pentru că el era Jace, pentru că ea îl iubea, pentru că el era atât de extraordinar, încât uneori ea simţea nevoia să-l înghiontească în braţ ca să se asigure că era adevărat.

Şi făcu exact asta.

— Au, zise el. Asta pentru ce-a fost?

— Scoate-ţi bluza, şopti ea.

Întinse mâinile spre marginea bluzei, dar el i-o luă înainte, ridicându-şi-o peste cap şi aruncând-o nepăsător pe podea. Îşi scutură părul, iar ea aproape că se aştepta ca şuviţele de aur strălucitor să împrăştie scântei în întunericul din cameră.

— Ridică-te, zise ea şoptit.

Inima îi bătea cu putere. De obicei, nu prelua ea conducerea în situaţii de genul ăsta, însă el nu păru să aibă nimic împotrivă. Se ridică încet, ridicând-o şi pe ea odată cu el, până când ajunseră amândoi să stea în capul oaselor, printre păturile învălmăşite. Ea i se căţără în poală, încălecându-i coapsele. Acum erau faţă în faţă. Îl auzi trăgând aer în piept şi îşi ridică mâinile, căutându-i tricoul, dar ea i le împinse din nou înapoi, blând, pe lângă corp, şi îşi lipi în schimb mâinile ei pe el. Îşi privi degetele lunecând peste pieptul lui, peste braţe, peste umflăturile bicepşilor unde Peceţile negre se încolăceau, peste semnul în formă de stea de pe umăr. Îi urmări cu vârful arătătorului linia dintre pectorali, coborî pe abdomenul lui drept şi vălurit de muşchi precum scândura de spălat rufe. Amândoi respirau greu când ea ajunse la catarama jeanşilor lui, dar el nu se mişcă, doar se uita la ea cu o expresie care spunea: *Orice vrei tu*.

Inima ei bubuia; îşi coborî mâinile spre marginea propriului tricou şi şi-l trase peste cap. Îşi dori să fi purtat un sutien mai excitant – acesta de acum era de bumbac simplu –, dar când se uită

din nou la expresia lui Jace, gândul i se evaporă. Buzele lui erau întredeschise, ochii, aproape negri; se putea vedea reflectată în ei şi ştiu că lui nu-i păsa dacă sutienul ei era alb, sau negru, sau verde-neon. El n-o vedea decât pe ea.

Îi luă mâinile şi i le aşeză pe talie, de parcă i-ar fi spus: *Acum mă poţi atinge.* El îşi înălţă capul, ajungând cu gura sub gura ei, şi se sărutară din nou, dar sălbatic, în loc de languros, un foc dogoritor şi mistuitor. Mâinile lui erau febrile: în părul ei, pe corpul ei, împingând-o astfel încât să vină deasupra ei, iar în timp ce se atingeau, piele alunecând pe piele, ea era în mod acut conştientă că într-adevăr nu mai era nimic între ei decât jeanşii lui, sutienul şi chiloţii ei. Ea îşi îngropă degetele în părul lui mătăsos, ciufulit, ţinându-i capul, în timp ce el o săruta de-a lungul gâtului. *Cât de departe mergem? Ce facem?* întreba o mică parte din creierul ei, însă restul minţii sale striga la acea mică parte să-şi ţină gura. Ea voia să continue să-l atingă, să-l sărute; voia ca el s-o ţină strâns în braţe şi să ştie că el era adevărat, aici, cu ea, şi că nu avea să mai plece niciodată.

Degetele lui găsiră încheietoarea sutienului. Ea se încordă. Ochii lui erau mari şi luminoşi în întuneric, zâmbetul lent.

— E în regulă?

Ea dădu din cap. Respiraţia îi era tot mai accelerată. Nimeni în toată viaţa ei n-o văzuse vreodată fără sutien – niciun *băiat,* oricum. De parcă i-ar fi simţit nervozitatea, el îi cuprinse blând obrazul în căuşul mâinii, jucându-se cu buzele pe buzele ei, atingându-le uşor, până când ea îşi simţi întregul corp gata să explodeze de tensiune. Mâna lui dreaptă, cu degete lungi şi bătături, îi mângâie obrazul, apoi umărul, liniştitor. Ea încă era ca pe jar totuşi, aşteptându-i cealaltă mână să se mişte înapoi spre încheietoarea sutienului ei, s-o atingă, dar el părea să caute ceva în spatele lui… Oare *ce făcea?*

Clary se gândi brusc la ce-i spusese Isabelle despre a fi precaută. *Oh,* gândi ea. Se crispă puţin şi se dădu înapoi.

— Jace, nu sunt sigură că…

În întuneric fulgeră ceva argintiu şi ceva rece şi ascuţit se repezi în braţul ei. Tot ce a simţit pe moment a fost surpriza – apoi durere. Îşi trase mâinile înapoi, buimăcită, şi văzu o linie de sânge întunecat ridicându-se în broboane pe piele, unde o tăietură nu foarte adâncă i se întindea de la cot până la încheietură.

— Au, zise ea, mai mult supărată şi surprinsă decât îndurerată. Ce…

Jace sări cât colo, şi de pe ea şi din pat, dintr-o singură mişcare. Deodată stătea în mijlocul odăii, fără bluză, cu faţa albă ca de mort.

Cu mâna strânsă peste braţul rănit, Clary începu să se ridice.

— Jace, ce…

Se întrerupse brusc. În mâna stângă, el ţinea un cuțit – cuțitul cu mâner de argint pe care ea îl văzuse în cutia ce îi aparţinuse tatălui său. Era o pată subţire de sânge de-a lungul lamei.

Ea se uită la mâna ei, apoi din nou la el.

— Nu înțeleg…

El deschise mâna, iar cuțitul zăngăni pe podea. Pentru o clipă, păru gata să fugă iar, cum făcuse şi afară din bar. Apoi se prăbuşi la podea şi îşi prinse capul în mâini.

— Îmi place de ea, zise Camille, când uşile se închiseră în urma lui Isabelle. Îmi aminteşte de mine.

Simon se întoarse să se uite la ea. Era foarte puţină lumină în Sanctuar, dar o putea vedea clar, cu spinarea lipită de pilon, cu mâinile legate la spate. Un vânător de umbre stătea santinelă lângă uşile spre Institut, dar fie n-o auzise pe Camille, fie nu-l interesa ce spunea.

Simon se dădu un pic mai aproape de Camille. Legăturile care o imobilizau îl fascinau în mod ciudat. Metal sfânt. Lanţul părea să licărească uşor pe pielea ei palidă şi el crezu că poate vedea câteva firişoare de sânge picurând în jurul cătuşelor de la încheieturile ei.

— Nu seamănă nici pe departe cu tine.

— Aşa crezi tu.

Camille îşi lăsă capul într-o parte; părul ei blond părea aranjat cu măiestrie în jurul feţei, deşi el ştia că nu putuse să şi-l atingă.

— Îi iubeşti atât de mult, zise ea, pe prietenii tăi vânători de umbre! La fel cum şoimul îşi iubeşte stăpânul care îl încătuşează şi îl leagă la ochi.

— Lucrurile nu stau aşa, zise Simon. Vânătorii de umbre şi repudiaţii nu sunt duşmani.

— Nici măcar nu poţi să intri odată cu ei în casele lor, zise ea. Eşti închis afară. Totuşi, atât de dornic să-i slujeşti. Ai lupta de partea lor împotriva celor din neamul tău.

— Eu nu am niciun neam, zise Simon. Nu sunt unul dintre ei. Dar nu sunt nici de-al vostru. Şi mai degrabă sunt ca ei decât ca voi.

— Tu *eşti* unul dintre noi.

Se mişcă puţin, nerăbdătoare, zornăindu-şi lanţurile, şi scoase o mică exclamaţie de durere.

— E ceva ce nu ţi-am spus, mai devreme, în bancă. Dar e adevărat… Zâmbi forţat, cu toată durerea. Pot simţi sângele de om în tine. Te-ai hrănit de curând. Dintr-un mundan.

Simon simţi ceva tresărind înlăuntrul lui.

— Eu…

— A fost minunat, nu-i aşa? Buzele ei roşii se arcuiră. Prima oară de când eşti vampir şi nu ţi-a fost foame.

— Nu, zise Simon.

— Minţi! În vocea ei era siguranţă. Ei încearcă să ne facă să ne luptăm împotriva propriilor noastre firi, nefilimii. Or să ne accepte numai dacă pretindem că suntem altceva decât suntem – nu vânători, nu prădători. Prietenii tăi nu vor accepta niciodată că eşti ceea ce eşti sau ce pretinzi că eşti. Ce faci tu pentru ei, ei nu ar face niciodată pentru tine.

— Nu ştiu de ce-ţi baţi capul cu asta, zise Simon. Ce s-a făcut… făcut rămâne. N-o să te eliberez eu. Am făcut o alegere. Nu vreau ce mi-ai oferit tu.

— Poate că nu, zise Camille încetişor. Dar o să vrei. O să vrei.

Santinela făcu un pas înapoi când uşile se deschiseră şi intră Maryse. Era urmată de două persoane pe care Simon le recunoscu imediat: fratele lui Isabelle, Alec, şi iubitul lui, magicianul Magnus Bane.

Alec era îmbrăcat într-un costum negru, sobru; Magnus, spre surprinderea lui Simon, era îmbrăcat asemănător, având în plus o eşarfă lungă, albă, de mătase, cu franjuri la capete, şi o pereche de mănuşi albe. Părul îi stătea drept în sus, ca de obicei, în schimb nu avea niciun pic de sclipici. Văzându-l, Camille rămase neclintită.

Magnus nu păruse s-o fi văzut încă; o asculta pe Maryse, care îi spunea, mai degrabă stânjenită, că-i părea bine că ei doi veniseră atât de repede.

— Chiar nu vă aşteptam să apăreţi decât mâine, cel mai devreme.

Alec scoase un pufnet înfundat, de enervare, şi îşi mută privirea în lături, fără ţintă. Părea că nu e deloc fericit să se afle acolo. În afară de asta, gândi Simon, arăta cam cum arăta el de obicei – acelaşi păr negru, aceiaşi ochi albaştri, hotărâţi –, deşi avea un aer mai relaxat decât înainte, de parcă se maturizase cumva.

— Din fericire, există un Portal situat în apropiere de Opera din Viena, zise Magnus, aruncându-şi eşarfa înapoi peste umăr, cu un gest maiestuos. În clipa în care am primit mesajul vostru, ne-am grăbit să ajungem aici.

— Eu chiar nu văd ce legătură are ceva din toate astea cu noi, zise Alec. Bun, deci aţi prins un vampir pe cale de a face un lucru rău. Nu sunt mereu aşa?

Simon simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Se uită la Camille ca să vadă dacă râdea de el, dar privirea ei era aţintită asupra lui Magnus.

Alec, uitându-se la Simon pentru prima oară, roşi. Asta era întotdeauna foarte vizibil la el, din pricină că faţa lui era foarte palidă.

— Iartă-mă, Simon. Nu mă refeream la tine. Tu eşti altfel.

Ai mai crede asta dacă m-ai fi văzut noaptea trecută hrănindu-mă

dintr-o copilă de paisprezece ani? gândi Simon. N-o spuse cu glas tare însă, ci doar înclină o dată din cap către Alec.

— Ea ne interesează în investigaţia noastră curentă despre moartea a trei vânători de umbre, zise Maryse. Avem nevoie de informaţii de la ea, dar nu vrea să vorbească decât cu Magnus Bane.

— Serios? Alec se uită la Camille cu interes nedumerit. Numai cu Magnus?

Magnus îi urmări privirea şi, pentru prima oară – sau aşa i se păru lui Simon –, se uită la Camille direct. Ceva străfulgeră între ei, un soi de energie. Gura lui Magnus se arcui la colţuri într-un zâmbet melancolic.

— Da, zise Maryse, o expresie de uluire trecând pe faţa ei când prinse schimbul de priviri dintre magician şi vampir. Adică, dacă şi Magnus consimte…

— Consimt, zise Magnus, scoţându-şi mănuşile. O să vorbesc cu Camille pentru voi.

— Camille? Alec se uită la Magnus cu sprâncenele ridicate. O cunoşti, aşadar? Sau… ea te cunoaşte pe tine?

— Ne cunoaştem. Magnus ridică din umeri, foarte uşor, parcă zicând: *Ce sa-i faci?* Cândva a fost iubita mea.

13

FATA GĂSITĂ MOARTĂ

— Iubita ta?

Alec era stupefiat. La fel şi Maryse. Nici Simon nu putea spune despre el că nu era stupefiat.

— Ai avut o relaţie cu un *vampir*? *O fată* vampir?

— A fost acum vreo trei sute de ani, zise Magnus. N-am mai văzut-o de atunci.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Alec.

Magnus suspină.

— Alexander, trăiesc de sute de ani. Am avut relaţii cu bărbaţi, cu femei – cu zâne, magicieni şi vampiri, ba chiar şi cu vreo doi djinni.

Se uită dintr-o parte spre Maryse, care arăta uşor îngrozită.

— Prea multă informaţie?

— E-n regulă, zise ea, deşi părea aproape copleşită. Trebuie să discut ceva cu Kadir, un moment. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă, ducându-se lângă Kadir, şi dispărură amândoi dincolo de uşi. De asemenea, Simon făcu câţiva paşi înapoi, prefăcându-se că studiază intens unul dintre vitralii, dar auzul lui de vampir era destul de ascuţit ca să poată prinde tot ce şi-ar fi spus Magnus şi Alec, chiar dacă voia sau nu. Şi mai ştia că şi Camille putea auzi tot. Ea chiar îşi plecase capul într-o parte, ascultând, cu ochii gânditori, plecaţi în jos.

— Cât de *multe alte* persoane? întrebă Alec. Aproximativ.

Magnus clătină din cap.

— Nu le pot număra şi oricum nu contează. Singurul lucru care

contează este ce simt pentru tine.

— Peste o sută? întrebă Alec.

Magnus se uită inexpresiv.

— *Două* sute?

— Nu pot să cred că purtăm discuţia asta acum, zise Magnus, fără a se adresa cuiva în mod special.

Simon înclina să fie de acord cu el şi ar fi vrut ca discuţia să nu fie purtată de faţă cu el.

— De ce atât de multe?

Ochii albaştri ai lui Alec erau foarte strălucitori, cu toată penumbra. Simon nu putea spune dacă era mânios. Vocea lui nu părea mânioasă, ci pur şi simplu înfocată, dar Alec era o fire închisă şi probabil acesta era maximum de mânie pe care o putea exprima.

— Te plictiseşti repede de parteneri?

— Eu trăiesc veşnic, zise Magnus liniştit. Dar nu toată lumea trăieşte la fel.

Alec arăta de parcă l-ar fi rănit cineva.

— Deci tu stai cu ei cât timp trăiesc, iar apoi îţi găseşti pe altcineva?

Magnus nu zise nimic. Se uita la Alec, cu ochii luminând ca ai unei pisici.

— Ai vrea mai degrabă să petrec o întreagă veşnicie singur?

Gura lui Alec tresări.

— Mă duc s-o găsesc pe Isabelle, zise el şi, fără alte cuvinte, se întoarse şi intră la loc în Institut.

Magnus îl urmări plecând cu ochi trişti. Nu o tristeţe omenească totuşi, gândi Simon. Ochii lui păreau să conţină tristeţea vârstelor foarte înaintate, de parcă ascuţişurile dureroase ale tristeţii omeneşti s-ar fi tocit până la ceva mai blând cu trecerea anilor, aşa cum marea netezeşte muchiile tăioase ale sticlei.

De parcă ar fi ştiut că Simon se gândea la el, Magnus îi aruncă o căutătură piezişă.

— Tragi cu urechea, vampirule?

— Chiar nu-mi place când lumea mă numeşte aşa, zise Simon. Am un nume.

— Presupun că aş face bine să mi-l amintesc. La urma urmelor, peste o sută, două de ani vom mai fi doar tu şi cu mine.

Magnus îl măsură gânditor cu privirea pe Simon.

— Noi vom fi tot ce o să mai rămână.

Gândul îl făcu pe Simon să se simtă ca într-un lift care s-a desprins deodată din ancorele lui şi începe să plonjeze spre pământ, o mie de etaje mai jos. Ideea îi mai trecuse prin minte şi înainte, bineînţeles, dar întotdeauna o alungase. Perspectiva – în care el avea să aibă mereu şaisprezece ani, în vreme ce Clary avea să îmbătrânească, Jace avea să îmbătrânească, toată lumea pe care o cunoştea avea să îmbătrânească, să se maturizeze, să aibă copii, şi numai pentru el nimic n-avea să se schimbe vreodată – era mult prea covârşitoare şi prea cumplită ca s-o contemple.

Să ai veşnic şaisprezece ani suna bine până când te gândeai mai bine la asta. Şi atunci nu ţi se mai părea deloc un viitor grozav.

Ochii de pisică ai lui Magnus erau de un verde-auriu limpede.

— Să priveşti eternitatea în faţă, zise el. Nu-i prea distractiv, nu-i aşa?

Înainte ca Simon să-i poată răspunde, Maryse se întoarse.

— Unde-i Alec? întrebă ea, uitându-se în jur mirată.

— S-a dus s-o vadă pe Isabelle, zise Simon, mai înainte ca Magnus să fie nevoit să explice.

— Prea bine. Maryse îşi netezi jacheta, deşi nu era mototolită. Dacă nu vă deranjează…

— Voi vorbi cu Camille, zise Magnus, dar vreau s-o fac între patru ochi. Dacă vreţi să mă aşteptaţi în Institut – vin şi eu acolo, după ce termin.

Maryse ezita.

— Ştii ce s-o întrebi?

Privirea lui Magnus era neclintită.

— Ştiu cum să vorbesc cu ea, da. Dacă vrea să spună ceva, o

să-mi spună mie.

Amândoi păreau să fi uitat că era şi Simon acolo.

— Să plec? întrebă el, întrerupându-le înfruntarea privirilor.

Maryse se uită la el, pe jumătate distrată.

— Oh, da. Îţi mulţumim pentru ajutor, Simon, dar nu mai e nevoie de tine. Du-te acasă, dacă vrei.

Magnus nu spuse absolut nimic. Ridicând din umeri, Simon se întoarse şi merse la uşa care ducea spre sacristie şi spre ieşirea afară. La uşă, se opri şi se uită înapoi. Maryse şi Magnus încă mai discutau, deşi santinela deja ţinea deschisă uşa Institutului, gata să plece. Numai Camille păru să-şi aducă aminte că Simon mai era acolo. Zâmbea spre el de la pilonul ei, cu buzele arcuite la colţuri şi ochii strălucitori ca o promisiune.

Simon ieşi, închizând uşa în urma lui.

— Se întâmplă în fiecare noapte.

Jace stătea pe podea, cu genunchii ridicaţi şi mâinile atârnând între ei. Pusese cuţitul pe pat, lângă Clary; ea ţinu o mână pe el, cât vorbiră – mai mult ca să-l liniştească pe el decât fiindcă avea nevoie să se apere. Toată energia părea să se fi scurs din Jace; până şi vocea îi suna pustie şi îndepărtată.

— Visez că vii în camera mea şi… începem să facem ceea ce am făcut adineauri. Şi apoi te rănesc. Te tai, sau te strâng de gât, sau te înjunghii, iar tu mori, uitându-te la mine cu ochii ăia verzi ai tăi, în vreme ce viaţa ţi se scurge printre degetele mele.

— Sunt doar vise, zise Clary cu blândețe.

— Tocmai ai văzut că nu sunt, zise Jace. Eram cât se poate de treaz când am luat cuţitul ăla.

Clary ştia că avea dreptate.

— Ți-e teamă c-o să-ţi pierzi minţile?

El clătină din cap, încet. Părul îi căzu în ochi; îl dădu la o parte. Părul lui crescuse puţin cam prea lung; nu-l mai tunsese de o bună bucată de vreme şi Clary se întrebă dacă era din cauză că nu-i mai

ardea să se gândească la cum arăta. Cum de nu dăduse ea mai multă atenţie cearcănelor lui, unghiilor roase, înfăţişării lui vlăguite? Fusese atât de preocupată să ştie dacă el încă o mai iubea, încât nu se gândise la nimic altceva.

— Nu sunt foarte îngrijorat de asta, într-adevăr, zise el. Sunt îngrijorat de rana ta. Sunt îngrijorat că otrava asta sau ce-o fi, care-şi face loc în visele mele, o să pătrundă în viaţa mea când sunt treaz şi o să…

Păru să se sufoce.

— Nu m-ai răni niciodată.

— Am avut cuţitul ăla în mâna mea, Clary. Se uită drept la ea, apoi îşi întoarse privirile. Dacă te rănesc… Vocea i se pierdu. Vânătorii de umbre mor de tineri, de foarte multe ori, zise el. Cu toţii ştim asta. Iar tu ai vrut să fii vânător de umbre, iar eu nu m-am opus niciodată, pentru că nu e treaba mea să-ţi spun ţie ce să faci cu viaţa ta. Mai ales când şi eu îmi asum aceleaşi riscuri. Ce fel de persoană aş fi fost dacă ţi-aş fi spus că pentru mine nu era nicio problemă să-mi risc viaţa, dar pentru tine era? Aşa că m-am gândit cum ar fi pentru mine dacă tu ai muri. Pariez că şi tu te-ai gândit la acelaşi lucru.

— Eu ştiu cum a fost, zise Clary, amintindu-şi lacul, sabia şi sângele lui Jace împrăştiat pe nisip.

El fusese mort, iar Îngerul îl adusese înapoi, dar acelea fuseseră cele mai crâncene minute din viaţa ei.

— Am vrut să mor. Dar am ştiut cât de dezamăgit de mine ai fi fost dacă m-aş fi dat bătută.

El schiţă un zâmbet fals.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, dacă tu ai muri, n-aş mai vrea să trăiesc. Dar nu mi-aş lua singur viaţa, pentru că indiferent ce se întâmplă după ce murim, eu vreau să fiu cu tine acolo. Şi dacă mă sinucid, ştiu că n-ai mai vorbi niciodată cu mine. În nicio viaţă. Aşa că aş trăi şi aş încerca să fac ceva cu viaţa mea, până ce voi putea fi din nou cu tine. Dar dacă *eu* te-aş răni – dacă eu aş fi cauza

morţii tale –, nimic nu m-ar mai opri de la a mă distruge.

— Nu spune asta. Clary simţi că îngheaţă până în măduva oaselor. Jace, ar fi trebuit să-mi spui.

— N-am putut.

Vocea lui era seacă, decisivă.

— De ce nu?

— M-am gândit că eu eram Jace Lightwood, zise el. M-am gândit că era posibil ca educaţia şi creşterea mea să nu mă fi influenţat. Dar acum mă întreb: şi dacă oamenii nu se pot schimba? Poate că voi fi întotdeauna Jace Morgenstern, fiul lui Valentine. El m-a crescut timp de zece ani şi poate că asta e o pată care nu se va curăța niciodată.

— Crezi că asta e din cauza tatălui tău, zise Clary şi îi trecu prin minte ce-i povestise Jace odinioară: *a iubi înseamnă a distruge.*

Şi atunci se gândi cât de ciudat era că ea îl numea pe Valentine tatăl lui Jace, când sângele lui curgea în venele ei, nu într-ale lui Jace. Dar niciodată nu avusese față de Valentine sentimentele pe care le ai față de un tată. În schimb, Jace avusese.

— Şi n-ai vrut să ştiu şi eu?

— Tu eşti tot ce vreau, zise Jace. Şi poate că Jace Lightwood merită să obţină tot ce vrea. Dar Jace Morgenstern, nu. Undeva, în sinea mea, probabil că ştiu asta. Altminteri n-aş încerca să distrug ceea ce avem.

Clary trase adânc aer în piept şi îl lăsă să iasă încet.

— Nu cred că eşti.

El îşi ridică ochii, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că asta e o chestie psihologică, zise Clary, că e o problemă cu tine. Ei bine, eu nu. Cred că cineva îți face asta.

— Tot nu…

— Ithuriel îmi trimite mie vise, zise Clary. Poate cineva îți trimite ție vise.

— Ithuriel îți trimite vise ca să încerce să te ajute. Să te

călăuzească spre adevăr. Care e scopul viselor ăstora? Sunt bolnave, fără rost, sadice…

— Poate că au un înţeles, zise Clary. Poate că înţelesul pur şi simplu nu e ceea ce crezi tu. Sau poate acela care ţi le trimite încearcă să-ţi facă rău.

— Cine ar face asta?

— Cineva care nu ne place prea tare, zise Clary şi se strădui să gonească imaginea Reginei Elfilor.

— Poate, zise Jace încet, uitându-se în jos la mâinile lui, Sebastian…

Deci nici el nu vrea să-i spună Jonathan, gândi Clary. Nu-l putea învinui. Era şi numele lui.

— Sebastian e mort, zise ea, ceva mai tăios decât intenţionase. Şi dacă el ar fi avut acest soi de putere, ar fi folosit-o mai devreme.

Îndoiala şi speranţa se fugăreau reciproc pe faţa lui Jace.

— Chiar crezi că altcineva ar putea să facă asta?

Inima lui Clary bătea cu putere în piept. *Nu* era sigură; voia cu atâta înfocare să fie adevărat, dar dacă nu era, n-ar fi făcut decât să-i stârnească lui Jace speranţele degeaba. Speranţele amândurora.

Însă pe de altă parte avea senzaţia că trecuse cam mult de când Jace nu se mai simţise plin de speranţe pentru ceva.

— Cred c-ar trebui să mergem în Oraşul Tăcut, zise ea. Fraţii pot intra în mintea ta să afle dacă e cineva care te hărţuieşte pe acolo. Cum au făcut cu mine.

Jace dădu să spună ceva, dar închise gura la loc.

— Când? zise, în cele din urmă.

— Acum, declară Clary. Nu vreau să aştept. Tu vrei?

El nu răspunse, ci doar se ridică de la podea şi îşi luă bluza. Se uită la Clary şi aproape zâmbi:

— Dacă e să mergem în Oraşul Tăcut, poate ai vrea să te îmbraci. Vreau să spun, apreciez înfăţişarea sutien-şi-chiloţi, dar nu ştiu dacă şi Fraţii o vor aprecia. Au mai rămas doar câţiva şi n-aş vrea să moară de excitaţie.

Clary se dădu jos din pat şi aruncă o pernă în el, mai mult de uşurare. Îşi luă hainele şi începu să-şi îmbrace tricoul. Chiar înainte de a şi-l trage pe cap, zări cuţitul pe aşternuturi, lucind ca o furcă de flăcări argintii.

***

— Camille, începu Magnus, a trecut multă vreme, nu-i aşa?

Ea zâmbi. Pielea ei arăta mai albă decât îşi amintea el, iar venele negre ca pânzele de păianjen începuseră să se vadă pe sub ea. Părul ei era tot de culoarea argintului, iar ochii îi erau la fel de verzi ca ai unei pisici. Era încă frumoasă. Uitându-se la ea, era din nou în Londra. Vedea lumina lămpilor de gaz şi simţea mirosul de fum, de mizerie şi de cai, izul metalic al ceţii, parfumul florilor din Kew Gardens. Văzu un băiat cu părul negru şi ochi albaştri ca ai lui Alec, auzi muzică de vioară ca o apă cristalină. Văzu o fată cu bucle lungi, şatene şi o faţă serioasă. Într-o lume în care totul dispărea de lângă el, în cele din urmă, ea era una dintre puţinele ce rămâneau constante.

Şi apoi fusese Camille.

— Mi-a fost dor de tine, Magnus, zise ea.

— Nu, nu ţi-a fost.

El se aşeză pe pardoseala Sanctuarului. Putea simţi răceala pietrei prin haine. Era bucuros că îşi luase eşarfa.

— Deci, de ce un mesaj pentru mine? Doar ca să tragi de timp?

— Nu.

Ea se aplecă şi lanţurile zornăiră. Magnus aproape că auzi sfârâitul în locul unde metalul sfânt îi atingea pielea încheieturilor.

— Am auzit lucruri despre tine, Magnus. Am auzit că eşti sub aripa vânătorilor de umbre, zilele astea. Am auzit că ai câştigat dragostea unuia dintre ei. Băiatul acela cu care tocmai ai vorbit, îmi închipui. Dar, de altfel, gusturile tale sunt întotdeauna diverse.

— Ai ascultat zvonurile despre mine, zise Magnus, dar m-ai fi putut pur şi simplu întreba direct. Toţi aceşti ani am fost în

Brooklyn, deloc prea departe, şi n-am auzit niciun cuvânt de la tine. Nu te-am văzut niciodată la vreuna dintre petrecerile mele. A fost un zid de gheaţă între noi, Camille.

— Nu *eu* l-am ridicat. Ochii ei verzi se deschiseră larg. Eu te-am iubit întotdeauna.

— Tu m-ai părăsit, zise el. M-ai transformat în animalul tău de companie, apoi m-ai părăsit. Dacă dragostea ar fi mâncare, aş fi murit de foame cu oasele pe care mi le-ai aruncat tu.

Vorbea cu detaşare. Trecuse multă vreme.

— Dar aveam toată veşnicia, protestă ea. Trebuie să fi ştiut că aveam să mă întorc la tine…

— Camille, vorbi Magnus cu infinită răbdare. Ce *vrei*?

Pieptul i se ridică şi coborî repede. De vreme ce nu avea nevoie să respire, Magnus ştiu că o făcea doar pentru efect.

— Ştiu că eşti ascultat de vânătorii de umbre, zise ea. Vreau să le vorbeşti din partea mea.

— Vrei să fac eu o învoială pentru tine, traduse Magnus.

Ea îşi miji ochii la el.

— Vorbirea ta a fost întotdeauna regretabil de modernă.

— Ei spun că ai ucis trei vânători de umbre, zise Magnus. Aşa e?

— Erau membri ai Cercului, zise ea, cu buza de jos tremurând. I-au torturat şi i-au ucis pe cei din neamul meu în trecut…

— De asta ai făcut-o? Răzbunare?

Când ea nu-i răspunse, Magnus continuă:

— Ştii ce le fac ei celor care ucid nefilimi, Camille.

Ochii ei scânteiară.

— Am nevoie să intervii pentru mine, Magnus. Vreau imunitate. Vreau o promisiune semnată de la Conclav că, dacă le dau informaţia, îmi vor cruţa viaţa şi mă vor pune în libertate.

— Nu te vor pune niciodată în libertate.

— Atunci nu vor şti niciodată de ce a trebuit să moară colegii lor.

— *A trebuit*? cugetă Magnus. Interesantă formulare, Camille. Ghicesc corect că la mijloc e mai mult decât ce se vede cu ochii? Mai

mult decât sânge sau răzbunare?

Ea tăcu, uitându-se la el, cu pieptul ridicându-se şi coborând cu viclenie. Totul la ea era viclenie – părul ei argintiu curgând în valuri, arcuirea gâtului, chiar şi sângele de la încheieturi.

— Dacă vrei să le vorbesc eu pentru tine, zise Magnus, trebuie să-mi dai cel puţin un indiciu cât de mic. O dovadă de bună-credinţă.

Ea zâmbi strălucitor.

— Ştiam eu c-o să vrei să vorbeşti pentru mine, Magnus. Ştiam că trecutul nu e în întregime mort pentru tine.

— Consideră-l mort-viu, dacă vrei, zise Magnus. Adevărul, Camille?

Ea îşi trecu limba peste buza de jos.

— Poţi să le spui, zise ea, că am fost sub ordin când i-am ucis pe acei vânători de umbre. Nu m-a deranjat s-o fac, pentru că ei îi uciseseră pe cei din neamul meu, iar morţile lor erau meritate. Dar n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost la porunca altcuiva, cineva mult mai puternic decât mine.

Inima lui Magnus bătu un pic mai repede. Nu-i plăcea cum suna asta.

— Cine?

Dar Camille clătină din cap.

— Imunitate, Magnus.

— Camille.

— Mă vor ţintui cu un ţăruş în soare şi mă vor lăsa să mor, zise ea. Asta le fac ei celor care ucid nefilimi.

Magnus se ridică în picioare. Eşarfa lui era prăfuită, fiindcă stătuse pe jos. El se uită la pete, posomorât.

— O să fac tot ce pot, Camille. Dar nu-ţi promit nimic.

— N-ai promite niciodată, murmură ea, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Vino aici, Magnus. Vino mai aproape de mine.

N-o mai iubea, dar era un vis din trecut, aşa că veni spre ea, până când ajunse destul de aproape cât să o poată atinge.

— Îţi mai aduci aminte? zise ea blând. Îţi mai aduci aminte de Londra? De petrecerile de la de Quincey? Îţi mai aduci aminte de Will Herondale? Ştiu că îţi aduci aminte. Băiatul ăla al tău, Lightwood. Chiar seamănă.

— Oare? zise Magnus, ca şi când nu se gândise niciodată până atunci la asta.

— Băieţii frumoşi au fost întotdeauna slăbiciunea ta, zise ea. Dar ce poate un muritor să-ţi ofere ţie? Zece ani, douăzeci, până când degradarea începe să-l ia în stăpânire. Patruzeci de ani, cincizeci, înainte ca moartea să-l răpească. Eu îţi pot dărui veşnicia.

El îi atinse obrazul. Era mai rece decât podeaua pe care stătuse.

— Tu ai putea să-mi dăruieşti trecutul, zise el cu o oarecare tristeţe. Dar Alec este viitorul meu.

— Magnus…, începu ea.

Uşa Institutului se deschise, iar Maryse apăru în prag, conturată de lampa-vrăjitoarei din spatele ei. Lângă ea era Alec, cu braţele încrucişate la piept. Magnus se întrebă dacă Alec auzise ceva prin uşă din conversaţia dintre el şi Camille – sigur nu?

— Magnus, zise Maryse Lightwood. Aţi ajuns la vreo înţelegere?

Magnus lăsă mâna jos.

— Nu cred că eu aş numi-o înţelegere, zise el, întorcându-se spre Maryse. În schimb, cred că avem câteva lucruri de discutat.

Îmbrăcată, Clary merse cu Jace până în camera lui, unde el îşi puse într-un rucsac mic de pânză câteva lucruri pe care să le ia cu el în Oraşul Tăcut, ca şi cum, gândi ea, se pregătea de vreo sumbră petrecere care ţine toată noaptea. Mai ales arme – câteva pumnale de seraf; stela lui; şi, aproape ca pe-o idee întârziată, cuţitul cu mâner de argint, cu lama acum curăţată de sânge. Îşi puse o jachetă de piele neagră, iar ea îl privi cum şi-o încheia, scoţându-şi şuviţele de păr blond de sub guler. Când se întoarse să se uite la ea, aruncându-şi sacul pe un umăr, îi zâmbi slab, iar ea îi zări uşoara ciobitură din incisivul stâng, pe care întotdeauna o considerase o

mică şi dragă imperfecţiune în înfăţişarea lui, care, altminteri, ar fi fost chiar perfectă. Inima i se strânse dureros şi, pentru o clipă, privi departe de el, abia mai îndrăznind să respire.

El îi întinse mâna:

— Să mergem!

Nu exista nicio cale de a-i chema pe Fraţii Tăcuţi să vină să-i ia, prin urmare Jace şi Clary luară un taxi până la Houston şi la Cimitirul de Marmură. Clary presupusese că s-ar fi putut folosi de Portal ca să ajungă direct în Oraşul Oaselor – mai fusese acolo şi ştia cum arăta –, dar Jace spusese că existau nişte reguli pentru treburile de genul ăsta, iar Clary nu-şi putu alunga sentimentul că Fraţii Tăcuţi ar fi considerat procedeul necuviincios.

Jace se aşeză lângă ea, pe bancheta din spate a taxiului, ţinând-o de mână şi desenând la întâmplare cu degetele pe dosul palmei ei. Asta îi tulbura atenţia, dar nu într-atât încât să nu se poată concentra când el o informă despre ce se întâmplase cu Simon, povestea cu Jordan, cum o prinseseră pe Camille şi condiţia ei de a vorbi numai cu Magnus.

— Simon e bine? întrebă ea, îngrijorată. Nu mi-am dat seama. A fost în Institut, iar eu nici n-am apucat să-l văd…

— N-a fost în Institut, a fost în Sanctuar. Şi se pare că se ţine bine. Mai bine decât aş fi crezut din partea cuiva care era, cu nu prea mult timp în urmă, un mundan.

— Dar planul sună periculos. Vreau să spun, Camille asta e absolut ţicnită, nu-i aşa?

Jace îşi plimbă degetele peste încheieturile pumnului ei.

— Trebuie să încetezi să te gândeşti la Simon ca la băiatul mundan pe care îl ştiai tu. Cel care tot avea nevoie să fie salvat. Este aproape intangibil, acum. Tu n-ai văzut Pecetea pe care i-ai gravat-o în acţiune. Eu am văzut-o. Ca mânia Domnului pogorâtă pe Pământ. Presupun că ar trebui să fii mândră.

Ea se înfioră.

— Nu ştiu ce să zic. Am făcut-o pentru că a trebuit s-o fac, dar e

totuşi un blestem. Şi nu ştiam că el avea să treacă prin toate astea. El nu mi-a spus nimic. Mi-a spus că Isabelle şi Maia au aflat una de cealaltă, dar nu ştiam despre Jordan. Tipul e într-adevăr ex-iubitul Maiei sau… ceva de genul ăsta.

Pentru că n-ai întrebat. Tu erai mult prea ocupată să-ţi faci griji pentru Jace. Nu e bine.

— Păi, zise Jace, tu i-ai spus lui ce aveai de gând să faci? Pentru că trebuie să fie valabil în ambele sensuri.

— Nu. De fapt n-am spus nimănui, zise Clary.

Şi apoi îi povesti lui Jace despre vizita în Oraşul Tăcut împreună cu Luke şi Maryse, despre ce văzuse la morgă la Beth Israel şi despre descoperirea ei ulterioară a Bisericii lui Talto.

— N-am auzit niciodată de asta, zise Jace. Dar Isabelle are dreptate, există pe aici tot soiul de secte bizare adoratoare de demoni. Majoritatea n-au reuşit niciodată să invoce efectiv un demon. Se pare că asta a reuşit.

— Crezi că demonul pe care l-am ucis noi era singurul pe care-l venerau ei? Crezi că acum s-ar putea… opri?

Jace clătină din cap.

— Acela a fost un demon-hidră, un soi de câine de pază. De altfel, „Casa ei duce spre moarte, iar căile ei către morţi”, sună ca un demon femeie pentru mine. Şi tocmai cultele care venerează demonii femeie fac adesea chestii oribile cu copiii. Au tot soiul de idei smintite despre fertilitate şi nou-născuţi.

Se lăsă pe speteaza banchetei, închizând ochii pe jumătate.

— Sunt sigur că Conclavul o să se ducă la biserică şi o să verifice, dar pariez douăzeci la unu că n-or să găsească nimic. Voi l-aţi ucis pe demonul lor de pază, aşa că membrii cultului or să spele putina şi-or să ascundă dovezile. S-ar putea să avem de aşteptat până ce îşi deschid prăvălia din nou, în altă parte.

— Dar… Lui Clary i se strânse inima. Copilul acela. Şi ilustraţiile pe care le-am văzut în carte. Eu cred că încearcă să facă mai mulţi copii ca… Sebastian.

— Nu pot face, zise Jace. Injectează un copil de om cu sânge de demon, ceea ce e destul de rău, adevărat. Dar obţii ceva ca Sebastian numai dacă foloseşti sânge de demon pe un copil vânător de umbre. Şi atunci copilul moare.

Îi strânse uşor mâna, ca s-o liniştească.

— Nu sunt ei oameni cumsecade, dar nu pot să-mi închipui că ar mai încerca a doua oară acelaşi lucru, de vreme ce nu merge.

Taxiul opri cu un scrâşnet de frâne la colţul dintre Houston şi Second Avenue.

— Aparatul e stricat, zise şoferul. Zece dolari.

Jace, care în alte circumstanţe a fi făcut probabil o remarcă sarcastică, îi aruncă şoferului o bancnotă de douăzeci şi se dădu jos din maşină, ţinând uşa deschisă pentru Clary să coboare.

— Eşti gata? o întrebă el, când se îndreptară spre poarta de fier ce ducea spre Oraş.

Ea dădu din cap.

— Nu pot spune că ultima mea vizită aici a fost foarte plăcută, dar da, sunt gata. Îl luă de mână. Câtă vreme suntem împreună, sunt gata de orice.

Fraţii Tăcuţi îi aşteptau la intrarea în Oraş, de parcă ştiau că vin. Clary îl recunoscu pe Fratele Zaharia în grup. Stăteau într-un şir tăcut, blocându-le lui Clary şi Jace orice alt pas mai departe în Oraş.

De ce aţi venit aici, fiică a lui Valentine şi fiu al Institutului? Clary nu ştia sigur care dintre ei vorbise în capul ei sau dacă vorbiseră toţi odată. *Nu se obişnuieşte ca în Oraşul Tăcut să intre copii fără supraveghere.*

Apelativul „copii” era usturător, deşi Clary era conştientă că, în ceea ce îi privea pe vânătorii de umbre, oricine avea sub optsprezece ani era copil şi trebuia să se supună unor reguli diferite.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, zise Clary, când deveni clar că Jace n-avea de gând să spună nimic.

El se uita de la un Frate Tăcut la altul cu o curiozitate lipsită de energie, ca şi când ar fi primit nenumărate diagnostice terminale de

la diverşi doctori şi acum, ajungând la capătul drumului, aştepta fără prea multă speranţă verdictul specialistului.

— Nu e asta datoria voastră, să-i ajutaţi pe vânătorii de umbre?

Şi totuşi nu suntem servitori, la cheremul vostru. Şi nici nu este orice problemă de competenţa noastră.

— Dar asta este, zise Clary cu hotărâre. Cred că cineva intră în mintea lui Jace – cineva cu putere – şi se amestecă în amintirile şi visele lui. Făcându-l astfel să comită lucruri pe care nu vrea să le comită.

Hipnomanţie, zise unul dintre Fraţii Tăcuţi. *Magia viselor. Acesta este doar domeniul celor mai mari şi mai puternici utilizatori de magie.*

— Ca îngerii, zise Clary şi fu răsplătită de o tăcere încremenită, de surprindere.

Probabil, zise în cele din urmă Fratele Zaharia, *ar trebui să veniţi cu noi la Stelele Vorbitoare.*

Asta, în mod clar, nu era o invitaţie, ci un ordin, pentru că ei se întoarseră imediat şi începură să se îndrepte spre inima Oraşului, fără să mai aştepte să vadă dacă Jace şi Clary îi urmau.

Ajunseră la pavilionul Stelelor Vorbitoare, unde Fraţii îşi ocupară locurile în spatele mesei negre de bazalt. Sabia Mortală era din nou la locul ei, sclipind pe zid în spatele lor ca aripa unei păsări de argint. Jace înaintă până în mijlocul încăperii şi se uită atent la modelul stelelor gravate în dalele roşii şi aurii ale pardoselii. Clary îl urmări, simţindu-şi inima îndurerată. Îi era greu să-l vadă astfel, cu toată energia lui – debordantă de obicei – dispărută, ca o lampa-vrăjitoarei sub un strat de cenuşă.

El îşi ridică atunci capul blond, clipind, iar Clary ştiu că Fraţii Tăcuţi vorbeau în interiorul minţii lui, spunând cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Îl văzu clătinând din cap şi-l auzi spunând:

— Nu ştiu. Am crezut că nu erau decât vise obişnuite.

Gura i se strânse apoi, iar ea nu se putu abţine să nu se întrebe ce îl întrebaseră oare.

— Viziuni? Nu cred. Da, l-am întâlnit pe Înger, dar Clary este cea

care a avut visele profetice. Nu eu.

Clary se încordă. Ajunseseră groaznic de aproape de a întreba ce se întâmplase cu Jace şi cu Îngerul în noaptea aceea, la marginea Lacului Lyn. Nu se gândise la asta. Când Fraţii Tăcuţi îţi scotoceau prin minte, ce anume vedeau, mai exact? Numai ce căutau? Sau totul?

Jace dădu atunci din cap.

— Bine. Sunt gata, dacă şi voi sunteţi.

Închise ochii, iar Clary, privindu-l, se mai relaxă. Aşa trebuie să fi fost şi pentru Jace, când o privise pe ea, prima oară când Fraţii Tăcuţi îi cercetaseră ei mintea. Văzu detalii pe care atunci nu le observase, pentru că fusese prinsă în plasa minţilor lor şi a ei, alunecând înapoi în amintiri, desprinsă de lume.

Îl văzu pe Jace înţepenind din tot corpul de parcă ei l-ar fi atins cu mâinile lor. Îşi dădu capul pe spate. Mâinile, pe lângă corp, se deschideau şi se închideau, în vreme ce stelele de pe podea, de la picioarele lui, se aprinseseră aruncând în sus o orbitoare lumină argintie. Ea clipi să-şi limpezească ochii de lacrimi, din pricina strălucirii; el era o siluetă graţioasă, neagră pe o pânză de argint orbitor, de parcă ar fi stat în mijlocul unei cascade. De jur împrejurul lui se auzeau zgomote, şoapte uşoare, de neînţeles.

În timp ce-l privea, el căzu în genunchi, proptindu-se cu mâinile de podea. Inima ei se strânse dureros. Când îi avusese ea pe Fraţii Tăcuţi în cap, asta o făcuse aproape să leşine, dar Jace era mai puternic de-atât, nu? Încet, el se chirci, cu mâinile încleştate peste stomac, cu fiecare părticică a corpului lui exprimând durere copleşitoare, deşi nu scoase niciun strigăt. Clary nu mai putu suporta – se repezi spre el, prin pânzele de lumină, şi îngenunche alături, aruncându-şi braţele în jurul lui Jace. Vocile şoptite care o înconjurau se ridicară într-o furtună de proteste, iar Jace întoarse capul şi se uită la ea. Lumina argintie dispăruse din ochii lui, care arătau opaci şi albi ca dalele de marmură. Buzele lui îngânară fără glas numele ei.

Şi apoi totul dispăru – lumina, sunetul, totul, iar ei rămaseră îngenuncheaţi împreună pe pardoseala de marmură a pavilionului, cu tăcerea şi umbrele de jur împrejur. Jace tremura, iar când mâinile lui se descleştară, văzu că erau însângerate în locurile unde unghiile îi pătrunseseră în carne. Încă ţinându-l de braţ, ea îşi ridică privirile spre Fraţii Tăcuţi, făcând mari eforturi să-şi înăbuşe mânia. Ştia că era ca şi când ar fi fost furioasă pe doctorul care trebuia să administreze un tratament dureros, dar salvator de viaţă, însă era greu – atât de greu – să fii rezonabil când era vorba de cineva pe care îl iubeai!

E ceva despre care tu nu ne-ai spus, Clarissa Morgenstern, zise Fratele Zaharia. *Un secret pe care l-aţi păstrat amândoi.*

O mână îngheţată se strânse în jurul inimii lui Clary.

— La ce vă referiţi?

Semnul morţii este asupra acestui băiat. Vorbise un alt Frate Tăcut – *Enoh,* gândi ea.

— Al morţii? zise Jace. Vreţi să spuneţi că o să mor?

Nu arăta deloc surprins.

Vrem să spunem că tu ai fost mort. Ai trecut hotarul dincolo, în tărâmul umbrelor, sufletul tău a fost desprins de trupul tău.

Clary şi Jace schimbară o privire. Ea înghiţi nodul din gât.

— Îngerul Raziel…, începu ea.

Da, semnul este pretutindeni asupra băiatului. Vocea lui Enoh era lipsită de emoţii. *Sunt numai două căi de a aduce morţii înapoi. Calea necromanţiei, magia neagră a clopotului, cărţii şi lumânării. Prin ea se aduce înapoi o formă asemănătoare cu viaţa. Dar numai un Înger al însăşi mâinii drepte a Domnului poate pune un suflet de om înapoi în corpul lui, la fel de uşor ca atunci când viaţa a fost insuflată prima oară în omul creat.* Clătină din cap. *Echilibrul vieţii şi al morţii, al binelui şi al răului, este unul delicat, tineri vânători de umbre. Voi l-aţi tulburat.*

— Dar Raziel e Îngerul, zise Clary. Poate face tot ce vrea. Voi vă închinaţi lui, nu-i aşa? Dacă el a ales să facă asta…

Oare? întrebă un alt Frate. *El a ales?*

— Eu…

Clary se uită la Jace şi-i spuse în gând: „Aş fi putut să cer orice altceva din univers. Pacea lumii, vindecarea bolilor, viaţa veşnică. Dar tot ce am vrut ai fost tu."

Cunoaştem ritualul Instrumentelor, zise Zaharia. *Ştim că acela care le are pe toate trei, care este Stăpânul lor, poate să-i ceară Îngerului un lucru. Nu credem că ar fi putut să te refuze.*

Clary se îmbăţoşă:

— Ei bine, zise ea, totul e bun făcut acum.

Jace râse fals:

— Mă pot ucide oricând, ştii, ca să pună lucrurile înapoi în echilibru.

Mâna ei se strânse pe braţul lui.

— Nu fi ridicol!

Dar vocea îi era neconvingătoare. Se încordă şi mai tare când Fratele Zaharia se desprinse din grupul compact al Fraţilor Tăcuţi şi se apropie de ei, picioarele lui alunecând fără zgomot peste Stelele Vorbitoare. Întinse mâna spre Jace, iar Clary trebui să facă eforturi să-şi stăpânească pornirea de a-l îmbrânci, când se aplecă şi îşi puse lungile sale degete sub bărbia lui Jace, ridicându-i faţa spre a lui. Degetele lui Zaharia erau subţiri, nezbârcite – degete de tânăr. Ea nu se gândise niciodată prea mult la vârstele Fraţilor Tăcuţi, presupunând că toţi erau nişte înţelepţi bătrâni.

Jace, îngenuncheat, se uită în sus la Zaharia, care şi el îl privea, cu ochii lui orbi şi o expresie impasibilă. Clary nu se putu abţine să nu se gândească la picturile medievale cu îngeri îngenuncheaţi, privind în sus, cu feţele scăldate într-o lumină aurie strălucitoare.

Mi-aş fi dorit să fi fost de faţă, zise el, cu vocea neaşteptat de blândă, *când ai crescut tu. Aş fi citit adevărul pe chipul tău, Jace Lightwood, şi aş fi ştiut cine eşti.*

Jace păru buimăcit, dar nu se mişcă.

Zaharia se întoarse către ceilalţi. *Nu putem şi nu trebuie să-i facem rău băiatului. Există legături vechi între casa Herondale şi Fraţi. Îi*

datorăm ajutor.

— Ajutor pentru ce? întrebă Clary. Puteţi vedea ceva în neregulă cu el – ceva în capul lui?

Când se naşte un vânător de umbre, se îndeplineşte un ritual şi mai multe farmece protectoare îi sunt date copilului, atât din partea Fraţilor Tăcuţi, cât şi din partea Surorilor de Fier.

Surorile de Fier – Clary ştia din studiile ei – erau secta-soră a Fraţilor Tăcuţi; şi mai retrase decât fraţii lor, ele erau însărcinate cu prelucrarea armelor vânătorilor de umbre.

Fratele Zaharia continuă: *Când Jace a murit şi apoi a fost înviat, s-a născut a doua oară, lipsit de toate acele protecţii şi ritualuri. A fost lăsat la fel de deschis ca o uşă neîncuiată – deschis oricărei inducţii demonice sau malefice.*

Clary îşi umezi buzele uscate.

— Posedare, adică?

Nu posedare. Inducţie. Bănuiesc că o puternică forţă demonică îţi şopteşte în urechi, Jonathan Herondale. Eşti tare, te lupţi, dar ea te macină aşa cum marea preface stânca în nisip.

— Jace, şopti el cu buze albite. Jace Lightwood, nu Herondale.

Clary, vrând să rămână la chestiunile practice, zise:

— Cum puteţi să fiţi siguri că e un demon? Şi ce putem face ca să-l obligăm să-l lase în pace?

Enoh, gânditor, răspunse: *Ritualul trebuie îndeplinit din nou, protecţiile trebuie să fie puse a doua oară asupra lui, ca şi când tocmai s-ar fi născut.*

— Puteţi s-o faceţi voi? întrebă Clary.

Zaharia înclină capul. *Se poate. Trebuie să facem pregătirile necesare, s-o chemăm pe una dintre Surorile de Fier, să lucrăm o amuletă…* Vocea i se stinse. *Jonathan trebuie să rămână cu noi până se va sfârşi ritualul. Acesta este cel mai sigur loc pentru el.*

Clary se uită din nou la Jace, căutând pe chipul lui un semn – orice semn – de speranţă, de uşurare, de încântare, orice. Dar faţa lui era impasibilă.

— Pentru cât timp? întrebă el.

Zaharia îşi deschise larg braţele subţiri. O *zi, probabil două. Ritualul este conceput pentru nou-născuţi; va trebui să-l schimbăm, să-l modificăm ca să se potrivească unui adult. Dacă ar fi avut peste optsprezece ani, ar fi fost imposibil. Aşa, o să fie doar dificil. Însă nu fără speranţă de salvare.*

Nu fără speranţă de salvare? Nu era răspunsul aşteptat de Clary; ea voia să i se spună că problema era simplă, uşor de rezolvat. Se uită la Jace. Stătea cu capul plecat, cu părul căzându-i în faţă; ceafa lui arăta atât de vulnerabilă în ochii ei, încât fetei i se strânse inima.

— E bine, zise ea încet. O să stau aici cu tine…

Nu. Fraţii vorbiră ca un grup, cu voci inexorabile. *Trebuie să rămână aici singur. Pentru ceea ce trebuie să facem, nu-şi poate permite să fie distras.*

Ea simţi cum Jace se încordează din tot corpul. Ultima oară când stătuse singur în Oraşul Tăcut, fusese întemniţat pe nedrept, prezent la morţile oribile ale celor mai mulţi Fraţi Tăcuţi şi chinuit de Valentine. Ea nu-şi putea imagina că ideea unei alte nopţi singur în Oraş ar fi altfel decât îngrozitoare pentru el.

— Jace, şopti ea. O să fac orice vrei tu. Dacă vrei să pleci…

— O să rămân, zise el.

Îşi ridicase capul şi vocea lui răsună puternică şi limpede.

— O să rămân. O să fac orice este nevoie ca să rezolv asta. Am nevoie ca tu să-i cauţi pe Izzy şi pe Alec. Spune-le… spune-le că stau la Simon ca să-l supraveghez. Spune-le că o să ne vedem mâine sau poimâine.

— Dar…

— Clary. Cu blândeţe, îi luă mâinile şi i le ţinu între ale lui. Ai avut dreptate. Asta nu vine din mine. Ceva îmi *face* asta. Mie, nouă. Ştii ce înseamnă asta? Dacă pot fi… vindecat… atunci nu va mai trebui să mă tem niciodată de mine când sunt în preajma ta. Aş petrece şi o mie de nopţi în Oraşul Tăcut pentru asta.

Ea se aplecă, neţinând cont de prezenţa Fraţilor Tăcuţi, şi îl

sărută, apăsându-şi grăbit buzele pe ale lui.

— O să mă întorc, şopti ea. Mâine-seară, după petrecerea de la Ironworks, o să vin înapoi să te văd.

Speranţa din ochii lui era destul să-i rupă inima.

— Poate o să fiu vindecat până atunci.

Ea îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— Poate o să fii.

Simon se trezi epuizat după o lungă noapte de vise urâte. Se rostogoli pe spate şi se uită în gol la lumina care pătrundea pe singura fereastră a dormitorului său. Nu putu să nu se întrebe dacă s-ar fi odihnit mai bine în caz că ar fi făcut ce făceau ceilalţi vampiri şi ar fi dormit în timpul zilei. În pofida faptului că soarele nu-i făcea niciun rău, simţea atracţia nopţii, dorinţa de a fi afară, sub cerul întunecat şi stelele pâlpâitoare. Era ceva în el care voia să trăiască în umbră, care simţea soarele ca pe o durere subţire, asemenea unei tăieturi de cuţit – întocmai cum era ceva în el care voia sânge. Şi, poftim, unde îl dusese lupta lui împotriva acestei nevoi.

Se ridică anevoie şi îşi puse nişte haine, apoi o luă spre living. În apartament mirosea a pâine prăjită şi a cafea. Jordan stătea pe unul dintre taburetele înalte la bar, cu părul zbârlit în toate direcţiile ca de obicei şi cu umerii aduşi.

— Bună, zise Simon. Ce faci?

Jordan se uită spre el. Sub pielea lui întunecată, era palid.

— Avem o problemă, zise.

Simon clipi nedumerit. Nu-l mai văzuse pe colegul lui de apartament din ziua precedentă. El venise de la Institut, noaptea trecută, şi se prăbuşise, epuizat. Jordan nu fusese acasă, iar Simon îşi închipuise că era la muncă. Dar poate că se petrecuse ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta a fost vârâtă pe sub uşă.

Jordan împinse un ziar către Simon. Era *New York Morning Chronicle,* deschis la una dintre pagini. În capul paginii era o

fotografie oribilă, o imagine neclară a unui trup întins pe caldarâm, cu membrele subţiri ca nişte beţe îndoite în unghiuri imposibile. Cu greu arăta a formă omenească, aşa cum se întâmplă uneori cu cadavrele. Simon se pregătea să-l întrebe pe Jordan de ce trebuia să se uite la asta, când îi sări în ochi textul de sub fotografie.

FATĂ GĂSITĂ MOARTĂ

Poliţia spune că se cercetează indiciile în cazul morţii fetei de paisprezece ani, Maureen Brown, al cărei cadavru a fost descoperit duminică-noapte la unsprezece P.M., înghesuit într-un tomberon de lângă restaurantul Big Apple Deli, pe Third Avenue. Deşi nu a fost dezvăluită oficial cauza morţii de către biroul de investigaţii, proprietarul restaurantului care a găsit cadavrul, Michael Garza, spune că avea gâtul tăiat. Poliţia încă nu a găsit vreo armă…

Incapabil să citească mai departe, Simon se lăsă să cadă într-un fotoliu. Acum că ştia, în fotografie era fără îndoială Maureen. Îi recunoscuse cotierele-curcubeu şi căciuliţa aia roz stupidă pe care le purta ultima oară când o văzuse. *Doamne,* ar fi vrut să spună. *Oh, Doamne.* Dar din gură nu-i ieşi niciun cuvânt.

— Nu scria în biletul ăla că, dacă nu te duci la adresa indicată, or să-i taie gâtul iubitei tale? zise Jordan cu o voce abătută.

— Nu, şopti Simon. Nu e cu putinţă. Nu.

Dar îşi amintea.

Prietena verişoarei lui Eric. Cum o cheamă? Cea căreia îi place de Simon. Vine la toate spectacolele noastre şi le spune tuturor că e iubita lui.

Simon îşi amintea şi telefonul ei, micul telefon roz cu abţibilduri pe el, modul în care îl ţinuse ea ridicat ca să facă o fotografie cu ei doi. Senzaţia mâinii ei pe umărul lui, la fel de uşoară ca un fluture. Paisprezece ani. Se ghemui, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului, de parcă ar fi încercat să se facă îndeajuns de mic cât să dispară complet.

14

CE VISE POT VENI

Jace se răsucea agitat pe patul îngust din Oraşul Tăcut. Nu ştiuse unde dormeau Fraţii, iar ei nu păruseră că ar vrea să-i dezvăluie acest lucru. Singurul loc care păruse să fie disponibil pentru el ca să se culce fusese într-una dintre celulele de sub Oraş, unde se ţineau de obicei prizonierii. Lăsaseră uşa deschisă pentru ca el să nu se simtă ca fiind închis, dar cu niciun efort de imaginaţie n-ai fi putut numi plăcut locul acela.

Aerul era stătut şi greu; îşi scosese bluza şi zăcea peste pături, doar în jeanşi, însă tot îi era prea cald. Zidurile erau de un cenuşiu sumbru. Cineva scrijelise literele *JG* în piatra aflată imediat deasupra patului, lăsându-l să se întrebe despre ce era vorba – şi nimic altceva în celulă decât patul, o oglindă crăpată, care îi arăta propria reflexie în bucăţi deformate, şi chiuveta. Ca să nu mai pomenim de mai mult decât neplăcutele amintiri pe care i le stârnea încăperea.

Fraţii intraseră şi ieşiseră din mintea lui toată noaptea, până când el se simţise ca o cârpă stoarsă. De vreme ce ei erau atât de secretoşi despre toate, el n-avea idee dacă făcuseră vreun progres. Nu păreau mulţumiţi, dar, la urma urmelor, niciodată nu păreau.

Adevăratul test, ştia el, era dormitul. Ce avea să viseze? *Să dormi: dacă se poate, să visezi.* Se întoarse pe burtă, îngropându-şi faţa în braţe. Nu credea că ar mai putea suporta nici măcar un vis despre rănirea lui Clary. Crezuse că era pe cale să-şi piardă într-adevăr minţile, iar ideea îl înspăimântase. Perspectiva de a muri nu-l înfricoşase niciodată prea tare, dar gândul de a înnebuni era

aproape cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina. Însă dormitul era singura cale de a afla. Închise ochii şi îşi impuse să doarmă.

Dormi şi visă.

Era din nou în vale – valea din Idris unde se luptase cu Sebastian şi aproape murise. Era toamnă în vale, nu miezul verii cum fusese ultima oară când se aflase acolo. Frunzele explodaseră în auriu şi ruginiu, în portocaliu şi roşu. El stătea în picioare, pe malul micului râu – un izvor, de fapt – care tăia valea în două. În depărtare, venind spre el, se zărea cineva, cineva pe care nu-l putea vedea încă prea clar, dar mersul său era hotărât şi cu ţintă.

Era atât de sigur că acela era Sebastian, încât abia când persoana se apropie destul cât s-o vadă lămurit, îşi dădu seama că nu se putea să fie el. Sebastian fusese înalt, mai înalt decât Jace, dar persoana asta era micuţă – cu faţa în umbră, dar cu un cap sau două mai scundă decât Jace – şi slăbuţă, cu umeri subţiri de copil şi încheieturi noduroase, ieşind afară din mânecile prea scurte ale bluzei.

Max.

Vederea fratelui său îl izbi pe Jace ca un pumn şi căzu în genunchi, în iarba verde. Căderea nu-l duru. Totul era vătuit cum sunt visele de obicei. Max arăta ca întotdeauna. Un băieţel cu genunchii noduroşi, chiar în pragul creşterii şi proaspăt ieşit din faza de copil mic. Acum n-avea să mai crească niciodată.

— Max, zise Jace. Max, îmi pare atât de rău!

— Jace.

Max rămase pe loc. O boare de vânt se stârni şi-i suflă părul şaten de pe frunte. Ochii lui, în spatele ochelarilor, erau serioşi.

— Nu sunt aici din cauza mea, zise el. Nu sunt aici ca să te bântui sau să te fac să te simţi vinovat.

Bineînţeles că nu e, zise o voce în capul lui Jace. *Doar Max te-a iubit întotdeauna, te-a admirat, te-a crezut formidabil.*

— Visele pe care le tot ai, zise Max, sunt mesaje.

— Visele sunt induse de demoni, Max. Fraţii Tăcuţi au zis…

— Au greşit, spuse Max grăbit. Sunt doar câţiva rămaşi acum, iar puterile lor sunt mai slabe decât obişnuiau să fie. Visele astea sunt menite să-ţi spună ceva. Tu le-ai interpretat greşit. Ele nu-ţi cer să-i faci rău lui Clary. Ci te avertizează că tu eşti deja.

Jace clătină încet din cap.

— Nu înţeleg.

— Îngerii m-au trimis să vorbesc cu tine pentru că eu te cunosc, zise Max, cu voce limpede de copil. Eu ştiu cum eşti tu faţă de cei pe care îi iubeşti şi că nu i-ai răni niciodată de bunăvoie. Dar încă n-ai distrus toată influenţa lui Valentine din tine. Vocea lui încă îţi şopteşte, iar tu crezi că n-o auzi, dar o auzi. Visele îţi spun că până n-ai să ucizi acea parte din tine însuţi, nu poţi fi cu Clary.

— Atunci am s-o ucid, zise Jace. O să fac orice va fi nevoie să fac. Doar spune-mi cum.

Max îi zâmbi – un zâmbet deschis şi luminos – şi îi întinse ceva. Era un pumnal cu mâner de argint – pumnalul cu mâner de argint al lui Stephen Herondale, cel din cutie. Jace îl recunoscu imediat.

— Ia ăsta, zise Max, şi întoarce-l împotriva ta însuţi. Partea din tine care este aici, în vis, cu mine, trebuie să moară. Ceea ce va învia după aceea va fi purificat.

Jace luă pumnalul.

Max zâmbi.

— Bine. Suntem mai mulţi aici, de partea cealaltă, care suntem îngrijoraţi pentru tine. Şi tatăl tău e aici.

— Nu Valentine…

— Adevăratul tău tată. El m-a îndemnat să-ţi spun să foloseşti ăsta. O să reteze tot ce e putred în sufletul tău.

Max zâmbi ca un înger, în timp ce Jace întoarse pumnalul către el însuşi, cu vârful înăuntru. Apoi, în ultima clipă, Jace şovăi. Era prea asemănător cu ceea ce Valentine îi făcuse lui, străpungându-l drept în inimă. Luă pumnalul şi făcu o lungă crestătură în antebraţul lui drept, de la cot la încheietură. Nu simţi nicio durere. Mută pumnalul în mâna dreaptă şi făcu acelaşi lucru şi pe celălalt braţ.

Sângele ţâşni din lungile tăieturi de pe braţele lui, de un roşu mai strălucitor decât sângele din viaţa reală, sânge de culoarea rubinelor. Îi curgea pe piele şi stropea iarba de pe jos.

Îl auzi pe Max oftând uşor. Băiatul se aplecase şi îşi înmuiase degetele mâinii drepte în sânge. Când le ridică, sclipiră stacojiu. Făcu un pas spre Jace, apoi încă unul. De atât de aproape, Jace putea vedea clar faţa lui Max – pielea lui de copil, fără pori, pleoapele lui străvezii, ochii lui despre care el nu-şi amintea să fi fost atât de negri. Max puse mâna pe pieptul lui Jace, chiar deasupra inimii, şi începu să traseze cu sângele un desen, o rună. Nu una pe care Jace s-o mai fi văzut vreodată, cu colţuri încălecate şi unghiuri ciudate.

Sfârşind, Max lăsă mâna jos şi se dădu înapoi, cu capul plecat într-o parte, ca un artist examinându-şi ultima lucrare. O neaşteptată suliţă de durere agonizantă îl străbătu pe Jace. Parcă îi ardea pielea pieptului. Max îl privea, zâmbind, îndoindu-şi mâna mânjită de sânge.

— Te doare, Jace Lightwood? zise el, iar vocea nu mai era a lui Max, ci o alta, înaltă şi răguşită, dar cunoscută.

— Max…, şopti Jace.

— Aşa precum tu ai dat durere, şi ţie ţi se va da durere, zise Max, a cărui faţă începu să se tulbure şi să se schimbe. Aşa precum tu ai provocat mâhnire, şi tu vei simţi mâhnire. Eşti al meu acum, Jace Lightwood. Al meu eşti.

Agonia îl orbea. Jace se prăbuşi înainte, cu mâinile încleştate de piept, şi se rostogoli în întuneric.

Simon stătea pe canapea, cu faţa în palme. Mintea îi zbârnâia.

— E vina mea, zise el. Aş fi putut la fel de bine s-o ucid pe Maureen când i-am băut sângele. E moartă din cauza mea.

Jordan se aruncă în fotoliul din faţa lui. Purta jeanşi şi un tricou verde peste un tricou gros cu mâneci lungi, cu găuri în manşete; îşi vârâse degetele mari prin ele şi frământa materialul. Medalia de aur Praetor Lupus de la gâtul lui sclipi.

— Ei, haide, zise el, n-aveai cum să fi ştiut. Era bine când am urcat-o în taxi. Tipii ăia probabil au prins-o şi au ucis-o mai târziu.

Simon se simţi ameţit.

— Dar am muşcat-o. N-o să învie la loc, nu-i aşa? N-o să devină vampir?

— Nu. Haide, ştii chestia asta la fel de bine ca mine. Ar fi trebuit să-i fi dat din sângele tău ca să devină vampir. Dacă ea ţi-ar fi băut *ţie* sângele şi apoi ar fi murit, da, am merge în cimitir cu ţăruşii, la pândă. Dar n-a băut. Vreau să spun, presupun că ţi-ai aminti ceva de genul ăsta.

În fundul gâtului, Simon avea gust de sânge stricat.

— Au crezut că era iubita mea, zise el. M-au avertizat c-o vor ucide dacă nu mă prezint, iar când n-am apărut, i-au tăiat gâtul. Trebuie să fi aşteptat acolo toată ziua, întrebându-se dacă am să vin. Sperând că am să mă ivesc…

Stomacul i se revoltă, iar el se îndoi, respirând greu, încercând să se abţină să nu verse.

— Da, zise Jordan, dar întrebarea e cine sunt *ei?*

Se uită cu asprime la Simon.

— Cred că e timpul să suni la Institut. Nu-mi plac vânătorii de umbre, dar am auzit întotdeauna că arhivele lor sunt incredibil de cuprinzătoare. Poate au ceva despre adresa aia din bilet.

Simon şovăi.

— Haide, zise Jordan. Tu faci destule porcării pentru ei. Pune-i să facă şi ei ceva pentru tine.

Cu o ridicare din umeri, Simon se duse să-şi ia telefonul. Întorcându-se în living, formă numărul lui Jace. Isabelle răspunse după al doilea apel.

— Iar tu?

— Scuze, zise Simon stingherit.

Aparent, interludiul lor din Sanctuar n-o îmblânzise în ceea ce-l privea, aşa cum sperase el.

— Îl căutam pe Jace, dar bănuiesc că pot vorbi şi cu tine…

— Fermecător ca întotdeauna, zise Isabelle. Eu credeam că Jace e cu tine.

— Nu. Simon simţi un fior de nelinişte. Cine ţi-a spus asta?

— Clary, zise Isabelle. Poate că s-au furişat împreună o vreme sau cam aşa ceva.

Părea cu totul lipsită de griji, ceea ce era destul de logic; ultima persoană care ar fi minţit despre locul prin care umbla Jace, dacă ar fi fost la necaz, era Clary.

— Oricum, Jace şi-a lăsat telefonul în camera lui. Dacă-l vezi, adu-i aminte că e aşteptat la petrecere la Ironworks, în seara asta. Dacă nu apare, Clary o să-l omoare.

Simon aproape că uitase că şi *el* era aşteptat să vină la petrecerea din seara aceea.

— Bine, zise el. Uite, Isabelle. Am o problemă.

— Zi! Ador problemele.

— Nu ştiu dacă ai s-o adori şi pe-asta, zise el cu îndoială, şi o informă grăbit care era situaţia.

Ea scoase o mică exclamaţie când Simon ajunse la partea cu muşcatul lui Maureen, iar el simţi cum i se încleştează gâtlejul.

— Simon, şopti ea.

— Ştiu, ştiu, zise el nefericit. Crezi că eu nu regret? Sunt mai mult decât copleşit de regret.

— Dacă ai fi ucis-o, ai fi încălcat Legea. Ai fi fost un proscris. Ar fi trebuit să te ucid şi eu *pe tine.*

— Dar n-am făcut-o eu, zise el, cu vocea tremurând puţin. N-am făcut eu asta. Jordan jură că fata era bine când a urcat-o în taxi. Iar în ziar scrie că i s-a tăiat gâtul. *Eu* n-am făcut asta. Altcineva a făcut-o, ca să ajungă la mine. Numai că nu ştiu de ce.

— Nu am terminat cu punctul ăsta. Vocea ei era fermă. Dar mai întâi du-te şi adu biletul pe care ţi l-au lăsat ei. Citeşte-mi-l!

Simon făcu precum i se ceruse şi fu răsplătit cu o exclamaţie de şoc din partea lui Isabelle.

— Mi s-a părut că adresa suna cunoscută, zise ea. Este locul în

care mi-a cerut Clary ieri să mă întâlnesc cu ea. Este o biserică, în nordul oraşului. Cartierul general al unui soi de cult adorator de demoni.

— Şi ce ar vrea un cult adorator de demoni de la mine? zise Simon şi se alese cu o privire ciudată de la Jordan, care nu auzea decât jumătate de conversaţie.

— Nu ştiu. Tu eşti un Diurn. Ai dobândit puteri nebune. O să fii o ţintă pentru lunatici şi practicanţii de magie neagră. Pur şi simplu, aşa merg lucrurile.

Isabelle, i se păru lui Simon, ar fi putut vorbi cu un pic mai multă compătimire.

— Uite, vii la petrecerea din Ironworks, da? Ne putem întâlni acolo şi stabilim pasul următor. Iar eu o să-i spun mamei despre ce ţi s-a întâmplat. Deja fac cercetări la Biserica lui Talto, aşa că pot adăuga şi asta la restul informaţiilor.

— Bănuiesc că da, zise Simon.

Ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă era să se ducă la o petrecere.

— Şi adu-l şi pe Jordan cu tine, zise Isabelle. Îl poţi folosi ca bodyguard.

— Nu pot face asta. O să fie şi Maia acolo.

— O să vorbesc eu cu ea, zise Isabelle.

Arăta mult mai încrezătoare decât s-ar fi simţit Simon în locul ei.

— Ne vedem acolo.

Ea închise. Simon se întoarse către Jordan, care stătea tolănit pe canapea, cu capul sprijinit de una dintre perniţele de lână.

— Cât ai auzit?

— Destul cât să pricep că mergem la o petrecere diseară, zise Jordan. Am auzit despre evenimentul de la Ironworks. Eu nu sunt în haita lui Garroway, aşa că n-am fost invitat.

— Bănuiesc c-ai să vii ca partenerul meu acum.

Simon vârî telefonul la loc în buzunar.

— Sunt destul de sigur de masculinitatea mea ca să accept asta,

zise Jordan. Mai bine ţi-am face rost de ceva drăguţ de îmbrăcat totuşi, strigă el în urma lui Simon, care se ducea spre camera lui. Vreau să arăţi frumos.

Cu ani în urmă, când Long Island City era un centru industrial şi nu un cartier select, plin de galerii de artă şi cafenele, Ironworks era o fabrică de textile. Acum era o enormă carcasă goală de cărămidă, al cărei interior fusese transformat într-un local modest, dar frumos. Podeaua era făcută din plăci suprapuse de oţel şlefuit; grinzi subţiri de oţel se arcuiau deasupra capetelor, înfăşurate în cabluri cu beculeţe albe. Scări ornate de fier forjat spiralat duceau în sus, către pasarele decorate cu plante agăţătoare. Un masiv acoperiş în consolă, de sticlă, deschidea o privelişte spre cerul nopţii. Exista chiar şi o terasă exterioară, construită deasupra lui East River, cu vedere spectaculoasă spre podul Fifty-Ninth Street, care se înălţa mult, întinzându-se din Queens în Manhattan ca o suliţă de gheaţă sclipitoare.

Haita lui Luke se întrecuse pe sine făcând locul să arate frumos. Existau vaze cositorite artistic plasate, pline de flori ivorii cu tulpini lungi, şi mese acoperite cu feţe de masă albe, aranjate în cerc în jurul unei scene mai ridicate, pe care un cvartet de coarde, toţi vârcolaci, interpreta muzică clasică. Involuntar, Clary îşi dori să fi fost şi Simon acolo; era foarte sigură că el ar fi considerat Cvartet de Coarde Vârcolac un nume foarte potrivit pentru o trupă.

Clary se plimba de la o masă la alta, aranjând lucruri care nu mai aveau nevoie să fie aranjate, jucându-se cu florile şi îndreptând tacâmurile de argint care nu erau de fapt strâmbate. Până în momentul acela nu sosiseră decât câţiva invitaţi, niciunul pe care să-l fi cunoscut şi ea. Mama ei şi Luke stăteau lângă uşă, întâmpinând oaspeţii şi zâmbind. Luke arăta stingherit, îmbrăcat la costum, iar Jocelyn, radioasă, într-un taior albastru. După evenimentele din ultimele câteva zile, era bine s-o vadă pe mama ei arătând fericită, deşi Clary se întreba cât din bucuria asta era

adevărată şi cât doar de faţadă. Exista neîndoielnic o anume linie strânsă a gurii lui Jocelyn care o îngrijora pe Clary – era cu adevărat fericită sau doar zâmbea ascunzând suferinţa?

Nu că n-ar fi putut să înţeleagă exact cum se simţea. Întrucât, indiferent ce altceva se petrecea, ea nu şi-l putea scoate pe Jace din minte. Oare ce îi făceau Fraţii Tăcuţi? Şi el era bine? Oare aveau să fie în stare să repare ce era în neregulă cu el, să blocheze inducţia demonică? Ea petrecuse o noapte de nesomn, cu ochii aţintiţi în întunericul din dormitorul ei şi frământându-se până când i se făcuse literalmente rău.

Mai mult ca orice altceva, îşi dorea să fi fost şi el aici. Ea îşi alesese cu grijă rochia pe care o purta în seara asta – auriu-pal şi mai mulată pe trup decât orice purta ea de obicei –, cu speranţa expresă că o să-i placă lui Jace; acum el nu avea s-o vadă îmbrăcată în ea. Ăsta era un lucru minor din pricina căruia să se mâhnească, ştia; ar fi umblat îmbrăcată într-un butoi pentru tot restul vieţii ei dacă de asta ar fi depins ca Jace să se facă bine. De altfel, el îi spunea întotdeauna că era frumoasă şi nu se plânsese niciodată de faptul că purta de regulă numai jeanşi şi tenişi, dar se gândise că lui o să-i placă toaleta de acum.

Stând în faţa oglinzii sale, în seara asta, aproape că se simţise frumoasă. Mama ei spusese întotdeauna că şi ea însăşi înflorise mai târziu, iar Clary, studiindu-şi reflexia, se întrebase dacă acelaşi lucru avea să i se întâmple şi ei. Nu mai era plată ca o scândură – avea cu o mărime mai mult la sutien, vara asta – şi dacă se uita cu atenţie, i se părea că vede… da, astea erau cu siguranţă şolduri. Avea curbe. Unele vagi, dar trebuie să începi de undeva.

Ca bijuterii, rămăsese la cele simple – foarte simple.

Ridică mâna şi atinse inelul Morgenstern atârnat de lănţişorul de la gâtul ei. Şi-l pusese la loc în dimineaţa aceea, pentru prima oară după câteva zile în care nu-l mai purtase. Îl socotise un gest mut de încredere în Jace, un mod de a-i semnala devotamentul, chiar dacă el ştia sau nu despre el. Hotărâse că avea să-l poarte până când o

să-l revadă.

— Clarissa Morgenstern? zise o voce blândă lângă umărul ei.

Clary se întoarse, surprinsă. Vocea nu îi era cunoscută. În faţa ei, era o fată slăbuţă care arăta de vreo douăzeci de ani. Avea pielea albă ca laptele, străbătută de vene verde pal ca al sevei plantelor, iar părul ei blond avea aceeaşi nuanţă verzuie. Ochii îi erau de un albastru intens, ca bilele de marmură, şi purta o idee de rochie albastră, atât de subţire încât Clary se gândi că trebuia să fie îngheţată. Amintirea înotă din adâncuri şi ieşi încet la suprafaţă.

— Kaelie, zise Clary, recunoscând-o pe chelneriţa elfă de la Taki, care îi servise nu doar o dată pe ea şi pe fraţii Lightwood.

O licărire îi aminti că prinsese o aluzie cum că Jace şi Kaelie flirtaseră cândva, dar faptul părea atât de minor în faţa tuturor celorlalte, încât nu reuşi să se supere.

— N-am ştiut… îl cunoşti pe Luke?

— Nu mă confunda cu o invitată la această ocazie, zise Kaelie, mâna ei subţire făcând un gest voit nepăsător prin aer. Stăpâna mea m-a trimis să te caut – nu să particip la festivitate.

Se uită curioasă peste umăr, cu ochii ei albaştri strălucind.

— Deşi nu mi-am dat seama că mama ta se căsătorea cu un vârcolac.

Clary îşi înălţă sprâncenele.

— Şi?

Kaelie o măsură din priviri, cu un oarecare amuzament.

— Stăpâna mea zicea că eşti chiar dură, deşi nu eşti prea mare. La Curte, ai fi privită de sus pentru statura ta atât de scundă.

— Nu suntem la Curte, zise Clary. Şi nu suntem nici la Taki, ceea ce înseamnă că tu ai venit la mine, ceea ce înseamnă că ai cinci secunde să-mi spui ce vrea Regina Elfilor. Nu-mi place de ea prea mult şi n-am chef de jocurile ei.

Kaelie întinse un deget cu unghie verde spre gâtul lui Clary.

— Stăpâna mea a zis să te întreb de ce porţi inelul Morgenstern. În semn de recunoaştere a tatălui tău?

Clary îşi duse fără voie mâna la gât.

— E pentru Jace… pentru că Jace mi l-a dat, zise ea, înainte să se poată opri şi apoi se înjură în gând.

Nu era indicat să-i spui Reginei Elfilor mai mult decât trebuia.

— Dar el nu e un Morgenstern, zise Kaelie, ci un Herondale, iar ei au propriul inel. Un model de cocori, nu stele ale dimineţii. Şi nu i se potriveşte mai bine, un suflet care se înalţă ca o pasăre în zbor, decât căderea ca a lui Lucifer?

— Kaelie, o readuse Clary la subiect printre dinţi. *Ce vrea Regina Elfilor?*

Fata elf râse.

— Păi, zise ea, numai să-ţi dea asta.

Îi arătă ceva în palmă, un pandantiv ca un micuţ clopoţel de argint, cu un inel la capătul mânerului, ca să poată fi pus pe un lănţişor. Când Kaelie întinse mâna spre ea, clopoţelul sună, uşor şi dulce ca ploaia.

Clary se dădu înapoi.

— Nu vreau daruri de la stăpâna ta, zise ea, căci ele vin împovărate cu minciuni şi aşteptări. Eu n-am de gând să-i datorez nimic Reginei.

— Nu e un dar, zise Kaelie nerăbdătoare. Este un mijloc de invocare. Regina te iartă pentru încăpăţânarea de mai devreme. Se aşteaptă ca într-un viitor apropiat să îţi doreşti ajutorul ei. Este gata să ţi-l ofere, dacă ai alege să i-l ceri. Sună doar clopoţelul şi un servitor al Curţii va veni şi te va conduce la ea.

Clary clătină din cap.

— N-am să sun.

Kaelie ridică din umeri.

— Atunci n-o să te coste nimic să-l iei.

Ca prin vis, Clary îşi văzu propria mână întinzându-se, iar degetele şovăind deasupra clopoţelului.

— N-ai face nimic să-l salvezi, zise Kaelie, cu vocea la fel de cristalină şi melodioasă ca sunetul clopoţelului, oricât te-ar costa,

oricât ar însemna să datorezi Iadului sau Cerului, nu-i aşa?

Voci din amintiri răsunară în capul lui Clary. *Te-ai oprit vreodată să te întrebi ce neadevăruri ar fi putut fi în povestea pe care ţi-a spus-o mama ta, care să-i fi servit intenţiei sale de a-ţi povesti? Chiar crezi că ştii toate secretele, până la ultimul, din trecutul tău?*

Madame Dorothea i-a spus lui Jace că se va îndrăgosti de persoana nepotrivită.

Nu e fără speranţă de salvare. Dar va fi greu.

Clopoţelul se schimbă când Clary îl luă, închizându-se în palma ei. Kaelie zâmbi, cu ochii ei albaştri lucind ca mărgelele de sticlă.

— O alegere înțeleaptă.

Clary şovăi. Dar mai înainte să-i poată azvârli clopoţelul înapoi fetei elf, auzi pe cineva strigându-i numele şi se întoarse, şi o văzu pe mama ei croindu-şi drum prin mulţime către ea. Se întoarse iar grăbită, dar nu avu nicio surpriză să descopere că fata elf plecase, topindu-se în mulţime cum se evaporă ceaţa în soarele dimineţii.

— Clary, zise Jocelyn, ajungând la ea, te-am căutat şi abia adineauri mi te-a arătat Luke, cum stăteai aici, singură. E totul în regulă?

Cum stăteai aici, singură. Clary se întrebă ce fel de iluzie magică folosise Kaelie: mama ei ar fi trebuit să fie în stare să vadă prin cele mai multe.

— Sunt bine, mamă.

— Unde e Simon? Parcă înțelesesem că vine.

Fireşte că ea se gândea mai întâi la Simon, cugetă Clary, nu la Jace. Chiar dacă se presupunea că Jace o să vină, ba chiar în calitate de iubit al lui Clary, probabil că s-ar fi cuvenit să se fi prezentat mai devreme.

— Mamă, zise ea, apoi făcu o pauză. Crezi c-o să-l placi vreodată pe Jace?

Ochii verzi ai lui Jocelyn se îmblânziră.

— Am observat că nu e aici, Clary. Numai că n-am ştiut dacă voiai să vorbim despre asta.

— Vreau să spun, continuă Clary cu încăpăţânare, crezi că e ceva pe care l-ar putea face el ca să te determine să-l placi?

— Da, zise Jocelyn, ar putea să te facă pe tine fericită. O mângâie uşor pe obraz, iar Clary îşi strânse propria mână în pumn, simţind clopoţelul intrându-i în carne.

— Mă face fericită, zise Clary, dar nu poate controla totul pe lume, mamă. Se întâmplă şi alte lucruri…

Se poticni, căutând cuvintele. Cum ar fi putut să-i explice că nu Jace era cel care o făcea nefericită, ci ceea ce i se întâmpla lui, fără a-i dezvălui despre ce era vorba?

— Îl iubeşti atât de mult, zise Jocelyn cu blândeţe. Asta mă sperie, întotdeauna am vrut să te ţin sub protecţia mea.

— Şi poftim ce-a ieşit, începu Clary, dar îşi coborî vocea.

Nu era momentul potrivit să-şi învinuiască mama sau să se certe cu ea, nu acum. Nu cu Luke uitându-se la ele din pragul uşii, cu faţa luminată de dragoste şi nelinişte.

— Dacă l-ai cunoaşte măcar, zise ea, aproape deznădăjduită. Dar bănuiesc că toată lumea spune asta despre iubitul său.

— Ai dreptate, zise Jocelyn, surprinzând-o. Nu-l cunosc, nu cu adevărat. Îl văd şi îmi aduce aminte puţin de mama lui. Nu ştiu de ce – nu seamănă cu ea, în afara faptului că şi ea era frumoasă şi că avea aceeaşi grozavă vulnerabilitate pe care o are şi el…

— Vulnerabilitate?

Clary era uluită. Nu-şi închipuise că şi altcineva în afară de ea ar mai fi putut să-l considere pe Jace vulnerabil.

— Oh, da, zise Jocelyn. Am vrut s-o urăsc pentru că-l smulsese pe Stephen de lângă Amatis, dar n-aveai cum să nu simţi nevoia de a o proteja pe Céline. Şi Jace are puţin din asta.

Părea pierdută în gânduri.

— Sau poate că e doar faptul că lucrurile frumoase sunt atât de uşor distruse de lume.

Îşi lăsă mâna jos.

— Nu contează. Am amintirile mele cu care să mă lupt, dar sunt

amintirile *mele.* Jace n-ar trebui să poarte povara lor. O să-ţi spun un lucru, totuşi. Dacă nu te-ar fi iubit cum te iubeşte – şi i se citeşte clar pe faţa lui ori de câte ori se uită la tine –, nu l-aş fi tolerat prin preajmă nicio clipă. Aşa că ţine minte asta, când mai vrei să te superi pe mine.

Îi reteză încercarea lui Clary de a protesta că nu era supărată, cu un zâmbet şi o mângâiere pe obraz, apoi se întoarse înapoi la Luke, după ce o rugă pe Clary să se amestece în mulţime şi să stea de vorbă cu invitaţii. Clary dădu din cap şi nu răspunse, uitându-se lung după mama ei şi simţind o usturime în palmă acolo unde strânsese clopoţelul, ca vârful unui chibrit aprins.

Zona din jurul lui Ironworks era compusă în principal din depozite şi galerii de artă, genul de cartier care se golea noaptea, aşa că lui Jordan şi lui Simon nu le luă prea mult să-şi găsească un loc de parcare. Simon sări din camionetă, dar se trezi că Jordan era deja pe trotuar, măsurându-l cu ochi critici.

Simon nu-şi luase cu el nicio haină elegantă când plecase de acasă – nici nu avea ceva mai de Doamne-ajută, decât un veston de aviator militar, care-i aparţinuse tatălui său –, aşa că el şi Jordan pierduseră toată după-amiaza umblând prin East Village după nişte haine decente cu care să se îmbrace. În cele din urmă, găsiseră un vechi costum Zegna, într-o consignaţie numită Iubirea face ziua bună, care vindea mai ales cizme sclipitoare cu platformă şi eşarfe Pucci, model anii şaizeci. Simon suspecta că era locul de unde îşi lua Magnus majoritatea hainelor.

— Ce? făcu el acum, trăgând timid de mânecile sacoului său.

Era un pic prea mic pentru el, deşi Jordan fusese de părere că, dacă nu se încheia la nasturi, n-o să observe nimeni.

— Cât de rău arăt?

Jordan ridică din umeri.

— N-ai să spargi nicio oglindă, zise el. Doar mă întrebam dacă eşti înarmat. Vrei ceva? Un pumnal, poate?

Îşi deschise o clipă propriul sacou, iar Simon văzu o lamă lungă sclipind în căptuşeală.

— Nu-i de mirare că tu şi Jace vă plăceţi atât de mult unul pe altul. Sunteţi amândoi nişte demente arsenale umblătoare.

Simon clătină din cap a lehamite şi întoarse capul spre intrarea de la Ironworks. Era chiar vizavi, o mare tendă aurie umbrind o porţiune de trotuar împodobită cu un covor roşu-închis, cu imaginea unui lup auriu imprimată pe el. Simon nu se abţinu să nu fie un pic amuzat.

Sprijinită de unul dintre stâlpii care susţineau tenda stătea Isabelle. Avea părul strâns şi era îmbrăcată într-o rochie lungă, roşie, cu o crăpătură într-o parte care lăsa la vedere aproape tot piciorul. Brăţări de aur îi încărcau braţul drept. Arătau ca brăţările, dar Simon ştia că, de fapt, era biciul ei de electrum. Era acoperită de Peceţi. I se împleteau pe braţe, îi urcau pe coapsă, îi înconjurau gâtul în colan şi îi împodobeau pieptul, piept în mare parte expus, mulţumită decolteului adânc al rochiei sale. Simon încercă să nu se holbeze.

— Bună, Isabelle, zise el.

Lângă el, Jordan încerca şi el să nu se holbeze.

— Mm, zise el, bună. Eu sunt Jordan.

— Ne-am mai întâlnit, zise Isabelle cu răceală, ignorându-i mâna întinsă. Maia a încercat să-ţi sfâşie faţa. Şi pe bună dreptate.

Jordan păru îngrijorat.

— E aici? E bine?

— E aici, zise Isabelle. Nu c-ar fi treaba ta cum se simte ea…

— Am un sentiment de responsabilitate, zise Jordan.

— Şi cam pe unde e localizat sentimentul ăsta? În chiloţi, probabil?

Jordan păru indignat. Isabelle îşi flutură mâna subţire şi împodobită.

— Uite, orice ai făcut în trecut e de domeniul trecutului. Ştiu că acum eşti în Praetor Lupus şi i-am spus şi Maiei ce înseamnă. Ea e

de acord să fii şi tu aici şi să nu te bage în seamă. Dar asta e tot ce primeşti. N-o bate la cap, nu încerca să stai de vorbă cu ea, nici măcar nu te uita la ea, sau o să te împăturesc de atâtea ori încât o să sfârşeşti arătând ca un mic vârcolac origami.

Simon pufni.

— Nu mai râde! Isabelle îndreptă un deget spre el. Maia nu vrea să vorbească nici cu tine. Deci, în ciuda faptului că arată absolut trăsnet în seara asta – şi dacă mi-ar plăcea gagicile fără nicio îndoială că i-aş face curte –, niciunul dintre voi nu are voie să-i vorbească. Priceput?

Dădură amândoi din cap, uitându-se la vârful pantofilor, ca nişte şcolari care tocmai şi-ar fi primit biletele cu pedepse.

Isabelle se desprinse de stâlp.

— Bine. Hai să intrăm.

15

BEATI BELLICOSI[15]

Ironworks era însufleţit de o multitudine de beculeţe colorate sclipitoare. O bună parte dintre invitaţi se aşezaseră, dar tot atâţia se plimbau de colo-colo, ţinând în mâini cupe de şampanie pline cu lichidul pal, înspumat. Chelnerii – care erau tot vârcolaci, observă Simon; întregul eveniment părea să fie susţinut de membrii haitei lui Luke – treceau printre invitaţi, oferindu-le pahare înalte cu şampanie. Simon refuză unul. De când cu experienţa de la petrecerea lui Magnus, nu mai avea încredere să bea nimic decât ceea ce pregătea cu mâna lui şi, de altfel, nu putea şti niciodată pe care dintre lichidele non-sânge avea să le suporte şi care aveau să-i facă rău.

Maia stătea lângă unul dintre stâlpii de cărămidă, vorbind cu alţi doi vârcolaci şi râzând. Purta o strălucitoare rochie conică de satin oranj, care-i punea în evidenţă pielea întunecată, iar părul îi era ca un halo de cârlionţi şaten-aurii în jurul feţei. Îi căzură ochii pe Simon şi pe Jordan şi, deliberat, se întoarse cu spatele. Rochia sa era mult decoltată în „v" la spate, lăsând vederii multă piele, inclusiv un tatuaj cu un fluture pe şira spinării, mai jos de mijloc.

— Nu cred că-l avea când am cunoscut-o eu, zise Jordan. Tatuajul, vreau să spun.

Simon se uită la Jordan. Se holba la fosta lui iubită cu evidentă tânjire, ceea ce, suspecta Simon, avea să-i atragă un pumn în faţă de la Isabelle, dacă nu era atent.

— Vino, zise el, punând o mână pe spinarea lui Jordan şi

[15] Binecuvântaţi fie războinicii. (În lb. latină în original.)

împingându-l. Hai să vedem unde o să stăm.

Isabelle, care-i urmărise peste umăr, zâmbi ca o pisică:

— Bună idee!

Îşi croiră drum prin mulţime până în zona unde se aflau mesele, ca să descopere că masa lor era pe jumătate ocupată. Clary stătea pe unul dintre scaune, cu ochii plecaţi în paharul ei de şampanie, plin cu ceea ce părea a fi mai curând suc de ghimbir. Lângă ea stăteau Alec şi Magnus, amândoi în costumele negre pe care le purtaseră şi când se întorseseră de la Viena. Magnus părea ocupat să se joace cu franjurii lungii sale eşarfe albe. Alec, cu braţele încrucişate la piept, se uita feroce în depărtare.

Clary, văzându-i pe Simon şi pe Jordan, sări în picioare, cu evidentă uşurare pe chip. Ocoli masa ca să-l salute pe Simon şi el văzu că ea purta o rochie foarte simplă de mătase de un auriu pal şi sandale aurii, joase. Fără tocuri care s-o mai înalţe, părea şi mai mică. Inelul Morgenstern era la gâtul ei, argintul său sclipind pe lănţişorul de care atârna. Ea îl îmbrăţişă şi-i şopti:

— Cred că Alec şi Magnus se ceartă.

— Aşa se pare, murmură el, drept, răspuns. Unde e iubitul tău?

La aceasta, ea îşi desprinse braţele de după gâtul lui.

— A fost reţinut la Institut.

Se întoarse:

— Salut, Kyle!

Kyle zâmbi, puţin stânjenit.

— De fapt, mă cheamă Jordan.

— Aşa am auzit şi eu. Clary le făcu semn către masă. Păi, am putea să luăm loc. Cred că foarte curând or să înceapă toasturile şi aşa mai departe. Şi apoi, să sperăm, o să vină mâncarea.

Se aşezară cu toţii. Se lăsă o lungă şi stingheritoare tăcere.

— Deci, zise în cele din urmă Magnus, plimbându-şi un deget lung şi alb pe buza cupei de şampanie, Jordan, am auzit că eşti în Praetor Lupus. Văd că porţi unul dintre medalioanele lor. Ce scrie pe el?

Jordan dădu din cap. Era îmbujorat, ochii lui ca aluna scânteiau, atenţia evident fiindu-i numai parţial îndreptată spre conversaţie. O sorbea din priviri pe Maia prin sală, încleştând şi descleştând nervos degetele pe marginea feţei de masă. Simon se îndoia că-şi dădea seama ce făcea.

— *Beati bellicosi* – binecuvântaţi fie războinicii.

— Bună organizaţie, zise Magnus. L-am cunoscut pe cel care a fondat-o, prin 1800. Woolsey Scott. O veche şi respectabilă familie de vârcolaci.

Alec scoase un sunet urât din gât.

— Te-ai culcat şi cu el?

Ochii de pisică ai lui Magnus se căscară larg:

— Alexander!

— Păi, eu nu ştiu nimic despre trecutul tău, nu-i aşa? întrebă Alec. Nu-mi spui nimic, doar susţii că nu contează.

Faţa lui Magnus era lipsită de expresie, însă în voce i se simţi o notă sumbră de mânie.

— Asta înseamnă că, de fiecare dată când mai pomenesc despre cineva pe care l-am cunoscut, o să mă întrebi dacă am avut vreo relaţie cu respectivul?

Expresia lui Alec era încăpăţânată, dar Simon simţi fără voie o scânteie de simpatie; durerea din ochii lui albaştri era neîndoielnică.

— Poate.

— L-am întâlnit odată pe Napoleon, zise Magnus. Totuşi n-am avut nicio relaţie. Era şocant de pudic pentru un francez.

— L-ai întâlnit pe Napoleon? se miră Jordan, care, deşi scăpase mare parte din conversaţie, părea impresionat. Deci e adevărat ce se spune despre magicieni?

Alec îi aruncă o căutătură foarte neplăcută.

— *Ce* e adevărat?

— Alexander, interveni Magnus cu răceală – iar Clary îşi încrucişă privirile cu Simon peste masă; ai ei erau mari, verzi şi exprimau clar „Hait!” –, nu poţi fi nepoliticos cu toată lumea care

îmi vorbeşte.

Alec făcu un gest larg, cuprinzător.

— Şi de ce nu? Te împiedic să te afirmi, oare? Adică, poate sperai să flirtezi cu băiatul ăsta vârcolac. E destul de chipeş, dacă te atrage genul păr zbârlit, umeri largi, trăsături cizelate.

— Ei, acuma, zise Jordan blând.

Magnus îşi sprijini capul în mâini.

— Sau sunt destule fete frumoase pe aici, de vreme ce gustul tău merge în ambele direcţii. Există ceva pe care să nu-l fi încercat?

— Sirenele, zise Magnus, printre degete. Întotdeauna miros a alge.

— Nu e amuzant, replică Alec furibund şi, dându-şi brusc scaunul înapoi, se ridică de la masă şi se îndepărtă cu paşi mari printre invitaţi.

Magnus, ţinându-şi mai departe capul în mâini, cu şuviţele ţepoase ale părului său negru iţindu-se printre degete, zise, fără a se adresa nimănui în mod special:

— Nu văd de ce ar trebui să conteze trecutul.

Spre surprinderea lui Simon, cel care-i răspunse fu Jordan:

— Trecutul contează întotdeauna. Asta ţi se spune când te alături ordinului Praetor. Nu poţi să uiţi lucrurile pe care le-ai făcut în trecut, altminteri n-ai să înveţi niciodată din ele.

Magnus îşi ridică fruntea, cu ochii lui verzi-aurii sclipind printre degete:

— Câţi ani ai? întrebă el. Şaisprezece?

— Optsprezece, zise Jordan, părând uşor speriat.

Aceeaşi vârstă ca Alec, îşi zise Simon, înăbuşindu-şi un rânjet lăuntric. Chiar nu găsea drama lui Alec şi a lui Magnus amuzantă, dar nu era greu să simtă un oarecare amuzament amar văzându-i expresia lui Jordan. Jordan era cam de două ori cât Magnus – în ciuda faptului că era înalt, Magnus era subţire, aproape slăbănog –, dar lui Jordan îi era clar frică de el. Simon se întoarse să schimbe o privire cu Clary, însă ea se uita ţintă spre uşa de la intrare, cu faţa

deodată albă ca varul. Lăsându-şi şervetul pe masă, murmură „Scuzaţi-mă”, se ridică în picioare şi practic fugi de la masă.

Magnus îşi aruncă braţele în sus.

— Ei bine, dacă e să fie un exod în masă…, zise el şi se ridică graţios, aruncându-şi eşarfa în jurul gâtului.

Dispăru în mulţime, probabil căutându-l pe Alec.

Simon se uită la Jordan, care se uita iarăşi la Maia. Ea era cu spatele la ei şi vorbea cu Luke şi Jocelyn, râzând şi scuturându-şi părul creţ.

— Nici să nu te gândeşti la asta, zise Simon şi se ridică. Întinse un deget spre Jordan: Stai aici!

— Ca să fac ce? întrebă Jordan.

— Orice fac cei din Praetor Lupus într-o astfel de situaţie. Meditează. Contemplă-ţi puterile de Jedi. Orice. Mă întorc în cinci minute şi-ar fi bine să te găsesc aici.

Jordan se lăsă pe speteaza scaunului, încrucişându-şi braţele la piept într-un mod clar revoltat, dar Simon deja nu-i mai dădea atenţie. Se întoarse şi porni prin mulţime, după Clary. O vedea ca pe o pată de roşu şi galben printre copurile în mişcare, încununată de părul ei strălucitor.

O prinse din urmă lângă unul dintre stâlpii înfăşuraţi în beculeţe şi îi puse o mână pe umăr. Ea se întoarse exclamând surprinsă, cu ochii mari şi mâinile ridicate parcă să-l pareze. Se relaxă când văzu cine era.

— M-ai speriat!

— Văd, zise Simon. Ce se petrece? De ce eşti atât de agitată?

— Eu…

Îşi lăsă mâna jos, ridicând din umeri; în pofida expresiei silite de nepăsare pe care şi-o luă, pulsul îi bătea pe gât ca un ciocan.

— Am crezut că l-am văzut pe Jace.

— Mi-am închipuit, zise Simon. Dar…

— Dar?

— Arăţi cu adevărat înfricoşată.

Nu ştia sigur de ce o spusese sau ce sperase că o să-i răspundă ea. Clary îşi muşcă buza, cum făcea întotdeauna când era nervoasă. Privirea ei, pentru moment, rătăci în depărtări; era o privire pe care Simon o cunoştea. Unul dintre lucrurile care-i plăcuseră întotdeauna la Clary era cât de uşor se lăsa ea prinsă în imaginaţia ei, cât de uşor se putea închide în iluzoriile lumi de blesteme şi prinţi, soartă şi magie. Cândva, fusese şi el capabil să facă acelaşi lucru, fusese în stare să locuiască în lumi imaginare cu atât mai fascinante cu cât erau sigure – de vreme ce erau ficţiuni. Acum, când realul şi imaginarul se ciocniseră, se întreba dacă ea, ca şi el, ducea dorul trecutului, normalului. Se întrebă dacă normalitatea era ceva – ca vederea sau tăcerea – de care nu-ţi dădeai seama că era preţioasă până n-o pierdeai.

— Trece prin momente grele, zise ea, cu voce coborâtă. Mi-e frică pentru el.

— Ştiu, zise Simon. Uite, nu că-mi bag nasul, dar… a descoperit ce e în neregulă cu el? A descoperit careva?

— El… Se opri. E bine. Doar că trece prin nişte momente grele, caută să pună la punct nişte chestii de la Valentine. Ştii tu.

Simon ştia. Mai ştia, de asemenea, şi că-l minţea. Clary, care nu ascunsese niciodată nimic de el. O privi cu reproş.

— Are vise urâte, zise ea. Era îngrijorat că ar fi amestecul vreunui demon…

— Amestecul vreunui *demon*? repetă Simon, nevenindu-i să creadă.

El ştia că Jace avea vise urâte – îi spusese asta –, dar Jace nu pomenise niciodată despre demoni.

— Păi, aparent sunt nişte tipuri de demoni care încearcă să ajungă la tine prin visele tale, zise Clary, părând că regreta faptul că adusese vorba despre asta, dar sunt sigură că nu-i nimic de genul ăsta. Toată lumea visează urât câteodată, nu-i aşa?

Îşi puse o mână pe braţul lui Simon.

— Tocmai voiam să mă duc să văd cum mai e. Mă întorc.

Privirea ei deja alunecase dincolo de el, spre uşile care conduceau spre terasă; el rămase în urmă, dând o dată din cap, şi o lăsă să plece, urmărind-o cum se îndepărta prin mulţime.

Părea atât de mică – mică aşa cum fusese în clasa întâi, când el o condusese până la uşa de la intrare a casei şi o urmărise urcând scările, firavă şi hotărâtă, cutia pentru pacheţelul de prânz lovindu-se de genunchii ei în mers. Îşi simţi inima, care nu mai bătea, contractându-se şi se întrebă dacă era ceva pe lume la fel de dureros ca a nu fi în stare să-i protejezi pe cei la care ţii.

— Pari bolnav, zise o voce de lângă el, o voce răguşită, cunoscută. Te gândeşti la ce persoană groaznică eşti?

Simon se întoarse şi o văzu pe Maia sprijinită de stâlpul din spatele lui. Avea un şirag de luminiţe albe, strălucitoare, în jurul gâtului, iar faţa îi era îmbujorată de la şampanie şi de la căldura din sală.

— Sau poate c-ar trebui să zic, continuă ea, ce vampir groaznic eşti. Numai că asta ar suna de parcă ai fi nepriceput ca vampir.

— *Sunt* nepriceput ca vampir, zise Simon. Ceea ce nu înseamnă că m-am descurcat mai bine să fiu iubitul cuiva.

Ea zâmbi strâmb.

— Bat zice că n-ar trebui să fiu atât de aspră cu tine, spuse ea. Zice că băieții fac lucruri stupide când sunt implicate fetele. Mai ales tocilarii, care n-au avut mare noroc de femei.

— Parc-ar citi în sufletul meu.

Maia clătină din cap.

— E greu să rămâi supărat pe tine, zise ea, dar mai lucrez la asta.

Se întoarse să plece.

— Maia, zise Simon.

Începuse să-l doară capul şi se simţea un pic ameţit. Totuşi, dacă nu vorbea cu ea acum, n-avea să mai vorbească niciodată.

— Stai puţin, te rog.

Ea se întoarse şi se uită la el, cu ambele sprâncene ridicate întrebător.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut, spuse el. Ştiu c-am mai zis asta, dar chiar sunt sincer.

Ea ridică din umeri, fără expresie, lăsându-l nedumerit.

El înghiţi în sec, cu toată durerea de cap.

— Poate că Bat are dreptate, zise el, dar cred că e mai mult decât atât. Eu am vrut să fiu cu tine pentru că – şi-o să sune foarte egoist – tu mă făceai să mă simt normal. Cum eram înainte.

— Sunt vârcolac, Simon. Nu sunt chiar normală.

— Dar tu… tu eşti…, zise el, poticnindu-se puţin în cuvinte. Tu eşti sinceră şi reală – una dintre cele mai reale persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Ai vrut să vii pe la mine să jucăm Halo. Ai vrut să stai de vorbă despre benzi desenate, şi să mergi la concerte şi la dans, şi să faci chestii normale. Şi te-ai purtat cu mine de parcă aş fi fost normal. Nu m-ai numit niciodată „diurn" sau „vampir" sau altfel decât „Simon".

— Astea-s chestii prieteneşti, zise Maia.

Se sprijinise din nou de stâlp, cu ochii sclipind uşor, când vorbea.

— Nu-s chestii de iubire.

Simon se uită la ea. Capul îi zvâcnea ca o inimă vie.

— Şi-apoi ai apărut cu Jordan după tine, adăugă Maia. Ce-a fost în mintea ta?

— Nu-i drept, protestă Simon. Habar n-am avut că era fostul tău…

— Ştiu. Mi-a spus Isabelle, îl întrerupse Maia. Doar că tot mă simt tentată să-ţi fac zile fripte pentru asta.

— Oh, zău? Simon aruncă o privire spre Jordan, care stătea singur la masa rotundă acoperită cu pânză albă, ca un băiat la balul de absolvire a cărui parteneră nu mai venise.

Simon se simţi deodată foarte obosit – sătul de a se îngrijora pentru toată lumea, sătul de a se simţi vinovat de lucrurile pe care le făcuse şi pe care avea să le mai facă, probabil, şi în viitor.

— Păi, Izzy ţi-a spus şi că Jordan s-a oferit să-mi fie repartizat doar ca să fie aproape de tine? Ar fi trebuit s-auzi cum întreabă de

tine. Modul în care îţi rosteşte numele, chiar. Frate, ce mi-a mai făcut când a crezut că te-am înşelat…

— Nu m-ai înşelat. Nu am avut întâlniri exclusive. Înşelatul e altceva…

Simon zâmbi când Maia se întrerupse, roşind.

— Bănuiesc că e bine că-l dispreţuieşti pe el atât de mult, încât îmi iei partea împotriva lui indiferent despre ce-ar fi vorba, zise el.

— Au trecut ani, zise ea. N-a încercat niciodată să ia legătura cu mine. Nici măcar o dată.

— Ba a încercat, zise Simon. Ştiai că-n noaptea în care te-a muşcat pe tine a fost prima oară când s-a Preschimbat?

Ea clătină din cap, cârlionţii săltându-i, ochii ei de ambră fiind foarte serioşi.

— Nu. Am crezut că ştia…

— Că era vârcolac? Nu. Ştia că-şi pierduse cumva controlul, dar cine ar fi ghicit că se prefăcea în vârcolac? A doua zi după ce te-a muşcat s-a dus să te caute, dar cei din Praetor l-au oprit. Ei l-au ţinut departe de tine. Dar chiar şi-aşa, n-a încetat să te caute. Nu cred că a trecut nici măcar o zi în ultimii doi ani în care să nu se fi întrebat unde eşti tu…

— De ce îl aperi? şopti ea.

— Pentru că ar trebui să ştii, zise Simon. Eu am fost lamentabil ca iubit şi-ţi sunt dator. Ar trebui să ştii că n-a vrut să te abandoneze. Pe mine m-a luat în responsabilitatea lui pentru că numele tău era menţionat în însemnările despre cazul meu.

Buzele ei se întredeschiseră. Când clătină din cap, luminiţele pâlpâitoare ale colierului ei clipiră ca stelele.

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac cu asta, Simon. Ce-ar trebui *să fac?*

— Nu ştiu, răspunse Simon. Îşi simţea capul de parcă i se înfigeau piroane în el. Dar pot să-ţi spun un lucru. Eu sunt ultimul tip din lume de la care ar trebui să ceri sfaturi în privinţa unei relaţii. Îşi apăsă o mână de frunte. O să mă duc până afară. Să iau nişte aer. Jordan e colo, la masă, dacă vrei să vorbeşti cu el.

Îi făcu semn către mese şi se întoarse să plece, să scape de ochii ei întrebători, de ochii tuturor celor din sală, de sunetul ridicat al vocilor şi al râsetelor, şi porni împleticindu-se către uşi.

Clary deschise uşile care dădeau afară, pe terasă, şi fu întâmpinată de un val de aer rece. Se înfioră, dorindu-şi să-şi fi luat haina, dar fără să vrea să mai piardă timp întorcându-se până la masă ca s-o ia. Păşi afară, pe terasă, şi închise uşa în urma ei.

Terasa era o vastă întindere de dale de piatră, înconjurată de un gard de fier. Torţe cu gaz ardeau în mari suporturi cositorite, dar nu izbuteau să încălzească aerul – ceea ce explica probabil de ce nu era nimeni pe terasă, în afară de Jace. Stătea lângă gard, privind dincolo, spre fluviu.

Ea ar fi vrut să dea fuga la el, dar ezita s-o facă, fără să-şi dea seama de ce. El purta un costum negru, prin sacoul descheiat zărindu-se cămaşa albă, iar capul îi era întors, dar nu spre ea, ci în partea cealaltă. Nu-l mai văzuse niciodată până atunci îmbrăcat astfel şi îl făcea să pară mai în vârstă şi un pic mai distant. Vântul dinspre fluviu îi flutura părul blond, iar ea văzu micuţa cicatrice de pe gâtul lui, unde îl muşcase cândva Simon, şi îşi aminti că Jace însuşi se lăsase muşcat, îşi riscase viaţa, pentru ea.

— Jace, zise ea.

El se întoarse, se uită la ea şi zâmbi. Zâmbetul era familiar şi părea să descuie ceva înăuntrul ei, dându-i voie să străbată în fugă dalele de piatră până la el şi să-şi arunce braţele în jurul lui. El o ridică de la pământ şi o ţinu aşa multă vreme, cu faţa îngropată în gâtul ei.

— Eşti bine, zise ea, în cele din urmă, când el o aşeză pe pământ.

Îşi şterse cu furie lacrimile care îi curseseră din ochi.

— Vreau să spun… Fraţii Tăcuţi nu te-ar fi lăsat să pleci dacă n-ai fi fost bine, dar parcă ziseseră că ritualul ava să dureze mult? Zile, chiar?

— N-a durat.

El îşi lipi mâinile de obrajii ei şi-i zâmbi. În spatele lui, Queensboro Bridge se arcuia deasupra apei.

— Îi ştii pe Fraţii Tăcuţi. Le place să facă mare tapaj pentru orice fac ei. Dar este de fapt o ceremonie foarte simplă. Rânji. M-am simţit puţin stupid. E o ceremonie destinată nou-născuţilor, dar eu mă tot gândeam că dacă trec repede prin ea, o să ajung să te văd în rochia ta sexy de petrecere. Asta m-a ajutat.

Ochii lui o scrutară de sus până jos.

— Şi dă-mi voie să-ţi spun, *nu* sunt dezamăgit. Eşti splendidă.

— Şi tu arăţi foarte bine.

Ea râse puţin, printre lacrimi.

— Nici prin gând nu-mi dădea că ai avea un costum.

— N-am avut. A trebuit să-mi cumpăr unul.

Îşi trecu degetele mari peste pometţii ei, umeziţi de lacrimi.

— Clary…

— De ce ai venit aici, afară? întrebă ea. E frig. Nu vrei să mergi înapoi, înăuntru?

El clătină din cap.

— Am vrut să stau de vorbă cu tine între patru ochi.

— Atunci vorbeşte, zise Clary, aproape în şoaptă.

Îi luă mâinile de pe faţa ei şi i le puse pe mijlocul ei. Nevoia fetei de a sta lipită de el era aproape copleşitoare.

— E altceva în neregulă? O să fii bine? Te rog, nu-mi ascunde nimic. După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să ştii că pot suporta orice veste rea.

Ştia că turuia agitată, dar nu se putea opri. Inima parcă îi bătea cu o mie de kilometri pe minut.

— Nu vreau decât să fii tu bine, zise ea, cu tot calmul de care era în stare.

Ochii lui aurii se întunecară.

— Tot scormonesc prin cutia aia. Cea care i-a aparţinut tatălui meu. Nu simt nimic. Nici pentru scrisori, nici pentru fotografii. Nu ştiu cine au fost oamenii aceia. Mie nu mi se par reali. Valentine a

fost real.

Clary clipi surprinsă; nu era ce aşteptase să-i spună.

— Adu-ţi aminte, am zis că o să dureze un timp…

El nu părea nici măcar s-o audă.

— Dacă eu aş fi cu adevărat Jace Morgenstern, m-ai iubi totuşi? Dacă aş fi Sebastian, m-ai iubi totuşi?

Ea îi strânse tare mâinile.

— Tu n-ai putea niciodată să fii aşa.

— Dacă Valentine mi-a făcut şi mie ce i-a făcut lui Sebastian, *m-ai iubi totuşi*?

Era o insistenţă în întrebare pe care ea n-o înţelegea.

— Dar atunci tu n-ai mai fi tu, zise Clary.

El îşi ţinu respiraţia, aproape ca şi când spusele ei îl răniseră – dar cum ar fi putut? Era adevărul. El nu era ca Sebastian. El era ca el însuşi.

— Nu ştiu cine sunt, zise el. Mă uit în oglindă la mine şi îl văd pe Stephen Herondale, dar mă port ca un Lightwood şi vorbesc ca tatăl meu… ca Valentine. Deci văd în ochii tăi cine sunt şi încerc să fiu persoana aceea, pentru că tu ai încredere în persoana aceea şi mă gândesc că încrederea poate fi de ajuns ca să mă facă aşa cum vrei tu.

— Eşti deja cum vreau eu. Întotdeauna ai fost, zise Clary, dar nu se putu abţine să nu se simtă ca şi cum ar fi strigat într-o cameră goală.

Părea că Jace nu o putea *auzi,* indiferent de câte ori îi spunea ea că-l iubeşte.

— Ştiu că simţi că nu ştii cine eşti, dar eu ştiu. Ştiu. Şi într-o bună zi o să ştii şi tu. Iar până atunci nu te poţi frământa neîncetat c-o să mă pierzi, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Există o cale… Jace îşi ridică ochii spre ai ei. Dă-mi mâna.

Surprinsă, Clary întinse mâna, amintindu-şi cum fusese prima oară când el îi luase mâna astfel. Acum avea runa, runa ochiului deschis, pe dosul mâinii, cea pe care o căutase el atunci şi nu o

găsise. Prima ei rună permanentă. El îi întoarse mâna cu faţa în sus, dezgolindu-i încheietura, pielea vulnerabilă a antebraţului ei.

Ea se înfioră. Vântul dinspre fluviu părea să-i pătrundă până-n măduva oaselor.

— Jace, ce faci?

— Îţi mai aduci aminte ce ţi-am spus despre nunţile vânătorilor de umbre? Cum, în loc să schimbe verighete, noi ne însemnăm unul pe celălalt cu rune de dragoste şi devotament?

El se uită la ea, cu ochii mari şi vulnerabili sub genele lui dese, aurii.

— Vreau să te însemnez într-un fel care ne va lega unul de altul, Clary. E doar o pecete mică, dar e permanentă. Tu vrei?

Ea şovăi. O rună permanentă, când erau atât de tineri – mama ei avea să ia foc. Dar nimic altceva nu păruse să meargă; nimic din ceea ce spunea ea nu-l convingea. Poate că asta avea să-l convingă. Tăcută, îşi scoase stela şi i-o întinse. El o luă, atingându-i în trecere degetele. Ea tremura şi mai rău acum, îngheţată toată, mai puţin în locurile unde o atingea el. Jace îi ţinu braţul şi coborî stela, atingând-o uşor pe pielea ei, mişcând-o blând în sus şi în jos, iar apoi, fiindcă ea nu protestase, cu mai multă forţă. La cât de frig îi era ei, arsura stelei era aproape bine-venită. Privea cum linii negre ieşeau în spirală din vârful ei, formând un desen din linii groase, ascuţite.

Nervii ei zbârnâiră deodată alarmaţi. Modelul acela nu-i vorbea despre dragoste şi devotament; era altceva acolo, ceva mai întunecat, ceva care vorbea despre control şi supunere, despre pierdere şi întunecare. Oare el desena altă rună? Dar acesta era Jace; cu siguranţă ştia ce făcea, n-avea cum să greşească. Şi, cu toate acestea, o amorţeală începuse să se răspândească în braţul ei, din locul unde era atinsă de stelă – o furnicătură dureroasă, ca o iritaţie a nervilor – şi se simţi ameţită, de parcă pământul se clătina sub ea…

— Jace. Vocea ei se ridică, încărcată de nelinişte. Jace, nu cred că e

bine…

El îi dădu drumul. Ţinea stela legănând-o uşor în mână, cu aceeaşi graţie cu care ar fi ţinut orice armă.

— Îmi pare rău, Clary, zise el. Dar vreau să fiu legat de tine. N-aş minţi niciodată în privinţa asta.

Ea deschise gura să-l întrebe despre ce naiba vorbea, dar nu scoase niciun cuvânt. Întunericul se ridica prea repede. Ultimul lucru pe care-l simţi au fost braţele lui Jace în jurul ei, în timp ce cădea.

După ceea ce i se păru o veşnicie de când umbla de colo-colo la acea petrecere care pentru el era extrem de plictisitoare, Magnus îl găsi în sfârşit pe Alec, stând singur la o masă într-un colţ, în spatele unei tufe de trandafiri artificiali albi. Pe masă erau mai multe pahare de şampanie, majoritatea pe jumătate pline, de parcă petrecăreţii în trecere le abandonaseră acolo. Alec arăta şi el abandonat. Îşi ţinea bărbia în palme şi se uita posomorât în gol. Nu-şi ridică privirile nici când Magnus agăţă cu un picior scaunul de vizavi de al lui, îl răsuci spre el şi se aşeză, sprijinindu-şi mâinile de spetează.

— Vrei să mergem înapoi la Viena? zise el.

Alec nu-i răspunse, ci se uita mai departe în gol.

— Sau am putea merge în altă parte, zise Magnus. Oriunde vrei tu. Thailanda, Carolina de Sud, Brazilia, Peru… Oh, stai, nu, sunt proscris în Peru. Uitasem de asta. E o poveste lungă, dar amuzantă, dacă vrei s-o auzi.

Expresia lui Alec spunea că mai degrabă n-ar fi vrut s-o audă. Se întoarse deliberat şi se uită prin sală, ca şi cum cvartetul de coarde al vârcolacilor îl fascina.

De vreme ce Alec nu-l băga în seamă, Magnus hotărî să se amuze singur schimbând culoarea şampaniei din paharele de pe masă. Făcu una albastră, pe următoarea roz, şi lucra la verde, când Alec întinse mâna peste masă şi-l apucă de încheietură.

— Încetează, zise el. Se uită lumea.

Magnus se uită în jos la degetele lui, care împrăştiau scântei albastre. Poate că era un pic bătător la ochi. Îşi strânse degetele.

— Ei bine, zise el, trebuie să fac ceva ca să mă feresc să mor de plictiseală, de vreme ce tu nu vorbeşti cu mine.

— Nu, zise Alec. Nu vorbesc cu tine, adică.

— Oh? făcu Magnus. Tocmai te-am întrebat dacă vrei să mergem la Viena, sau în Thailanda, sau pe Lună, şi nu-mi amintesc să fi zis nimic drept răspuns.

— Nu ştiu ce vreau.

Alec, cu capul plecat, se juca în neştire cu o furculiţă de plastic abandonată. Deşi ochii lui erau sfidător îndreptaţi în jos, culoarea lor, un albastru pal, era vizibilă chiar şi prin pleoapele plecate, care erau palide şi subţiri ca pergamentul. Magnus găsise întotdeauna oamenii mult mai frumoşi decât oricare alte creaturi vii de pe Pământ şi se întrebase adesea de ce. Numai câţiva ani înainte de dezintegrare, spusese Camille. Dar tocmai omenirea muritoare îi făcuse pe ei ceea ce erau, flacăra ce strălucea chiar şi mai puternic tocmai din pricina efemerităţii. *Moartea e mama frumuseţii*[16], cum spunea poetul. Se întrebă dacă Îngerul luase vreodată în calcul să-i facă pe servitorii lui umani, nefilimii, nemuritori. Dar nu, cu toată puterea lor, ei cădeau în bătălii aşa cum oamenii căzuseră întotdeauna, în toate erele lumii.

— Iar ai privirea aceea, zise Alec arţăgos, uitându-se printre gene. De parcă te-ai uita la ceva ce eu nu pot vedea. Te gândeşti la Camille?

— Nu chiar, zise Magnus. Cât din discuţia mea cu ea ai auzit tu?

— Aproape toată. Alec găurea faţa de masă cu furculiţa. Am ascultat la uşă. Destul.

---

[16] *Dragostea e mama frumuseţii, de aceea numai de la ea va veni îndeplinirea viselor şi dorinţelor noastre* – Wallace Stevens (1879–1955), poet american a cărui operă explorează interacţiunea dintre realitate şi ce poate înţelege omul din această realitate cu mintea lui.

— Nici pe departe destul, cred eu.

Magnus aruncă o privire încruntată spre furculiță, care alunecă din strânsoarea lui Alec şi peste masă, până la el. Iar el trânti palma peste ea şi zise:

— Astâmpără-te! Ce anume din ce i-am zis lui Camille te-a deranjat atât de tare?

Alec îşi ridică ochii albaştri.

— Cine e *Will?*

Magnus scoase un soi de hohot de râs.

— Will… Vai, Doamne! Asta a fost cu multă vreme în urmă. Will a fost vânător de umbre, ca şi tine. Şi, da, semăna cu tine, dar tu nu eşti nici pe departe ca el. Jace e mult mai aproape de cum era Will, ca personalitate cel puţin – iar relația mea cu tine nu e întru nimic asemănătoare cu aceea pe care am avut-o cu Will. *Asta* te necăjea?

— Nu-mi place să mă gândesc că eşti cu mine numai pentru că semăn cu nu ştiu ce băiat mort pe care l-ai plăcut tu.

— N-am spus niciodată asta. Camille a insinuat. Ea e maestră în subînțelesuri şi în manipulare. A fost dintotdeauna.

— Dar tu nu i-ai spus că se înşela.

— Dacă o laşi, Camille te va ataca pe toate fronturile. Apără-te pe un front, iar ea te va ataca pe un altul. Singura cale de-a o scoate la capăt cu ea e să te prefaci că nu te prinde cu nimic.

— A spus că băieţii frumoşi erau slăbiciunea ta, zise Alec. Ceea ce sună de parcă eu sunt doar una dintr-un lung şir de jucării pentru tine. Una moare sau pleacă, îți iei alta. Eu sunt nimic. Eu sunt… comun.

— Alexander…

— Ceea ce, continuă Alec, uitându-se iar în fața lui pe masă, este deosebit de nedrept, pentru că tu pentru mine eşti oricum, numai comun nu. Eu mi-am schimbat întreaga viață pentru tine. Însă pentru tine nimic mi se schimbă vreodată, nu-i aşa? Bănuiesc că asta înseamnă să trăieşti pentru totdeauna. Nimic nu poate vreodată să conteze foarte mult.

— Îţi spun eu ce contează într-adevăr…

— Cartea Albă, zise Alec pe neaşteptate. De ce ai vrut-o cu atâta îndârjire?

Magnus se uită la el buimăcit.

— Ştii de ce. Este o carte de vrăji foarte puternică.

— Dar o voiai pentru ceva anume, nu-i aşa? Pentru o vrajă de acolo?

Alec trase aer în piept, sufocat.

— Nu trebuie să răspunzi; pot să-ţi spun după faţa ta că de-asta ai vrut-o. Era oare… era o vrajă care să mă facă pe mine nemuritor?

Magnus se simţi zdruncinat până în străfundul inimii.

— Alec, şopti el. Nu. Nu, eu… n-aş face asta.

Alec îl ţintui cu o privire pătrunzătoare.

— De ce nu? De ce de-a lungul tuturor anilor şi al tuturor relaţiilor tale, n-ai încercat niciodată să faci pe vreunul dintre ei nemuritor ca tine? Dacă m-ai putea avea pentru totdeauna, n-ai vrea s-o faci?

— Bineînţeles că aş face-o!

Magnus, dându-şi seama că aproape striga, făcu un efort şi îşi coborî vocea.

— Dar tu nu înţelegi. Nu obţii nimic pe gratis. Preţul pentru a trăi veşnic…

— Magnus!

Isabelle venea grăbită către ei, cu telefonul în mână.

— Magnus, trebuie să stau de vorbă cu tine!

— Isabelle.

În general, Magnus o plăcea pe sora lui Alec. Însă nu şi în momentul acela.

— Atrăgătoare, minunată Isabelle. Ai putea te rog să ne laşi singuri? Acum chiar e un moment foarte nepotrivit.

Isabelle se uită de la Magnus la fratele ei şi înapoi.

— Adică nu vrei să-ţi spun că tocmai a evadat Camille din Sanctuar şi că mama cere să vii înapoi la Institut fără întârziere ca

să-i ajuţi s-o găsească?

— Nu, zise Magnus, nu vreau să-mi spui asta.

— Atunci, păcat, zise Isabelle. Pentru că e adevărat. Vreau să spun, bănuiesc că nu trebuie să te duci, dar…

Restul frazei rămase suspendat, dar Magnus ştia ce nu-i spunea. Dacă nu se ducea, Conclavul avea să-l bănuiască de a fi avut vreo legătură cu evadarea lui Camille şi ăsta era ultimul lucru de care avea el nevoie. Maryse urma să fie furioasă, complicându-i şi mai mult relaţia cu Alec. Cu toate astea…

— A *evadat*? se miră Alec. Nimeni n-a evadat vreodată din Sanctuar.

— Ei bine, zise Isabelle, acum a făcut-o cineva.

Alec se pleoşti în scaunul lui.

— Du-te, zise el. E o urgenţă. Du-te şi gata. Putem vorbi mai târziu.

— Magnus…

Isabelle aproape că-şi cerea iertare, dar fără îndoială că în vocea ei se simţea insistenţa.

— Bine. Magnus se ridică. Dar, adăugă el, oprindu-se lângă scaunul lui Alec şi aplecându-se spre el, *tu nu eşti comun.*

Alec roşi.

— Dacă spui tu, zise el.

— Eu spun, zise Magnus şi se întoarse s-o urmeze pe Isabelle, ieşind din sală.

Afară, pe strada pustie, la Ironworks, Simon se sprijini de zidul de cărămidă îmbrăcat în iederă şi se uită în sus, la stele. Luminile podului ascundeau stelele, aşa că nu era nimic de văzut decât o cortină de întuneric catifelat. Îşi dori cu o subită ardoare să poată respira aerul rece ca să-şi limpezească creierul, să-l poată simţi pe faţă, pe piele. Tot ce avea pe el era o bluză subţire, totuşi nu însemna nicio diferenţă. Nu putea tremura şi chiar amintirea senzaţiei de frig şi tremurat îi dispăruse, încetul cu încetul, în fiecare

zi, pierind ca amintirile dintr-o altă viaţă.

— Simon?

Încremeni în locul unde stătea. Vocea aceea, subţire şi cunoscută, plutind ca un fir de aţă prin aerul rece. „Zâmbeşte!” Asta era ultimul lucru pe care i-l spusese ea.

Dar nu se putea să fie adevărat. Ea era moartă.

— Nu vrei să te uiţi la mine, Simon? Vocea ei era firavă ca întotdeauna, abia o şoaptă. Sunt chiar aici.

Groaza îşi croi drum pe şira spinării în sus. Deschise ochii şi întoarse încet capul.

Maureen stătea în cercul de lumină aruncat de un felinar de stradă exact la colţul bulevardului Vernon. Purta o rochie lungă şi albă, feciorelnică. Părul îi era pieptănat drept, în jos peste umeri, strălucind galben în lumina felinarului. Încă mai avea prin el ţărână de mormânt. În picioare avea nişte cipici albi. Faţa ei era albă ca de mort, cu cercuri de ruj aplicate pe pomeţi, iar gura îi era roz-închis, de parcă îi fusese colorată cu un marker.

Lui Simon i se muiară genunchii. Alunecă pe lângă peretele de care se sprijinise, până când ajunse să stea pe pământ, cu genunchii ridicaţi. Îşi simţea capul gata să explodeze.

Maureen scoase un chicotit de fetiţă şi ieşi în lumina felinarului. Se apropie de el şi îl privi; pe faţa ei se citea o satisfacţie amuzată.

— Mă gândeam eu c-ai să fii surprins, zise ea.

— Eşti vampir, zise Simon. Dar… cum? Nu eu ţi-am făcut asta. Ştiu că n-am făcut-o eu.

Maureen clătină din cap.

— N-ai fost tu. Dar a fost *din cauza ta.* Au crezut că eram iubita ta, ştii. M-au răpit din dormitorul meu, noaptea, şi m-au ţinut într-o cuşcă toată ziua următoare. Mi-au spus să nu-mi fac griji, pentru că ai să vii după mine. Dar n-ai venit. N-ai mai venit.

— N-am ştiut. Vocea lui Simon se frânse. Aş fi venit, dac-aş fi ştiut.

Maureen îşi aruncă părul blond peste umăr, cu un gest care-i

aminti lui Simon dintr-odată şi dureros de Camille.

— Nu contează, zise ea, cu o voce firavă de fetiţă. Când soarele a apus, ei mi-au spus că puteam muri sau puteam alege să trăiesc astfel. Ca vampir.

— Deci *tu* ai ales asta?

— Nu voiam să mor, şopti ea. Iar acum o să fiu drăguţă şi tânără pentru totdeauna. Pot să stau afară toată noaptea şi nu mai trebuie să mă duc acasă niciodată. Iar ea are grijă de mine.

— Despre cine vorbeşti? Cine e ea? Te referi la Camille? Uite, Maureen, ea e nebună. N-ar trebui să asculţi ce-ţi spune ea.

Simon se ridică anevoie în picioare.

— Pot să te ajut. Să-ţi găsesc un loc unde să stai. Să te învăţ cum să fii vampir…

— Oh, Simon! zâmbi şi dinţii ei albi se iviră într-un şirag fără cusur. Nu cred că ştii să fii vampir nici tu. N-ai vrut să mă muşti, dar ai făcut-o. Îmi amintesc. Ochii tăi se făcuseră cu totul albi, ca de rechin, şi m-ai muşcat.

— Îmi pare atât de rău! Dac-o să mă laşi să te ajut…

— Ai putea veni cu mine, zise ea. Asta m-ar ajuta.

— Unde să vin cu tine?

Maureen se uită în susul şi-n josul străzii pustii. Arăta ca o stafie în rochia ei albă şi subţire. Vântul i-o flutura pe lângă corp, dar în mod evident ea nu simţea frigul.

— Tu ai fost ales, zise ea. Pentru că eşti un Diurn. Cei care mi-au făcut asta te vor pe tine. Dar ştiu acum că porţi Pecetea. Nu pot ajunge la tine, decât dacă alegi tu să vii la ei. Aşa că m-au trimis pe mine ca mesager.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, ca o pasăre.

— Poate că eu nu sunt una dintre persoanele care contează pentru tine, zise ea, dar data viitoare aşa o să fie. Ei or să tot vină după persoanele pe care le iubeşti, până când n-o să mai rămână niciuna, aşa că ai putea foarte bine să vii acum cu mine şi să afli ce vor.

— Tu ştii? întrebă Simon. Tu ştii ce vor?

Maureen clătină din cap. Era atât de palidă în lumina difuză a felinarului, încât arăta aproape transparentă, de parcă Simon ar fi putut privi prin ea. La fel cum o putuse face întotdeauna, gândi el.

— Contează? zise ea şi îi întinse mâna.

— Nu, zise el. Nu, bănuiesc că nu.

Şi îi luă mâna.

16

ÎNGERII DIN NEW YORK CITY

— Am ajuns, îi zise Maureen lui Simon.

Se oprise în mijlocul trotuarului şi se uita în sus la o clădire masivă de sticlă şi piatră care se înălţa mult deasupra lor. În mod clar fusese concepută să arate ca unul dintre complexele de apartamente de lux care fuseseră construite în Upper East Side din Manhattan înainte de Al Doilea Război Mondial, dar elementele moderne o dădeau de gol – geamurile înalte ale ferestrelor, acoperişul de cupru neatins de cocleală, bannerele drapate pe faţada edificiului, făgăduind APARTAMENTE DE LUX DE LA 750 000 $. Aparent, cumpărarea unuia te-ar fi îndreptăţit la folosinţa unei grădini de pe acoperiş, a unui centru de fitness, a unei piscine încălzite şi a unui uşier de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, începând din decembrie. În momentul acela, imobilul era încă în construcţie şi plăcuţe cu NU INTRAŢI: PROPRIETATE PRIVATĂ erau bătute în cuie de schelele care îl înconjurau.

Simon se uită la Maureen. Părea că se obişnuise foarte repede să fie vampir. Alergaseră pe Queensboro Bridge şi pe Second Avenue ca să ajungă aici, iar cipicii ei se făcuseră ferfeniţă. Dar nu încetinise niciodată şi nu păruse nicio clipă uimită că nu oboseşte. Acum se uita în sus la clădire cu o expresie de fericire supremă, cu faţa străluminată de ceea ce Simon nu putea decât presupune că era anticipare.

— Locul ăsta e închis, zise el, ştiind că enunţa un lucru evident. Maureen…

— Sst!

Ea ridică mâna ei micuță ca să tragă de o pancartă prinsă într-un colț al schelei. Ieşi cu un zgomot de carton sfâşiat şi de cuie scoase din lemn. Unele dintre ele zornăiră la pământ, la picioarele lui Simon. Maureen aruncă dreptunghiul de carton presat deoparte şi rânji văzând spărtura pe care o făcuse.

Un bătrân care trecea pe acolo, plimbând de lesă un mic pudel înfofolit într-o hăinuță tricotată, se opri şi se uită lung.

— Ar trebui să-i iei o haină surioarei tale, îi zise el lui Simon. Slăbuță cum e, o să îngheţe pe vremea asta.

Mai înainte ca Simon să-i poată răspunde, Maureen se întoarse spre bătrân cu un rânjet feroce, arătându-şi toți dinții, inclusiv colții ascuțiți ca acele.

— *Nu sunt sora lui,* şuieră ea.

Omul se albi, îşi luă cățelul în braţe şi se grăbi să plece.

Simon clătină din cap la Maureen.

— Nu era nevoie să faci asta.

Colții îi înțepaseră buza de jos, cum i se întâmpla adesea şi lui Simon până să se învețe cu ei. Firişoare subțiri de sânge îi curgeau pe bărbie.

— Nu-mi spune mie ce să fac, zise ea arțăgoasă, dar îşi retrase colții.

Îşi şterse bărbia cu dosul mâinii – un gest copilăresc –, mânjindu-se de sânge. Apoi se întoarse spre spărtura pe care o făcuse:

— Vino!

Intră prin ea şi Simon o urmă. Trecură printr-o zonă unde echipa de constructori în mod clar îşi aruncau gunoaiele. Pe jos erau numai unelte rupte, cărămizi sparte, saci vechi de plastic şi cutii de cola. Maureen îşi ridică poalele şi se strecură grațios printre resturi, cu o expresie de dezgust pe chip. Sări peste un şanț îngust şi urcă pe un şir de trepte de piatră crăpate. Simon o urmă.

Treptele duceau către o uşă dublă de sticlă, proptită să stea

deschisă. Dincolo de uşă se întindea un hol mare, larg, împodobit cu marmură. Un candelabru masiv şi neaprins atârna de tavan, deşi nicio lumină nu se reflecta în cristalele sale atârnate. Ar fi fost prea beznă în încăpere pentru ca un om să vadă ceva. Existau un birou de marmură la care să stea portarul, un şezlong verde sub o oglindă un rama aurită şi grupurile de lifturi, într-un capăt şi în celălalt al încăperii. Maureen apăsă butonul unuia dintre lifturi şi, spre surprinderea lui Simon, acesta se aprinse.

— Unde mergem? întrebă el.

Liftul se deschise cu un clinchet, iar Maureen păşi înăuntru, urmată de Simon. Cabina liftului avea panouri în auriu şi roşu, cu oglinzi de sticlă mată pe fiecare dintre pereţi.

— Sus! Ea apăsă butonul pentru acoperiş şi chicoti. Sus la Cer, zise ea şi uşile se închiseră.

— Nu-l găsesc pe Simon.

Isabelle, care se sprijinea de un stâlp din Ironworks şi încerca să nu se lase furată de gânduri negre, îşi ridică ochii şi-l văzu pe Jordan aplecat spre ea. Era cu adevărat exagerat de înalt, gândi ea, pe puţin unu nouăzeci. Îl găsise foarte atrăgător prima oară când îl văzuse, cu părul lui negru zbârlit şi ochii verzi, dar acum când ştia că era fostul iubit al Maiei, îl mutase hotărât în spaţiul mintal pe care-l rezerva băieţilor care întrecuseră măsura.

— Păi, nu l-am văzut, zise ea. Parcă tu trebuia să-l păzeşti.

— Mi-a spus c-o să se întoarcă imediat. Asta a fost acum patruzeci de minute. Mi-am închipuit că se ducea la baie.

— Ce fel de gardian eşti tu? N-ar fi trebuit să te duci la baie *cu* el? îl luă la rost Isabelle.

Jordan păru ultragiat.

— Băieții, zise el, nu însoțesc băieții la baie.

Isabelle oftă.

— Panica homosexuală latentă o să te epuizeze, zise ea. Vino, hai să-l căutăm.

Ocoliră mulţimea, intrând şi ieşind printre grupurile de oaspeţi. Alec stătea bosumflat, singur la o masă, jucându-se cu un pahar gol de şampanie.

— Nu, nu l-am văzut, zise el drept răspuns la întrebarea lor. Dar recunosc că nici nu m-am uitat după el.

— Ei bine, l-ai putea căuta şi tu cu noi, zise Isabelle. Măcar o să ai ceva de făcut, ca să nu mai stai acolo arătând mizerabil.

Alec ridică din umeri şi li se alătură. Hotărâră să se despartă şi să cerceteze în evantai mulţimea. Alec o luă spre scări, să se uite pe pasarele şi pe la etaj. Jordan ieşi afară să verifice terasele şi intrarea. Isabelle se ocupă de mulţimea de la parter. Tocmai se întreba dacă n-ar fi fost într-adevăr ridicol să se uite pe sub mese, când Maia o prinse din urmă.

— E totul în ordine? se interesă ea.

Ridică privirea spre Alec, apoi o întoarse în direcţia în care ieşise Jordan.

— Recunosc o formaţie de cercetaşi când văd una. Ce căutaţi? S-a întâmplat ceva rău?

Isabelle îi povesti despre dispariţia lui Simon.

— Tocmai am vorbit cu el… acum vreo jumătate de oră.

— La fel şi Jordan, dar acum Simon a dispărut. Şi cum în ultima vreme nişte indivizi au încercat să-l omoare…

Maia îşi lăsă paharul pe masă.

— Vă ajut şi eu să-l căutaţi.

— Nu trebuie. Ştiu că Simon nu ţi-e deosebit de drag, în momentul de faţă…

— Asta nu înseamnă că nu vreau să dau o mână de ajutor dacă are vreun *necaz,* zise Maia, de parcă Isabelle era ridicolă. N-ar fi trebuit să-l supravegheze Jordan?

Isabelle îşi aruncă mâinile în sus.

— Ba da, dar se pare că băieţii nu-i însoţesc pe băieţi la baie sau ceva de genul ăsta. N-a explicat foarte logic.

— Băieţii nu fac asta niciodată, zise Maia şi o urmă.

Străbătură mulţimea în sus şi-n jos, deşi Isabelle era deja foarte sigură că n-aveau să-l găsească pe Simon. În stomac simţea un ghem, care devenea din ce în ce mai mare. Când trupa se reuni la masa de la care porniseră, ea se simţea de parcă ar fi înghiţit un pahar cu apă îngheţată.

— Nu e aici, zise ea.

Jordan înjură, apoi se uită vinovat la Maia.

— Scuze.

— Am auzit şi mai rele, zise ea. Deci, care-i pasul următor? A încercat careva să-l sune?

— Intră direct căsuţa vocală, zise Jordan.

— Vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă Alec.

— Scenariul cel mai fericit, poate înapoi în apartament, zise Jordan. Cel mai prost, oamenii ăia care-l vânau l-au prins.

— Oamenii care ce? zise Alec părând uluit.

Dacă Isabelle îi spusese Maiei povestea lui Simon, încă nu avusese ocazia să-l informeze şi pe fratele ei.

— O să mă duc până la apartament să-l caut acolo, zise Jordan. Dacă este, prea bine. Dacă nu, tot de acolo ar trebui să încep. Ei ştiu unde locuieşte; ne-au trimis mesajele acolo. Poate c-o să mai fie un mesaj.

Nu vorbea prea convingător.

Isabelle luă o decizie fulgerătoare.

— Merg şi eu cu tine.

— Nu trebuie să…

— Ba da, trebuie. Eu i-am spus lui Simon să vină aici, în seara asta; sunt responsabilă. De altfel, nu mă distrez deloc la petrecerea asta.

— Da, zise Alec, părând uşurat la perspectiva de a ieşi de acolo. Şi eu la fel. Poate c-ar trebui să mergem cu toţii. Să-i spunem lui Clary?

Isabelle clătină din cap.

— E petrecerea mamei sale. N-ar fi corect. Hai să vedem ce

putem face doar noi trei.

— Noi trei? întrebă Maia, o notă de vagă enervare umbrindu-i vocea.

— Vrei să vii cu noi, Maia? întrebă Jordan.

Isabelle înlemni; nu ştia sigur cum avea să reacţioneze Maia când fostul ei iubit îi vorbea direct. Gura celeilalte fete se strânse puţin şi, doar pentru o clipă, se uită la Jordan – nu de parcă l-ar fi urât, ci gânditoare.

— E Simon, zise ea, în cele din urmă, de parcă asta lămurea totul. Mă duc să-mi iau haina.

Uşile liftului se deschiseră într-un vârtej de aer întunecat şi umbre. Maureen scoase din nou un chicotit, foarte subţire, şi ieşi dansând în întuneric, lăsându-l pe Simon s-o urmeze, oftând.

Se aflau într-o cameră mare, de marmură, fără ferestre. Nu exista nicio lumină, dar peretele din stânga liftului era prevăzut cu un set de uşi de sticlă impozante. Prin ele Simon putea vedea o porţiune plată a acoperişului şi, deasupra, cerul nopţii perforat de stele lucind slab.

Vântul bătea din nou cu putere. El o urmă pe Maureen pe acele uşi, afară, în aerul rece, agitat de rafale, rochia ei zbătându-se în jurul corpului ca o molie fluturând din aripi împotriva vijeliei. Grădina de pe acoperiş era elegantă cum o promiseseră reclamele. Dale de piatră netede, hexagonale, închipuiau podeaua; se vedeau pâlcuri de flori înflorite sub sticlă şi garduri vii tunse cu grijă în formă de monştri şi animale. Aleea pe care o urmau era mărginită de beculeţe minuscule. De jur împrejurul lor se ridicau, înalte, celelalte clădiri de apartamente, din sticlă şi oţel, cu ferestrele luminate electric.

Aleea se sfârşea cu un rând de trepte de olane, care duceau la un careu larg, mărginit pe trei laturi de zidul înalt ce înconjura grădina. Era clar proiectat cu intenţia de a deveni locul unde eventualii rezidenţi ai clădirii aveau să socializeze. În mijlocul careului era un

bloc mare de beton, care probabil avea să susţină într-o zi un grătar, ghici Simon, iar aria era înconjurată de tufe de trandafiri îngrijit tunse care aveau să înflorească în iunie, tot atunci când şi spalierele goale ce împodobeau zidurile aveau să dispară, într-o zi, sub un strat de plante agăţătoare. Avea să fie un spaţiu atractiv în cele din urmă, o grădină de lux într-un imobil din Upper East Side, unde te puteai relaxa pe un şezlong, cu East River scânteind sub soarele la apus şi cu oraşul întinzându-se în faţa ta ca un mozaic de lumini tremurătoare.

Numai că: dalele de piatră fuseseră desfigurate, împroşcate cu un soi de fluid negru, lipicios, care fusese folosit pentru a se trasa un cerc grosolan în interiorul altui cerc. Spaţiul dintre cele două cercuri fusese umplut cu mâzgălituri de rune. Deşi Simon nu era un vânător de umbre, văzuse destule rune de nefilimi ca să le recunoască pe acelea care veneau din Cartea Gri. Acestea nu proveneau de acolo. Arătau ameninţător şi malefic, ca un blestem scrijelit într-o limbă necunoscută.

Chiar în mijlocul cercului se afla blocul de beton. Peste el se afla un obiect rectangular masiv, acoperit cu o pânză neagră. Forma acestuia aducea cu un sicriu. Alte rune erau inscripţionate în jurul bazei blocului. Dacă lui Simon i-ar mai fi curs sângele prin vene, acum i-ar fi înghețat.

Maureen bătu din palme.

— Oh, zise ea, cu vocea piţigăiată de elf. Ce drăguț!

— *Drăguţ?*

Simon se uită rapid spre forma pe care o ghicea pe blocul de beton.

— Maureen, ce dracului…

— Aşadar, l-ai adus.

Era o voce de femeie, politicoasă, puternică şi… cunoscută. Simon se întoarse. Pe alee, în spatele lui, era o femeie înaltă cu păr scurt şi negru. Era foarte subţire, îmbrăcată într-o haină lungă şi neagră, prinsă în talie cu o centură, ca *o femme fatale* dintr-un film cu

spioni din anii patruzeci.

— Maureen, îţi mulţumesc, continuă ea.

Avea o faţă dură, frumoasă, ascuţită, pometi înalţi şi ochi negri.

— Te-ai descurcat foarte bine. Acum poţi pleca.

Îşi întoarse privirea spre Simon:

— Simon Lewis, zise ea, îţi mulţumesc că ai venit.

În clipa în care îi rosti numele, o recunoscu. Ultima oară când o văzuse stătea într-o ploaie deasă, la ieşirea din barul Alto.

— Tu. Îmi amintesc de tine. Mi-ai dat cartea ta de vizită. Impresarul de muzică. Uau, înseamnă că într-adevăr vrei să promovezi trupa mea. Nici nu credeam că suntem atât de buni.

— Nu fi sarcastic! zise femeia. N-are niciun rost.

Aruncă o privire într-o parte.

— Maureen. Poţi *pleca.*

Vocea ei era autoritară de data asta, iar Maureen, care se fâţâise de colo-colo ca o mică stafie, scoase un mic chiţăit şi ţâşni înapoi pe unde veniseră. El o privi când dispăru pe uşile ce duceau spre lift, aproape părându-i rău s-o vadă plecând. Maureen nu era cine ştie ce companie, dar fără ea se simţi foarte singur. Oricine ar fi fost femeia asta străină, emana o aură de putere întunecată pe care el fusese prea drogat de sânge ca s-o observe prima oară.

— Mi-ai dat bătăi de cap, Simon, zise ea, iar acum vocea ei venea dintr-o altă direcţie, de la câţiva metri depărtare.

Simon se răsuci şi văzu că stătea lângă blocul de beton, în mijlocul cercului. Norii erau mânaţi de vânt cu iuţeală peste Lună, proiectând un model mişcător de umbre pe faţa ei. Din pricină că el se afla la baza treptelor, trebuia să-şi dea capul mult pe spate ca s-o vadă.

— Am crezut că va fi uşor să pun mâna pe tine. C-o să am de-a face cu un simplu vampir. Unul de curând preschimbat. Nici măcar un Diurn nu era ceva ce să nu mai fi întâlnit înainte, deşi n-a mai existat unul de vreo sută de ani. Da, adăugă ea cu un zâmbet la căutătura lui, sunt mai bătrână decât par.

— Arăţi destul de bătrână.

Ea ignoră insulta.

— Mi-am trimis cei mai buni oameni după tine şi numai unul s-a întors, îndrugând o poveste despre focul sfânt şi mânia lui Dumnezeu. Chiar nu-mi mai era de folos după asta. A trebuit să-l reduc la tăcere. Era cât se poate de supărător. După aceea, am decis că ar trebui să mă ocup eu însămi de tine. Te-am urmat la spectacolul tău muzical stupid, iar după aceea, când am venit la tine, am văzut. Pecetea. Ca una care l-am cunoscut pe Cain personal, sunt îndeaproape familiară cu forma sa.

— L-ai cunoscut pe Cain *personal?* Simon clătină din cap. Doar nu te-aştepţi să cred asta?

— Crezi sau nu, zise ea, pentru mine nu contează. Sunt mai bătrână decât visele speciei tale, băieţel. Am mers pe potecile Grădinii Edenului. L-am cunoscut pe Adam înaintea Evei. Eu am fost prima lui nevastă, dar n-am vrut să-i fiu supusă, aşa că Dumnezeu m-a izgonit şi a făcut pentru Adam o nouă nevastă, una croită din propriul său trup, căruia să-i poată fi veşnic subordonată.

Zâmbi slab.

— Am mai multe nume. Dar îmi poţi spune Lilith, cea dintâi dintre demoni.

La acestea, Simon, care nu mai simţise frigul de atâtea luni, în sfârşit se înfioră. Mai auzise de numele lui Lilith înainte. Nu-şi putea aminti exact unde, dar ştia că era un nume asociat cu întunericul, cu maleficul şi cu lucrurile groaznice.

— Pecetea ta a prezentat un impas pentru mine, zise Lilith. Am nevoie de tine, vezi tu, Diurnule. De forţa ta vitală – de sângele tău. Dar nu te pot nici sili, nici vătăma.

Spusese acestea ca şi când a avea nevoie de sângele lui ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

— Tu… bei sânge? întrebă Simon.

Se simţea ameţit, de parcă ar fi fost captiv într-un vis straniu. Cu siguranţă, nu i se putea întâmpla aşa ceva în realitate.

Ea râse.

— Sângele nu este hrana demonilor, copil prost. Ceea ce vreau de la tine nu este pentru mine.

Întinse o mână subţire.

— Vino mai aproape!

Simon clătină din cap.

— Nu păşesc în cercul ăla.

Ea ridică din umeri.

— Prea bine, atunci. Nu voiam decât să te fac să vezi mai bine.

Mişcă uşor din degete, aproape neglijent – gestul cuiva care dă o cortină la o parte. Pânza neagră ce acoperea obiectul cu formă de coşciug dintre ei dispăru.

Simon se uită lung la ceea ce fusese dezvelit. Nu greşise cu forma de coşciug. Era o cutie mare de sticlă, destul de lungă şi de lată pentru a sta întinsă înăuntru o persoană. Un sicriu de sticlă, gândi el, ca al Albei-ca-Zăpada. Dar aici nu era un basm. În sicriu era un lichid ceţos şi în acel lichid – gol de la brâu în sus, cu părul lui blond-alb plutind în jurul lui ca nişte alge palide – era Sebastian.

***

Nu exista niciun mesaj vârât pe sub uşa apartamentului lui Jordan, nimic nici pe, nici sub covoraşul de la intrare şi nimic care să sară imediat în ochi nici în apartament. În vreme ce Alec rămăsese de pază la parter, iar Maia şi Jordan scotoceau prin rucsacul lui Simon în living, Isabelle, stând în pragul camerei lui Simon, se uita tăcută la locul în care dormise el în ultimele câteva zile. Era atât de gol – doar patru pereţi, lipsiţi de orice podoabă, o podea fără covor, cu o saltea japoneză şi o pătură împachetată la picioare, şi o singură fereastră, ce dădea spre Avenue B.

Auzea oraşul – oraşul în care crescuse ea, ale cărui zgomote o înconjuraseră întotdeauna, de când era mică. Găsise liniştea din Idris grozav de nenaturală fără sunetele alarmelor de maşini, fără strigătele oamenilor, fără sirenele ambulanţelor şi fără muzică – or,

în New York City, muzica nu înceta niciodată cu totul, nici măcar în puterea nopţii. Dar acum, stând aici şi uitându-se la micuţa cameră a lui Simon, se gândi la cât de singuratice sunau acele zgomote, cât de îndepărtate, şi se întrebă dacă el se simţise însingurat, noaptea, stând acolo şi uitându-se în tavan, singur.

Dar, pe de altă parte, nu era ca şi când i-ar fi văzut vreodată dormitorul lui de acasă, care probabil era tapetat cu postere de trupe, trofee de sport, cutiile acelor jocuri care-i plăceau lui, instrumente muzicale, cărţi – toate nimicurile unei vieţi normale. Ea nu se invitase niciodată pe la el, iar el nu-i sugerase niciodată să vină. Ea ezitase sceptică să-i cunoască mama, să facă orice lucru care ar fi dovedit că era gata de o mare dăruire. Dar acum, privind această carcasă goală de cameră, simţind forfota vastă şi întunecată a oraşului de jur împrejurul ei, încercă un fior de teamă pentru Simon – amestecat cu o egală părere de rău.

Se întoarse către restul apartamentului, dar se opri când auzi un murmur scăzut de voci venind din living. Îi recunoscu vocea Maiei. Nu părea supărată, ceea ce era surprinzător în sine, ţinând cont cât de tare păruse să-l urască pe Jordan.

— Nimic, zicea ea. Nişte chei, un vraf de ziare cu scorurile jocurilor video mâzgălite pe ele.

Isabelle se aplecă pe după catul uşii. O putu vedea pe Maia stând la un capăt al bufetului de bucătărie, cu mâna în buzunarul cu fermoar al rucsacului lui Simon. Jordan, în capătul celălalt, o privea. O privea *pe ea,* gândi Isabelle, nu privea la ce făcea – în felul acela în care te privesc băieţii când sunt atât de îndrăgostiţi de tine, încât sunt fascinaţi de orice mişcare ai face.

— O să-i verific portofelul.

Jordan, care se schimbase din costumaţia formală în jeanşi şi jachetă de piele, se încruntă.

— Ciudat că l-a lăsat acasă. Pot să-l văd?

Întinse mâna peste bufet.

Maia sări înapoi atât de repede, că scăpă portofelul, mâna

zburându-i în sus.

— N-am… Jordan îşi lăsă mâna jos, încet. Iartă-mă!

Maia trase adânc aer în piept.

— Uite, zise ea, am vorbit cu Simon. Ştiu că n-ai vrut niciodată să mă preschimbi şi pe mine. Am aflat că nu ştiai ce ţi se întâmplase. Îmi amintesc cum a fost. Îmi amintesc că am fost îngrozită.

Jordan îşi puse mâinile jos, încet, cu grijă, pe bufet. Era ciudat, gândi Isabelle, să vezi pe cineva atât de înalt încercând să pară inofensiv şi mic.

— Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

— Dar cei din Praetor nu te-au lăsat să vii, zise Maia. Şi, hai să recunoaştem, nu ştiai nimic despre a fi vârcolac; am fi fost ca doi oameni legaţi la ochi împleticindu-se într-un cerc. Poate că e mai bine că n-ai fost acolo. Asta m-a făcut să fug undeva unde să pot primi ajutor. De la Haită.

— La început, am sperat că cei din Praetor Lupus aveau să te aducă şi pe tine în rândurile lor, şopti el. Astfel te-aş fi putut revedea. Apoi mi-am dat seama că eram egoist şi c-ar fi trebuit să-mi doresc să nu-ţi fi transmis şi ţie boala. Ştiam că aveam sorţi jumi-juma. Am crezut că tu ai putea fi printre norocoşi.

— Ei bine, n-am fost, zise ea, cu nonşalanţă. Şi, de-a lungul anilor, mi-am consolidat în minte imaginea asta despre tine, că ai fi un monstru. Am crezut că ai ştiut ce făceai când îmi făcuseşi mie asta. Am crezut că te răzbunaseşi pe mine pentru că-l sărutasem pe băiatul acela. De aceea te-am urât. Iar urându-te, mi-a fost mai uşor să îndur totul. Fiindcă aveam pe cine să dau vina.

— S-ar cuveni să mă învinuieşti, zise el. Este vina mea.

Ea îşi trecu degetul de-a lungul bufetului, evitându-i ochii.

— Te învinuiesc. Dar… nu aşa ca înainte.

Jordan îşi ridică mâinile şi-şi prinse părul în pumni, trăgând tare.

— Nu trece o zi fără să mă gândesc la ceea ce ţi-am făcut. Te-am muşcat. Te-am preschimbat. Am făcut din tine ce eşti acum. Am ridicat mâna asupra ta. Te-am lovit. Singura persoană pe care am

iubit-o mai mult ca orice pe lume.

În ochii Maiei străluceau lacrimi.

— Nu *spune* asta. N-ajută la nimic. Crezi că ajută?

Isabelle, intrând în living, îşi drese zgomotos glasul.

— Deci. Aţi găsit ceva?

Maia întoarse capul, clipind repede. Jordan, lăsându-şi mâinile jos, răspunse:

— Nu chiar. Tocmai voiam să ne uităm prin portofelul lui.

Îl ridică de jos, unde îl scăpase Maia.

— Poftim!

I-l aruncă lui Isabelle.

Ea îl prinse şi-l deschise. Permisul de şcoală, cartea de identitate de cetăţean al statului New York fără carnet de conducere, o pană de chitară vârâtă în compartimentul unde se presupunea că ţinea cărţile de credit. O bancnotă de zece dolari şi un bon valoric. Altceva îi atrase atenţia – o carte de vizită, vârâtă neglijent în spatele unei fotografii cu Simon şi Clary, genul de fotografii pe care le faci în cabina foto dintr-o drogherie ieftină. Amândoi zâmbeau.

Isabelle scoase cartea de vizită şi o studie. Avea un desen spiralat, aproape abstract al unei chitare plutind printre nori. Dedesubt era un nume.

Satrina Kendall. Impresar de trupe. Mai jos erau un număr de telefon şi o adresă din Upper East Side. Isabelle se încruntă. Ceva, o amintire, palpita într-un colţ al minţii ei.

Isabelle ridică atunci cartea de vizită în sus, spre Jordan şi Maia, care erau ocupaţi să se uite unul la altul.

— Ce părere aveţi de asta?

Mai înainte ca ei să poată răspunde, uşa apartamentului se deschise şi Alec intră hotărât. Se încruntă.

— Aţi găsit ceva? Stau jos de treizeci de minute şi n-a trecut nimic nici măcar pe departe ameninţător. Cel puţin dacă nu-l puneţi la socoteală pe studentul de la Universitatea din New York care a vărsat pe trepte, la intrare.

— Uite, zise Isabelle, întinzându-i fratelui său cartea de vizită. Uită-te la asta. Ţi se pare ceva ciudat?

— Vrei să spui în afară de faptul că n-ar fi cu putinţă ca vreun impresar de trupe să fie interesat de trupa de două parale a lui Lewis? întrebă Alec, luând cartonaşul între două degete.

Intre sprâncene îi apăru o cută.

— Satrina?

— Îţi spune ceva numele ăla? întrebă Maia.

Ochii ei erau tot roşii, însă vocea era neşovăitoare.

— Satrina e unul dintre cele şaptesprezece nume ale lui Lilith, mama tuturor demonilor. Ea e motivul pentru care magicienii sunt numiţi Copiii lui Lilith, zise Alec. Pentru că Lilith i-a născut pe demoni, iar ei, în schimb, au adus pe lume rasa magicienilor.

— Şi tu ai ţinut minte toate cele şaptesprezece nume? păru să se îndoiască Jordan.

Alec îi aruncă o privire rece.

— Cine ziceai că eşti tu?

— Oh, mai taci, Alec, zise Isabelle, pe tonul pe care-l lua numai faţă de fratele ei. Uite, nu toţi avem ţinere de minte pentru chestiile plictisitoare. Presupun că nu-ţi aminteşti *celelalte* nume ale lui Lilith.

Cu o expresie de superioritate, Alec le recită pe toate:

— Satrina, Lilith, Ita, Kali, Batna, Talto…

— Talto! ţipă Isabelle. Asta e. Ştiam eu că îmi aminteam ceva. Ştiam că era o legătură!

Le povesti repede despre Biserica lui Talto, ce găsise Clary acolo şi cum avea legătură cu nou-născutul mort, pe jumătate demon, de la Beth Israel.

— Mi-aş fi dorit să-mi fi spus despre asta mai devreme, zise Alec. Da, Talto este un alt nume al lui Lilith. Iar Lilith a fost întotdeauna asociată cu pruncii. Ea a fost prima nevastă a lui Adam, dar a fugit din Grădina Edenului fiindcă n-a vrut să dea ascultare nici lui Adam, nici lui Dumnezeu. Dumnezeu a blestemat-o pentru nesupunere – orice copil pe care-l năştea să moară. Legenda spune

că a încercat şi a tot încercat să aibă un copil, dar toţi se năşteau morţi. În cele din urmă, a jurat că se va răzbuna pe Dumnezeu dându-le slăbiciune şi ucigându-i pe nou-născuţii oamenilor. S-ar putea spune că ea este zeiţa-demon a copiilor morţi.

— Dar ai spus că a fost mama demonilor, zise Maia.

— A fost capabilă să creeze demoni aruncând picături din sângele ei pe Pământ, într-un loc numit Edom, zise Alec. Pentru că aceştia au fost născuţi din ura ei faţă de Dumnezeu şi neamul omenesc, au devenit demoni.

Dându-şi seama că toţi se uitau la el, ridică din umeri.

— E doar o poveste.

— Toate poveştile sunt adevărate, zise Isabelle.

Ăsta era un principiu de bază al credinţelor ei încă de când era copil. Toţi vânătorii de umbre credeau la fel. Nu exista nicio religie, niciun adevăr – şi niciun mit care să fie lipsit de înţeles.

— Ştii asta, Alec.

— Mai ştiu şi altceva, zise Alec, dându-i înapoi cartea de vizită. Că numărul ăla de telefon şi adresa sunt tâmpenii. În niciun caz nu sunt reale.

— Poate, zise Isabelle, vârând cartea de vizită în buzunar. Dar nu avem niciun alt punct de pornire în căutările noastre. Aşa că o să începem cu asta.

Simon nu putu decât să se holbeze. Corpul ce plutea în sicriu – al lui Sebastian – nu părea să fie viu; cel puţin, nu respira. Dar în mod clar nu era nici propriu-zis mort. Trecuseră două luni. Dacă *ar fi fost* mort, Simon era ferm încredinţat, ar fi arătat mult mai rău decât acum. Corpul lui era foarte alb, ca marmura; o mână era doar un ciot bandajat, dar altminteri nu avea niciun semn. Părea să fi adormit, cu ochii închişi, cu braţele pe lângă corp. Însă pentru că pieptul lui nu se ridica şi nu cobora indica faptul că la mijloc era ceva foarte nelalocul lui.

— Dar, zise Simon, ştiind că suna ridicol, el e mort. Jace l-a ucis.

Lilith puse o mână palidă pe capacul de sticlă al sicriului.

— Jonathan, zise ea, iar Simon îşi aduse aminte că acesta era, de fapt, numele lui.

Vocea ei avusese o intonaţie ciudat de blândă când îl rostise, de parcă îi cânta duios unui copil.

— E frumos, nu-i aşa?

— Mm, făcu Simon, uitându-se cu aversiune la creatura dinăuntrul sicriului – cel care îl ucisese pe Max Lightwood, băieţelul de numai nouă ani. Creatura care îl ucisese pe Hodge. Care încercase să-i ucidă pe toţi. Nu-i pe gustul meu, drept să spun.

— Jonathan e unic, zise ea. E singurul vânător de umbre cunoscut de mine care în parte este Demon Căpetenie. Asta îl face foarte puternic.

— E *mort*, zise Simon.

Simţea, cumva, că era important să continue să susţină asta, deşi Lilith nu părea să prindă ideea.

Lilith, uitându-se la Sebastian, se încruntă.

— E adevărat. Jace Lightwood s-a strecurat pe la spatele lui şi l-a înjunghiat, până în inimă.

— De unde…

— Am fost în Idris, zise Lilith. Când Valentine a deschis poarta lumilor demonilor, am intrat şi eu. Nu să lupt în bătălia aceea stupidă. Mai mult de curiozitate decât de altceva. Că Valentine a trebuit să aibă o asemenea încredere exagerată în sine…

Se întrerupse, ridicând din umeri.

— Cerul l-a doborât pentru asta, bineînţeles. Am văzut sacrificiul pe care l-a făcut; l-am văzut pe Înger ridicându-se şi întorcându-se spre el. Am văzut cine a fost adus înapoi din morţi. Eu sunt cea mai bătrână dintre demoni; cunosc Legile Vechi. O viaţă pentru o viaţă. Am alergat la Jonathan. A fost aproape prea târziu. Ceea ce fusese omenesc în el murise instantaneu – inima lui încetase să mai bată, plămânii nu se mai umpleau cu aer. Legile Vechi nu erau îndeajuns. Am încercat să-l readuc la viaţă chiar atunci. Era prea târziu. Tot

ce-am putut face a fost asta. Să-l păstrez pentru acest moment.

Simon se întrebă deodată ce avea să se întâmple dacă ar fi luat-o la fugă, ar fi trecut pe lângă smintita de femeie demon şi s-ar fi aruncat de pe acoperişul clădirii. El nu putea fi rănit de o creatură vie; acesta era efectul Peceţii, dar se îndoia că puterile sale se extindeau la a-l proteja împotriva pământului. Totuşi, era vampir. Dacă ar fi căzut de la etajul patruzeci şi îşi zdrobea toate oscioarele din corp, oare avea să se mai vindece? Înghiţi nodul din gât şi se trezi că Lilith îl priveşte cu amuzament.

— Nu vrei să ştii, îl întrebă cu vocea ei rece, seducătoare, la care moment mă refer?

Înainte de a-i putea răspunde, se aplecă şi îşi sprijini coatele de sicriu.

— Presupun că ştii cum au ajuns nefilimii să existe? Cum îngerul Raziel şi-a amestecat sângele cu sângele oamenilor şi l-a dat unui om să-l bea, iar omul acela a devenit primul nefilim?

— Am auzit povestea.

— Într-adevăr, îngerul a creat o nouă rasă de fiinţe vii. Iar acum, cu Jonathan, s-a născut din nou o nouă rasă. Cum Jonathan Vânătorul de umbre i-a condus pe primii nefilimi, la fel şi acest Jonathan va conduce noua rasă pe care intenţionez s-o creez.

— Noua rasă pe care intenţionezi… Simon îşi ridică mâinile. Ştii ceva, dacă vrei să conduci o rasă nouă pornind de la un tip mort, dă-i drumul. Nu văd ce are asta de-a face cu mine.

— E mort. Dar nu trebuie să rămână aşa.

Vocea lui Lilith era rece, lipsită de emoţii.

— Există, fireşte, un neam de repudiaţi din Lumea de Jos al cărui sânge oferă posibilitatea de… să-i zicem, reînviere.

— Vampirii, zise Simon. Vrei să-l transform eu pe Sebastian în *vampir?*

— Numele lui e Jonathan. Tonul ei era aspru. Şi, da, într-un sens. Vreau să-l muşti, să-i bei sângele şi să-i dai în schimb sângele tău…

— N-am s-o fac.

— Eşti sigur de asta?

— O lume fără Sebastian – Simon folosi intenţionat acest nume – este o lume mai bună decât una *cu* el. N-am s-o fac.

Mânia se ridica în Simon ca un torent rapid.

— Oricum, n-aş putea nici dac-aş vrea. E *mort.* Vampirii nu pot aduce înapoi morţii. Ar trebui să ştii asta, dacă tot ştii atât de multe. Odată ce sufletul a plecat din trup, nimic nu mai poate aduce pe cineva la viaţă. Din fericire.

Lilith îşi plecă privirea asupra lui.

— Tu chiar nu ştii, aşa-i? zise ea. Clary nu ţi-a spus niciodată. Simon începuse să se sature.

— Nu mi-a spus ce?

Ea chicoti.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, viaţă pentru viaţă. Ca să împiedici haosul trebuie să existe ordine. Dacă o viaţă este dăruită Luminii, tot o viaţă îi este datorată şi întunericului.

— Literalmente, zise Simon încet şi premeditat, habar n-am despre ce vorbeşti. Şi nu-mi pasă. Ticăloşii tăi şi sinistrele tale programe eugenice au început să mă plictisească. Aşa că acum am să plec. Eşti bine-venită să încerci să mă opreşti ameninţându-mă sau rănindu-mă. Te încurajez să-i dai bătaie şi să încerci.

Ea se uită la el şi chicoti.

— *Cain s-a răzvrătit*[17], zise ea. Semeni un pic cu acela a cărui Pecete o porţi. Şi el era încăpăţânat, cum eşti tu. Nesăbuit, la fel.

— El s-a răzvrătit împotriva lui… Simon se înecă la acest cuvânt: *Dumnezeu.* Eu mă răfuiesc doar cu tine.

Se întoarse să plece.

— În locul tău, nu aş întoarce spatele, Diurnule, zise Lilith şi în glasul ei era ceva care-l făcu să se uite înapoi la ea, cum stătea mai

---

[17] În original, *Cain Rose Up* – titlul unei nuvele (din 1968) de Stephen King, al cărei titlu este inspirat de povestea biblică a lui Cain şi Abel; în textul lui King, un student de colegiu, înclinat spre depresie şi omucidere, izbucneşte într-o criză furioasă şi criminală, trăgând la întâmplare în colegi cu o armă cu lunetă.

departe cu coatele pe sicriul lui Sebastian. Crezi că nu poţi fi rănit, zise ea, cu un zâmbet dispreţuitor. Şi într-adevăr nu pot să ridic mâna împotriva ta. Nu sunt proastă; am văzut focul sfânt al divinităţii. Nu ţin să-l văd întors asupra mea. Eu nu sunt Valentine, să fac un târg pentru ceva ce nu pot înțelege. Sunt demon, dar unul foarte bătrân. Cunosc omenirea mai bine decât ai crede. Îi înțeleg slăbiciunile: mândria, dorinţa de putere, patima trupească, lăcomia, desfătările şi dragostea.

— Dragostea nu e slăbiciune.

— Oh, zău? zise ea şi se uită peste capul lui, cu o privire la fel de rece şi de ascuțită ca un ţurţure de gheaţă.

El se întoarse, deşi n-ar fi vrut, ştiind însă că trebuia, şi se uită în spatele lui.

Acolo, pe aleea din dale de cărămidă, se afla Jace. Purta un costum negru şi o cămaşă albă. În faţa lui, se afla Clary, încă în frumoasa rochie aurie pe care o purtase la petrecerea din Ironworks. Părul ei roşu, lung şi ondulat, se desfăcuse din coc şi îi atârna pe umeri. Stătea imobilă în braţele lui Jace. Ar fi arătat aproape ca o imagine romantică, dacă n-ar fi fost faptul că, într-o mână, Jace ţinea un cuţit lung şi strălucitor, cu mâner de os, iar vârful acestuia era lipit de gâtul lui Clary.

Simon se holbă la Jace total şocat. Pe faţa lui Jace nu se vedea absolut nicio emoţie, în ochii lui nicio lumină. Părea complet golit.

Foarte uşor, el înclină capul.

— Am adus-o, Stăpână Lilith. Întocmai cum ai poruncit.

17

Şi Cain s-a răzvrătit

Lui Clary nu-i fusese niciodată atât de frig.

Nici atunci când ieşise târâş din Lacul Lyn, tuşind şi scuipând apa lui otrăvitoare pe mal, nu-i fusese atât de frig. Nici măcar când crezuse că Jace era mort, nu simţise această cumplită amorţire de gheaţă în inima ei. Atunci luase foc de mânie, mânie împotriva tatălui ei. Acum simţea doar gheaţă, până în vârful picioarelor.

Îşi revenise în fire într-un hol mare de marmură al unei clădiri ciudate, sub umbrele unui candelabru neaprins. Jace o ducea în braţe, cu o mână pe sub genunchii ei îndoiţi, cu cealaltă susţinându-i capul. Încă ameţită şi buimacă, îşi îngropase pentru o clipă capul la pieptul lui, încercând să-şi amintească unde era.

— Ce s-a întâmplat? şoptise ea.

Ajunseseră la lift. Jace apăsase pe buton şi Clary auzise zdroncănitul care însemna că maşinăria cobora spre ei. Dar unde erau?

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa, zise Jace.

— Dar cum…

Atunci îşi amintise şi tăcuse. Mâinile lui pe ea, arsura stelei lui pe pielea ei, vălul de întuneric care o invadase. Ceva în neregulă cu runa pe care i-o desenase el, modul în care arătase şi cum o simţise. Rămăsese nemişcată în braţele lui o clipă, apoi zisese:

— Lasă-mă jos!

El o pusese pe picioarele ei şi se uitaseră unul al celălalt. Îi despărţea un spaţiu de numai câteva palme. Ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă, dar pentru prima oară de când îl cunoscuse, nu

voia s-o facă. Avea groaznica senzaţie că se uita la un străin. Arăta ca Jace şi vorbea ca Jace şi îl simţise ca pe Jace când îl ţinuse în braţe. Dar ochii lui erau ciudaţi şi distanţi, la fel şi zâmbetul care de-abia îi juca pe buze.

Uşile liftului se deschiseră în spatele lui. Ea îşi aminti când stătuse în naosul Institutului, spunând „Te iubesc" uşii închise a unui lift. Abisul se căscase acum în spatele lui, la fel de întunecat ca gura unei peşteri. Se căută de stelă în buzunar; n-o mai avea.

— Tu m-ai făcut să leşin, zise ea. Cu o rună. Tu m-ai adus aici. *De ce?*

Chipul lui frumos era în întregime şi cu minuţie lipsit de expresie.

— A trebuit s-o fac. N-am avut de ales.

Ea se întorsese atunci să fugă, ducându-se spre uşi, dar el fusese mai rapid decât ea. Întotdeauna fusese. Îi sărise în faţă, tăindu-i calea, şi întinsese mâinile.

— Clary, nu fugi, spusese el. Te rog. Pentru mine.

Ea se uitase la el, neştiind ce să creadă. Vocea lui era aceeaşi – suna întocmai ca a lui Jace, dar nu chiar ca a lui, ci mai degrabă ca o înregistrare a sa, gândise ea, cu toate tonurile şi modulaţiile vocii lui, dar fără viaţa care o anima. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Se gândise că îi sunase îndepărtată din pricina stresului şi a durerii, dar nu. Fusese aşa pentru că el *dispăruse.* I se întoarse stomacul pe dos şi Clary ţâşnise din nou spre uşi, dar el o prinse de mijloc şi o răsuci înapoi spre el. Ea îl împinsese, înfigându-și degetele în pânza cămăşii lui, sfâşiindu-i pieptarul.

Atunci înlemnise, uitându-se fix. Pe pielea de pe piept, chiar deasupra inimii lui, era o rună.

Nu era una pe care s-o mai fi văzut vreodată înainte. Nu era neagră, cum erau runele vânătorilor de umbre, ci roşu-închis, culoarea sângelui. Şi îi lipsea graţia delicată a runelor din Cartea Gri. Era grosolană, urâtă, cu liniile ascuţite şi crude, în loc să fie arcuite şi generoase.

Jace nu părea s-o vadă. Privise în jos la el însuşi de parcă se întreba la ce se holbase ea, apoi se uitase la ea, nedumerit.

— E în regulă. Nu m-ai rănit.

— Runa aia…, începuse ea, dar se oprise, brusc.

Poate că el nu *ştia* că o avea acolo.

— Lasă-mă să plec, Jace, zisese în schimb, dându-se înapoi de lângă el. Nu trebuie să faci asta.

— N-ai dreptate, replicase el şi întinse din nou mâinile după ea.

De data asta, nu se mai opusese. Ce avea să se întâmple, chiar dacă scăpa ea? Nu putea să-l lase pur şi simplu acolo. Jace era încă acolo, gândise ea, captiv undeva în spatele ochilor aceia goi, poate ţipând după ea. Trebuia să stea cu el. Trebuia să ştie ce se întâmpla. Îl lăsase s-o ia în braţe şi s-o ducă în lift.

— Fraţii Tăcuţi vor observa că ai plecat, spusese ea, pe când butoanele se aprindeau etaj după etaj, pe măsură ce liftul urca. Or să alerteze Conclavul. Ei vor veni să caute…

— N-am de ce să mă tem de Fraţii Tăcuţi. N-am fost prizonier; nu se aşteptau din partea mea să vreau să plec. Nu vor observa că nu mai sunt decât mâine-dimineaţă, când se vor trezi.

— Şi dacă se vor trezi mai curând de atât?

— Oh, zisese el cu o certitudine rece, nu se vor trezi. Mult mai probabil ceilalţi, de la petrecerea de la Ironworks, vor observa că lipseşti. Dar ce-ar putea face? N-or să aibă nicio idee unde te-ai dus, iar accesul spre această clădire e blocat.

O mângâiase, dându-i părul la o parte de pe faţă, iar ea rămăsese nemişcată.

— Va trebui să ai încredere în mine. Nu vine nimeni după tine.

Nu scosese cuţitul decât după ce ieşiseră din lift, iar atunci spusese, exact când îi dădea părul pe spate cu vârful lamei şi îi apăsa tăişul pe gât:

— Nu ţi-aş face rău niciodată. Ştii asta, nu-i aşa?

Aerul îngheţat îi izbise umerii goi şi braţele de îndată ce ieşiseră afară, pe acoperiş. Mâinile lui Jace erau calde acolo unde o atingeau,

iar ea îi putea simţi căldura corpului prin rochia ei subţire, dar n-o încălzea, nu pe dinăuntru. Pe dinăuntru era plină cu ace ascuţite de gheaţă.

I se făcuse încă şi mai frig când îl văzuse pe Simon uitându-se la ea cu uriaşii lui ochi căprui. Şocată, se albise la faţă ca o foaie de hârtie. Se uita la ea şi la Jace, din spatele ei, de parcă ar fi văzut ceva fundamental *anapoda,* o persoană cu faţa întoarsă pe dos, o hartă a lumii de pe care dispăruse tot uscatul şi nu mai rămăsese decât oceanul.

Ea abia de-i aruncase o privire femeii de lângă el, cu părul ei negru şi faţa ascuţită, crudă. Privirea lui Clary se îndreptase imediat spre coşciugul transparent de pe piedestalul de piatră. Părea să radieze dinăuntru, ca luminat de o strălucire internă lăptoasă. Apa în care plutea Jonathan nu era probabil apă, ci vreun alt lichid mai puţin natural. În mod normal, cugetă Clary lipsită de emoţie, ea ar fi ţipat la vederea fratelui ei, încă plutind, cu înfăţişare de mort şi total nemişcat în ceea ce părea sicriul de sticlă al Albei-ca-Zăpada. Dar Clary cea îngheţată doar se uită, şocată, rezervată, distantă.

Buze roşii ca sângele, pielea albă ca zăpada, părul negru ca abanosul. Ei bine, într-o oarecare măsură erau adevărate. Când îl cunoscuse ea pe Sebastian, părul lui era negru, dar acum era alb-argintiu, plutind în jurul capului ca nişte alge de mare albinoase. Aceeaşi culoare de păr ca a tatălui *lor.* Pielea îi era atât de palidă, încât ar fi putut fi făcută din cristale luminoase. Dar buzele erau la fel de lipsite de culoare ca şi pleoapele ochilor lui.

— Îţi mulţumesc, Jace, zise femeia pe care Jace o numise Stăpâna Lilith. Misiune frumos îndeplinită şi foarte prompt. La început am crezut că o să am probleme cu tine, dar se pare că mi-am făcut griji degeaba.

Clary se uită mai bine. Deşi femeia nu arăta familiar, *vocea* ei era familiară. Ea mai auzise vocea asta înainte. Dar unde? Încercă să se smulgă de lângă Jace, dar el o strânsese şi mai tare. Marginea cuţitului îi crestă uşor gâtul. *Un accident,* îşi spuse ea. Jace n-ar fi

rănit-o niciodată – nici măcar acest Jace.

— Tu, îi spusese ea lui Lilith printre dinţi. Ce i-ai făcut lui Jace?

— Fiica lui Valentine vorbeşte.

Femeia cu părul negru zâmbi.

— Simon? Ai vrea să-i explici?

Simon arăta ca şi cum era gata să vomite.

— Habar n-am. Vorbea de parcă se înecase. Crede-mă, voi doi eraţi ultimele persoane pe care mă aşteptam să le văd.

— Fraţii Tăcuţi au zis că pentru ceea ce se întâmpla cu Jace era de vină un demon, zise Clary şi văzu că Simon arăta de-a dreptul stupefiat.

Totuşi femeia doar o urmărea cu ochii ei ca două discuri de obsidian.

— Demonul ăla erai tu, nu-i aşa? Dar de ce Jace? Ce vrei de la noi?

— „Noi”? Lilith izbucni într-un hohot de râs. De parcă tu ai conta în treaba asta, fata mea. De ce voi? Pentru că voi sunteţi mijloace pentru un scop. Pentru că am nevoie de amândoi băieţii ăştia şi amândoi te iubesc pe tine. Pentru că Jace Herondale este singura persoană în care ai mai multă încredere decât în oricare alta din lume. Şi pentru că *tu* eşti o persoană pe care Diurnul o iubeşte îndeajuns cât să-şi dea viaţa pentru ea. Probabil că *tu* nu poţi fi atins, zise femeia către Simon. Dar *ea* poate fi. Eşti într-atât de încăpăţânat, încât o să stai deoparte şi-o să priveşti cum Jace îi taie gâtul, în loc să renunţi la propriul sânge?

Simon, arătând ca moartea însăşi, clătină încet din cap, dar mai înainte să poată el vorbi, Clary zise:

— Simon, nu! N-o face, orice-ar fi. Jace nu m-ar răni niciodată.

Ochii insondabili ai femeii se întoarseră către Jace. Zâmbi.

— Tai-o, zis ea. Doar puţin.

Clary îşi dădu seama că Jace îşi încordase umerii, la fel cum făcuse în parc, atunci când el îi arătase cum să lupte. Simţi ceva la gâtul ei, ca un sărut usturător, deopotrivă rece şi fierbinte, şi apoi

simţi un lichid cald şiroind în jos pe clavicula ei. Simon făcuse ochii cât cepele.

O tăiase. Chiar o făcuse. Ea se gândi la Jace, ghemuit pe podeaua dormitorului de la Institut, cu durerea clară în fiecare linie a trupului său. *Visez că vii în camera mea. Şi apoi te rănesc. Te tai sau te strâng de gât, ori te înjunghii, iar tu mori, uitându-te la mine cu ochii ăia verzi, în vreme ce viaţa ta se scurge printre degetele mele.*

Ea nu-l crezuse. Nu întru totul. El era Jace. El n-ar fi rănit-o niciodată. Se uită în jos şi văzu sângele pătându-i decolteul rochiei. Arăta ca vopseaua roşie.

— Acum înţelegi, zise femeia. El face ce-i spun eu. Nu-l mustra pentru asta. Este complet în puterile mele. De săptămâni mă tot strecor în capul lui, văzându-i visele, învăţându-i spaimele şi ambiţiile, vinovăţiile şi dorinţele. Într-unul din vise mi-a acceptat Pecetea, iar Pecetea aceea a ars prin el continuu de atunci – prin pielea lui, până în adâncul sufletului. Acum sufletul lui e în mâinile mele, pentru a-l modela sau a-l dirija cum mi se pare potrivit. El va face orice îi voi cere eu.

Clary îşi aminti ce spuseseră Fraţii Tăcuţi. *Când se naşte un vânător de umbre, se îndeplineşte un ritual şi mai multe farmece protectoare îi sunt date copilului, atât din partea Fraţilor Tăcuţi, cât şi din partea Surorilor de Fier. Când Jace a murit şi apoi a fost înviat, s-a născut a doua oară, lipsit de toate acele protecţii şi ritualuri. A fost lăsat la fel de deschis ca o uşă neîncuiată – deschis oricărei inducţii demonice sau malefice.*

Eu am făcut asta, gândi Clary. *Eu l-am adus înapoi din morţi şi am vrut să păstrez secretul. Dacă i-am fi spus cuiva ce se întâmplase, poate că ritualul ar fi putut fi îndeplinit la timp cât s-o ţină pe Lilith afară din mintea lui.* Simţi că i se face rău de scârba de sine. În spatele ei, Jace era tăcut, nemişcat ca o statuie, cu braţele în jurul ei şi cuţitul încă la gâtul ei. Ea îi simţi tăişul pe piele atunci când trase aer în piept să vorbească, dar îşi ţinu vocea în frâu, chiar dacă făcând un efort.

— Înţeleg că-l controlezi pe Jace, zise. Nu înţeleg *de ce.* Cu siguranţă, sunt şi alte căi, mai simple, de a mă ameninţa pe mine.

Lilith oftă, de parcă toată povestea devenise plictisitoare.

— Am nevoie de tine, zise ea, cu exagerată răbdare, să-l determin pe Simon să facă ce vreau, adică să-mi dea sângele lui. Şi am nevoie de Jace nu doar pentru că îmi trebuia o cale de a te aduce pe tine aici, dar şi ca o contragreutate. În magie, toate lucrurile trebuie echilibrate, Clarissa.

Arătă spre cercul negru desenat grosolan pe dalele de piatră şi apoi spre Jace.

— El a fost primul. Primul care a fost înviat, primul suflet redat acestei lumi în numele Luminii. Prin urmare, trebuie să fie prezent pentru ca eu să pot să-l redau cu succes pe al doilea, în numele Întunericului. Înţelegi acum, fată nătângă? Este nevoie de noi toţi aici. Simon ca să moară. Jace ca să trăiască. Jonathan ca să reînvie. Iar tu, fiica lui Valentine, ca să fii catalizatorul acestui întreg proces.

Vocea femeii demon coborâse până la o incantaţie joasă. Cu o tresărire de surpriză, Clary îşi dădu seama că acum ştia unde o mai auzise înainte. Ea îl văzuse pe tatăl ei, stând în interiorul unei pentagrame, iar o femeie – cu părul negru şi cu tentacule în loc de ochi – era îngenuncheată la picioarele lui. Femeia spunea: *Copilul, născut cu acest sânge în el, va fi mai puternic decât Demonii Căpetenii ai abisurilor dintre lumi. Dar va stinge tot ce-i omenesc în el, precum stinge otrava viaţa din sânge.*

— Ştiu, zise Clary printre buzele strânse. *Ştiu cine eşti.* Te-am văzut tăindu-ți încheietura şi picurând sânge într-o cupă pentru tatăl meu. Îngerul Ithuriel mi-a arătata asta într-o viziune.

Simon se uita când la Clary, când la femeie, ai cărei ochi negri arătau o vagă surpriză. Clary ghici că nu era uşor de surprins.

— L-am văzut pe tata invocându-te. Ştiu cum te-a numit. *Stăpână a Edomului.* Eşti un Demon Căpetenie. *Tu* i-ai dat sângele tău ca să-l facă pe fratele meu ceea ce este. Tu l-ai transformat într-o… o *creatură* oribilă. Dacă n-ai fi fost tu…

— Da. Toate astea sunt adevărate. I-am dat sângele meu lui Valentine Morgenstern, iar el l-a pus în băiatul lui nou-născut, iar

rezultatul este ăsta.

Femeia aşeză mâna blând, aproape ca o mângâiere, pe suprafaţa de sticlă a sicriului lui Sebastian. Pe faţa ei era cel mai ciudat dintre zâmbete.

— Aproape c-ai putea să spui că, într-un fel, sunt mama lui Jonathan.

— Ți-am spus eu că adresa nu însemna nimic, zise Alec.

Isabelle nu-l luă în seamă. În momentul în care păşiseră dincolo de uşile clădirii, pandantivul de rubin de la gâtul ei pulsase, slab, ca bătaia unei inimi îndepărtate. Asta însemna prezenţă demonică. În alte circumstanţe, s-ar fi aşteptat de la fratele ei să simtă ciudăţenia locului la fel cum o simţise şi ea, însă el era prea cufundat în mâhnirea pentru Magnus ca să se poată concentra.

— Scoate-ţi lampa-vrăjitoarei, îi zise ea. Eu mi-am lăsat-o acasă.

El îi aruncă o privire iritată. Era întuneric în holul mare, destul de întuneric pentru ca un om normal să nu fie în stare să vadă. Maia şi Jordan aveau amândoi vederea excelentă de noapte a vârcolacilor. Stăteau fiecare în câte un capăt al încăperii, Jordan examinând biroul mare de marmură de la recepţie, iar Maia sprijinindu-se de perete, aparent examinându-şi inelele.

— Se presupune că o iei cu tine peste tot, răspunse Alec.

— Da? Dar tu ţi-ai adus senzorul? se răsti ea. Nu cred. Cel puţin eu am ăsta – bătu cu mâna peste pandantiv. Pot să-ţi spun că este *ceva* aici. Ceva demonic.

Jordan întoarse brusc capul într-o parte.

— Sunt demoni aici?

— Nu ştiu – poate numai unul. A pulsat şi s-a stins, recunoscu Isabelle. Dar e o coincidenţă prea mare ca asta să fi fost pur şi simplu o adresă falsă. Trebuie să verificăm.

O lumină slabă se ridică de jur împrejurul ei. Ea se uită de unde venea şi văzu că Alec îşi ţinea sus lampa-vrăjitoarei, închisă între degete, ca să-i domolească strălucirea. Aceasta arunca umbre stranii

pe faţa lui, făcându-l să arate mai bătrân decât era, cu ochii de un albastru mai închis.

— Deci hai să mergem, zise el. O să cercetăm un etaj o dată.

Se îndreptară către lift, Alec primul, Isabelle, Jordan şi Maia înşirându-se în urma lui. Cizmele lui Isabelle aveau rune de Fără-Zgomot gravate pe tălpi, dar tocurile Maiei păcăneau în mers pe podeaua de marmură. Încruntându-se, se opri să şi le scoată şi merse desculţă tot restul drumului. Când Maia se urcă în lift, Isabelle observă că purta un inel de aur pe degetul mare de la piciorul stâng, împodobit cu o piatră de turcoaz.

Jordan, aruncând o privire spre tălpile ei, spuse, pe un ton surprins:

— Îmi amintesc inelul ăla. Ţi l-am cumpărat la…

— Taci, zise Maia, împungând butonul de închidere a uşilor.

Acestea se închiseră glisând, iar Jordan căzu iar în muţenie.

Se opriră la fiecare etaj. Majoritatea erau încă în construcţie – nu existau lumini, iar cablurile atârnau din tavan ca viţele. Ferestrele aveau peste ele foi de placaj bătute în cuie. Prelatele fluturau ca stafiile, în vântul slab. Isabelle ţinea o mână fermă pe pandantiv, dar nu se întâmplă nimic până când nu ajunseră la etajul al zecelea. Când uşile se deschiseră, ea simţi o zbatere în palma făcută căuş, de parcă ar fi ţinut o pasăre mică, iar aceasta bătuse din aripi.

Vorbi în şoaptă.

— E ceva aici.

Alec doar dădu din cap; Jordan deschise gura ca să spună ceva, dar Maia îl înghionti, tare. Isabelle se strecură pe lângă fratele ei, în holul din faţa lifturilor. Acum, rubinul pulsa şi vibra în palma ei, ca o insectă înnebunită.

În spatele ei, Alec şopti:

— *Sandalphon.*

Strălucirea lui se revărsă pe lângă Isabelle, iluminând holul. Spre deosebire de celelalte etaje pe care le văzuseră, acesta părea cel puţin parţial finisat. Pereţi goi de granit se ridicau în jurul ei, iar

pardoseala era din gresie neagră lucioasă. Un culoar ducea în două direcţii. Una sfârşea într-un morman de echipament de construcţii şi de sârme încurcate. Cealaltă sfârşea într-o arcadă. Dincolo de arcadă, îi ademenea spaţiul întunecat.

Isabelle se întoarse să se uite la companionii săi. Alec pusese în buzunar lampa-vrăjitoarei şi ţinea un pumnal de seraf aprins, care ilumina ca o lanternă interiorul liftului. Jordan scosese un cuţit mare, cu aspect înfricoşător, pe care-l ţinea strâns în mâna dreaptă. Maia părea că tocmai îşi prinde părul; când îşi coborî mâinile, ţinea un ac lung şi ascuţit. Unghiile îi crescuseră, de asemenea, iar ochii aveau o lucire verzuie de fiară.

— După mine, zise Isabelle. În linişte.

Pac, pac, bătea rubinul lui Isabelle pe gâtul ei când străbătu culoarul, ca nişte atenţionări ale unui deget insistent. Ea nu-i auzea pe ceilalţi venind în spatele ei, dar ştia că erau acolo după lungile umbre aruncate pe pereţii de granit. Simţea un nod în gât şi nervii îi zbârnâiau, cum făceau întotdeauna înainte de a intra într-o bătălie. Asta era partea care-i plăcea cel mai puţin, anticiparea de dinaintea dezlănţuirii violenţei. În timpul unei lupte, nimic nu mai conta decât lupta în sine; acum trebuia să facă eforturi să-şi ţină mintea concentrată asupra misiunii care o aştepta.

Arcada se înălţa deasupra lor. Era cioplită în marmură, arătând de modă ciudat de veche pentru o asemenea clădire modernă, în ambele părţi având ornamentaţii cu cartuşe. Isabelle aruncă scurt o privire în sus, când să treacă prin arcadă, şi tresări aproape speriată. O faţă de gargui rânjind, sculptată în piatră, se uita lacom la ea. Ea se strâmbă la el, apoi se întoarse să cerceteze încăperea în care intrase.

Era vastă, cu tavan înalt, în mod evident menită într-o bună zi să fie un singur apartament mansardat. Pereţii erau de la podea până-n tavan numai ferestre, cu vedere spre East River şi Queens, în depărtare, reclama la Pepsi-Cola licărind în roşu-sângeriu şi bleumarin şi reflectându-se în apele negre. Luminile clădirilor

înconjurătoare pluteau strălucind în aerul nopţii ca beteala într-un pom de Crăciun. Camera însăşi era întunecată, şi plină de umbre ciudate, gheboase, plasate la intervale regulate, jos, pe podea. Isabelle le scrută, nedumerită. Nu erau însufleţite; păreau a fi bucăţi de mobilier pătrăţoase, masive, dar ce?

— Alec, zise ea încet.

Pandantivul ei se zvârcolea de parcă era viu, inima sa de rubin arzându-i abia suportabil pielea.

Într-o clipă, fratele său veni lângă ea. Îşi ridică pumnalul, şi camera era deodată inundată de lumină. Isabelle îşi acoperi iute gura.

— Oh, Doamne! şopti ea. Oh, pe Înger, nu!

— Tu nu eşti mama lui.

Vocea lui Simon se frânse când spuse asta; Lilith nici măcar nu se întoarse să se uite la el. Mâinile ei rămăseseră încă pe sicriul de sticlă. Sebastian plutea înăuntru, mut şi inconştient. Era desculţ, observă Simon.

— El a avut altă mamă. Mama lui Clary. Clary e sora lui. Sebastian – Jonathan – n-ar fi prea mulţumit dacă i-ai face vreun rău lui Clary.

La acestea, Lilith ridică ochii şi râse.

— Curajoasă încercare, Diurnule, zise ea. Dar eu ştiu mai bine. Mi-am văzut fiul crescând, să ştii. L-am vizitat adesea, luându-mi înfăţişarea unei bufniţe. Am văzut cum femeia care i-a dat naştere îl ura. El nu are deloc sentimente de afecţiune pentru ea, nici n-ar trebui, şi nu-i pasă nici de sora lui. Seamănă mai mult cu mine decât cu Jocelyn Morgenstern.

Ochii ei de întuneric se mutară de la Simon la Jace şi Clary. Niciunul nu se mişcase, nu vizibil. Clary încă era înconjurată de braţele lui Jace, cu lama cuţitului la gâtul ei. El îl ţinea uşor, cu detaşare, de parcă abia dacă-i dădea atenţie. Dar Simon ştia cât de repede putea aparentul dezinteres al lui Jace să explodeze în acţiune

violentă.

— Jace, zise Lilith. Intră în cerc. Adu şi fata cu tine.

Ascultător, Jace făcu vreo câţiva paşi, împingând-o pe Clary înaintea lui. Când trecură de bariera liniei trasate cu negru, runele din interior scânteiară deodată în roşu strălucitor – şi, în acelaşi timp, se mai aprinse ceva. O rună din partea stângă a pieptului lui Jace, chiar deasupra inimii, dintr-odată incandescentă, atât de strălucitoare încât Simon închise ochii. Dar chiar şi cu ochii închişi, tot mai putea vedea runa – un vârtej periculos de linii furioase, imprimat pe interiorul pleoapelor sale.

— Deschide ochii, Diurnule, se răsti Lilith. A sosit timpul. O să-mi dai de bunăvoie sângele tău sau o să refuzi? Ştii preţul, dac-o faci.

Simon se uită la Sebastian, în sicriul lui – şi se uită de două ori, surprins. O rună geamănă cu aceea care tocmai fulgerase pe pieptul lui Jace se vedea şi pe pieptul lui gol, pe cale de a se şterge în timp ce îl studia Simon. După o clipă, se ştersese, iar Sebastian era din nou neclintit şi alb. Nu se mişca. Nu respira.

Mort.

— Nu pot să-l reînvii pentru tine, zise Simon. E *mort.* Ţi-aş da sângele meu, dar el nu-l poate înghiţi.

Respiraţia ei se auzi şuierătoare printre dinţi, exasperată, iar pentru un moment ochii îi luciră – o lumină acidă, corozivă.

— Mai întâi trebuie să-l muşti, zise ea. Eşti un Diurn. Sângele Îngerului curge prin venele tale, prin sângele tău şi prin lacrimi, prin fluidul din colţii tăi. Sângele tău de Diurn îl va readuce la viaţă îndeajuns cât să poată înghiţi şi bea. Muşcă-l şi dă-i sângele tău, şi adu-l înapoi la mine.

Simon se uită la ea înnebunit.

— Dar ce spui? Spui că am puterea de a reînvia morţii?

— De când eşti Diurn ai avut această putere, zise ea. Însă nu şi dreptul de a o folosi.

— Dreptul?

Ea zâmbi, plimbând vârful unui deget cu unghia vopsită în roşu pe capacul sicriului lui Sebastian.

— Istoria e scrisă de învingători, se zice. Poate că nu e prea mare deosebire între partea Luminii şi partea întunericului, aşa cum îţi închipui. La urma urmelor, fără întuneric, nu mai există nimic pe care Lumina să-l alunge.

Simon se uită la ea, inexpresiv.

— Echilibrul, îl lămuri ea. Există legi mai vechi decât vă puteţi imagina oricare dintre voi. Şi una dintre ele este aceea că nu poţi aduce înapoi la viaţă ce e mort. Când sufletul a părăsit trupul, el aparţine morţii. Şi nu poate fi luat înapoi fără a se plăti un preţ.

— Şi tu eşti gata să-l plăteşti? Pentru *el?* Simon făcu un gest spre Sebastian.

— El *este* preţul.

Îşi dădu capul pe spate şi râse. Părea aproape un râs omenesc.

— Dacă Lumina aduce înapoi un suflet, atunci Întunericul are dreptul să aducă unul înapoi, la fel. Acesta este dreptul meu. Sau probabil c-ar trebui s-o întrebi pe mica ta Clary despre ce vorbesc.

Simon se uită la Clary. Ea arăta de parcă era gata să leşine.

— Raziel, zise ea slab. Când Jace a murit…

— Jace *a murit?*

Vocea lui Simon urcă o octavă.

Jace, în pofida faptului că el însuşi era subiectul de discuţie, rămăsese senin şi lipsit de expresie, mâna cu care ţinea cuţitul fiindu-i la fel de hotărâtă.

— Valentine l-a înjunghiat, zise Clary, aproape în şoaptă. Şi apoi Îngerul l-a ucis pe Valentine, iar el a zis că puteam să-i cer orice aş fi vrut. Iar eu am spus că îl voiam pe Jace înapoi, îl voiam înapoi în viaţă, iar el l-a înviat… pentru mine.

Ochii ei erau imenşi pe faţa mică şi albă.

— A fost mort numai câteva minute… abia de s-ar putea numi un timp…

— A fost de ajuns, şuieră Lilith. Eu mă învârteam pe lângă fiul

meu în timpul luptei lui cu Jace; l-am văzut căzând şi murind. L-am urmărit pe Jace până la malul lacului, am privit cum Valentine l-a înjunghiat şi cum Îngerul l-a înviat apoi. Am ştiut că asta era şansa mea. Am alergat înapoi la râu, din care am luat trupul fiului meu… L-am conservat astfel special pentru momentul ăsta.

Se uită cu dragoste la sicriu.

— Totul este în echilibru. Ochi pentru ochi. Dinte pentru dinte. Viaţă pentru viaţă. Jace este contragreutatea. Dacă Jace trăieşte, atunci la fel va trăi şi Jonathan.

Simon nu-şi putea dezlipi ochii de la Clary.

— Ce spune… despre Înger… e adevărat? întrebă el. Şi n-ai spus niciodată nimănui?

Spre surprinderea lui, îi răspunse Jace. Mângâindu-şi obrazul de părul lui Clary, zise:

— A fost secretul nostru.

Ochii verzi ai lui Clary scânteiară, dar ea nu se clinti.

— Înțelegi tu, Diurnule, zise Lilith, eu doar îmi iau înapoi ceea ce e al meu pe drept. Legea spune că acela care a fost primul înviat trebuia să fie aici, în cerc, când cel de-al doilea s-a întors.

Îl arătă pe Jace întinzând dispreţuitor un deget înspre el.

— El e aici. Tu eşti aici. Totul este pregătit.

— Atunci n-ai nevoie de Clary, zise Simon. N-o amesteca şi pe ea. Las-o să plece.

— Bineînțeles că am nevoie de ea. Am nevoie de ea să te motiveze *pe tine.* Eu nu te pot răni, purtătorule de Pecete, nici amenința, nici ucide. Dar pot să-ți zdrobesc inima când îi iau ei viaţa. Şi am s-o fac.

Se uită spre Clary, iar privirea lui Simon o urmări pe a ei.

Clary. Era atât de palidă, că arăta aproape albastră, dar probabil că era de la frig. Ochii ei verzi păreau şi mai mari, pe faţa palidă. Un firişor de sânge, care începuse să se usuce, i se scursese de la claviculă spre decolteul rochiei, acum pătată cu roşu. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, libere, dar tremurau.

Simon o văzu aşa cum era acum, dar de asemenea şi cum fusese pe când avusese şapte ani, cu braţele slăbănoage şi pistruiate, şi apoi şi ca la unsprezece ani, cu agrafele acelea albastre de plastic pe care le avusese în păr. Se gândi la prima oară când observase că avea forme adevărate de fată pe sub tricoul lălâu şi jeanşii pe care-i purta totdeauna, şi cum el nu fusese sigur dacă ar fi trebuit să se uite sau să-şi întoarcă ochii în altă parte. Se gândi la râsul ei şi la creionul ei rapid mişcându-se pe pagină, lăsând în urmă imagini complicat desenate: castele cu turle înalte, cai alergând, personaje viu colorate pe care le inventa ea în capul ei. „Poţi să te duci la şcoală fără mine”, spusese mama ei, „dar numai dacă merge Simon cu tine.” El se gândi la mâna ei într-a lui când traversau strada şi la cum simțise atunci extraordinara însărcinare pe care şi-o asumase: responsabilitatea pentru siguranţa ei.

Fusese îndrăgostit de ea, odată, şi poate că o parte din el aşa avea să rămână întotdeauna, pentru că ea fusese prima lui dragoste. Dar nu asta conta acum. Ea era Clary; era o parte din el; întotdeauna fusese şi întotdeauna avea să fie. În timp ce o privea, ea clătină din cap, foarte încet. Ştia ce-i spunea. „N-o face. Nu-i da ce vrea ea. Lasă să mi se întâmple orice.”

Făcu un pas în cerc; când puse piciorul dincolo de linia trasată, simţi un fior, ca un şoc electric, trecând prin el.

— Bine, zise el. Am s-o fac.

— *Nu!* strigă Clary, dar Simon nu se uită la ea.

El o urmărea pe Lilith, care afişă un zâmbet rece, triumfător, şi îşi ridică mâna stângă pentru a o trece uşor peste capacul sicriului.

Capacul dispăru, ridicându-se într-un mod bizar, care-i amintea lui Simon de scosul capacului unei conserve cu sardine. Pe măsură ce învelişul de sticlă de deasupra se trăgea înapoi, se topea şi curgea, picurând de-o parte şi de alta a piedestalului de granit, cristalizându-se în mici cioburi de sticlă când picăturile atingeau pământul.

Sicriul era acum deschis, ca un bazin de peşti; corpul lui

Sebastian plutea înăuntru, iar lui Simon i se păru că vede din nou străfulgerarea unei rune pe pieptul lui, când Lilith băgă mâna în rezervor. Sub ochii lui Simon, ea luă mâinile fără vlagă ale lui Sebastian şi le încrucişă peste piept cu un gest straniu de tandru, punând-o pe cea bandajată sub cea care era întreagă. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr ud de pe fruntea neclintită şi albă, şi făcu un pas înapoi, scuturându-şi mâinile de apa lăptoasă.

— Treci la treabă, Diurnule, zise ea.

Simon se apropie de coşciug. Faţa lui Sebastian era flască, pleoapele neclintite. Niciun puls nu bătea la gâtul lui. Simon îşi aminti cât de mult îşi dorise el să bea sângele lui Maureen. Cum nu mai putea de poftă să simtă cum îşi înfige dinţii în pielea ei şi îi eliberează sângele sărat de dedesubt. Dar acum… acum însemna să se hrănească dintr-un cadavru. Numai gândul, şi-i întorcea stomacul pe dos.

Deşi nu se uitase la ea, îşi dădea seama că era urmărit de Clary. Îi putea simţi răsuflarea când se aplecă deasupra lui Sebastian. Îl putea simţi şi pe Jace, urmărindu-l cu ochi impasibili. Vârând mâinile în coşciug, îl prinse pe Sebastian de umerii reci şi alunecoşi. Făcând un efort să-şi înăbuşe greaţa, se aplecă şi îşi înfipse colţii în gâtul lui Sebastian. Sângele negru de demon ţâşni în gura lui, amar ca otrava.

Isabelle se mişca fără zgomot printre piedestalele de piatră. Alec era lângă ea, cu *sandalphon* în mână, trimiţându-şi razele în toată camera. Maia era într-un colţ, aplecată şi vomitând, ţinându-se cu mâna de perete; Jordan se învârtea pe lângă ea, părând că ar vrea să întindă mâna şi s-o mângâie pe spate, dar temându-se să nu fie respins şi certat.

Isabelle nu gândea de rău despre Maia pentru slăbiciunea ei. Dacă n-ar fi avut toţi anii aceia de antrenament, şi ea ar fi vomat. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu ceea ce vedea acum. Erau zeci, poate cincizeci, de piedestale de piatră în cameră. Pe fiecare era

un coşuleţ, ca un pătuţ de copil. În fiecare coş era câte un nou-născut. Şi toţi pruncii până la unu erau morţi.

La început, îşi păstrase speranţa, în timp ce se plimba printre şiruri, că poate avea să găsească unul viu. Dar pruncii aceştia erau morţi de câtăva vreme. Pielea lor era cenuşie, feţele micuţe, învineţite şi decolorate. Erau înfăşaţi în scutece subţiri şi, deşi era rece în cameră, Isabelle nu putea bănui că frigul ar fi fost cauza morţii lor. Nu avea idee cum anume muriseră; nu avea tăria să cerceteze mai îndeaproape. Asta era în mod limpede treaba Conclavului.

Alec, în urma ei, avea obrajii uzi de lacrimi; înjura în barbă când ajunseră la ultimul piedestal. Maia se ridicase şi se sprijinea de fereastră; Jordan îi dăduse un soi de cârpă, poate o batistă, pe care ea o ţinea peste faţă. Luminile albe, reci, ale oraşului ardeau în spatele ei, pătrunzând prin sticla întunecată ca nişte burghie de diamant.

— Iz, zise Alec. Cine ar fi putut face una ca asta? *De ce* ar vrea careva – chiar şi un demon…

Se întrerupse abrupt. Isabelle pricepu la ce se gândea. La Max, când se născuse. Ea avea şapte ani, Alec nouă. Se aplecaseră deasupra frăţiorului lor în leagăn, amuzaţi şi încântaţi de acea nouă şi fascinantă creatură. Se jucaseră cu degetele lui mici, râseseră la mutriţele ciudate pe care le făcuse când îl gâdilaseră.

Inima ei se strânse dureros. *Max.* În timp ce trecuse printre şirurile de pătuţuri, acum devenite mici coşciuge, o groază covârşitoare începu s-o apese. Nu putea ignora faptul că pandantivul de la gâtul ei lumina cu o strălucire aspră, constantă. Genul de lumină la care s-ar fi aşteptat dacă s-ar fi confruntat cu un Demon Căpetenie.

Se gândi la ceea ce văzuse Clary la morga din Beth Israel. *Arăta exact ca un copil normal. În afară de mâini. Ele erau deformate, transformate în gheare…*

Cu mare atenţie, întinse mâna spre unul dintre pătuţuri. Având

grijă să nu atingă copilul, dădu la o parte păturica subţire care îi acoperea trupşorul.

Îşi simţi aerul din piept ieşind brusc într-o exclamaţie înăbuşită. Braţe obişnuite de nou-născut, încheieturi dolofane de nou-născut. Mâinile arătau fragile şi proaspete. Dar degetele – degetele erau deformate în gheare, negre ca oasele arse, terminate cu mici unghii ascuţite. Făcu fără voie un pas înapoi.

— Ce? zise Maia venind spre ei.

Arăta încă îngreţoşată, dar vocea îi era liniştită. Jordan o urmă, cu mâinile în buzunare.

— Ce-aţi găsit? întrebă ea.

— Pe Înger! Alec, lângă Isabelle, se uita în pătuţ. Asta e… seamănă cu nou-născutul de care ţi-a povestit Clary? Cel de la Beth Israel?

Încet, Isabelle dădu din cap.

— Bănuiesc că nu a fost singurul nou-născut, zise ea. Cineva a încercat să facă mai mulţi ca el. Mai mulţi… Sebastieni.

— De ce ar vrea cineva mai mulţi ca *el*?

Vocea lui Alec era plină de ură pură.

— El era rapid şi puternic, zise Isabelle.

Aproape că o durea fizic să pomenească de vreo calitate a băiatului care îi ucisese fratele şi încercase s-o ucidă şi pe ea.

— Bănuiesc că vor să crească o rasă de super-războinici.

— N-a mers.

Ochii Maiei erau întunecaţi de tristeţe.

Un zgomot atât de uşor, încât ar fi putut trece neauzit, ajungea până la urechea lui Isabelle. Ridică brusc capul şi duse mâna la cingătoare, unde era încolăcit biciul ei. Ceva în umbrele groase din capătul camerei, lângă uşă, se mişcă, doar o tresărire foarte slabă, dar Isabelle pornise deja de lângă ceilalţi şi alerga spre uşă. Se năpusti afară pe hol, lângă lifturi. *Era* ceva acolo – o umbră care se desprinsese din întunericul mai mare şi se mişca, ţinându-se pe lângă perete. Isabelle prinse viteză şi se aruncă înainte, doborând

umbra la podea.

Nu era o stafie. În timp ce cădeau amândoi de-a valma, Isabelle surprinse un foarte omenesc mârâit de surpriză venind dinspre silueta întunecată. Se izbiră de podea şi se rostogoliră. Silueta era neîndoielnic omenească – mai subţire şi mai scundă decât Isabelle, purtând un trening cenuşiu şi tenişi. Coate ascuţite o loviră pe Isabelle în claviculă. Un genunchi i se înfipse în plex. Ea gemu şi se rostogoli într-o parte, bâjbâind după biciul ei. Până să şi-l elibereze, silueta era în picioare. Isabelle se întoarse pe burtă, izbind cu biciul înainte; capătul acestuia se înfăşură de glezna străinului şi se strânse zdravăn. Isabelle smuci de bici şi-l smulse pe individ de pe picioare.

Se ridică anevoie, căutându-şi cu mâna liberă stela, care era băgată la piept, pe sub rochie. Dintr-o mişcare îşi gravă Pecetea *nyx* pe braţul său stâng. Vederea i se adaptă rapid, întreaga cameră părând să se umple cu lumină, când runa vederii nocturne îşi făcu efectul. Îşi putu vedea atacatorul mult mai clar acum – o siluetă slăbuţă, într-un trening cenuşiu şi tenişi cenuşii, dându-se înfricoşată înapoi până se lovi cu spinarea de perete. Gluga treningului îi căzu, dezvelindu-i faţa. Capul îi era ras complet, dar faţa era în mod cert de femeie, cu pometi ascuţiţi şi ochi mari şi negri.

— Stai, zise Isabelle şi smuci mai tare de bici.

Femeia strigă de durere.

— Nu încerca să scapi târâş.

Femeia îşi dezveli dinţii.

— Râmă, zise ea. Necredincioaso! N-am să-ţi spun nimic.

Isabelle îşi vârî stela la loc în sân.

— Dacă trag destul de tare de biciul ăsta, îţi retez piciorul.

Mai zvâcni o dată din bici, strângându-l şi mai rău, şi se apropie până ajunse în faţa femeii, privind-o de sus.

— Copilaşii ăia, zise ea, ce s-a întâmplat cu ei?

Femeia scoase un hohot de râs bolborosit.

— N-au fost destul de rezistenţi. Vlăstare slabe, prea slabe.

— Prea slabe pentru ce?

Fiindcă femeia nu-i răspunse, Isabelle se răsti la ea:

— Spune-mi sau îţi pierzi piciorul. Tu alegi. Să nu crezi că n-am să te las să sângerezi aici, pe podea. Ucigaşii de copii nu merită milă.

Femeia şuieră ca un şarpe.

— Dacă-mi faci vreun rău, Ea o să te zdrobească.

— Cine…

Isabelle se opri abrupt, amintindu-şi ce spusese Alec. *Talto este un alt nume al lui Lilith. S-ar putea spune că ea este zeiţa demon a copiilor morţi.*

— Lilith, zise ea. O venerezi pe Lilith. Ai făcut toate astea… pentru ea?

— Isabelle!

Era Alec, purtând lumina lui *sandalphon* înaintea lui.

— Ce se întâmplă? Maia şi Jordan caută să vadă dacă mai sunt… copii, dar se pare că au fost toţi în camera mare. Ce se petrece aici?

— Această… persoană, zise Isabelle cu dezgust, este membră a cultului Bisericii lui Talto. Aparent, o venerează pe Lilith. Şi ei i-au ucis pe toţi copilaşii ăştia pentru ea.

— Nu ucidere! Femeia se ridică anevoie. Nu ucidere. Sacrificiu. Au fost puşi la încercare şi au fost găsiţi slabi. Nu-i vina noastră.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Isabelle. Aţi încercat să injectaţi femeile gravide cu sânge de demon. Dar sângele de demon e o substanţă toxică. Nou-născuţii n-au putut supravieţui. S-au născut diformi şi apoi au murit.

Femeia scânci. Un sunet slab, dar Isabelle văzu că Alec îşi mijise ochii. Întotdeauna, dintre ei, el era cel mai bun la a citi oamenii.

— Unul dintre pruncii ăia, zise el, a fost al tău. Cum ai putut să-ţi injectezi propriul copil cu sânge de demon?

Femeii îi tremura gura.

— N-am făcut-o eu. *Noi* suntem cele care primim injectările de sânge. Mamele. Ne face mai puternice, mai rapide. Şi bărbaţii noştri

la fel. Dar ne-am îmbolnăvit. Din ce în ce mai rău. Ne-a căzut părul. Unghiile…

Îşi ridică mâinile, arătându-şi unghiile înnegrite şi rădăcinile sfâşiate, însângerate, din care unele căzuseră.

— Suntem toţi pe moarte, zise ea şi în vocea ei răzbătu o notă slabă de satisfacţie. O să fim morţi în câteva zile.

— Ea v-a făcut să luaţi otrava, zise Alec, şi voi totuşi o veneraţi?

— Nu înțeleg. Femeia vorbi răguşit, ca prin somn. Nu aveam nimic înainte ca Ea să mă găsească. Niciunul dintre noi nu avea. Eu eram pe străzi. Dormeam pe gurile de aerisire ale metroului, ca să nu îngheţ. Lilith mi-a dat o casă unde să locuiesc, o familie care să aibă grijă de mine. Să fiu în prezenţa ei înseamnă să fiu la adăpost. Înainte, niciodată nu m-am simţit în siguranţă.

— Ai văzut-o pe Lilith, zise Isabelle, străduindu-se să-şi înăbuşe stupefacţia din voce.

Era obişnuită cu cultele demonice; făcuse un raport despre ele cândva, pentru Hodge. El îi dăduse notă mare pentru el. Cele mai multe culte îi venerau pe demonii pe care şi-i imaginau sau îi născoceau. Unele izbuteau să invoce demoni slabi, minori, care fie îi ucideau pe toţi când erau eliberaţi, fie se mulţumeau să fie slujiţi de membrii cultului, care le satisfăceau toate nevoile şi le cereau atât de puţin în schimb. Dar nu auzise niciodată de vreun cult care să fi venerat un Demon Căpetenie şi ai cărui membri chiar să fi *văzut* vreodată demonul în carne şi oase. Cu atât mai puţin un Demon Căpetenie atât de puternic ca Lilith, mama magicienilor.

— Ai fost în prezenţa ei?

Pleoapele femeii se zbătură, închizându-se pe jumătate.

— Da. Cu sângele Ei în mine pot să simt când Ea este aproape. Şi Ea este aici, acum.

Isabelle nu se putu stăpâni; mâna îi zbură la pandantiv. Pulsase în reprize de când intraseră în clădire; presupusese că asta se întâmpla din cauza sângelui de demon din copii, dar prezenţa apropiată a unui Demon Căpetenie explica mai bine semnalele.

— E aici? Unde?

Femeia părea să adoarmă.

— Sus, zise ea vag. Cu băiatul vampir. Cel care umblă ziua. Ea ne-a trimis să i-l aducem, dar era protejat. N-am putut să punem mâna pe el. Cei care s-au dus să-l prindă au murit. Atunci, când Fratele Adam s-a întors şi ne-a spus că băiatul era ocrotit de focul divin, Stăpâna Lilith s-a mâniat. L-a ucis pe loc. A fost norocos să moară de mâna Ei… atât de norocos!

Răsufla horcăit.

— Dar Ea e deşteaptă, Stăpâna Lilith. A găsit o altă cale de a-l aduce pe băiat…

Biciul căzu deodată din mâna fără vlagă a lui Isabelle.

— Simon? L-a adus pe Simon aici? De ce?

— „Nimeni din cei ce intră în Ea nu se mai întoarce…”, şopti femeia.

Isabelle se lăsă în genunchi, înşfăcând biciul.

— Încetează, zise ea cu glas tremurat. Nu te mai văicări şi spune-mi unde e băiatul. Unde l-a dus? Unde e Simon? Spune-mi sau o să…

— Isabelle, zise Alec apăsat. Iz, n-are rost. A murit.

Isabelle se uită la femeie nevenindu-i să creadă. Murise, se pare, între două răsuflări, cu ochii larg deschişi, cu faţa deodată relaxată. Acum se putea vedea, dincolo de urmele înfometării, dincolo de faptul că era cheală şi vânătă, că fusese foarte tânără, cel mult douăzeci de ani.

— Fir-ar să fie!

— Nu pricep, zise Alec. Ce vrea un Demon Căpetenie de la Simon? El e vampir. E drept, un vampir puternic, dar…

— Pecetea lui Cain, îi răspunse Isabelle neatentă. Asta trebuie să aibă legătură cu Pecetea. Cu siguranţă.

Se îndreptă spre lift şi apăsă nervoasă pe buton.

— Dacă Lilith a fost într-adevăr prima nevastă a lui Adam, iar Cain a fost fiul lui Adam, atunci Pecetea lui Cain e aproape la fel de

veche ca şi ea.

— Unde te duci?

— A zis că sunt sus, îi răspunse Isabelle. O să caut la fiecare etaj până-l găsesc.

— Nu-i poate face niciun rău, Izzy, zise Alec, pe tonul lui rezonabil pe care Isabelle nu-l putea suferi. Ştiu că eşti îngrijorată, dar el are Pecetea lui Cain; este de neatins. Nici măcar un Demon Căpetenie nu-i poate face rău. Nimeni nu poate.

Isabelle se încruntă la fratele ei.

— Şi atunci ce crezi că vrea de la el? Doar să aibă pe cineva care să-i aducă rufele de la curăţătorie ziua? Pe cuvânt, Alec…

Se auzi un *bing* şi se aprinse săgeata de deasupra celui mai îndepărtat lift. Isabelle porni într-acolo, în timp ce uşile începeau să se deschidă. Lumina se revărsă dinăuntru… şi după lumină, un val de bărbaţi şi femei – fără păr, slabi, piele şi os, purtând treninguri cenuşii şi tenişi – inundă holul. Agitau arme grosolane, alese din deşeurile de construcţie: cioburi zimţate de sticlă, armături smulse cu bucăţi întregi de beton. Niciunul nu vorbea. Într-o tăcere pe cât de absolută, pe atât de nefirească, ieşiră din lift toţi ca unul şi se năpustiră asupra lui Alec şi Isabelle.

18

CICATRICE DE FOC

Norii se rostogoliseră deasupra fluviului, cum se întâmpla uneori noaptea, aducând cu ei o ceaţă groasă. Nu ascundea ceea ce se întâmpla pe acoperiş, ci doar aşternea un soi de nebuloasă peste toate celelalte. Clădirile care se ridicau în jurul lor deveniseră nişte piloni nedesluşiţi de lumină, iar luna abia mai lumina, ca o lampă camuflată, prin norii joşi mânaţi de vânt. Bucăţile sparte din sticla sicriului, împrăştiate pe dalele de jos, străluceau ca aşchiile de gheaţă, iar Lilith strălucea şi ea, palidă sub lună, urmărindu-l pe Simon care se aplecase peste trupul neînsufleţit al lui Sebastian şi-i bea sângele.

Clary îndura cu greu să privească. Ştia că Simon ura ceea ce făcea; ştia că o făcea pentru ea. Pentru ea şi chiar, într-o oarecare măsură, pentru Jace. Şi ştia care urma să fie pasul următor în ritual. Simon urma să-şi dea sângele, de bunăvoie, lui Sebastian, după care avea să moară. Vampirii pot muri când sunt secaţi de sânge. El avea să moară, iar ea o să-l piardă pentru totdeauna, şi asta va fi – totul va fi – numai din vina ei.

Îl putea simţi pe Jace în spatele său, cu braţele încă strânse în jurul ei, iar inima lui bătea uşor, regulat, pe omoplatul ei. Îşi aminti cum o ţinuse pe treptele Sălii Acordurilor, în Idris. Murmurul vântului printre frunze când o sărutase, mâinile lui calde pe obrajii ei. Modul în care îi simţise ea inima bătând, şi se gândise că nicio altă inimă nu bătea ca a lui, de parcă fiecare pulsaţie a sângelui lui se potrivea după a ei.

Trebuia să fie pe undeva, înăuntru. Ca Sebastian în închisoarea lui

de sticlă. Trebuia să existe o cale să ajungă la el.

Lilith îl urmărea pe Simon, aplecat peste Sebastian, cu ochii larg deschişi şi ficşi. Clary şi Jace ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo.

— Jace, şopti Clary. Jace, nu vreau să văd asta.

Se lipi cu spatele de el, de parcă ar fi încercat să se cuibărească în braţele lui, apoi se prefăcu a tresări când cuţitul îi trecu uşor peste gât.

— Te rog, Jace, şopti ea. N-ai nevoie de cuţit. Ştii că nu te pot răni.

— Dar de ce…

— Vreau doar să mă uit la tine. Vreau să-ţi văd faţa.

Îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând o dată, rapid. Un fior îl străbătu de parcă s-ar fi luptat cu ceva, încercând să răzbată. Apoi se mişcă, în felul în care numai el se putea mişca, atât de iute, încât păru o flamă. Îşi ţinu braţul drept strâns în jurul ei, iar cu mâna stângă vârî cuţitul la cingătoare.

Inima ei tresăltă înnebunită. *Aş putea fugi*, se gândi ea, dar el ar fi prins-o, iar asta dură doar o clipă. Câteva secunde mai târziu, ambele braţe erau din nou în jurul ei, iar mâinile lui, aşezate pe braţele ei, o întorceau. Iar când o răsuci cu faţa la el, îi simţi degetele plimbându-se pe spatele ei, pe braţele ei goale, tremurătoare.

Acum se uita în partea opusă lui Simon, şi deopotrivă opusă femeii demon, deşi le simţea prezenţa în spatele ei, trecându-i fiori pe şira spinării. Îşi aţinti privirile spre Jace. Faţa lui îi era atât de familiară! Trăsăturile, modul în care părul îi cădea pe frunte, uşoara cicatrice deasupra pometelui, o alta la tâmplă. Genele lui, un pic mai închise decât părul. Ochii lui erau de culoarea sticlei galben pal. Aici era deosebirea, gândi ea. Încă arăta ca Jace, dar ochii lui erau limpezi şi goi, de parcă s-ar fi uitat printr-o fereastră într-o cameră pustie.

— Mi-e frică, zise ea.

El îi mângâie umărul, trimiţându-i fiori prin tot trupul; cu o

senzaţie de îngreţoşare, îşi dădu seama că încă răspundea la atingerea lui.

— N-am să las să ţi se întâmple nimic.

Ea se uită cu atenţie la el. *Chiar crezi asta, nu-i aşa? Cumva, poţi vedea decuplarea dintre faptele şi intenţiile tale. Cumva, ea ţi-a răpit asta.*

— N-ai fi în stare s-o opreşti, zise ea. O să mă ucidă, Jace.

El clătină din cap.

— Nu. N-ar face asta.

Clary ar fi vrut să ţipe, dar, precautà, îşi păstră deliberat vocea calmă.

— Ştiu că eşti acolo, înăuntru, Jace. Adevăratul Jace.

Se lipi mai tare de el. Catarama cingătorii lui îi intra în burtă.

— Ai putea să te lupţi cu ea…

Greşise spunând asta. El se încordă tot şi ea văzu o lucire de suferinţă în ochii lui, privirea unui animal prins în cursă. În clipa următoare, se preschimbă în asprime.

— Nu pot.

Ea se cutremură. Expresia de pe chipul lui era crâncenă, atât de crâncenă! La tremurul ei, ochii lui se îmblânziră.

— Ți-e frig? zise şi, pentru moment, vocea era din nou a lui Jace, îngrijorat să-i fie ei bine.

I se ridică un nod dureros în gât.

Ea dădu din cap, deşi frigul fizic era ultimul lucru la care-i stătea mintea.

— Pot să-mi vâr mâinile în jacheta ta?

El dădu din cap. Jacheta lui nu era încheiată; ea-şi strecură braţele înăuntru, mâinile atingându-i uşor spatele. Totul era nepământean de tăcut. Oraşul părea încremenit într-o prismă de gheaţă. Chiar şi lumina radiind din clădirile înconjurătoare era neclintită şi rece.

El respira încet, egal. Prin pânza sfâşiată a cămăşii, ea îi putu vedea runa de pe piept. Părea să pulseze când respira. Era dezgustătoare, gândi ea, prinsă de el aşa, ca o lipitoare, sugând ce era bun, ce era Jace.

Îşi aminti ce îi spusese Luke despre distrugerea unei rune. *Dacă o desfigurezi îndeajuns, poţi să-i micşorezi sau să-i anulezi puterea. Uneori, în bătălie, inamicul o să încerce să ardă sau să taie bucăţi din pielea unui vânător de umbre doar ca să-l deposedeze de puterea runelor sale.*

Îşi ţinu ochii aţintiţi asupra feţei lui Jace. *Uită de ceea ce se întâmplă,* gândi ea. *Uită de Simon, de cuţitul de la gâtul tău. Ce spui acum contează mai mult decât orice ai spus înainte.*

— Îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus în parc? şopti ea.

El se uită în jos la ea, surprins.

— Ce?

— Când ţi-am spus eu că nu ştiu italiană. Eu mi-aduc aminte ce mi-ai spus, ce însemna citatul acela. Ai spus că însemna că dragostea este cea mai puternică forţă de pe Pământ. Mai puternică decât orice altceva.

O cută vagă apăru între sprâncenele lui.

— Nu…

— Ba da.

Ai grijă ce spui, îşi zise ea, dar nu se putu abţine, nu reuşi să-şi reţină încordarea care îi răzbătea în voce.

— Îţi aminteşti şi tu. Este cea mai puternică forţă, aşa ai spus. Mai puternică decât Cerul sau Iadul. Trebuie să fie mai puternică şi decât Lilith.

Nimic. Se uita la ea de parcă n-o putea auzi. Parcă ar fi strigat într-un tunel întunecat, gol. *Jace, Jace, Jace! Ştiu că eşti înăuntru.*

— Există o cale prin care m-ai putea proteja şi totuşi să faci ce vrea ea, zise Clary. N-ar fi ăsta cel mai bun lucru?

Îşi lipi trupul de al lui, simţindu-şi stomacul răscolindu-i-se. Parcă-l ţinea pe Jace dar nu-i plăcea – şi una, şi alta în acelaşi timp, bucurie şi groază amestecate. Şi îi putea simţi trupul reacţionând la al ei, bătăile ca de tobă ale inimii lui în urechi, în venele ei; nu încetase să o dorească, indiferent câte niveluri de control exercita Lilith asupra minţii lui.

— O să-ţi şoptesc, zise ea, atingându-i uşor gâtul cu buzele.

Inspiră mirosul lui, la fel de familiar ca şi mirosul pielii ei. Ascultă!

Îşi lăsă capul pe spate, iar el se aplecă s-o audă – şi mâna ei se mişcă de pe mijlocul lui pentru a se încleşta pe mânerul cuţitului de la cingătoarea lui. Îl aduse fulgerător în sus, exact cum îi arătase el când se antrenaseră, potrivindu-i greutatea în palmă, şi îl crestă superficial cu lama peste partea stângă a pieptului, într-un arc larg. Jace scoase un strigăt – mai mult de surprindere decât de durere, ghici ea – şi sângele izbucni din tăietură, împrăştiindu-se pe pielea lui, ascunzând runa. El îşi duse mâna la piept; când o dezlipi şi o văzu roşie, se uită la ea, cu ochii mari, de parcă într-un fel ar fi fost cu adevărat rănit, şi cu adevărat incapabil să creadă în trădarea ei.

Clary se răsuci de lângă el, când Lilith strigă. Simon nu mai era aplecat deasupra lui Sebastian; se ridicase şi se uita la Clary, cu podul palmei lipit de gură. Sânge negru de demon îi picura de pe bărbie pe cămaşa albă. Ochii îi erau larg deschişi.

— Jace, vocea lui Lilith se înălţă uluită. Jace, pune mâna pe ea… Îţi poruncesc…

Jace nu se mişcă. Se uita lung de la Clary la Lilith, la mâna lui însângerată şi înapoi. Simon începuse să se dea înapoi, îndepărtându-se de Lilith; deodată se opri cu un spasm şi se îndoi, căzând în genunchi. Lilith se întoarse repede de la Jace şi înaintă spre Simon, cu faţa ei crudă schimonosită.

— Ridică-te! ţipă ea. Ridică-te în picioare! I-ai băut sângele. Acum are nevoie de al tău!

Simon se căzni să se ridice, apoi alunecă fără vlagă la pământ. Icni, vărsând sânge negru. Clary îşi aminti de el în Idris, spunând că sângele lui Sebastian era ca otrava. Lilith îşi ridică piciorul, pregătindu-se să-l lovească – apoi se clătină înapoi, ca şi când o mână invizibilă o îmbrâncise, cu putere. Lilith ţipă ascuţit – fără cuvinte, doar un ţipăt ca acela de cucuvea. Era un sunet de ură şi de furie pură.

Nu era un sunet pe care l-ar fi putut scoate o fiinţă umană; Clary îl simţi de parcă nenumărate aşchii ascuţite de sticlă îi fuseseră

înfipte în urechi. Ea strigă:

— Lasă-l în pace pe Simon! Îi e rău. Nu vezi că îi e rău?

Regretă imediat că vorbise. Lilith se întoarse încet, privirea ei alunecând peste Jace, rece şi imperioasă.

— Ţi-am mai spus, Jace Herondale. Vocea ei răsună cu putere: N-o lăsa pe fată să iasă din cerc. Ia-i arma.

Clary aproape că nici nu-şi dăduse seama că mai ţinea încă în mână cuţitul. Era atât de îngheţată, încât era aproape amorţită, dar dincolo de asta, un val de insuportabilă furie împotriva lui Lilith – împotriva a tot – o făcu să-şi poată mişca braţul. Aruncă jos cuţitul. Acesta alunecă pe dale, oprindu-se la picioarele lui Jace. El se uită la el cu ochi orbi, de parcă nu mai văzuse niciodată o armă până atunci.

Gura lui Lilith deveni o tăietură subţire şi roşie. Albul ochilor ei dispăru; se făcură în întregime negri. Nu mai arăta a om.

— Jace, şuieră ea. Jace Herondale, mă auzi. Şi mi te vei supune.

— Ia-l, zise Clary, uitându-se la Jace. Ia-l şi ucide-o ori pe ea, ori pe mine. E alegerea ta.

Încet, Jace se aplecă şi luă cuţitul.

Alec avea pumnalul *sandalphon* într-o mână şi un *hachiwara* – bun pentru a para mai mulţi atacatori deodată – în cealaltă. Cel puţin şase sectanţi zăceau la picioarele lui, morţi sau lipsiţi de cunoştinţă.

Alec se luptase cu destui demoni înainte, dar era ceva deosebit de straniu să lupţi cu adepţii Bisericii lui Talto. Se mişcau toţi deodată, mai puţin ca oamenii, şi mai curând ca un val nepământean, întunecat – nepământean pentru că erau atât de tăcuţi şi atât de bizar de puternici şi de rapizi. De asemenea, păreau cu totul lipsiţi de frica de moarte. Deşi Alec şi Isabelle le strigau să se oprească, ei continuau să înainteze ca o hoardă mută, strânşi unul într-altul, repezindu-se la vânătorii de umbre cu absurditatea iraţională a lemingilor care se aruncă peste o faleză. Îi siliseră pe Alec şi pe Isabelle să se retragă pe hol şi în camera mare, deschisă, plină cu

piedestalele de piatră, când zgomotul de luptă îi aduseră în goană pe Jordan şi pe Maia: Jordan preschimbat în lup, Maia încă om, dar cu ghearele complet scoase.

Sectanţii aproape că nici nu le înregistrară prezenţa. Luptau mai departe, căzând ca spicele, în timp ce Alec, Maia şi Jordan îi loveau cu pumnalele, ghearele şi cuţitele lor. Biciul lui Isabelle zbura tremurător şi spinteca trupuri, trimiţând jeturi de sânge prin aer. Maia, în special, se achita cu brio de datorie. Pe puţin o duzină de sectanţi zăceau doborâţi în jurul ei, în timp ce ea îl ataca pe un altul cu o furie dezlănţuită, cu ghearele înroşite de sânge până la încheieturi.

Un sectant veni în fugă spre Alec şi se repezi la el, cu mâinile întinse. Gluga îi era trasă pe cap; Alec nu-i putea vedea faţa, nici nu-i putea ghici sexul sau vârsta. Înfipse lama lui *sandalphon* în stânga pieptului atacatorului. Acesta strigă – un strigăt de bărbat, puternic şi aspru. Omul se prăbuşi, încleştându-şi mâinile la piept, unde flăcările dansau la marginea găurii făcute în bluza lui de trening. Alec întoarse capul, îngreţoşat. Ura să privească ce li se întâmpla oamenilor când un pumnal de seraf le pătrundea în carne.

Deodată simţi o arsură grozavă peste spinare şi se întoarse, văzând un al doilea sectant mânuind o bucată zimţată de armătură. Acesta nu avea gluga pe cap – un bărbat, cu faţa atât de slabă încât oasele pomeţilor păreau să-i împungă pielea. El scoase un şuierat şi se repezi din nou la Alec, care sări într-o parte, arma vâjâind pe lângă el, fără să-l atingă. El se răsuci şi lovi cu piciorul mâna sectantului; bara de fier zăngăni pe podea, iar sectantul se dădu înapoi, aproape împiedicându-se de un cadavru – şi fugi.

Alec şovăi o clipă. Sectantul care tocmai îl atacase ajunsese aproape de uşă. Alec ştia că ar fi trebuit să-l urmărească – îşi dădea seama că omul ar putea alerga să avertizeze pe cineva sau să cheme întăriri –, dar se simţi extrem de obosit, dezgustat şi un pic îngreţoşat. Oamenii ăştia ar fi putut fi posedaţi; poate că nici nu mai erau oameni cu adevărat, dar lui i se părea în continuare că tot nişte

fiinţe omeneşti omoară.

Se întrebă ce avea să zică Magnus, dar dacă era să spună adevărul, ştia deja. Alec mai luptase cu astfel de creaturi şi altă dată, cu adepţii unui cult închinător la demoni. Aproape tot ce era omenesc în ei fusese consumat de demon pentru energie, lăsându-le doar o poftă ucigaşă de a omorî şi un trup omenesc murind încet, în chinuri. Erau imposibil de ajutat: incurabili, de nelecuit. Auzi vocea lui Magnus de parcă magicianul ar fi stat lângă el: „Uciderea lor este cel mai milostiv lucru pe care îl poţi face."

Vârându-şi *hachiwara* înapoi la cingătoare, Alec porni în urmărire, izbind în uşă din goană şi năpustindu-se pe hol, după sectantul fugar. Holul era pustiu, uşa celui mai îndepărtat lift era larg deschisă şi un ciudat sunet ascuţit de alarmă răsuna pe culoar. Mai multe culoare se ramificau din foaier. Ridicând din umeri în sinea lui, Alec alese unul la întâmplare şi se repezi de-a lungul lui.

Se trezi într-un labirint de camere mici, care abia fuseseră terminate – tapetul fusese lipit în grabă, buchete de cabluri electrice multicolore încolțeau în găurile din ziduri. Pumnalul de seraf arunca o țesătură de lumină şi de umbre pe pereţi, în timp ce Alec trecea, precaut, prin camere, cu nervii încordaţi. La un moment dat, lumina prinse o mişcare şi sări speriat. Coborând lama, văzu o pereche de ochi roşii şi un corp mic şi cenuşiu strecurându-se într-o gaură din perete. Gura lui Alec se contractă. Ăsta era New Yorkul. Până şi într-o clădire atât de nouă ca asta existau şobolani.

În cele din urmă, camerele se deschiseră într-una mai spaţioasă – nu atât de mare ca sala cu piedestalele, dar mult mai mare decât celelalte. Şi aici era un perete de sticlă, cu plăci de carton lipite peste unele părţi din el.

O formă întunecată era ghemuită într-un colţ al încăperii, în apropiere de o secţiune neacoperită de țevărie. Alec se apropie cu prudență. Era oare o festă jucată de lumină? Nu, forma se putea recunoaşte drept omenească, o siluetă chircită, în haine întunecate. Runa vederii nocturne a lui Alec îl înțepă, iar el îşi miji ochii,

înaintând. Forma se desluşi, devenind hotărât aceea a unei femei zvelte, desculţe, cu mâinile legate cu lanţuri în faţa ei, de o ţeavă. Ea îşi înălţă capul, când Alec se apropie, şi lumina slabă ce pătrundea pe ferestre i se reflectă în părul blond-alb.

— Alexander? zise ea, vocea trădându-i uluirea. Alexander Lightwood?

Era Camille.

— *Jace!*

Vocea lui Lilith plesni ca un bici pe piele; până şi Clary bătu în retragere la auzul ei.

— Îţi poruncesc să…

Braţul lui Jace îşi luă avânt – Clary se încordă, adunându-şi puterile – şi azvârli cuţitul spre Lilith. Se învârti şuierând prin aer şi se înfipse în pieptul ei; ea se clătină dându-se înapoi, pierzându-şi echilibrul. Călcâiele lui Lilith alunecară pe dalele netede; femeia demon se redresă şi, mârâind, îşi duse mâinile la piept şi îşi smulse cuţitul. Lătrând ceva într-o limbă pe care Clary n-o putea înţelege, îl lăsă apoi la pământ. Acesta căzând, continua să sfârâie, cu lama pe jumătate mâncată ca de un acid puternic.

Ea se răsuci spre Clary.

— Ce i-ai făcut? Ce a făcut?

Ochii ei fuseseră complet negri, cu o clipă înainte. Acum păreau să se umfle şi să-i iasă din orbite. Mici şerpi negri îi ieşiră din găvane; Clary scoase un strigăt şi se dădu înapoi, împiedicându-se şi aproape căzând peste un gard viu scund. Aceasta era Lilith pe care o ştia ea din viziunea trimisă de Ithuriel, cu ochi şerpeşti şi voce aspră, răsunătoare. Ea înaintă spre Clary…

Şi deodată, Jace era între ele, tăindu-i calea lui Lilith. Clary făcu ochii mari. Era din nou el însuşi. Părea să ardă de focul dreptăţii, ca Raziel în acea noapte cumplită de pe malul Lacului Lyn. Îşi scosese un pumnal de seraf de la cingătoare; luciul lui alb-argintiu se reflecta în ochii lui; sângele şiroia din spintecătura cămăşii şi i se

întindea pe piele. Modul în care se uita la ea, la Lilith – dacă îngerii s-ar fi putut ridica în Iad, gândi Clary, aşa ar fi arătat.

— Mihail, zise el.

Iar Clary nu-şi dădu seama dacă era puterea acelui nume sau furia din vocea lui, dar pumnalul pe care-l ţinea el se aprinse mai strălucitor decât oricare alt pumnal de seraf pe care-l văzuse ea vreodată. Ea îşi feri privirea pentru o clipă, orbită, şi îl văzu pe Simon zăcând într-un ghem întunecat alături de sicriul de sticlă al lui Sebastian.

Inima i se răsuci în piept. Dacă sângele lui Sebastian îl otrăvise? Pecetea lui Cain n-avea să-l ajute. Fusese ceva ce făcuse de bunăvoie, împotriva lui însuşi. Pentru ea. *Simon.*

— Ah, Mihail! Vocea lui Lilith gâlgâi de râs şi se mişcă spre Jace. Conducătorul oştilor Domnului. L-am cunoscut.

Jace ridică pumnalul de seraf; strălucea ca o stea, atât de puternic, încât Clary se întrebă dacă îl putea vedea tot oraşul, ca pe lumina unui reflector străpungând cerul.

— Nu te apropia.

Lilith, spre surprinderea lui Clary, se opri.

— Mihail l-a ucis pe demonul Sammael, pe care l-am iubit, zise ea. Oare de ce, micule vânător de umbre, îngerii voştri sunt atât de reci şi de nemiloşi? De ce îl zdrobesc pe cel ce nu li se supune?

— Habar n-aveam că tu erai aşa o susţinătoare a liberei voinţe, zise Jace, iar modul în care o spuse, cu vocea grea de sarcasm, o asigură pe Clary mai mult ca orice altceva că era el însuşi din nou. Ce-ai zice atunci să ne laşi pe toţi să plecăm de pe acoperişul ăsta în clipa asta? Pe mine, pe Simon şi pe Clary? Ce-ai zice, căpetenie de demoni? S-a sfârşit. Nu mă mai controlezi acum. N-o să-i fac rău lui Clary, iar Simon n-o să-ţi asculte poruncile. Cât despre bucata aceea de murdărie pe care încercai s-o resuscitezi – îţi sugerez să scapi de ea înainte să înceapă să putrezească. Pentru că el nu mai învie şi a depăşit cu mult termenul de garanţie.

Faţa lui Lilith se schimonosi.

Scuipă spre Jace, iar scuipatul ei era o flamă neagră ce lovi pământul şi deveni un şarpe ce se mişcă în zigzag spre el, cu fălcile larg deschise. El îl zdrobi sub bocanc şi se repezi la femeia demon, cu lama înainte; dar Lilith dispăruse ca umbra risipită de lumina îndreptată asupra ei, reîntrupându-se exact în spatele lui. Când el se întoarse, ea întinse o mână aproape leneş şi îl plesni cu palma deschisă peste piept.

Jace fu aruncat cât colo, *Mihail* scăpându-i din mână şi alunecând pe dalele de piatră. Jace zbură prin aer şi se izbi de zidul jos al acoperişului cu atâta forţă, că apărură crăpături în piatră. Se prăbuşi, vizibil zdruncinat.

Cu o exclamaţie, Clary alergă după pumnalul de seraf, dar nu-l mai ajunse. Lilith o prinse pe Clary cu mâinile ei subţiri, îngheţate şi o azvârli cu o forţă incredibilă. Clary nimeri într-o tufă de gard viu, crengile biciuindu-i fără milă pielea, despicându-i-o în răni lungi. Se chinui să se ridice, rochia fiindu-i prinsă în rămuriş. Auzi mătasea sfâşiindu-se când se eliberă smucindu-se şi, când se întoarse, o văzu pe Lilith săltându-l pe Jace în picioare, cu o mână înfiptă în pieptii cămăşii lui însângerate.

Lilith rânji la el, iar dinţii ei erau deopotrivă negri şi lucitori ca metalul.

— Mă bucur că eşti pe picioarele tale, micule nefilim. Vreau să-ţi văd faţa când te ucid şi nu să te înjunghii pe la spate, cum i-ai făcut tu fiului meu.

Jace îşi şterse faţa cu mâneca; sângera de la o tăietură lungă de pe obraz, iar mâneca i se înroşi.

— El nu e fiul tău. Tu doar i-ai donat nişte sânge. Asta nu-l face al tău. Mamă a magicienilor… – întoarse capul şi scuipă sânge – tu nu eşti mama nimănui.

Şerpii ochilor lui Lilith săgetau înainte şi înapoi, furioşi. Clary, descâlcindu-se cu greu din tufă, văzu că fiecare dintre capetele şerpilor avea doi ochi luminoşi, roşii. Lui Clary i se întoarse stomacul pe dos la zvârcolirile şerpilor, privirea lor părând să

alunece în sus şi în jos pe trupul lui Jace.

— Să-mi taie runa pe din două. Ce crud, scuipă ea.

— Dar eficient, zise Jace.

— Nu poţi să câştigi împotriva mea, Jace Herondale, zise ea. Poate că eşti tu cel mai mare vânător de umbre pe care l-a cunoscut lumea asta, dar eu sunt mai mult decât un Demon Căpetenie.

— Atunci luptă-te cu mine, zise Jace. O să-ţi dau o armă. Eu o să am pumnalul de seraf. Luptă-te cu mine corp la corp şi-o să vedem cine învinge.

Lilith se uită la el şi clătină încet din cap, părul negru învolburându-se în jurul ei ca fumul.

— Eu sunt cel mai bătrân dintre demoni, zise ea. Dar nu sunt *bărbat*. N-am niciun fel de mândrie masculină ca să poţi să mă păcăleşti tu cu asta şi nu sunt interesată de lupta dreaptă. Asta este o slăbiciune în întregime a sexului tău, nu al meu. Eu sunt femeie. O să folosesc orice armă şi toate armele ca să obţin ceea ce vreau.

Îi dădu drumul, cu un brânci pe jumătate dispreţuitor; Jace se împletici pe moment, dar se echilibră repede şi se aplecă la pământ după scânteietorul pumnal al lui Mihail.

Îl înşfăcă exact când Lilith râse şi îşi ridică mâinile. Umbre semi-opace explodară din palmele sale deschise. Chiar şi Jace păru şocat când umbrele se materializară în formele a doi demoni gemeni, negri, cu ochi luminoşi, roşii. Atinseră pământul, râcâindu-l cu labele şi mârâind. Erau câini, gândi Clary uluită, doi câini negri, slăbănogi, feroce care aduceau de departe cu dobermanii.

— Câinii Iadului, spuse repede Jace. Clary…

Se întrerupse abrupt când unul dintre câini sări asupra lui, cu botul căscat larg cât de rechin, din gâtlejul lui izbucnind un urlet prelung, de copoi care a luat urma. În clipa următoare, cel de-al doilea făcea un salt prin aer, repezindu-se direct spre Clary.

— Camille! Alec simţea că i se învârte capul. Ce faci aici?

Îşi dădu seama imediat că părea un idiot. Se abţinu cu greu să

nu-şi ardă o palmă peste frunte. Ultimul lucru pe care-l dorea era să facă figură de prost în faţa fostei iubite a lui Magnus.

— A fost Lilith, zise femeia vampir cu voce firavă, tremurătoare. Ea şi-a pus adepţii cultului ei să ia cu asalt Sanctuarul. Nu e protejat împotriva oamenilor, iar ei sunt oameni – la origini. Mi-au tăiat lanţurile şi m-au adus aici, la ea.

Îşi înălţă mâinile: lanţurile care-i legau încheieturile de ţeavă zornăiră.

— M-au maltratat.

Alec se lăsă pe vine, ajungând cu ochii la acelaşi nivel cu ai lui Camille. Vampirii nu se învineţesc – se vindecă prea repede pentru asta –, dar părul ei era năclăit de sânge pe partea stângă şi atunci se gândi că poate spunea adevărul.

— Hai să zicem că te cred, zise el. Ce a vrut de la tine? Din câte ştiu eu, nicăieri nu scrie că Lilith ar avea un interes deosebit pentru vampiri.

— Ştii de ce mă ţinea prizonieră Conclavul, răspunse ea. Trebuie să fi auzit.

— Ai ucis trei vânători de umbre. Magnus a spus că te-ai apărat susţinând că ai făcut-o pentru că aşa îţi poruncise cineva… Lilith?

— Dacă-ţi spun, o să m-ajuţi?

Buza de jos îi tremura. Ochii ei erau enormi, verzi, imploratori. Era foarte frumoasă. Alec se întrebă dacă ea îl privise odinioară şi pe Magnus astfel. Îl făcea să vrea s-o strângă de gât.

— S-ar putea, zise el, uluit de răceala din vocea lui. Nu ai prea multă putere de a negocia aici. Aş putea pleca şi să te las pentru Lilith, căci asta n-ar însemna nicio diferenţă pentru mine.

— Ba da, ar însemna, zise ea. Vocea ei era joasă. Magnus te iubeşte. Nu te-ar fi iubit dacă ai fi fost genul de persoană care ar putea abandona pe cineva neajutorat.

— Te-a iubit *pe tine,* zise Alec.

Ea zâmbi nostalgic.

— Pare să fi învăţat mai bine de-atunci.

Alec se legănă uşor pe călcâie.

— Uite, zise el, spune-mi adevărul. Dacă o faci, te dezleg şi te duc la Conclav. Or să te trateze mai bine decât ar face-o Lilith.

Ea se uită la încheieturile sale, legate cu lanţuri de ţeavă.

— Conclavul m-a înlănţuit, zise ea. Lilith m-a înlănţuit. Văd prea puţină deosebire între ele în tratamentul pe care mi l-au aplicat.

— Bănuiesc că atunci rămâne la alegerea ta. Ai încredere în mine sau în ea, zise Alec.

Mergea la noroc, ştia şi el. Ea aşteptă câteva momente în tensiune, până să răspundă:

— Prea bine. Dacă Magnus are încredere în tine, o să am şi eu încredere în tine.

Îşi înălţă capul, străduindu-se pe cât putea să arate demnă, în pofida hainelor rupte şi a părului mânjit de sânge.

— Lilith a venit la mine, nu m-am dus eu la ea. A auzit că încercam să-mi recâştig poziţia ca lider al clanului din Manhattan de la Raphael Santiago. A zis c-o să mă ajute ea, dacă şi eu o voi ajuta pe ea.

— S-o ajuţi ucigând vânători de oameni?

— Le voia sângele, zise Camille. Era pentru copiii ăia. Injecta sânge de vânător de umbre şi de demon în mame, încercând să repete ceea ce i-a făcut Valentine fiului său. N-a mers totuşi. Copiii ieşeau diformi, apoi mureau.

Înfrânându-şi expresia revoltată de pe chip, adăugă:

— La început, n-am ştiut *pentru ce* îi trebuia ei sângele. Poate că n-ai o părere prea bună despre mine, dar n-am nicio înclinaţie să ucid nevinovaţi.

— N-ar fi trebuit s-o faci, zise Alec, doar pentru că ţi-a propus ea.

Camille zâmbi obosită.

— Când ajungi la vârsta pe care o am eu, înseamnă că ai învăţat să joci corect – să faci alianţele potrivite la momentele potrivite. Ca să te aliezi nu doar cu cel puternic, dar şi cu aceia despre care crezi că te vor face puternic. Am ştiut că dacă nu sunt de acord s-o ajut pe

Lilith, mă va ucide. Demonii nu sunt de încredere prin natura lor, iar ea s-a gândit că m-aş putea duce la Conclav cu ceea ce ştiam despre planurile ei de a omorî vânători de umbre, chiar dacă eu îi făgăduisem c-o să tac. Am riscat socotind că Lilith era o primejdie mai mare pentru mine decât era neamul vostru.

— Şi n-ai avut nimic împotrivă să ucizi vânători de umbre.

— Erau foşti membri ai Cercului, zise Camille. Uciseseră pe mulţi din neamul meu. Şi dintr-al tău.

— Şi Simon Lewis? Pentru ce te interesa?

— Toţi îl vor pe Diurn de partea lor. Camille ridică din umeri. Şi eu ştiam că avea Pecetea lui Cain. Unul dintre vampirii supuşi ai lui Raphael îmi este încă loial mie. El mi-a transmis informaţia. Mai sunt câţiva repudiaţi care o ştiu. Asta îl face un aliat de o incalculabilă valoare.

— De aceea îl vrea Lilith?

Camille făcu ochii mari. Pielea ei era foarte palidă şi, pe sub ea, Alec putea vedea că venele i se înnegriseră, desenul lor începând să se întindă pe albeaţa feţei sale, precum crăpăturile în porţelan. Dacă rămân prea mult timp fără sânge, vampirii înfometaţi devin sălbatici şi în cele din urmă îşi pierd cunoştinţa. Cu cât sunt mai bătrâni, cu atât pot întârzia momentul hrănirii, dar Alec nu putu să nu se întrebe cât trecuse de când nu se hrănise ea.

— Ce vrei să spui? întrebă Camille.

— După toate aparenţele, l-a chemat pe Simon la o întâlnire, zise Alec. Sunt pe aici pe undeva, în clădirea asta.

Camille întârzie puţin cu privirea în gol, apoi râse.

— Ce ironie, zise. Ea nu mi-a pomenit nimic despre el, iar eu nu i-am pomenit nimic ei, şi totuşi amândouă îl urmăream pentru propriile scopuri. Dacă îl vrea ea, atunci e pentru sângele lui. Ritualul pe care îl pregăteşte este cu siguranţă unul de magie de sânge. Sângele lui, amestec de sânge de repudiat şi de vânător de umbre, i-ar fi de mare folos.

Alec simţi o undă de nelinişte.

— Dar nu-l poate răni. Pecetea lui Cain…

— O să găsească ea o cale să evite asta, zise Camille. Ea este Lilith, mama magicienilor. Trăieşte *de foarte* multă vreme, Alexander.

Alec se ridică în picioare.

— Atunci ar fi mai bine să aflu ce face.

Lanţurile lui Camille zornăiră când încercă să se ridice în genunchi.

— Stai… dar ai spus c-o să mă eliberezi.

Alec se întoarse şi se uită la ea.

— N-am spus. Am spus că voi lăsa Conclavul să se ocupe de tine.

— Dar dacă mă laşi aici, nimic n-o împiedică pe Lilith să mă găsească ea prima.

Îşi aruncă părul năclăit de sânge pe spate; cute de încordare se arătară pe faţa ei.

— Alexander, te rog. Te implor…

— Cine-i Will? întrebă Alec.

Cuvintele îi ieşiseră subit, pe neaşteptate din gură, spre groaza lui.

— Will?

Pentru moment, faţa ei era nedumerită; apoi începu să dea semne că a înțeles, părând aproape amuzată.

— Ai auzit discuţia mea cu Magnus.

— O parte din ea. Alec răsuflă precaut. Will e mort, nu-i aşa? Vreau să spun, Magnus a zis că l-a cunoscut demult…

— Ştiu ce te frământă, micule vânător de umbre.

Vocea lui Camille devenise melodioasă şi mângâietoare. În spatele ei, pe ferestre, Alec putu vedea luminile pâlpâitoare ale unui avion îndepărtat, care zbura pe deasupra oraşului.

— La început, ai fost fericit. Te-ai gândit la prezent, nu la viitor. Acum ţi-ai dat seama. Tu o să îmbătrâneşti şi, într-o bună zi, o să mori. Dar Magnus, nu. El o să continue. Voi doi nu veţi îmbătrâni împreună. În loc de asta, vă veţi despărţi.

Alec se gândi la oamenii din avion, foarte sus, în aerul îngheţat, uitându-se în jos la oraş ca la un câmp de diamante scânteietoare, jos, la mare distanţă. Bineînţeles, el nu fusese niciodată într-un avion. Doar ghicea cum ar trebui să se simtă: singuratic, îndepărtat, rupt de toată lumea.

— N-ai de unde să ştii, zise el, că ne vom despărţi.

Ea zâmbi compătimitor.

— Tu eşti frumos acum, zise ea. Dar vei mai fi şi peste douăzeci de ani? Peste patruzeci? Cincizeci? O să-ţi mai iubească el ochii tăi albaştri când vor păli, pielea ta catifelată când vârsta va cresta brazde adânci prin ea? Mâinile tale, când vor deveni zbârcite şi slăbite, părul tău, când va încărunţi…

— Taci! Alec îşi auzi vocea spartă şi se ruşină. Taci şi gata. Nu vreau s-aud.

— Nu trebuie să fie aşa. Camille se aplecă spre el, cu ochii ei verzi luminoşi. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că nu trebuie să îmbătrâneşti? Că nu trebuie să mori?

Alec simţi un val de furie.

— Nu mă interesează să devin vampir. Nu te osteni să-mi faci oferta asta. Nici măcar dacă unica alternativă e moartea.

Pentru doar o fracţiune de secundă, faţa ei se schimonosi. Îi trecu însă cât ai clipi, iar stăpânirea de sine se reinstaură; zâmbi cu perfidie şi spuse:

— Nu asta era sugestia mea. Dacă ţi-aş spune că există şi o altă cale? O altă cale pentru ca voi doi să fiţi împreună veşnic?

Alec înghiţi în sec. Gura îi era uscată ca pergamentul.

— Spune-mi, ceru el.

Camille ridică mâinile. Lanţurile zornăiră.

— Desfă-mi astea.

— Nu. Mai întâi spune-mi.

Ea clătină din cap.

— N-am să fac asta. Expresia ei era dură ca marmura, la fel şi vocea. Mi-ai spus că n-am nimic cu care să negociez. Dar am. Şi

n-am să dau degeaba ceea ce am.

Alec şovăi. În minte auzi vocea blândă a lui Magnus: „Ea e maestră în subînţelesuri şi în manipulare. A fost din totdeauna.”

Dar, Magnus, gândi el, *tu nu mi-ai spus niciodată. Nu m-ai avertizat niciodată că va fi aşa, că mă voi trezi într-o bună zi şi-mi voi da seama că mă îndrept undeva unde tu nu aveai să mă urmezi. Că noi suntem fundamental diferiţi. Că nu există niciun „până când moartea ne va despărţi” pentru cei care nu mor niciodată.*

Făcu un pas spre Camille, şi încă unul. Ridicându-şi braţul drept, lovi cu pumnalul de seraf, cât de tare putu. Lama tăie metalul lanţurilor ei; încheieturile sale se dădură în lături, încă în cătuşe, dar libere. Ea-şi înălţă mâinile, exultând, triumfătoare.

— Alec.

Isabelle vorbi din prag. Alec se întoarse şi o văzu stând acolo, cu biciul pe lângă ea. Era mânjit de sânge, ca şi mâinile şi rochia ei.

— Ce faci aici?

— Nimic. Eu…

Alec simţi un val de ruşine şi de groază; aproape fără să se gândească, făcu un pas în faţa lui Camille, de parcă ar fi vrut s-o ascundă de privirea surorii lui.

— Sunt morţi toţi, zise Isabelle îndârjită. Membrii cultului. I-am ucis până la ultimul. Acum, vino. Trebuie să pornim să-l căutăm pe Simon.

Îl cercetă cu atenţie.

— Eşti bine? Arăţi foarte palid.

— Am eliberat-o, izbucni Alec. N-ar fi trebuit. Doar că…

— *Pe cine* ai eliberat?

Isabelle făcu un pas în cameră. Lumina oraşului din jur se răsfrângea în rochia ei, făcând-o să lumineze ca o stafie.

— Alec, despre ce bolboroseşti acolo?

Expresia ei era nedumerită, intrigată. Alec se întoarse, urmărindu-i privirea şi văzu… nimic. Ţeava era încă acolo, cu un crâmpei de lanţ alături, praful de pe podea doar foarte uşor

deranjat. Însă Camille dispăruse.

***

Clary abia avu timp să-şi ridice braţele, înainte ca fiorosul câine al iadului să se ciocnească de ea – o ghiulea de muşchi şi oase, cu o respiraţie fierbinte, puturoasă. Îi fugiră picioarele de sub ea; îşi amintea că Jace îi spusese care era cea mai bună cale de a cădea, ca să te protejezi, dar sfatul îi zbură din minte când lovi pământul cu coatele, durerea crâncenă străbătând-o în tot corpul. O clipă mai târziu, câinele era peste ea, zdrobindu-i pieptul cu labele, ciotul lui de coadă legănându-se dintr-o parte în cealaltă într-o grotescă imitaţie de dat din coadă. Vârful cozii era ţepos, cu nişte excrescenţe ca nişte cuie, aidoma unei ghioage medievale, iar din pieptul lui masiv ca un butoi scotea un mârâit gros, atât de puternic încât ea îşi simţi oasele vibrând.

— Ţine-o acolo! Sfâşie-i gâtul dacă încearcă să scape! dădu răstit ordin Lilith.

Al doilea câine sărise la Jace; el se luptă cu acesta, rostogolindu-se de mai multe ori, într-un vârtej de colţi, braţe, picioare şi periculoasa coadă şfichiuitoare. Cu toată durerea, Clary întoarse capul în partea cealaltă şi o văzu pe Lilith mergând cu paşi hotărâţi spre sicriul de sticlă şi Simon, care încă mai zăcea chircit, lângă el. În sicriu, Sebastian plutea, nemişcat ca un înecat; culoarea lăptoasă a apei se făcuse neagră, probabil de la sângele lui.

Câinele care o ţintuia la pământ mârâi aproape de urechea ei. Sunetul îi trimise un şoc de frică prin tot corpul – şi deopotrivă cu frica, de mânie. Mânie împotriva lui Lilith şi a ei înseşi. Ea era un vânător de umbre. Una fusese să fie doborâtă de un demon ravener, când nu auzise niciodată de nefilimi. Acum însă avea ceva antrenament. Trebuia să fie în stare să se descurce mai bine.

Orice poate fi o armă. Jace îi spusese asta în parc. Greutatea câinelui iadului era zdrobitoare; ea scoase un icnet şi duse mâna la gât, ca şi când s-ar fi chinuit să respire. Câinele lătră şi mârâi,

dezvelindu-şi colţii; degetele ei se strânseră pe lănţişorul pe care ţinea inelul Morgenstern, la gât. Îl smulse, tare, iar lănţişorul se rupse; ea îl repezi spre faţa câinelui, plesnindu-l violent peste ochi. Câinele sări înapoi, urlând de durere, iar Clary se dădu într-o parte, ridicându-se în picioare. Lănţişorul căzuse din mâna lui Clary, inelul rostogolindu-se mai departe; ea bâjbâia cu mâinile după lănţişor, când câinele sări…

Un pumnal strălucitor sfâşie noaptea, trecând la doar câţiva centimetri de faţa lui Clary, şi îi reteză câinelui capul de trup. Monstrul mai urlă o singură dată şi dispăru, lăsând în urmă o pată neagră, de arsură, pe piatră şi duhoarea de demon în aer.

Nişte mâini se întinseră spre Clary şi o ridicară blând în picioare. Era Jace. Îşi vârî pumnalul arzător de seraf la cingătoare şi o ţinu de ambele mâini, uitându-se la ea cu o expresie neobişnuită. Ea n-ar fi putut s-o descrie sau s-o deseneze – speranţă, şoc, dragoste, dor şi mânie, toate astea amestecate pe chipul lui. Cămaşa îi era sfâşiată în mai multe locuri, îmbibată de sânge; jacheta îi dispăruse, părul lui blond îi era năclăit de sudoare şi sânge. Pentru o clipă, s-au uitat pur şi simplu unul la celălalt, el strângând-o tare de mâini, aproape dureros. Apoi vorbiră amândoi deodată:

— Eşti… începu ea.

— Clary.

Încă strângând-o de mâini, o împinse de lângă el, la o parte din cerc, spre aleea care ducea către lifturi.

— Du-te, zise el aspru. Pleacă de-aici, Clary.

— Jace…

El trase aer în piept, gâfâind.

— *Te rog,* zise şi îi dădu drumul, scoţând pumnalul de seraf de la brâu şi întorcându-se înapoi spre cerc.

— Ridică-te, mârâi Lilith. *Ridică-te!*

O mână îl zgâlţâi de umăr pe Simon, trimiţându-i un val de durere insuportabilă prin cap. Îşi pierduse conştiinţa; acum deschise

ochii şi văzu cerul nopţii, stelele, şi faţa albă a lui Lilith aplecată deasupra lui. Ochii ei nu mai erau, fiind înlocuiţi de şerpi negri zvârcolitori. Şocul priveliştii a fost de ajuns ca să-l propulseze pe Simon în picioare.

În clipa în care se ridică, icni vărsând şi aproape căzu din nou în genunchi. Închizând ochii să-şi ţină greaţa în frâu, o auzi pe Lilith mârâindu-i numele din nou, apoi mâna ei îl înşfăcă de braţ, împingându-l înainte. O lăsă să-l conducă. Gura îi era plină de gustul îngreţoşător, amar al sângelui lui Sebastian; i se răspândise şi prin vene, făcându-l să se simtă rău, slăbit, şi zdruncinat până-n măduva oaselor. Capul parcă îi cântărea o jumătate de tonă, iar ameţeala îl apuca şi îl lăsa în valuri.

Dintr-odată, strânsoarea mâinii lui Lilith pe braţul ei dispăru. Simon deschise ochii şi descoperi că stătea peste sicriul de sticlă, exact unde stătuse şi înainte. Sebastian plutea într-un lichid negricios, opac, cu faţa imobilă, fără nicio bătaie a pulsului pe gât. Două găuri negre erau vizibile într-o parte a gâtului, unde îl muşcase Simon.

Dă-i sângele tău. Vocea lui Lilith răsună în ecou, dar nu tare, ci în capul lui. *Fă-o acum.*

Simon îşi ridică privirea, ameţit. Vederea i se înceţoşase. Se strădui să-i localizeze pe Clary şi pe Jace prin întunericul care-l împresura.

Foloseşte-ţi colţii, zise atunci Lilith. *Sfâşie-ţi venele de la încheietură. Dă-i lui Jonathan sângele tău. Vindecă-l.*

Simon îşi ridică încheietura la gură. *Vindecă-l.* Să învii pe cineva însemna mult mai mult decât să-l vindeci, gândi el. Poate că mâna lui Sebastian va creşte la loc. Poate că la asta se referea Lilith. El aşteptă să-i iasă colţii, dar nu ieşiră. Îi era prea rău să-i fie foame, gândi el, şi făcu eforturi să-şi înăbuşe pofta smintită de a râde.

— Nu pot, zise el, pe jumătate gâfâind. Nu pot…

— Lilith! vocea lui Jace spintecă noaptea.

Lilith se întoarse cu un şuierat uimit. Simon îşi lăsă mâna jos,

încet, străduindu-se să-şi limpezească vederea. Şi-o fixă pe strălucirea din faţa lui, care deveni flacăra săltăreaţă a unui pumnal de seraf, ţinut în mâna stângă de către Jace. Simon îl putea vedea clar acum, o imagine distinctă pictată pe întuneric. Nu mai avea jachetă, era murdar, cămaşa îi era ruptă şi înnegrită de sânge, dar ochii lui erau limpezi, hotărâţi şi concentraţi. Nu mai arăta ca un zombi sau ca un somnambul captiv într-un vis de groază.

— Unde e ea? zise Lilith, ochii ei de şerpi alunecând în faţă, pe tentaculele lor. Unde e fata?

Clary. Privirea înceţoşată a lui Simon cercetă întunericul din jurul lui Jace, dar ea nu era de zărit. Vederea lui începuse să devină mai clară.

Putea vedea sângele mânjind dalele de jos şi o bucată de satin sfâşiată, zdrenţuită, prinsă în ramurile spinoase ale unei tufe de gard viu. Prin sânge se vedeau imprimate nişte urme ce semănau cu urmele de labe. Simon îşi simţi pieptul contractându-se. Se uită repede înapoi la Jace. Jace arăta furios – foarte furios, într-adevăr—, dar nu distrus cum s-ar fi aşteptat Simon să arate dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Clary. Deci unde era?

— Ea n-are nicio legătură cu treaba asta, zise Jace. Tu spui că nu te pot ucide, demone. Eu spun că pot. Hai să vedem care dintre noi are dreptate.

Lilith se mişcă atât de repede, că nu se mai văzu decât ca un tremur de aer. Într-o clipă era lângă Simon, în cealaltă era pe o treaptă mai sus de Jace. Lovi fulgerător cu mâna spre el; el se feri, rotindu-se să ajungă în spatele ei, crestând-o în trecere cu pumnalul de seraf peste umăr. Ea ţipă, răsucindu-se spre el, cu sângele ţâşnindu-i în arc din rană. Era sclipitor şi negru la culoare, ca onixul. Ea îşi lipi palmele de parcă a fi vrut să zdrobească pumnalul între ele. Palmele se loviră una de alta cu un bubuit de tunet, dar Jace deja nu mai era acolo, ci la câţiva metri depărtare, lumina pumnalului de seraf dansând în aer înaintea lui ca un clipit de ochi batjocoritor.

Dacă ar fi fost oricare alt vânător de umbre şi nu Jace, gândi Simon, *ar fi fost deja mort.* Se gândi la spusele lui Camille: „Omul nu se poate lupta cu divinitatea.” Vânătorii de umbre erau oameni, în pofida sângelui lor de înger, iar Lilith era mai mult decât un demon.

Durerea îl săgetă pe Simon. Cu surprindere, îşi dădu seama că în sfârşit îi ieşiseră colţii şi îi înţepaseră buza de jos. Durerea şi gustul de sânge crescură mai mult în el. Începu să se ridice în picioare, încet, cu ochii pe Lilith. Cu siguranţă, ea nu părea să fie atentă la el sau la ce făcea. Ochii ei erau pironiţi asupra lui Jace. Cu un alt mârâit brusc se aruncă asupra lui. Privindu-i pe ei luptându-se pe acoperiş era ca şi când ar fi urmărit doi fluturi de noapte fâlfâind de colo-colo. Până şi vederea de vampir a lui Simon avea dificultăţi să se ţină după ei în timp ce săreau, treceau peste tufe, săgetau printre alei. Lilith îl sili pe Jace să se retragă până ajunse cu spatele la zidul jos ce înconjura un cadran solar, ale cărui cifre aurii strălucitoare ieşeau în evidenţă. Jace se mişca atât de repede încât îşi pierdea contururile, lumina lui *Mihail* fulgerând în jurul lui Lilith de parcă ea ar fi fost înfăşurată într-o plasă de filamente luminoase. Oricine altcineva ar fi fost făcut fâşii în câteva secunde. Dar Lilith se mişca precum o apă neagră, precum fumul. Părea să dispară şi să reapară după cum voia şi, deşi Jace în mod clar nu obosise, Simon îi putea simţi frustrarea.

În cele din urmă, se întâmplă. Jace aruncă violent pumnalul spre Lilith – iar ea îl prinse din zbor, mâna încleştându-i-se pe lamă. Când trase pumnalul spre ea, din mână îi şiroia sângele negru. Picăturile, când atingeau pământul, deveneau mici şerpi de obsidian, care se îndepărtau în grabă târându-se pe sub tufe.

Apucând pumnalul cu ambele mâini, ea-l ridică. Sângele i se scurgea pe încheieturile şi pe antebraţele ei albe ca nişte dâre de catran. Cu un rânjet provocator, rupse pumnalul în două; jumătate se sfărâmă devenind o pulbere strălucitoare în mâna ei, iar cealaltă – mânerul şi un ciot zimţat de lamă – înecându-se întunecat, ca o flacără pe jumătate astupată de cenuşă.

Lilith zâmbi.

— Bietul micuţ Mihail, zise ea. Întotdeauna a fost slab.

Jace gâfâia, cu pumnii strânşi pe lângă el, cu părul lipit pe fruntea năduşită.

— Tu şi obiceiul tău de a înşira nume celebre ca să impresionezi, zise el. „L-am cunoscut pe Mihail." „L-am cunoscut pe Sammael." „Arhanghelul Gabriel m-a coafat." E un fel de *Sunt cu trupa*[18], dar cu figuri biblice.

Ăsta era Jace, sfidător, gândi Simon, sfidător şi agasant, pentru că era convins că Lilith urma să-l ucidă şi acesta era modul în care voia să moară, neînfricat şi pe picioarele lui. Ca un războinic. În modul în care o făceau vânătorii de umbre. Cântecul lui de lebădă ar fi fost oricând acesta – glume şi dispreţ şi prefăcută aroganță, împreună cu acea privire din ochii lui care spunea *Sunt mai bun decât tine.* Simon pur şi simplu nu-şi dăduse seama de asta înainte.

— Lilith, continuă Jace, reuşind să facă numele să sune a înjurătură. Te-am studiat. La şcoală. Cerul te-a blestemat cu sterilitatea. O mie de copii şi toţi au murit. Nu aşa stau lucrurile?

Lilith ridică pumnalul ei luminând întunecat, cu fața impasibilă.

— Ai grijă, micule vânător de umbre.

— Sau ce? Sau mă omori?

Sângele şiroia pe fața lui Jace din tăietura de pe obraz; nu făcu nicio mişcare să şi-l şteargă.

— Dă-i drumul.

Nu. Simon încercă să facă un pas; genunchii i se înmuiară şi căzu,

---

[18] *I'm with the Band: Confessions of a Groupie* (1987) este o carte de memorii a Pamelei Ann Miller, fostă fan înfocat a rockerilor, care s-a bucurat de o oarecare faimă în anii 1960 pentru nopţile dezlănţuite pe care le petrecea în compania actorilor şi muzicienilor (Frank Zappa, Jimmy Page, Mike Jagger, printre alţii). „Sunt cu trupa" era deviza ei, care-o purta de colo-colo în călătoriile cu bărbaţii pe care îi iubea. *Kirkus Review* descria cartea drept „o relatare clasică a narcisismului frenetic printre egomaniaci ai chitarei", deşi s-a bucurat de un considerabil succes la public.

trântindu-şi palmele pe pământ. Trase adânc aer în piept. Nu avea nevoie de oxigen, dar îl ajuta cumva, întărindu-l. Întinse mâna şi se apucă de muchia piedestalului de piatră, slujindu-se de el ca să se ridice. Ceafa îi zvâcnea. N-avea nicio şansă să ajungă la timp. Tot ce-avea Lilith de făcut era să împingă pumnalul frânt pe care-l ţinea în mână…

Dar n-o făcu. Stătea neclintită, uitându-se la Jace. Şi deodată, ochii lui scânteiară şi gura i se relaxă.

— Nu mă poţi ucide, zise el, vocea ridicându-i-se. Ce spuneai mai devreme – eu sunt contragreutatea. Eu sunt singurul lucru care-l ţine pe el – îşi întinse un braţ indicând sicriul de sticlă al lui Sebastian – priponit de lumea asta. Dacă eu mor, moare şi el. Nu-i aşa?

Făcu un pas înapoi.

— Aş putea să sar de pe acoperişul ăsta chiar acum, zise el. Să mă sinucid. Să pun capăt poveştii ăsteia.

Pentru prima oară, Lilith păru cu adevărat agitată. Capul i se mişca dintr-o parte într-alta, ochii ei şerpeşti tremurând uşor, de parcă ar fi adulmecat vântul.

— Unde e ea? Unde e fata?

Jace îşi şterse sângele şi năduşeala de pe faţă şi rânji la ea; buza îi era spartă şi sângele îi curgea pe bărbie.

— Uită de asta. Am trimis-o de mult afară din clădire, când tu nu erai atentă. A plecat – e la adăpost de tine.

Lilith mârâi.

— Minţi.

Jace mai făcu un pas înapoi. Alţi câţiva şi ar fi ajuns la zidul scund, marginea clădirii. Jace putea supravieţui multor chestii, Simon ştia, dar o cădere de pe o clădire de patruzeci de etaje ar fi putut să fie prea mult, chiar şi pentru el.

— Uiţi ceva, zise Lilith. Am fost *acolo,* vânătorule de umbre. Te-am văzut căzând şi murind. L-am văzut pe Valentine plângând deasupra trupului tău neînsufleţit. Şi apoi am văzut când Îngerul a

întrebat-o pe Clarissa ce îşi dorea de la el, ce îşi dorea cel mai mult pe lume, iar ea a răspuns *pe tine.* Gândindu-vă că voi aţi putea fi singurii oameni din lume care îl puteau avea înapoi din moarte pe cel iubit şi că asta nu avea să aibă *nicio consecinţă.* Asta este ceea ce aţi crezut, nu-i aşa, amândoi? Proştilor!

Lilith scuipă.

— Vă iubiţi unul pe celălalt – oricine poate vedea asta doar uitându-se la voi – cu acel soi de iubire care poate arde lumea din temelii sau o poate ridica în slăvi. Nu, ea nu te-ar părăsi niciodată. Nu când s-ar gândi că tu ai fi în primejdie.

Capul i se înălţă brusc, braţul i se întinse şi degetele se curbară în gheare.

— *Iată!*

Se auzi un ţipăt şi una dintre tufe păru să se sfâşie în două, dezvăluindu-o pe Clary, care stătuse ghemuită, ascunzându-se, în mijlocul ei. Dând din picioare şi din mâini, era acum târâtă înainte, unghiile ei râcâind pământul, căutând în van să se apuce de ceva, orice, de care să se ţină. Mâinile ei lăsară dâre însângerate pe dale.

— *Nu!*

Jace dădu să se repeadă, apoi încremeni când Clary fu ridicată brusc în aer, unde rămase suspendată, atârnând în faţa lui Lilith. Era desculţă, rochia ei de satin – acum atât de sfâşiată, şi de murdară încât arăta roşie şi neagră în loc de aurie – învârtindu-se în jurul ei, cu una dintre breteluțele de pe umăr ruptă şi bălăngănindu-se. Părul i se desfăcuse complet din pieptenii strălucitori şi i se împrăştiase peste umeri. Ochii ei verzi o fixau pe Lilith cu ură.

— *Căţea,* zise ea.

Faţa lui Jace era o mască a groazei. El chiar crezuse când spusese că de mult plecase Clary, îşi dădu seama Simon. Se gândise că era în siguranţă. Dar Lilith avusese dreptate. Şi exulta acum, cu ochii ei şerpeşti dansând, în timp ce-şi mişca mâinile ca un păpuşar, iar Clary se rotea şi gâfâia prin aer. Lilith pocni din degete şi ceea ce

arăta ca şfichiul unui bici de argint plesni peste trupul lui Clary, sfâşiindu-i rochia şi pielea de sub ea. Ea ţipă şi-şi duse mâinile strâns peste rană, iar sângele ei răpăi pe dalele de piatră ca o ploaie stacojie.

— *Clary!* Jace se răsuci spre Lilith. Bine, zise el.

Era palid acum, toată bravada îi dispăruse; mâinile lui, încleştate în pumni, aveau încheieturile degetelor albite.

— Bine. Las-o să plece şi o să fac ce vrei tu – la fel şi Simon. O să te lăsăm…

— O să mă *lăsaţi?*

Cumva, trăsăturile feţei lui Lilith se recompuseră. Şerpii se zvârcoleau în găvanele ochilor ei, pielea ei albă era prea întinsă şi lucioasă, gura prea căscată. Nasul îi dispăruse aproape cu totul.

— Nu aveţi de ales. Şi, mai precis, m-aţi enervat. Toţi. Probabil că dac-ai fi făcut pur şi simplu aşa cum ţi-am poruncit, v-aş fi lăsat să plecaţi. Dar n-o să ştiţi niciodată, nu-i aşa?

Simon dădu drumul piedestalului, se clătină şi se adună. Apoi începu să meargă. Să păşească, un picior după altul, era ca şi când ar fi împins nişte saci enormi de nisip ud de-a lungul pantei unei stânci. De fiecare dată când piciorul izbea pământul, durerea îl săgeta prin tot trupul. Se concentra la mers, făcând un pas o dată.

— Poate că nu am cum să te ucid, îi zise Lilith lui Jace, dar pot s-o torturez pe ea dincolo de limitele suportabilităţii ei – s-o torturez până înnebuneşte – şi să te oblig pe tine să priveşti. Există lucruri mai rele decât moartea, vânătorule de umbre.

Pocni din nou din degete şi biciul de argint plesni iarăşi, de data asta peste umărul lui Clary, croindu-i o brazdă lată. Clary se încovoie, dar nu ţipă, îndesându-şi pumnii în gură, chircindu-se ca şi cum aşa s-ar fi putut apăra de Lilith.

Jace porni hotărât să se arunce asupra lui Lilith – şi-l văzu pe Simon. Privirile lor se încrucişară. Pentru o clipă, lumea păru să încremenească în suspensie, lumea întreagă, nu doar Clary. Simon o vedea pe Lilith care, cu atenţia fixată asupra lui Clary, îşi ridica

mâna, gata să-i administreze încă o lovitură şi mai dureroasă. Faţa lui Jace era albă de suferinţă şi ochii întunecaţi, când îi întâlni pe ai lui Simon – şi îşi dădu seama – şi înţelese.

Jace dădu înapoi.

Lumea se tulbură în jurul lui Simon. Când făcu saltul înainte, îşi dădu seama de două lucruri. Unul, că era imposibil, nu avea să ajungă niciodată la Lilith la timp; mâna ei deja pornise, aerul din faţa ei fiind însufleţit de vârtejul argintiu. Şi doi, că nu înţelesese niciodată până atunci mai exact cât de *repede* se putea mişca un vampir. Îşi simţi muşchii din picioare şi din spate rupându-se, oasele din picioare şi din glezne trosnind…

Şi se trezi acolo, strecurat între Lilith şi Clary exact când mâna femeii demon se lăsa în jos. Firul lung, tăios ca briciul, îl plesni peste faţă şi piept – a fost o clipă de durere paralizantă – şi apoi aerul păru să se spargă în bucăţi în jurul lui Simon ca nişte confetti sclipitoare şi o auzi pe Clary ţipând, neîndoielnic de şoc şi de uluire, un ţipăt care sfâşie întunericul:

— *Simon!*

Lilith înlemni. Se uită de la Simon la Clary, care încă atârna în aer, apoi în jos, la mâna ei, acum goală. Trase prelung şi sacadat aer în piept.

— *Înşeptit,* şopti ea.

Şi vorba i-a fost tăiată brusc, căci o orbitoare incandescenţă lumină noaptea. Năucit, Simon nu se putu gândi decât la furnici arzând sub razele concentrate de o lupă când o grozavă rază de foc pică din cer străpungând-o ca o suliţă pe Lilith. Pentru un lung moment, ea arse alb în noapte, captivă în focul orbitor, cu gura căscată ca un tunel într-un strigăt mut. Părul i se ridică, o masă de filamente arzătoare pe fundalul întunecat… şi apoi Lilith deveni alb-aurie, diluându-se în aer… şi apoi deveni sare, o mie de granule cristaline de sare care căzură în ploaie la picioarele lui Simon cu o înspăimântătoare frumuseţe.

Şi apoi n-a mai fost.

19

IADUL PRIMEŞTE SATISFACŢIE

Inimaginabila strălucire imprimată pe dosul pleoapelor lui Clary se topi în întuneric. Un surprinzător de lung întuneric care cedă încet, prefăcându-se într-o lumină cenuşie intermitentă, împestriţată de umbre. Ceva tare şi rece îi apăsa în spate şi o durea tot corpul. Auzi murmur de voci deasupra ei, ceea ce îi trimise un junghi ascuţit în cap. Cineva o atinse uşor pe gât, apoi mâna se retrase. Ea răsuflă adânc.

Tot corpul îi tremura. Întredeschise ochii şi se uită în jurul ei, încercând să nu se mişte prea mult. Era întinsă pe dalele dure ale grădinii de pe acoperiş, iar una dintre pietrele pavimentului o înghiontea în spinare. Căzuse la pământ când Lilith dispăruse şi era plină de tăieturi şi vânătăi, nu mai avea pantofi, genunchii îi sângerau, iar rochia îi era spintecată în locurile unde Lilith o sfârtecase cu biciul ei magic, sângele curgând prin tăieturile din rochia ei de mătase.

Simon era îngenuncheat lângă ea, neliniştea zugrăvindu-i-se pe chip. Pecetea lui Cain încă lumina alburiu pe fruntea lui.

— Pulsul e stabil, zicea el, dar… ce naiba? Voi se presupune că aveţi toate runele alea vindecătoare. Trebuie să puteţi face ceva pentru ea…

— Nu fără o stelă. Lilith m-a făcut s-o arunc pe a lui Clary, ca să n-o poată lua de la mine când avea să se trezească.

Vocea era a lui Jace, gravă şi grea de suferinţă înăbuşită. Îngenunche şi el lângă ea, vizavi de Simon, cu faţa în umbră.

— Poţi s-o duci în braţe până jos? Dacă o putem duce la Institut…

— Vrei s-o duc *eu* în braţe?

Simon păru surprins; Clary nu-l învinuia pentru asta.

— Mă îndoiesc că ar vrea s-o ating.

Jace se ridică, de parcă n-ar fi putut răbda să stea într-un loc.

— Dacă ai putea…

Vocea i se frânse şi se întoarse cu spatele, uitându-se în locul unde Lilith stătuse cu doar câteva clipe mai înainte, acum un petic gol de piatră, argintat de moleculele de sare împrăştiate. Clary îl auzi pe Simon oftând – un oftat deliberat – şi îl simţi cum se apleacă peste ea, punând mâinile pe braţele ei.

Mai departe, ea deschise ochii şi privirile lor se întâlniră. Deşi ştia că el îşi dăduse seama că era conştientă, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Ei îi era greu să se uite la el, la faţa aceea familiară cu Pecetea pe care i-o dăduse ea luminând ca o stea albă deasupra ochilor.

Ea ştiuse, dându-i Pecetea lui Cain, că făcuse ceva enorm, înfricoşător şi colosal, cu urmări aproape cu totul impredictibile. Ar fi făcut-o din nou, ca să-i salveze viaţa. Şi totuşi, stând acolo, Pecetea luminând ca un fulger alb, iar Lilith – o Căpetenie de Demoni de aceeaşi vârstă cu omenirea –, mistuită şi prefăcută în sare, ea se gândi: *Ce-am făcut?*

— Sunt bine, zise ea.

Se ridică în coate; o dureau îngrozitor. La un moment dat, aterizase pe ele şi îşi julise toată pielea.

— Pot să merg, nu-i o problemă.

La sunetul vocii ei, Jace se întoarse. Vederea lui o sfâşie. Era şocant de rănit şi însângerat, o lungă zgârietură străbătându-i tot obrazul, buza de jos umflată şi zeci de spintecături sângerânde prin hainele lui. Nu era obişnuită să-l vadă atât de vătămat – dar bineînţeles, dacă nu avusese o stelă ca s-o vindece pe ea, nu avusese una ca să se vindece nici pe el.

Expresia lui era absolut perplexă. Nici măcar Clary, obişnuită să citească pe faţa lui cum citea paginile unei cărţi, nu putea desluşi nimic din ea. Privirea lui se fixă pe gâtul ei, unde ea încă mai putea

simţi usturimea, sângele prinzând crustă în locul unde cuţitul lui o crestase. Opacitatea expresiei lui se sparse, iar el îşi întoarse capul mai înainte ca ea să-i fi putut vedea schimbarea feţei lui.

Refuzând cu un gest mâna de ajutor oferită de Simon, ea încercă să se ridice în picioare. O durere arzătoare îi săgetă prin gleznă şi ea ţipă, apoi îşi muşcă buza. Vânătorii de umbre nu strigau de durere. O îndurau cu stoicism, îşi reaminti ea. Fără tânguiri.

— Glezna, zise ea. Cred că mi-am scrântit-o sau mi-am fracturat-o.

Jace se uită la Simon.

— Du-o în braţe, zise el, cum ţi-am spus.

De data asta, Simon nu mai aşteptă răspunsul lui Clary; strecură un braţ pe sub genunchii ei şi un altul pe sub umerii ei şi o ridică; ea îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi se ţinu strâns. Jace se îndreptă către cupola şi uşile care conduceau înăuntru. Simon îl urmă, ducând-o pe Clary cu tot atâta grijă ca şi când ar fi fost un porţelan ce s-ar fi putut sparge. Clary aproape că uitase cât de puternic era el, acum de când era vampir. Nu mai mirosea ca el însuşi, gândi ea, puţin melancolică – acel miros-Simon de săpun şi aftershave ieftin (de care el chiar nu avea nevoie) şi de gumă de mestecat cu scorţişoară, preferata lui. Părul lui încă mai mirosea a şampon, dar altminteri părea să nu mai aibă niciun fel de miros, iar acolo unde i-o atingea, pielea lui era rece. Ea îşi strânse braţele în jurul gâtului său, dorindu-şi ca el să fi avut o căldură trupească. Vârfurile degetelor ei arătau vinete, iar corpul ei era amorţit.

Jace, înaintea lor, deschise cu umărul uşile duble de sticlă. Apoi intrară şi, din fericire, înăuntru era puţin mai cald. Era ciudat, gândi Clary, să fii ţinută în braţe de cineva al cărui piept nu se ridica şi nu cobora respirând. O stranie electricitate încă părea să fi rămas în Simon, o rămăşiţă a luminii dureros de orbitoare care învăluise acoperişul când Lilith fusese nimicită. Ea voia să-l întrebe cum se simţea, dar tăcerea lui Jace era atât de devastator de totală, că se temu s-o întrerupă.

El întinse mâna după butonul de chemat liftul, dar mai înainte ca degetul lui să-l atingă, uşile se deschiseră de la sine şi Isabelle păru aproape să explodeze prin ele, târând biciul ei argintiu-auriu ca pe o coadă de cometă. Alec o urma îndeaproape, hotărât; văzându-i pe Jace, Clary şi pe Simon, Isabelle se opri brusc, Alec aproape ciocnindu-se de ea, din spate. În alte împrejurări, ar fi fost aproape amuzant.

— Dar…, gâfâi Isabelle.

Era rănită şi însângerată, frumoasa ei rochie roşie era făcută ferfeniţă în jurul genunchilor, părul ei negru se desfăcuse din coc, şuviţe întregi fiind năclăite de sânge. Alec arăta de parcă îi mersese doar o idee mai bine; o mânecă a sacoului îi fusese sfâşiată de sus până jos, dar nu părea că şi pielea de sub ea să fi fost atinsă.

— Ce *căutaţi* aici?

Jace, Clary şi Simon se uitară toţi trei blocaţi la ea, prea profund zdruncinaţi ca să-i răspundă. În cele din urmă, Jace zise sec:

— Am putea să vă întrebăm acelaşi lucru.

— Eu nu… Am crezut că tu şi Clary sunteţi la petrecere, zise Isabelle.

Rar o mai văzuse Clary pe Isabelle atât de răvăşită.

— Îl căutam pe Simon.

Clary simţi cum pieptul lui Simon se ridică, un soi de gest omenesc reflex de a trage scurt aer în piept de surpriză.

— Pe mine?

Isabelle roşi.

— Eu…

— Jace? zise Alec, pe tonul lui poruncitor.

Îi măsurase pe Clary şi pe Simon cu o privire uluită, dar apoi atenţia lui se îndreptase, cum se întâmpla întotdeauna, către Jace. Poate că nu mai era îndrăgostit de Jace, dacă într-adevăr fusese vreodată, dar erau încă *parabatai,* iar la Jace se gândea întotdeauna primul în orice bătălie.

— Ce faci aici? Şi, pentru numele Îngerului, ce ţi s-a întâmplat?

Jace se uită la Alec aproape ca şi când nu l-ar fi recunoscut. Îl privea cum priveşte cineva într-un coşmar, examinând un peisaj nou nu pentru că ar fi surprinzător sau dramatic, ci ca să se pregătească de grozăviile pe care le-ar putea dezvălui.

— Stela, zise el, în cele din urmă, cu voce spartă. Ai stela la tine?

Alec duse mâna la brâu, zăpăcit.

— Bineînţeles.

Îi întinse stela lui Jace.

— Dacă ai nevoie de o *iratze*…

— Nu pentru mine, zise Jace, cu aceeaşi voce ciudată, spartă. Pentru ea.

Arătă spre Clary.

— Ea are mai multă nevoie decât mine.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Alec, aurii şi albaştri.

— Te rog, Alec, zise el, asprimea pierindu-i din voce la fel de subit cum apăruse. Ajut-o pe ea pentru mine.

Se întoarse şi plecă spre capătul îndepărtat al camerei, unde erau uşile de sticlă. Rămase acolo, privind prin ele, la grădina de afară sau la propria reflexie – Clary n-ar fi putut spune.

Alec se uită o clipă după Jace, apoi se apropie de Simon şi de Clary, cu stela în mână. Îi făcu semn lui Simon s-o lase pe Clary pe podea, ceea ce el făcu foarte blând, sprijinindu-i spatele de perete. Se dădu înapoi, în vreme ce Alec îngenunche deasupra ei. Ea putu vedea confuzia de pe chipul lui Alec şi surprinderea lui când constată cât de urâte erau tăieturile ei de pe braţe şi de pe abdomen.

— Cine ţi-a făcut astea?

— Eu…

Clary se uită neajutorată după Jace, care încă stătea cu spatele la ei. Îl putea vedea oglindit în uşile de sticlă, faţa lui ca o pată albă, întunecată ici şi colo de vânătăi. Pieptul cămăşii lui era negru de sânge.

— E greu de explicat.

— De ce nu ne-aţi chemat? întrebă Isabelle, cu vocea subţiată de

trădarea simţită. De ce nu ne-aţi spus şi nouă că veniţi aici? De ce nu ne-aţi trimis un mesaj de foc sau *orice fel?* Ştiţi că am veni dacă aţi avea nevoie de noi.

— N-a fost timp, zise Simon. Şi n-am ştiut că Jace şi Clary aveau să fie şi ei aici. Am crezut că eram singurul. Nu mi s-a părut corect să te târăsc şi pe tine în problemele mele.

— S-să mă t-târăşti în problemele tale? se bâlbâi Isabelle. Băi…, începu ea.

Şi apoi, spre surprinderea tuturor, în mod clar inclusiv a ei, se aruncă spre Simon încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. El se clătină dându-se niţel înapoi, nepregătit pentru asalt, dar îşi reveni destul de repede. Braţele lui o înconjurară, aproape încurcându-se în biciul care atârna, şi o ţinu strâns, capul ei ajungându-i chiar sub bărbie. Clary nu putea spune sigur – Isabelle vorbea atât de încet –, dar părea că-l înjura pe Simon printre dinţi.

Alec îşi înălţă sprâncenele, dar nu făcu niciun comentariu, aplecându-se deasupra lui Clary şi blocându-i vederea spre Isabelle şi Simon. Îi atinse pielea cu stela, iar ea tresări violent la înţepătura dureroasă.

— Ştiu că doare, zise el cu voce joasă. Cred că te-ai lovit la cap. Ar trebui să te vadă Magnus. Dar Jace? Cât de grav e rănit?

— Nu ştiu. Clary clătină din cap. Nu vrea să mă lase să mă apropii de el.

Alec îi puse mâna sub bărbie, întorcându-i faţa într-o parte şi-n cealaltă, şi schiţă o a doua *iratze* uşoară, pe gât, chiar sub linia maxilarului.

— Ce anume a făcut de-şi închipuie el că a fost atât de groaznic?

Ea îşi ridică scurt ochii spre el.

— Ce te face să crezi că a făcut ceva?

Alec îi dădu drumul la bărbie.

— Pentru că îl cunosc. Şi ştiu şi cum se pedepseşte singur. Dacă nu te lasă să te apropii de el, înseamnă că se pedepseşte pe el, nu că te pedepseşte pe tine.

— Nu mă *vrea* lângă el, zise Clary, auzind răzvrătirea din propria voce şi urându-se că era atât de meschină.

— Tu eşti tot ce vrea el, zise Alec, pe un ton surprinzător de blând şi se lăsă în spate, pe călcâie, dându-şi la o parte din ochi părul lung şi negru.

Era ceva diferit la el, zilele astea, gândi Clary, o siguranţă de sine pe care n-o avusese când îl întâlnise prima oară, ceva ce îi permitea să fie generos cu alţii aşa cum nu fusese niciodată generos cu sine însuşi înainte.

— Cum aţi ajuns voi doi aici, până la urmă? Nici n-am observat când aţi plecat de la petrecere cu Simon…

— N-au plecat cu mine.

El şi Isabelle se desprinseseră din îmbrăţişare, dar încă stăteau aproape unul lângă altul.

— Eu am venit aici singur. Mă rog, nu chiar singur. Am fost… chemat.

Clary dădu din cap.

— E adevărat. N-am plecat de la petrecere cu el. Când Jace m-a adus aici, habar n-aveam că avea să fie şi Simon aici.

— *Jace* te-a adus aici? zise Isabelle, uimită. Jace, dacă ştiai despre Lilith şi Biserica lui Talto, ar fi trebuit să spui.

Jace încă privea prin uşi.

— Cred că mi-a ieşit din minte, zise el, fără intonaţie.

Clary clătină din cap, când Alec şi Isabelle se uitară de la fratele lor adoptiv la ea, căutând parcă o explicaţie pentru purtarea lui.

— Nu a fost chiar Jace, zise ea, în cele din urmă. A fost… era controlat. De Lilith.

— Posedare?

Ochii lui Isabelle se rotunjiră de surprindere. Mâna i se strânsese instinctiv pe mânerul biciului.

Jace se întoarse de la uşi. Încet, ridică mâna şi îşi deschise cămaşa ciopârţită, ca ei să poată vedea runa urâtă de posedare şi tăietura însângerată care trecuse prin ea.

— Asta, zise el, în continuare cu aceeaşi voce ternă, este pecetea lui Lilith. Aşa m-a controlat.

Alec clătină din cap; părea profund tulburat.

— Jace, de regulă, singura cale de a întrerupe o conectare demonică de tipul ăsta este să ucizi demonul care controlează. Lilith e unul dintre cei mai puternici demoni care vreodată…

— E moartă, zise Clary abrupt. Simon a ucis-o. Sau cred că s-ar putea spune că Pecetea lui Cain a ucis-o.

Toţi se uitară la Simon.

— Dar voi doi? Cum aţi ajuns aici? întrebă el, pe un ton defensiv.

— Căutându-te pe tine, zise Isabelle. Am găsit cartea de vizită pe care am bănuit că ţi-a dat-o Lilith. În apartamentul tău. Jordan ne-a lăsat să intrăm. El e cu Maia, la parter.

Se cutremură.

— Lucrurile pe care le făcea Lilith… nici n-aţi crede atât de cumplite…

Alec ridică mâinile.

— Uşurel, toată lumea. O să explicăm ce s-a întâmplat cu noi, şi apoi Simon, Clary, voi explicaţi ce s-a întâmplat pe partea voastră.

Explicaţia luă mai puţin timp decât crezuse Clary, Isabelle susţinând cea mai mare parte a discursului, cu gesturi largi şi iuţi ale mâinii care ameninţau, din când în când, să le reteze cu biciul prietenilor săi câte un membru neferit la vreme. Alec se folosi de ocazie să iasă afară, pe terasa acoperişului ca să trimită un mesaj de foc Conclavului, spunându-le unde se aflau şi cerând întăriri. Jace se dăduse la o parte fără cuvinte, lăsându-l să treacă pe lângă el, şi, la fel, când Alec se întoarse. Nu vorbi nici în timpul explicaţiei lui Simon şi Clary despre ce se petrecuse pe acoperiş, nici măcar când ajunseră la episodul cu Raziel care îl înviase pe Jace din morţi, în Idris. Izzy a fost cea care, în sfârşit, întrerupse povestirea, când Clary începuse să explice despre Lilith care fusese „mama” lui Sebastian şi îi păstrase corpul închis în sticlă.

— Sebastian? Isabelle izbi cu biciul în pământ cu destulă forţă cât

să crape marmura. Sebastian e afară? Şi nu e mort?

Se întoarse spre Jace, care se sprijinea de uşile de sticlă, cu braţele încrucişate, fără expresie.

— L-am văzut murind. L-am văzut pe Jace tăindu-i şira spinării în două şi l-am văzut căzând în râu. Iar acum îmi spuneţi că e *viu*, colo, afară?

— Nu, se grăbi Simon s-o liniştească. Numai corpul lui e acolo, dar nu e viu. Lilith n-a reuşit să-şi ducă până la capăt ceremonia.

Simon puse o mână pe umărul ei, dar ea i-o dădu la o parte. Se făcuse albă la faţă ca un mort.

— „Nu chiar viu” nu e destul pentru mine, zise ea. O să mă duc acolo, afară, şi o să-l tai într-o mie de bucăţi.

Se întoarse spre uşi.

— Iz! Simon îi puse o mână pe umăr. Izzy. Nu.

— Nu? Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Dă-mi un singur motiv pentru care să nu-l toc, prefăcându-l în confetti cu tema nenorocit-mizerabil.

Simon îşi aruncă rapid ochii prin cameră, oprindu-se o clipă asupra lui Jace, de parcă ar fi aşteptat să intervină sau să adauge un comentariu. Jace n-o făcu; nici nu se mişcă. În cele din urmă, Simon zise:

— Uite, înțelegi treaba cu ritualul, da? Pentru că Jace a fost adus înapoi din moarte, asta i-a dat lui Lilith puterea să-l învie pe Sebastian. Şi ca să facă asta, avea nevoie de Jace aici, şi viu, ca… stai, cum l-a numit ea…?

— Contragreutate, răspunse Clary.

— Runa aia pe care o are Jace pe piept, pecetea lui Lilith. Aparent cu un gest inconştient, Simon îşi atinse propriul piept, chiar deasupra inimii. Şi Sebastian o are. Le-am văzut pe amândouă strălucind în acelaşi timp când Jace a păşit în cerc.

Isabelle, zvâcnind din bici pe lângă coapsă, muşcându-şi buza de jos, zise nerăbdătoare:

— Şi?

— Cred că a făcut o legătură între ei, zise Simon. Dacă Jace murea, Sebastian nu putea trăi. Aşa că, dacă îl faci bucăţi pe Sebastian…

— Asta l-ar putea răni pe Jace, zise Clary, cuvintele ţâşnindu-i din gură de la sine, când înţelese. Oh, Doamne! Oh, Izzy, nu poţi să faci asta.

— Aşa că o să-l lăsăm pur şi simplu *să trăiască?*

Lui Isabelle nu-i venea să creadă.

— Taie-l mărunt dacă vrei, zise Jace. Ai permisiunea mea.

— Taci, zise Alec. Încetează să te mai porţi de parcă viaţa ta nu contează. Iz, n-ai auzit? Sebastian nu e viu.

— Dar nu e nici mort. Nu *îndeajuns* de mort.

— Avem nevoie de Conclav, zise Alec. Trebuie să-l dăm pe mâna Fraţilor Tăcuţi. Ei pot rupe conexiunea cu Jace, după care poţi să te răzbuni cât vrei, Iz. El e *fiul lui Valentine.* Şi e un ucigaş. Toată lumea a pierdut pe cineva în bătălia din Alicante sau cunoaşte pe cineva care a pierdut. Crezi că aceştia vor fi îngăduitori cu el? Or să-i smulgă încet câte o bucăţică din trup, cât timp încă mai trăieşte.

Isabelle se uită lung la fratele lui. Foarte încet, lacrimile se adunară în ochii ei şi i se rostogoliră pe obraji, lăsând dâre de murdărie şi de sânge pe pielea ei.

— Nu pot să sufăr asta, zise ea. Nu pot să sufăr când ai dreptate.

Alec o trase pe sora lui aproape şi o sărută în creştetul capului.

— Ştiu.

Ea îi strânse scurt mâna fratelui ei, apoi se dădu înapoi.

— Bine, zise ea. N-am să mă ating de Sebastian. Dar nu pot îndura să fiu atât de aproape de el.

Aruncă o privire spre uşile de sticlă, unde Jace încă stătea nemişcat.

— Hai să mergem jos. Îi putem aştepta pe cei din Conclav în holul mare. Şi oricum trebuie să ajungem şi la Jordan şi Maia; probabil că îşi fac griji, că nu ştiu unde ne-am dus.

Simon îşi drese glasul.

— Cineva ar trebui să rămână aici, sus, pur şi simplu ca să stea cu un ochi pe… pe lucruri. Rămân eu.

— Nu, zise Jace. Tu te duci jos. O să rămân eu. Toate astea sunt din vina mea. Eu ar fi trebuit să mă asigur că Sebastian era mort când am avut ocazia. Cât despre restul…

Vocea i se stinse. Dar Clary îşi aminti cum o mângâiase pe faţă, în holul întunecos de la Institut, şi îşi aminti cum şoptise: *Mea culpa, mea maxima culpa.*

Vina mea, vina mea, propria mea vină şi cea mai gravă.

Ea se întoarse să se uite la ceilalţi; Isabelle apăsase pe butonul liftului. Clary putea auzi zumzetul îndepărtat al cabinei care urca. Fruntea lui Isabelle se încruntă.

— Alec, poate c-ar trebui să rămâi şi tu aici, cu Jace.

— N-am nevoie de ajutor, zise Jace. Nu e nimic de făcut. O să fiu bine.

Isabelle îşi aruncă mâinile în sus, tocmai când liftul sosi cu un *bing.*

— Bine. Ai câştigat. Bosumflă-te aici singur, dacă aşa vrei.

Păşi hotărâtă în lift, Simon şi Alec înghesuindu-se după ea. Clary era ultima care urma să intre, întorcându-se din drum ca să se mai uite o dată la Jace. El se dusese înapoi ca să privească prin uşi, dar ea îi putu vedea reflexia în ele. Gura lui era strânsă într-o linie albă, ochii întunecaţi.

Jace, gândi ea, când uşile liftului începură să se închidă. Îi cerea mental să se întoarcă, să se uite la ea. El n-o făcu, dar ea simţi deodată nişte mâini puternice pe umerii ei, împingând-o în faţă. O auzi pe Isabelle spunând: „Alec, ce naiba.. – în timp ce se împleticea printre uşile liftului, apoi redresându-se şi întorcându-se să se uite. Uşile se închideau în urma ei, dar printre ele îl mai putu zări pe Alec. El îi oferi un mic zâmbet trist şi o ridicare din umeri, de parcă ar fi spus: *Ce altceva era să fac?* Clary făcu un pas, dar era prea târziu; uşile liftului se închiseseră complet.

Era singură în cameră cu Jace.

Camera era plină de cadavre – trupuri chircite, toate în treninguri cenuşii cu glugă, trântite sau ghemuite sau căzute grămadă lângă perete. Maia stătea la fereastră, respirând greu, plimbându-şi ochii peste scena din faţa ei, nevenindu-i să creadă. Ea luase parte la bătălia de la Brocelind, în Idris, şi crezuse că acela fusese cel mai cumplit lucru pe care avea să-l vadă vreodată. Dar într-un fel, acesta de acum era mai cumplit. Sângele care cursese din membrii morţi ai cultului nu era *ichor* demonic; era sânge omenesc. Iar pruncii – tăcuţi şi morţi în pătuţurile lor, cu micile mâini cu gheare aşezate una peste alta, ca păpuşile…

Se uită în jos la propriile mâini. Ghearele îi erau încă afară, mânjite de sânge; şi le retractă, iar sângele îi curse de pe mâini, pătându-i încheieturile. Picioarele erau desculţe şi mânjite de sânge, iar pe un umăr gol avea o lungă zgârietură, încă mustind roşie, deşi începuse deja să se vindece. În pofida capacităţii de a se vindeca rapid pe care i-o dădea licantropia, ştia că avea să se trezească a doua zi plină de vânătăi. Când eşti vârcolac, vânătăile rareori durează mai mult de o zi. Îşi aminti că, atunci când era încă om, fratele ei, Daniel, devenise expert în a o ciupi tare, în locuri unde vânătăile nu se vedeau.

— Maia.

Jordan intră pe una dintre uşile neterminate, ferindu-şi capul de un mănunchi de cabluri electrice atârnând liber. Se îndreptă şi se apropie de ea, călcând cu grijă printre cadavre.

— Eşti bine?

Maiei i se făcu stomacul ghem când văzu expresia de îngrijorare de pe faţa lui.

— Unde sunt Isabelle şi Alec?

El clătină din cap. Se alesese cu mult mai puţine răni decât ea. Jacheta lui de piele îl protejase, ca şi jeanşii şi bocancii. Pe un obraz avea o zgârietură lungă, în părul şaten-deschis avea sânge uscat, ca şi pe lama cuţitului pe care-l ţinea.

— Am căutat pe întregul etaj. Nu i-am văzut. Mai sunt câteva cadavre şi în alte camere. Trebuie să fi…

Noaptea se lumină ca un pumnal de seraf. Ferestrele deveniră albe şi lumina strălucitoare pârjoli încăperea. Pentru o clipă, Maia se gândi că lumea luase foc, iar Jordan, venind spre ea prin lumină, păru aproape să dispară, alb pe alb, într-un câmp sclipitor de argint. Se auzi ţipând şi se dădu orbită înapoi, lovindu-se cu capul de sticla ferestrei. Îşi ridică mâinile să-şi acopere ochii…

Şi lumina pieri. Maia îşi lăsă mâinile jos, simţind cum se învârteşte pământul cu ea. Întinse braţele orbeşte, iar Jordan fu lângă ea. Ea îşi puse braţele în jurul lui – le aruncă în jurul lui, cum obişnuia s-o facă atunci când el venea s-o ia de acasă, iar el o legăna în braţe, trecându-şi degetele printre cârlionţii ei.

Pe atunci era mai subţire, cu umerii mai mici. Acum muşchii i se răsuceau ca frânghiile pe oase şi a-l ţine în braţe era ca a ţine ceva absolut solid, un pilon de granit în mijlocul unei furtuni de nisip din deşert. Se agăţă de el şi îi auzi bătăile inimii în urechea ei, în timp ce mâinile lui îi mângâiau părul, o mângâiere greoaie şi liniştitoare totodată, alinătoare şi… familiară.

— Maia… e în regulă…

Ea îşi înălţă capul şi îşi apăsă gura pe a lui. El se schimbase din atât de multe puncte de vedere, dar când îl sărută îl simţi la fel, gura lui era la fel de moale ca întotdeauna. Pentru o secundă, el înţepeni de surpriză, apoi o strânse mai tare la pieptul lui, mâinile sale trasând lent cercuri pe spatele ei gol. Ea îşi aminti de prima oară când se sărutaseră. Îi dăduse lui cerceii, ca să-i pună în torpedoul maşinii, iar mâna lui tremurase atât de tare încât îi scăpase pe jos şi apoi îşi ceruse scuze şi scuze până când ea îl sărutase ca să-l facă să tacă. Îl socotise cel mai simpatic băiat pe care-l cunoscuse vreodată.

Iar apoi el fusese muşcat şi totul se schimbase.

Maia se îndepărtă, ameţită şi respirând întretăiat. El îi dădu drumul instantaneu; se uita la ea, cu gura deschisă, cu ochii zăpăciţi. Dincolo de el, pe fereastră, ea putea vedea oraşul – aproape că se

aşteptase să-l vadă distrus, făcut una cu pământul, un deşert alb –, dar totul era exact cum fusese înainte. Nimic nu se schimbase. Luminile se aprindeau şi se stingeau în clădirile de peste drum; putea auzi vâjâitul slab al traficului de jos.

— Ar trebui să mergem, zise ea. Ar trebui să-i căutăm pe ceilalţi.

— Maia, zise el, de ce m-ai sărutat adineauri?

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu crezi c-ar trebui să încercăm lifturile?

— Maia…

— *Nu ştiu,* Jordan, zise ea. Nu ştiu de ce te-am sărutat şi nu ştiu dacă am s-o mai fac vreodată, dar ştiu că sunt foarte speriată şi îngrijorată pentru prietenii mei şi că vreau să ies afară de aici. Okay?

El dădu din cap. Arăta ca şi când ar fi vrut să spună un milion de lucruri, dar se hotărâse să nu le mai spună, iar pentru asta ea îi era recunoscătoare. El îşi trecu o mână prin părul zbârlit, brumat cu praf alb de tencuială şi dădu din cap:

— Okay.

Tăcere. Jace încă se sprijinea de uşi, numai că acum avea fruntea lipită de sticlă şi ochii închişi. Clary se întrebă dacă măcar ştia că era şi ea în cameră cu el. Făcu un pas înainte, dar mai înainte de a putea spune ceva, el împinse uşile şi ieşi din nou afară, în grădină.

Ea rămase nemişcată un moment, uitându-se lung după el. Ar fi putut chema liftul, bineînţeles, să coboare şi să aştepte Conclavul în holul mare, împreună cu toţi ceilalţi. Dacă Jace nu voia să vorbească, nu voia să vorbească. Ea nu-l putea forţa. Dacă Alec avea dreptate şi el se pedepsea, ea n-avea decât aştepte până ce avea să-i treacă.

Se întoarse spre lift… şi se opri. O mică flacără de mânie îşi croi calea prin ea, făcându-i ochii să ardă. *Nu,* gândi ea. *Nu trebuia să-l lase să se poarte aşa.* Poate că-şi îngăduia să fie aşa cu oricare altul, dar nu cu ea. Îi datora mai mult de atât. Îşi datorau unul altuia mai mult de atât.

Se răsuci iute şi porni spre uşi. Glezna încă o mai durea, dar *iratze*-le pe care i le aplicase Alec îşi făceau efectul. Cea mai mare parte a suferinţei corpului ei se domolise până la o durere surdă, pulsatilă. Ajunse la uşi şi le deschise împingându-se în ele, păşind pe terasa acoperişului, tresărind când picioarele ei goale intrară în contact cu dalele îngheţate.

Îl văzu pe Jace imediat: îngenunchease lângă trepte, pe dalele pătate cu sânge şi cu *ichor* şi sclipind de sare. Când ea se apropie, el se ridică şi se întoarse, ceva strălucitor atârnând de mâna lui.

Inelul Morgenstern, pe lănţişorul lui.

Se stârnise vântul; părul auriu-închis îi flutura în jurul feţei. El îl dădu la o parte, nerăbdător, şi zise:

— Tocmai mi-am amintit că lăsaserăm ăsta aici.

Vocea lui suna surprinzător de normal.

— De asta ai vrut să rămâi aici, sus? întrebă Clary. Ca să-l iei înapoi?

El îşi întoarse mâna, astfel încât lănţişorul se legănă în sus, degetele lui închizându-se în jurul inelului.

— Sunt legat de el. E stupid, ştiu.

— Ai fi putut s-o spui, sau ar fi putut să rămână Alec…

— Eu nu fac parte dintre voi, ceilalţi, zise el abrupt. După ce am făcut, nu merit *iratze,* şi vindecări, şi îmbrăţişări, şi consolări şi orice altceva ar mai crede prietenii mei c-aş avea nevoie. Mai degrabă stau aici, sus, cu *el.*

Făcu semn cu bărbia spre locul unde trupul neclintit al lui Sebastian zăcea în sicriul deschis, pe piedestalul său de piatră.

— Şi sunt al naibii de sigur că nu te merit nici *pe tine.*

Clary îşi încrucişă braţele la piept.

— Te-ai gândit vreodată la ce merit *eu?* Că poate merit o şansă de a sta de vorbă cu tine despre ceea ce s-a întâmplat?

El se uită lung la ea. Erau la numai câţiva paşi depărtare unul de celălalt, dar parcă o indescriptibilă prăpastie se căsca între ei.

— Nu ştiu de ce ai vrea doar şi să te uiţi la mine, cu atât mai

puţin să-mi vorbeşti.

— Jace, zise ea. Lucrurile acelea pe care le-ai făcut… acela n-ai fost *tu.*

El şovăi. Cerul era atât de negru, ferestrele luminate ale zgârie-norilor de alături, atât de strălucitoare, încât era ca şi cum ei ar fi stat în mijlocul unei plase de nestemate strălucitoare.

— Dacă nu am fost eu, zise el, atunci de ce îmi pot aminti *tot ce am făcut?* Când oamenii sunt posedaţi şi îşi revin din asta, nu-şi amintesc ce au făcut când demonul i-a locuit. Dar eu îmi amintesc *totul.*

Se întoarse brusc şi plecă spre zidul grădinii de pe acoperiş. Ea îl urmă, bucuroasă că se îndepărtau astfel de corpul lui Sebastian, acum ascuns vederii de un rând de tufe.

— Jace! strigă ea.

El se întoarse, cu spatele la perete, lipindu-se de acesta. Dincolo de el, bogata reţea electrică a oraşului lumina noaptea ca turnurile demonilor din Alicante.

— Îţi aminteşti pentru că ea a vrut să-ţi aminteşti, zise Clary, prinzându-l din urmă, gâfâind puţin. Ţi-a făcut asta ca să te tortureze, la fel cum l-a forţat şi pe Simon să facă ce voia ea. A vrut ca tu să fii obligat să te priveşti rănindu-i pe cei pe care îi iubeşti.

— Am privit, zise el, cu voce joasă. Era ca şi cum o parte din mine era afară, la o mare distanţă, privind şi ţipând la mine să mă opresc. Dar restul din mine se simţea complet împăcat, de parcă faptele mele erau *drepte.* De parcă era singurul lucru pe care l-aş fi putut face. Mă întreb dacă aşa a simţit şi Valentine pentru tot ce a făcut. De parcă era atât de uşor să fie drept!

Îşi întoarse privirea de la ea.

— Nu pot îndura, zise el. N-ar trebuit să fii aici cu mine. Ar trebui să te duci.

În loc să plece, Clary se apropie şi se aşeză lângă el, sprijinindu-se şi ea cu spatele de perete. Îşi ţinea deja braţele încolăcite pe trup; tremura. În cele din urmă, şovăind, el îşi întoarse capul ca să se uite

din nou la ea.

— Clary…

— N-o să hotărăşti tu unde mă duc eu sau când, zise ea.

— Ştiu. Vocea lui era răguşită. Am ştiut asta întotdeauna despre tine. Nu ştiu de ce a trebuit să mă îndrăgostesc de cineva care e mai încăpăţânat decât mine.

Clary tăcu o clipă. Inima ei se strânsese la acest cuvânt: „îndrăgostit”.

— Toate lucrurile pe care mi le-ai spus, zise ea pe jumătate în şoaptă, pe terasă la Ironworks – le-ai spus serios?

Ochii lui aurii se posomorâră.

— Care lucruri?

Ca mă iubeai, aproape că răspunse ea, dar gândindu-se mai bine… nu spusese asta, nu-i aşa? Nu rostise exact cuvintele astea. Le lăsase să se subînțeleagă. Iar adevărul faptului că ei se iubeau unul pe celălalt fusese ceva pe care ea-l ştiuse la fel de clar cum îşi ştia şi propriul nume.

— M-ai tot întrebat dacă te-aş iubi în caz că ai fi ca Sebastian, ca Valentine.

— Şi tu ai zis că atunci n-aş mai fi eu. Uite cât de greşit s-a dovedit a fi, adăugă el, amărăciunea colorându-i glasul. Ce am făcut eu în noaptea asta…

Clary se răsuci spre el; el se încordă, dar nu se feri. Ea îl apucă de pieptul cămăşii, apropiindu-se mai mult de el, şi spuse, rostind clar fiecare cuvânt:

— Acela n-ai fost tu.

— Spune-i asta mamei tale, zise el, spune-i-o lui Luke, când or să te întrebe de unde te-ai ales cu *asta.*

Îi atinse clavicula uşor; rana se vindecase acum, dar pielea ei şi țesătura rochiei aveau încă pete întunecate de sânge.

— O să le spun, zise ea. O să le spun că a fost vina mea.

El se uită la ea, cu neîncredere în ochii lui de aur.

— Nu poți să-i minți.

— Nu-i mint. Eu te-am adus înapoi, zise ea. Tu ai murit, iar eu te-am adus înapoi din moarte. *Eu* am stricat echilibrul, nu tu. Eu am deschis uşa pentru Lilith şi ritualul ei stupid. Aş fi putut cere orice şi te-am cerut pe tine.

Strânse mai tare de cămaşa lui, cu degetele albite de frig şi apăsare.

— Şi aş face-o *din nou.* Te iubesc, Jace Wayland – Herondale – Lightwood – cum vrei tu să-ţi spui. Nu-mi pasă. Te iubesc şi o să te iubesc întotdeauna, iar a pretinde că ar putea fi altfel e doar o pierdere de vreme.

O expresie de o asemenea durere îi traversă chipul, încât Clary îşi simţi inima strângându-se dureros. Apoi el întinse mâinile şi-i cuprinse faţa între ele. Palmele lui erau calde pe obrajii ei.

— Îţi mai aduci aminte când ţi-am spus, zise el, cu vocea mai duioasă ca niciodată, că nu ştiu dacă există un Dumnezeu sau nu, dar şi într-un caz şi în altul, noi suntem complet pe cont propriu? Încă nu cunosc răspunsul; ştiu doar că există ceva precum credinţa, iar eu nu merit s-o am. Şi apoi ai fost tu. Tu ai schimbat toate lucrurile în care am crezut eu. Ştii versul ăla din Dante, pe care ţi l-am citat în parc? „L'amor che move il sole e l'altre stelle"?

Uitându-se la el, buzele i se arcuiră puţin la colţuri:

— Tot nu ştiu italiană.

— E un fragment din ultima strofă din *Paradisul – Paradisul* lui Dante. „Voinţa şi dorinţa mea au fost schimbate de dragoste, dragostea care pune în mişcare soarele şi celelalte stele." Dante încerca să explice credinţa, cred, ca o dragoste copleşitoare, şi poate că e blasfemie, dar aşa mă gândesc eu la modul în care te iubesc pe tine. Ai venit în viaţa mea şi deodată am avut un adevăr de care să mă ţin – că eu te iubeam pe tine şi tu mă iubeai pe mine.

Deşi părea să se uite la ea, privirea lui era distantă, ca fixată pe ceva foarte îndepărtat.

— Apoi am început să am visele, continuă el. Şi m-am gândit că poate greşisem. Că nu te meritam. Că nu meritam să fiu perfect

fericit – vreau să spun, Dumnezeule, cine merită *asta?* Şi după noaptea asta…

— Oprește-te!

Ea se agăţase de cămaşa lui; acum îi dădu drumul, lipindu-şi palmele de pieptul lui. Inima lui bătea mai iute sub vârful degetelor ei; obrajii lui ardeau şi nu doar fiindcă îi era ei frig.

— Jace. În tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, eu am ştiut un lucru. Că nu erai tu care mă răneai. Nu erai tu care făceai lucrurile acelea. Am o credinţă absolut de neconvertit că tu eşti *bun.* Şi asta nu se va schimba niciodată.

Jace trase adânc şi tremurător aer în piept.

— Nici nu ştiu cum să încerc să merit asta.

— Nu trebuie. Am destulă credinţă în tine, zise ea, pentru amândoi.

Mâinile lui alunecară în părul ei. Aburul răsuflărilor se ridică între ei ca un norişor alb.

— Mi-ai lipsit atât de mult, zise el şi o sărută, blând, nu disperat şi flămând cum fusese în ultimele câteva dăţi, ci familiar, şi tandru, şi liniştit.

Ea închise ochii, căci lumea părea să se învârtă în jurul ei ca o morişcă. Mişcându-şi mâinile mai sus pe pieptul lui, şi le întinse cât de mult putu, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui, ridicându-se pe vârfuri ca să-i găsească gura cu a ei. Degetele lui alunecară în jos pe trupul ei, peste piele şi satin, iar ea se înfioră, lăsându-se peste el, şi era sigură că amândoi aveau gust de sânge, de cenuşă şi de sare, dar nu conta; lumea, oraşul cu luminile sale şi viaţa păreau să se fi îngustat, reducându-se doar la atât, doar la ea şi Jace, inima arzătoare a unei lumi îngheţate.

El se desprinse primul, cu părere de rău. Ea îşi dădu seama de ce, o clipă mai târziu. Zgomotul claxoanelor de maşini şi a scrâşnetului de roţi din stradă, de jos, se auzea până sus la ei.

— Conclavul, zise el, resemnat – deşi fusese nevoit să-şi dreagă glasul ca să poată rosti cuvintele, Clary se bucură să le audă.

Faţa lui era îmbujorată, cum îşi închipuia că era şi a ei.

— Au sosit.

Cu mâna într-a lui, Clary se uită peste marginea zidului acoperişului şi văzu că mai multe maşini negre, lungi, opriseră în faţa schelelor Oamenii se adunau. Era greu să-i recunoşti de la înălţimea aceea, dar lui Clary i se păru că o vede pe Maryse şi pe alţi câţiva oameni în costume de luptă. O clipă mai târziu, camioneta lui Luke urca pe trotuar şi din ea sărea Jocelyn. Clary ar fi ştiut că era ea doar după felul în care se mişca şi de la o distanţă mai mare ca asta de acum.

Clary se întoarse spre Jace.

— Mama, zise ea. Ar fi mai bine să cobor la parter. Nu vreau să vină şi ea sus şi să vadă… şi să-l vadă pe *el.*

Făcu semn din bărbie spre sicriul lui Sebastian.

El îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Nu vreau să te scap din ochi.

— Atunci vino cu mine.

— Nu. Cineva ar trebui să rămână aici, sus.

Îi luă mâna, i-o întoarse cu palma în sus şi lăsă să cadă inelul Morgenstern, lănţişorul curgând pe lângă el ca metalul lichid. Încuietoarea fusese îndoită când ea îl smulsese de la gât, dar el reuşi s-o îndrepte la loc.

— Te rog, ia-l.

Ochii ei coborâră o clipă privind în palmă, apoi, şovăind, îndreptându-se înapoi spre faţa lui.

— Aş vrea să înțeleg ce înseamnă pentru tine.

El ridică uşor din umeri.

— L-am purtat un deceniu, zise el. O parte din mine e în el. Înseamnă că îmi pun încrederea în tine cu întreg trecutul şi cu toate secretele pe care le poartă trecutul. Şi de altfel – el atinse uşor una dintre stelele gravate în jurul marginii – „dragostea care pune în mişcare soarele şi celelalte stele”. Prefă-te că asta semnifică stelele de pe el, nu casa Morgenstern.

Drept răspuns, ea îşi petrecu lănţişorul din nou peste cap, simţind inelul aşezându-se în locul lui obişnuit, sub claviculă. Îl simţise ca pe o piesă de puzzle potrivindu-se cu un clic la locul ei. Pentru o clipă, ochii lor se întâlniră într-o comunicare fără cuvinte, mai intensă, în unele aspecte, decât fusese contactul lor fizic; ea îşi imprimă în minte imaginea lui din acel moment de parcă l-ar fi învăţat pe dinafară – părul ca de aur, ciufulit; umbrele aruncate de genele lui; cercurile de auriu mai închis în interiorul irisurilor ca de ambră.

— Mă întorc imediat, zise ea. Îi strânse mâna. Cinci minute.

— Du-te, zise el aspru, dându-i drumul la mână, iar ea se întoarse şi porni înapoi pe alee.

În clipa în care se depărtă de el, o luă din nou cu frig, iar până ajunse la uşile clădirii, îngheţase. Se opri în uşa deschisă şi se uită înapoi la el, însă el era doar o umbră, luminat din spate de luminile New Yorkului. *Dragostea care pune în mişcare soarele şi toate celelalte stele,* se gândi ea, şi apoi, ca un ecou ce-i răspundea, auzi cuvintele lui Lilith: răspunzându-i în ecou: *Acel soi de iubire care poarte arde lumea din temelii sau o poate ridica în slăvi.* Un fior o străbătu şi nu doar din cauza frigului. Se uită după Jace, dar el se topise în umbre; se întoarse şi intră, uşa alunecând şi închizându-se în urma ei.

Alec se dusese să-i caute pe Jordan şi pe Maia, iar Simon şi Isabelle erau împreună, stând unul lângă altul pe şezlongul verde din holul mare. Isabelle ţinea în mână lampa-vrăjitoarei adusă de Alec, scăldând încăperea într-o aură aproape spectrală, în care dansau sclipitoare firişoare de praf din candelabrul atârnat de tavan.

Ea spusese foarte puţine de când fratele ei îi lăsase singuri. Îşi ţinea capul plecat, cu părul negru adunat în faţă, şi privirea pe mâinile ei. Erau nişte mâini delicate, cu degete lungi, dar bătătorite la fel ca ale fraţilor ei. Simon nu observase niciodată până atunci, dar purta un inel de argint pe mâna dreaptă, cu un model de flăcări

pe contur şi un *L* gravat în centru. Îi amintea de inelul pe care îl purta Clary la gât, cu desenul lui de stele.

— E inelul familiei Lightwood, zise ea, observând pe ce anume i se fixase lui privirea. Fiecare familie are un simbol. Al nostru e focul.

Ţi se potriveşte, gândi el. Izzy chiar era ca focul, în rochia ei stacojie învăpăiată, cu dispoziţia ei la fel de schimbătoare ca scânteile. Pe acoperiş, aproape crezuse că avea să-l strângă de gât, cu braţele pe după gâtul lui, în timp ce-l făcea cu ou şi cu oţet şi-l ţinea strâns de parcă nu avea să-i mai dea niciodată drumul. Acum privea undeva în depărtare, de neatins ca o stea. Totul era foarte derutant.

„Îi iubeşti atât de mult”, zisese Camille, „pe prietenii tăi vânători de umbre! La fel cum şoimul îşi iubeşte stăpânul care îl încătuşează şi îl leagă la ochi.”

— Ceea ce ne-ai spus nouă, zise el, făcând o scurtă pauză şi urmărind cum Isabelle îşi dădea peste deget o şuviţă de păr, acolo, sus, pe acoperiş – că nu ştiuserăţi că Jace şi Clary lipseau şi că veniserăţi aici pentru mine – era adevărat?

Isabelle îşi ridică privirile, dându-şi şuviţa de păr după ureche.

— Bineînţeles că e adevărat, zise ea cu indignare. Când am văzut că plecaseşi de la petrecere… şi după ce fuseseşi în primejdie zile în şir, Simon, şi după treaba cu evadarea lui Camille…

Se înfrână scurt:

— Şi Jordan e responsabil pentru tine. Şi-a ieşit din minţi.

— Deci a lui a fost ideea să veniţi să mă căutaţi?

Isabelle se întoarse să se uite la el lung. Ochii ei erau insondabili şi întunecaţi.

— Eu am fost cea care am observat că nu mai erai, zise ea. Eu am fost cea care a vrut să te găsim.

Simon îşi drese glasul. Se simţea ciudat de euforic.

— Dar de ce? Credeam că mă urăşti.

Nu trebuia să fi spus asta. Isabelle clătină din cap, fluturându-şi

părul negru, şi se dădu ceva mai departe de el pe banchetă.

— Oh, Simon, nu fi obtuz!

— Iz!

Întinse mâna şi îi atinse încheietura, ezitant. Ea nu se retrase, doar îl privi.

— Camille mi-a zis ceva, în Sanctuar. A spus că vânătorilor de umbre nu le pasă de repudiaţii Lumii de Jos, doar se folosesc de ei. A spus că nefilimii n-ar face niciodată pentru mine ce fac eu pentru ei. Dar tu ai făcut. Ai venit după mine. Ai venit pentru *mine.*

— Bineînţeles că da, zise ea încet, cu vocea uşor înăbuşită. Când m-am gândit că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva…

El se aplecă spre ea. Feţele lor erau la câţiva centimetri una de alta. Putea vedea în ochii ei negri sclipirile luminii răsfrânte în candelabru. Buzele ei erau întredeschise, iar Simon îi simţi căldura răsuflării.

Pentru prima oară de când devenise vampir, putea simţi căldura ca o încărcare electrică ce se producea între ei.

— Isabelle, zise el.

Nu Iz, nu Izzy. *Isabelle.*

— Pot să…

Liftul scoase un *bing;* uşile se deschiseră şi din el ieşiră Alec, Maia şi Jordan. Alec se uită bănuitor la Simon şi la Isabelle, când aceştia săriră depărtându-se unul de altul, dar înainte ca el să poată spună ceva, uşile duble ale holului mare se deschiseră larg şi vânătorii de umbre dădură buzna în încăpere. Simon îi recunoscu pe Kadir şi Maryse, care imediat străbătu în fugă încăperea spre Isabelle şi o luă de umeri, cerându-i să-i spună ce s-a întâmplat.

Simon se ridică în picioare, ca să se tragă mai la o parte, simţindu-se stingherit – şi cât pe-aci să fie dat jos de Magnus, alergând prin încăpere să ajungă la Alec. Magnus nici nu păru să-l vadă pe Simon. „La urma urmelor, peste o sută, două de ani, nu vom mai fi decât tu şi cu mine. Noi vom fi tot ce-a mai rămas”, îi spusese Magnus în Sanctuar. Simţindu-se nespus de singur prin

vânzoleala mulţimii de vânători de umbre, Simon se lipi de perete, cu zadarnica speranţă că nu va fi observat.

Alec îşi ridică ochii exact în clipa în care Magnus ajungea la el, îl prindea în braţe şi îl trăgea mai aproape. Degetele lui se plimbară pe faţa lui Alec de parcă ar fi căutat răni sau vătămări; murmura în barbă:

— Cum ai putut… să pleci aşa, fără măcar să-mi spui… te-aş fi putut ajuta…

— Încetează!

Alec se retrase, pus pe răzvrătire.

Magnus îşi luă seama, vocea devenindu-i sobră.

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să plec de la petrecere. Ar fi trebuit să stau cu tine. Camille a evadat. Nimeni n-are nici cea mai mică idee unde s-a dus şi, de vreme ce tu nu poţi lua urma vampirilor…

Ridică din umeri.

Alec îşi goni din minte imaginea lui Camille, înlănţuită de ţeavă, uitându-se la el cu ochii aceia verzi, extraordinari.

— Nu contează, răspunse el. Ea nu contează. Ştiu că doar ai încercat să ajuţi. Nu sunt supărat pe tine nici că ai plecat de la petrecere, apropo.

— Dar erai furios, zise Magnus. Ştiam că erai. De aceea am fost atât de îngrijorat. Să fugi de-acolo şi să te pui în pericol doar pentru că erai furios pe mine…

— Sunt vânător de umbre, zise Alec. Magnus, aşa *fac* eu. Data viitoare îndrăgosteşte-te de un inspector de asigurări sau…

— Alexander, zise Magnus. N-o să mai fie nicio dată viitoare.

Îşi lipi fruntea de fruntea lui Alec, pironindu-şi ochii verzi-aurii în ochii albaştri ai celuilalt.

Inima lui Alec începu să bată mai repede.

— De ce nu? zise el. Tu trăieşti veşnic. Nu toată lumea trăieşte la fel.

— Ştiu că am spus asta, zise Magnus. Dar, Alexander…

— Nu-mi mai spune aşa, zise Alec. Alexander îmi spun părinţii mei. Şi presupun că e foarte progresist din partea ta faptul că ai acceptat mortalitatea mea atât de fatalist – totul moare, bla-bla –, dar cum crezi că mă face pe mine să mă simt? Cuplurile obişnuite pot *spera* – speră că vor îmbătrâni împreună, speră să trăiască vieţi lungi şi să moară în acelaşi timp, însă noi nu putem spera asta. Nici măcar nu vreau să ştiu ce-ţi doreşti tu.

Alec nu ştia sigur ce răspuns aştepta – mânie, apărare sau chiar umor –, dar vocea lui Magnus nu făcu decât să coboare mult, puţin gâtuită când spuse:

— Alex… Alec. Dacă ţi-am lăsat impresia că am acceptat ideea morţii tale, nu pot decât să-mi cer iertare. Am încercat, am crezut că am făcut-o – deşi tot mi-am imaginat c-o să te am pentru încă vreo cincizeci sau şaizeci de ani. Am crezut că până atunci aş putea fi pregătit să te las să dispari. Dar e vorba despre tine şi îmi dau seama acum că n-o să fiu deloc mai pregătit să te pierd atunci decât sunt în clipa asta.

Îi ținu cu blândețe fața lui Alec între palme.

— Ceea ce înseamnă că nu pot accepta nicicum.

— Deci ce facem? şopti Alec.

Magnus ridică din umeri şi zâmbi deodată; cu părul lui negru în dezordine şi lumina din ochii verzi-aurii, arăta ca un adolescent pus pe rele.

— Ce face toată lumea, răspunse el. Cum spuneai şi tu: sperăm!

Alec şi Magnus începuseră să se sărute în colţul încăperii, iar Simon nu prea mai ştia încotro să se uite. N-ar fi vrut să creadă că se holba la ei în timpul a ceea ce era, clar, un moment de intimitate, dar oriunde în altă parte se uita, întâlnea ochii fioroși ai vânătorilor de umbre. În pofida faptului că luptase alături de ei în bancă, împotriva lui Camille, niciunul dintre ei nu părea deosebit de prietenos. Una era că Isabelle îl accepta şi îi păsa de el, dar vânătorii de umbre în ansamblu erau cu totul altceva. Îşi dădea seama ce

gândeau. „Vampir, repudiat, inamic”, stătea scris limpede pe feţele lor. A fost ca o uşurare când uşile s-au deschis iarăşi larg şi Jocelyn a intrat în fugă, încă purtând rochia albastră de la petrecere. Luke era la câţiva paşi în urma ei.

— Simon! strigă ea, de îndată ce îl zări.

Ea dădu fuga la el şi, spre surprinderea lui, îl îmbrăţişă cu ardoare, înainte de a-i da drumul şi a-l întreba:

— Simon, unde-i Clary? E…

Simon deschise gura, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet. Cum i-ar fi putut explica lui Jocelyn, tuturor celorlalţi, ce se întâmplase în noaptea aceea? Jocelyn, care ar fi fost îngrozită să ştie că toate relele făcute de Lilith, nou-născuţii pe care-i omorâse, sângele pe care îl vărsase, totul fusese în slujba obţinerii mai multor creaturi ca propriul fiu mort al lui Jocelyn, al cărui trup neînsufleţit zăcea, chiar în clipa aceea, înmormântat pe acoperişul unde Clary era cu Jace?

Nu pot să~i spun nimic din toate astea, se gândi el. *Nu pot.* Se uită dincolo de ea către Luke, ai cărui ochi albaştri se fixaseră asupra lui, aşteptând. Dincolo de familia lui Clary putea vedea vânătorii de umbre strângându-se în jurul lui Isabelle, în timp ce ea, probabil, relata evenimentele serii.

— Eu…, începu el neajutorat.

Tocmai atunci, uşile liftului se deschiseră şi apăru Clary. Nu mai avea pantofi, frumoasa ei rochie de satin era numai zdrenţe şi plină de sânge, cu braţele şi picioarele pline de răni care abia începuseră să se vindece. Dar zâmbea – radios chiar, mai fericită decât o văzuse Simon în ultimele săptămâni.

— Mamă! exclamă ea.

Şi-atunci Jocelyn se repezi spre ea şi o îmbrăţişă. Clary îi zâmbi lui Simon peste umărul mamei sale. Simon aruncă o privire prin încăpere. Alec şi Magnus erau încă încolăciţi unul de altul, iar Maia şi Jordan dispăruseră. Isabelle era înconjurată de vânătorii de umbre, iar Simon putea auzi exclamaţiile de groază şi de uimire

ridicându-se dinspre grupul auditorilor săi, în timp ce le spunea povestea ei. Bănuia că, într-un fel, ei îi făcea plăcere. Isabelle adora să fie în centrul atenţiei, indiferent din ce motiv.

Simţi o mână coborând pe umărul lui. Era Luke.

— *Tu* eşti bine, Simon?

Simon îşi ridică ochii spre el. Luke arăta ca întotdeauna: serios, profesionist, de maximă încredere. Nici măcar uşor descumpănit că petrecerea lui de logodnă fusese întreruptă de o neaşteptată şi dramatică urgenţă.

Tatăl lui Simon murise de atât de multă vreme, încât el abia şi-l mai amintea. Rebecca povestea frânturile ei de amintiri despre el – că avea barbă şi că o ajuta să construiască turnuri complicate din cuburi –, dar Simon n-avea. Era unul dintre lucrurile pe care crezuse întotdeauna că le avea în comun cu Clary, care îi legase: amândoi cu taţi morţi, amândoi crescuţi de o femeie singură, puternică.

Ei bine, cel puţin unul dintre lucrurile acelea se dovedise a fi adevărat, se gândi Simon. Deşi mama lui mai avusese relații, el nu avusese niciodată o prezenţă paternă constantă în viaţa sa, în afară de Luke. Presupunea că, într-un fel, el şi Clary îl împărțiseră pe Luke. Iar haita de vârcolaci căuta deopotrivă călăuzirea de către Luke. Pentru un burlac care nu avusese niciodată copii, gândi Simon, Luke avea o grămadă de puşti de care să aibă grijă.

— Nu ştiu, zise Simon, dându-i lui Luke răspunsul cinstit pe care îi plăcea să creadă că i l-ar fi dat propriului tată. Nu prea cred.

Luke îl întoarse pe Simon cu faţa la el.

— Eşti plin de sânge, zise el. Şi bănuiesc că nu e al tău, pentru că… Făcu un semn către Pecetea de pe fruntea lui Simon. Dar, hei! continuă el cu voce blândă. Chiar şi plin de sânge şi cu Pecetea lui Cain, tu eşti tot Simon. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu-i sângele meu, ai dreptate, zise Simon răguşit. Dar e, totodată, o poveste destul de lungă.

Îşi lăsă capul pe spate să se uite în ochii lui Luke; întotdeauna se întrebase dacă avea să mai crească şi el, într-o bună zi, măcar câţiva

centimetri peste unu şaptezeci şi şapte cât măsura acum, ca să fie în stare să se uite la Luke – ca să nu mai pomenim de Jace – drept în ochi. Dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată acum.

— Luke, zise el, crezi că e posibil să faci ceva atât de rău, chiar dacă n-ai vrut, încât să nu-ţi mai revii niciodată? Să nu te mai poată nimeni ierta?

Luke se uită la el, în tăcere, pentru un lung moment. Apoi spuse:

— Gândeşte-te la cineva pe care-l iubeşti, Simon. Îl iubeşti de-adevăratelea. Există ceva pe care l-ar putea face persoana aceea vreodată care să însemne că vei înceta s-o mai iubeşti?

Imaginile trecură rapid prin mintea lui Simon, ca paginile unei *flip-book*[19]. Clary, întorcându-se să-i zâmbească peste umăr; sora lui, gâdilându-l când era mic; mama lui, adormită pe canapea, cu pătura ridicată până la umeri; Izzy…

Închise grăbit derularea gândurilor. Clary nu făcuse nimic într-atât de groaznic, încât el să fie nevoit să aducă iertarea pentru ea; niciuna dintre persoanele la care se gândise nu făcuse aşa ceva. Se gândi la Clary care îşi iertase mama pentru că-i furase amintirile. Se gândi la Jace, la ce făcuse el pe acoperiş, cum arătase după aceea. Făcuse tot ce făcuse fără voinţa lui, dar Simon se îndoia că Jace va fi în stare să se ierte, fără să-i pese. Şi apoi se gândi la Jordan – care nu se iertase pentru ceea ce-i făcuse Maiei, dar forjase mai departe oricum, alăturându-se celor de la Praetor Lupus, făcându-şi o ocupaţie în viaţă din a-i ajuta pe alţii.

— Am muşcat pe cineva, zise el.

Cuvintele îi ieşiră singure din gură, iar el îşi dori să le fi putut lua înapoi. Îşi făcu curaj să înfrunte expresia de groază a lui Luke, dar ea nu apăru.

— A trăit? întrebă Luke. Persoana pe care ai muşcat-o a supravieţuit?

---

[19] Carte ce conţine desene care variază uşor de la o pagină la alta, pentru ca, la răsfoire, să dea impresia de animaţie.

— Eu…

Cum să-i explice despre Maureen? Lilith îi poruncise să plece, dar Simon era sigur că avea s-o mai vadă.

— N-am ucis-o eu.

Luke dădu din cap o dată.

— Ştii cum devin vârcolacii lideri de haită, zise el. Trebuie să-l ucidă pe liderul bătrân. Eu am făcut asta de două ori. Am cicatrice cu care s-o dovedesc.

Îşi dădu gulerul cămăşii puţin la o parte şi Simon văzu marginea unei cicatrice albe, groase, care arăta zdrenţuită, de parcă pieptul îi fusese sfâşiat cu ghearele.

— A doua oară a fost o mişcare calculată. Ucidere cu sânge rece. Am vrut să devin liderul şi aşa am reuşit.

Ridică din umeri.

— Tu eşti vampir. E în natura ta să vrei să bei sânge. Ai rezistat multă vreme fără s-o faci. Ştiu că poţi umbla prin soare, Simon, şi astfel te mândreşti că ai fi un băiat uman normal, cu toate astea tot eşti ceea ce eşti. Întocmai cum sunt şi eu. Cu cât încerci mai mult să-ți anihilezi adevărata natură, cu atât ea te va controla mai mult pe tine. Fii ceea ce eşti! Nimeni dintre cei care te iubesc cu adevărat nu ţi-o va interzice.

Simon zise, răguşit:

— Mama…

— Clary mi-a povestit ce s-a întâmplat cu mama ta şi că te-ai întovărăşit cu Jordan Kyle, zise Luke. Uite, mama ta o să ajungă să accepte lucrurile, Simon. Cum a făcut şi Amatis cu mine. Tu eşti încă fiul ei. O să vorbesc eu cu ea, dacă vrei.

Simon clătină din cap, tăcut. Mama lui îl plăcuse întotdeauna pe Luke. Să fie confruntată şi cu faptul că Luke era un vârcolac ar fi înrăutăţit probabil şi mai mult lucrurile, în loc să le dreagă.

Luke dădu din cap de parcă ar fi înţeles.

— Dacă nu vrei să te întorci în apartamentul lui Jordan, eşti mai mult decât bine-venit să dormi pe canapeaua mea, în noaptea asta.

Sunt sigur că şi Clary va fi bucuroasă să te aibă prin preajmă şi putem vorbi mâine despre ce-i de făcut în privinţa mamei tale.

Simon îşi îndreptă umerii. Se uită la Isabelle, la licărul biciului ei, la pandantivul strălucitor de la gâtul ei, la fluturarea mâinilor sale în timp ce vorbea. Isabelle, căreia nu îi era teamă de nimic. Se gândi la mama lui, la modul în care ea se dăduse înapoi din faţa lui, la frica din ochii ei. Se ascunsese de amintirea asta, fugind de ea, mereu de atunci. Dar era timpul să nu mai fugă.

— Nu, zise el. Mulţumesc, dar cred că nu am nevoie de un loc unde să trag în noaptea asta. Cred că… o să mă duc acasă.

Jace stătea singur pe acoperiş, uitându-se în zare, la oraş, la East River – un şarpe negru-argintiu împărţindu-se în două braţe gemene între Brooklyn şi Manhattan. Pe mâini, pe buze, încă mai simţea căldura atingerii lui Clary, dar vântul dinspre fluviu era îngheţat, iar căldura se risipea cu repeziciune. Fără jachetă, aerul pătrundea prin materialul subţire al cămăşii, ca o lamă de cuţit.

Inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aer rece, pe care îl lăsă apoi să iasă afară, încet. Tot corpul îi era încordat. Aştepta zgomotul liftului, deschiderea uşilor, vânătorii de umbre inundând grădina. Aveau să fie compătimitori, la început, gândi el, îngrijoraţi pentru el. Apoi, pe măsură ce vor înţelege ce s-a întâmplat – atunci avea să urmeze retragerea, schimbul de priviri cu înţeles când aveau să creadă că el nu-i vedea. El fusese posedat – nu doar de un demon, ci de un Demon Căpetenie –, acţionase împotriva Conclavului, ameninţase şi-i făcuse rău altui vânător de umbre.

Se gândi la cum avea să-l privească Jocelyn după ce o să audă ce îi făcuse lui Clary. Luke putea să înţeleagă, să ierte. Dar Jocelyn! El nu fusese niciodată în stare să-şi ia inima în dinţi şi să-i vorbească deschis, să rostească acele cuvinte cu care credea că o va linişti. O *iubesc pe fiica ta mai mult decât am crezut vreodată că ar fi posibil să iubesc. Nu i-aş face rău niciodată.*

Ea doar s-ar uita la el, cu ochii aceia verzi, atât de asemănători cu

ai lui Clary, gândi el. Jocelyn ar fi vrut mai mult de atât. Ar fi vrut să-l audă spunând ceea ce el nu era sigur că era adevărat.

Eu nu sunt deloc ca Valentine.

Nu eşti? Întrebarea păru să fi venit adusă de aerul rece, o şoaptă numai pentru urechile lui. *Tu n-ai cunoscut-o niciodată pe mama ta. Nu l-ai cunoscut niciodată pe tatăl tău. Ţi-ai dăruit inima lui Valentine când erai copil, aşa cum jac copiii, şi te-ai făcut o parte din el. Nu poţi extirpa asta din tine acum, cu o singură tăietură de pumnal.*

Mâna lui stângă era rece. Privi în jos şi văzu că, spre stupoarea lui, fără a şti cum, luase de jos pumnalul – cuţitul tatălui său adevărat, gravat cu argint – şi îl ţinea în mână. Lama, deşi fusese roasă de sângele lui Lilith, era din nou întreagă şi strălucitoare ca o promisiune. O răceală care n-avea nicio legătură cu vremea începu să se răspândească prin pieptul lui. *De câte ori nu se trezise aşa, gâfâind şi năduşind, cu cuţitul în mână? Şi Clary, mereu Clary, moartă la picioarele lui.*

Dar Lilith era moartă. Se terminase. Încercă să vâre cuţitul la cingătoare, dar mâna lui părea să nu asculte de comenzile pe care i le dădea mintea. Simţi o fierbinţeală înțepătoare peste pieptul lui, o arsură dureroasă. Uitându-se în jos, văzu că linia însângerată care spintecase pecetea lui Lilith pe din două, unde Clary îl lovise cu cuţitul, se vindecase. Pecetea lumina roşiatic pe pieptul lui.

Jace se opri din încercarea de a-şi vârî cuţitul la cingătoare. Nodurile degetelor lui se albiră când strânse mai tare de mâner, încheietura lui răsucindu-se, în timp ce se străduia cu disperare să întoarcă lama spre el însuşi. Inima îi bătea cu putere. Nu acceptase nicio *iratze.* Cum de se vindecase pecetea atât de repede? Dacă ar fi putut s-o cresteze din nou, s-o desfigureze, măcar temporar…

Dar mâna nu voia să i se supună. Braţul îi rămase rigid pe lângă corp şi el se întoarse, în pofida voinţei lui, către piedestalul unde zăcea cadavrul lui Sebastian.

Sicriul începuse să lumineze, răspândind o lumină ceţoasă, verzuie – aproape ca aceea a unei lămpi a vrăjitoarei, dar era ceva

dureros în această lumină, ceva care părea să sfredelească ochii. Jace încercă să facă un pas înapoi, dar picioarele nu voiau să se mişte. O năduşeală de gheaţă îi şiroia pe spinare. O voce îi şoptea în străfundul minţii.

Vino aici!

Era vocea lui Sebastian.

Ai crezut că eşti liber pentru că Lilith s-a dus? Muşcătura vampirului m-a trezit; acum sângele ei din venele mele te comandă.

Vino aici!

Jace încercă să se ancoreze în loc, dar corpul îl trădă, împingându-l înainte, deşi mintea lui conştientă se împotrivea din răsputeri. Cu cât încerca să stea departe, picioarele lui îl purtau înainte pe alee, către sicriu. Cercul pictat licări verzui când păşi în el, iar sicriul păru să-i răspundă cu o a doua străfulgerare de smarald. După care, el stătea lângă sicriu, privind în jos.

Jace îşi muşcă tare buza, sperând că durerea l-ar putea trezi prin şoc din starea de vis în care se afla. N-a mers. Simţi gustul sângelui în timp ce se uita în jos, la Sebastian, care plutea ca un înecat în apă. Acelea erau perle care fuseseră odată ochii lui. Părul lui era ca algele decolorate, pleoapele lui închise, albastre. Gura lui avea linia rece, dură a gurii tatălui său. Era ca şi când s-ar fi uitat la un Valentine tânăr.

Fără voia lui, absolut împotriva voinţei lui, mâinile lui Jace începură să se ridice. Mâna lui stângă puse lama cuţitului în interiorul palmei sale drepte, unde linia vieţii şi a inimii se intersectau.

Cuvinte îi ieşeau de pe buze. Le auzea ca de la o imensă distanţă. Nu erau în niciuna dintre limbile pe care le ştia sau le înţelegea el, dar ştia ce erau – incantaţie ritualică. Mintea urla la corpul lui să se oprească, dar se părea că nu-l influenţa cu nimic. Mâna lui stângă se lăsă în jos, strângând tare cuţitul. Lama îi pătrunse în palma dreaptă, făcând o tăietură curată, sigură, nu prea adâncă. Aproape instantaneu începu să sângereze. Încercă să se dea înapoi, încercă

să-şi tragă braţul în spate, dar era ca şi când ar fi fost turnat în ciment. Sub privirile lui îngrozite, primele picături de sânge se sparseră pe faţa lui Sebastian.

Ochii lui Sebastian se deschiseră brusc. Erau negri, mai negri decât ai lui Valentine, la fel de negri ca ai demonului care spusese că era mama lui. Ei se fixară asupra lui Jace, ca nişte grozave oglinzi negre, reflectându-i faţa, schimonosită şi de nerecunoscut, gura lui rostind cuvintele ritualului, turuind într-o bolboroseală de neînţeles, ca un fluviu cu ape negre.

Sângele curgea mai puternic acum, transformând lichidul din interiorul sicriului în roşu din ce în ce mai întunecat. Sebastian se mişcă. Apa sângerie se legănă şi stropi când el se ridică în capul oaselor, cu ochii lui negri aţintiţi asupra lui Jace.

A doua parte a ritualului, vorbi vocea lui în capul lui Jace. *E aproape complet.*

Apa şiroia pe el ca lacrimile. Părul lui, lipit de frunte, părea să nu aibă nicio culoare. Îşi ridică o mână şi o întinse, iar Jace, împotriva strigătului dinăuntrul propriei minţi, îi dădu cuţitul, cu lama înainte. Sebastian îşi trecu palma peste lama rece, ascuţită. Sângele ţâşni în crestătura din palma lui. El lovi cuţitul, dându-l la o parte, şi luă mâna lui Jace, strângând-o într-a lui.

Era ultimul lucru la care se aşteptase Jace. Nu se putea mişca, nu reuşea să se smulgă din loc. Simţi fiecare dintre degetele reci ale lui Sebastian cum îi înfăşoară mâna, apăsând tăieturile lor sângerânde una de alta. Era ca şi când ar fi fost strâns de o menghină de metal rece. Gheaţa începu să se răspândească din mână în sus, prin venele lui. Un fior îl străbătu, apoi încă unul, puternice cutremurări fizice atât de dureroase, încât corpul parcă îi era întors ca o rufă pe partea cealaltă. Încercă să ţipe…

Şi ţipătul muri în gâtul lui. Se uita în jos, la mâna lui şi a lui Sebastian, încleştate una într-alta. Sângele curgea printre degetele lor şi pe încheieturi, elegant ca o dantelă roşie. Sclipea în lumina electrică rece a oraşului. Nu se mişca precum lichidul, ci cum s-ar

mişca nişte sârme roşii. Le înfăşură mâinile amândurora într-o legătură stacojie.

O stranie senzaţie de linişte se strecură în Jace. Lumea păru să se micşoreze, până când el ajunse să stea pe un pisc de munte, cu lumea întinsă înaintea ochilor săi, totul fiindu-i pus la dispoziţie. Luminile oraşului din jur nu mai erau electrice, ci erau licărul a o mie de stele ca diamantele. Razele lor păreau să coboare asupra lui, învăluindu-l într-o strălucire binevoitoare, care spunea: *Asta e bine. Asta e drept. Asta e ceea ce şi-ar fi dorit tatăl tău.*

O văzu pe Clary cu ochii minţii, faţa ei palidă, valurile de păr roşu şi mişcarea gurii când spusese cuvintele: *Mă întorc. Cinci minute.*

Şi apoi vocea ei slabă se stinse, când o altă voce vorbi peste ea, acoperind-o. Imaginea din mintea lui se destrămă, dispărând imploratoare în beznă, la fel cum dispăruse Euridice când Orfeu întorsese capul ca să se mai uite la ea o ultimă oară. O văzu, cu braţele albe întinse către el, după care umbrele se închiseră peste ea şi n-a mai fost.

O nouă voce vorbea în capul lui Jace acum, cândva urâtă, acum ciudat de bine-venită. Vocea lui Sebastian. Părea să-i curgă prin sânge, să-i curgă prin sângele care trecea din mâna lui Sebastian într-a lui, ca un lanţ arzător.

Acum suntem unul, frăţioare, tu şi cu mine, zise Sebastian.

Suntem unul.